

De Harp Gods

Bewijst overtuigend, dat
Millioenen nu levende menschen
nimmer zullen sterven

Een handleiding voor degenen,
die een begin wenschen te maken met
ernstige Bijbelstudie. Men vindt in dit
boek vele vragen, die met talrijke
Bijbelbewijzen beantwoord worden

Door J. F. Rutherford

Schrijver van

*Bevrijding
Schepping*

Waar zijn de dooden?

De Wederkomst onzes Heeren

De Hel

etc.

Uitgevers:

Wachtoren

Bijbel en Tractaat Genootschap

117 Adams Street, Brooklyn, New York, U.S.A.

Bern, Maagdenburg, Londen, Parijs, Brussel,

Kaapstad, Haarlem etc.

Deze uitgave is gewijd aan de huidige generatie,
die op den drempel staat van de
oprichting van het heerlijke Koninkrijk Gods
op deze aarde

THE HARP OF GOD — Hollandish

Made in Switzerland

Copyrighted 1921 by

PEOPLES PULPIT ASSOCIATION

Brooklyn, N. Y., U. S. A.

1932

Voorbericht

Beginnelingen in Bijbelonderzoek hebben een handleiding noodig. Met dit boek beoogt men aan dien lang gekoesterden wensch te voldoen weshalve het materiaal systematisch en progressief gerangschikt is. Na ieder behandeld onderwerp volgt een vragenlijst waardoor de leeraar den student een vollediger kennis van het besprokene kan bijbrengen. Nummers gevoegd bij iedere vraag, verwijzen naar de paragrafen, die het antwoord dezer vraag bevatten. De paragrafen zijn in overeenstemming genummerd.

Voor de grondlegging der wereld had Jehova een voornemen gemaakt, waarvan niemand iets afwist. Gedurende de eerste vier duizend jaren der menschen geschiedenis was dit voornemen geheim gehouden. Ongeveer 1900 jaren geleden begon de openbaring hiervan en wel slechts voor hen die zich gewijd hadden Gods wil te doen. Volgens belofte zou er tegen het einde der eeuw meer licht gegeven worden; wat dan ook geschiedde. Hierin wordt duidelijk uiteengezet, dat wij leven in dien tijd. In dit boek worden de voornaamste ontwerpen van het goddelijk voornemen ontvouwd.

Over 't algemeen zijn de menschen niet voldoende in den Bijbel onderricht. De Zondagschoolbezoekers leerden slechts de teksten, doch niet hun beteekenis. Evenals de oude profeten hebben zij gehoord, doch niet verstaan. Omdat 't Gods bestemde tijd niet was, kon men Zijn voornemen niet begrijpen. Nu evenwel is de bestemde tijd gekomen.

Door de verandering der tijden is de bijbelstudie nu zeer noodzakelijk geworden. Dringender nog dan het onderricht in de leerstof van de lagere school is het onderwijs in de thans door goddelijke voorzienigheid geopenbaarde feiten, welke dienen tot zegening en verheffing der menschheid.

Geen verlangen, neiging of poging om iemand te winnen als lid van de een of andere organisatie, secte of gezindte wordt door dit boek beoogd. Het enig doel bestaat in de hulp die den ernstigen waarheidszoeker wordt verleend in zijn poging den Bijbel te verstaan; hem de beteekenis der

Voorbericht

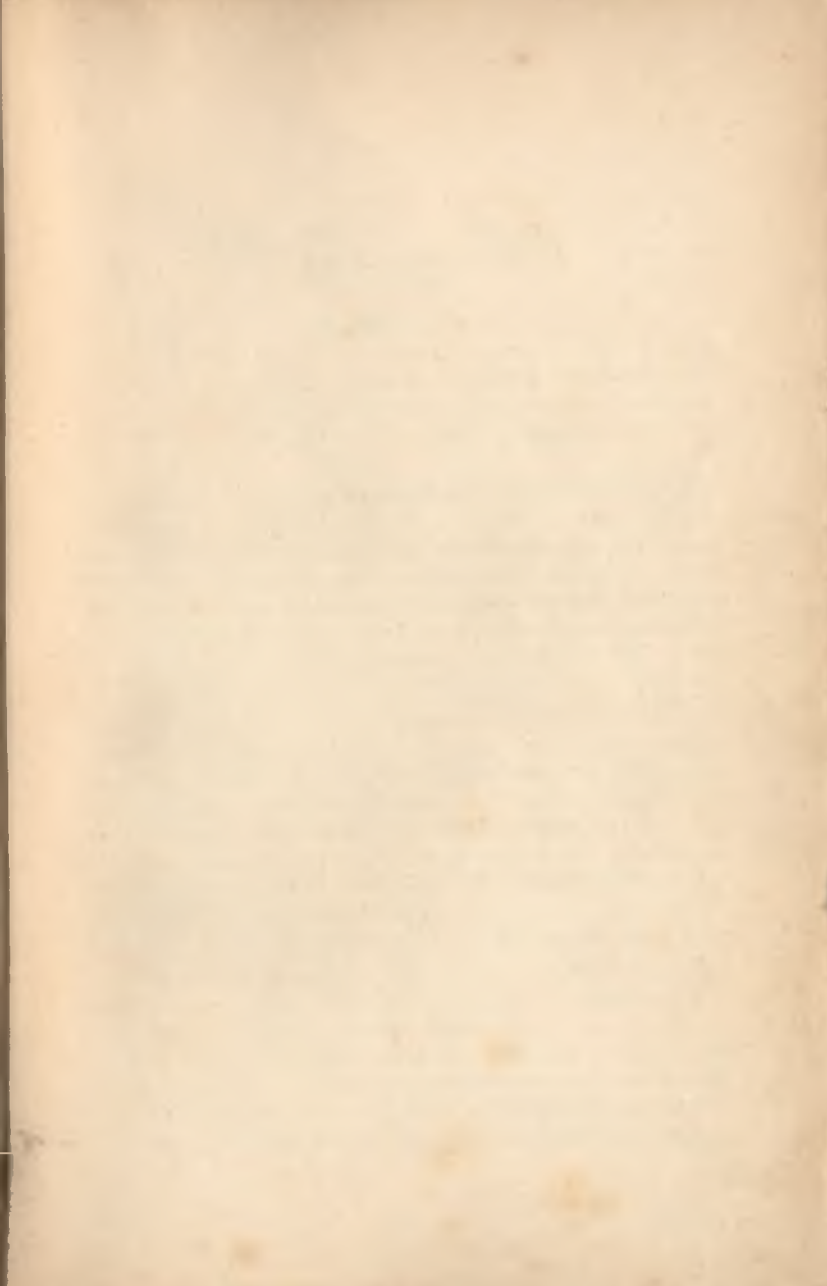
tegenwoordige gebeurtenissen te ontvouwen en verder sommigen ten minste voor te bereiden ter ontvanging der zegeningen, die den menschen spoedig zullen worden aangeboden.

Indien het u bekend was, dat de regeering een radicale verandering ten goede zou ondergaan en uwe kinderen kans hadden deel te nemen in die regeering, zoudt u niet naarstiglijk naar alles, wat u redelijkerwijs van die nieuwe regeering kon te weten komen, onderzoek doen? Thans vinden de grootste veranderingen aller eeuwen plaats. Dat deze veranderingen een aanvang namen met den wereldoorlog en nog voortduren, wordt door iedereen erkend. Wat beteekent dat echter? Het juiste antwoord hierop is: daar de oude wereld of sociale en politieke samenleving afgedaan heeft, moet zij verdwijnen, opdat een nieuwe en betere regeling spoedig worde ingesteld. De ouders moeten zooveel als mogelijk hun kinderen onderwijzen omtrent de zaken betreffende de komende nieuwe regeling of regeering. De inhoud van dit boek zal u een richtsnoer geven.

Het behandelde is beknopt. Voor verdere uiteenzetting wordt den belangstellenden lezer verwezen naar de werken van het **Wachtoren Bijbel & Tractaat Genootschap**, waarin deze onderwerpen uitvoerig worden behandeld. Voor citaten, mits anders aangegeven, wordt de Staten Bijbel gebruikt. Met den Bijbel in de hand moet de lezer ter overtuiging alle stellingen en beschouwingen onderzoeken.

Bespeeld door een geoefende hand, wekt de harp bij hen, die luisteren vreugde en blijdschap op. Indien de Harp Gods begrepen en goed gebruikt wordt, geeft zij vrede des gemoeds en vreugde des harten. In de titel van dit boek ligt geluk en blijdschap opgesloten. Dat velen een zegen mogen ontvangen, bedroefden mogen worden opgevroolijkt, sommige gebroken harten mogen worden geheeld, sommigen die treuren mogen worden getroost en dat allen, die ernstig lezen, een grootere waardeering van Jehova en den Heiland der menschheid mogen bekomen, is het gebod, dat deze boodschap, geput uit Gods Woord, vergezelt.

Brooklyn (N. Y.), 1. October 1921.

INHOUD

De Harp Gods	9
De Schepping	25
Geopenbaarde Gerechtigheid	33
Het Abrahamietisch Verbond	61
De Geboorte van Jezus	71
Het Rantsoen	113
De Opstanding	151
Het Geopenbaard Geheim	181
De Wederkomst des Heeren	213
De Verheerlijking der Gemeente	283
De Herstelling	323

De Harp Gods

HOOFDSTUK I

*„Ik zal mijn oor neigen tot een spreuk,
ik zal mijne verborgene redenen openen
op de harp.“ — Psalm 49 : 5.*

DE HARP is een muziekinstrument, dat vele eeuwen geleden werd uitgevonden. Goed gestemd en bespeeld geeft zij een heerlijke muziek, die het hart verblijdt. Men vindt de eerste aantekening over de harp in den bijbel in Genesis 4 : 21. De naam van den uitvinder is Jubal. Daarom werd hij genoemd „de vader van allen die harpen en orgelen hanteeren.“

² God heeft 1812 jaren vóór de komst van Jezus in den vleesche de twaalf stammen Israëls, de afstammelingen Jacobs georganiseerd tot een natie, welke nadien bekend is als het volk Israëls. Dit was het eenige volk, waarmee God een verbond maakte. Hij kende geen ander volk op dezelfde wijze (Amos 3 : 2). Het volk Israëls werd gebruikt als levende beelden of typen, om betere toekomstige dingen voor te stellen. Hij, die het Schriftelijk verslag van Israëls ondervindingen heeft bestudeerd, is in staat met groote nauwkeurigheid toekomstige gebeurtenissen te benaderen. Deze gebeurtenissen zullen den mensch veel goeds brengen. — 1 Corinthiërs 10 : 1-13; Hebreër 10 : 1.

³ Het volk Israëls gebruikte de harp bij vreugde- en feestmuziek. David, die veertig jaren koning van Israël was, bespeelde de harp meesterlijk. In de Psalmen wordt de harp dikwijls gebruikt als het zinnebeeld van groote

waarheden. De Joden gebruikten dit instrument bij feestelijke gelegenheden zooals jubileums en festijnen.

⁴ Josephus, een Joodsche geschiedschrijver, verklaart, dat de harp gewoonlijk tien snaren had doch soms was ze kleiner en voorzien van acht snaren. Het getal *tien* wordt in de Schriften gebruikt om iets, dat naar mensche-lijke beschouwing volmaakt of volkomen is, voor te stellen. Wij veronderstellen, dat de harp met tien snaren de groote fundamenteele waarheden van Gods voornemen aantoonde. Het soms ontbreken van twee dezer snaren leert waarschijnlijk, dat er een tijd zou komen, dat twee belangrijke ontwerpen van Gods voornemen door de menschen niet zouden worden gezien. Daar God beloofde, dat er op het eind der eeuw of wereld d. i. de sociale orde der dingen meer licht op Zijn Woord zou schijnen, zoo moeten wij, daar we dit tijdstip hebben bereikt, vertrouwend uitzien naar dat meerdere licht en 't ook bemerken.

⁵ Het Boek der Openbaring is grootendeels in symbolen geschreven. Men vindt in Openbaring 14 : 2, 3 en 15 : 2, 3 een korte beschrijving van een klasse van heerlijke wezens, hunne harpen bespelend, de „harpen Gods“. De harp wordt hier gebruikt als een beeld of symbool van een of andere groote waarheid of ontwerp van het goddelijke leeren kennen; een groot deel des Bijbels is geschreven in figuurlijke taal. De Heer gebruikt voorwerpen ons bekend om groote onzichtbare, ons onbekende zaken te illustreeren. Op dusdanige wijze wordt de harp gebruikt.

Wie is God ?

⁶ Voor wij God kunnen leeren kennen en Zijn groot voornemen begrijpen, moeten we eerst gelooven, dat Hij bestaat en de belooner is van allen, die Hem naarstiglijk zoeken. (Hebreër 11 : 6) Doch hoe kunnen wij gelooven?

Eerst dienen wij eenige kennis te hebben. Hoe weten we echter, dat er een groote God bestaat? Laten we eens naar eenige dingen om ons heen kijken, en dan de zaak bespreken.

⁷ Zie eens naar de bloemen in uw tuin. Verschillende soorten met velerlei kleuren en geuren schieten op uit dezelfde aarde. Eveneens komen uit denzelfden bodem verschillende boomen, die verschillende vruchten dragen naar de verschillende seizoenen van het jaar. Deze dingen moeten geregeld zijn door grooter wijsheid dan die der menschen. Beschouw de uitgestrekte velden, de hooge bergen, de machtige stroomen en wend dan uwe oogen naar den oceaen, die onbegrensde kracht ver-
toont en op wiens golven de schepen majestueus drijven. Moeten wij niet besluiten, dat er een Wijze was Die deze dingen schiep en Die grooter is dan wat wij ook aanschouwen?

⁸ Kijk nu naar den stillen hemel boven u en tel, indien ge kunt, de sterren en planeten, die zich zonder geruisch door de ruimte bewegen. Vele dezer zijn veel grooter dan de aarde en toch hangt elk op zijn plaats en beweegt zich geruischloos in zijn sfeer. Zekerlijk kwamen ze daar niet bij toeval en zal ieder redelijk gemoed moeten toegeven, dat een schepper, grooter dan die planeten, ze daar plaatste. Toen koning David naar deze wonderen der schepping keek, werd hij zoo door de grootheid hunner schepper bevangen, dat hij schreef: „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt zijner handenwerk. De dag aan den dag stort overvloedig sprake uit en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geene spraak en geene woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord.” — Psalm 19: 2-4.

⁹ Beschouw den mensch. Hoe wonderlijk is de samenstelling van zijn lichaam. Eerst een geraamte dan de spieren, die alles vastleggen en als een electricch span-

ningsnet de zenuwen, die den verschillende lichaamsdeelen de bevelen der hersenen overbrengen. Geen enkele machine kan vergeleken worden met den mensch, wat betreft zijn ingewikkelde bouw en harmonieuze werking. Wie is de Maker van dit Wonder? Alles wijst op het bestaan van een groot Eerste Begin, dat alles schiep en in werking bracht, zoowel 't zichtbare als 't voor ons onzichtbare in het heelal. Wie is het? Zijn naam is Jehova, de groote God van het heelal. — Psalm 83 : 19; Genesis 17 : 1; Exodus 6 : 3; 20 : 2-5.

¹⁰ De naam Jehova beteekent de uit zichzelf bestaande. Hij is zonder begin en zonder eind. Van Hem schreef Mozes: „Van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.” (Psalm 90 : 2; Jesaja 26 : 4) Hij is de Groote, Almachtige Jehova God en naast Hem is geen ander. Zijn eer en waardigheid bezit niemand anders. (Jesaja 42 : 8) Hij is de groote, alwijze Schepper van alles, dat gemaakt is. (Jesaja 40 : 28; Genesis 1 : 1). Jehova heeft vier groote en eeuwige eigenschappen: Gerechtigheid, Macht, Liefde, en Wijsheid, (Ezechiël 1 : 5, 6) die ten allen tijde in de volmaaktste harmonie samenwerken. Op verschillende tijden heeft Hij ze geopenbaard. Iedere eigenschap openbaart Hij in een bepaald tijdperk.

¹¹ Zijn Gerechtigheid werd gezien, toen Hij de overtreding Zijner wet strafte. Macht vertoonde zich in den vloed die alle dingen op aarde vernietigde. Zijn Liefde werd gedemonstreerd door het offer van den dierbaarsten schat Zijns harten, Zijn geliefden Zoon, opdat de mensch een gelegenheid ten leven zou krijgen. Zijn Wijsheid openbaarde zich in Zijn voornemen, dat Hij geleidelijk ontvouwt en den mensch doet zien. Zijn eigenschappen zijn niet beperkt. Hij is zoo wijs, dat Hem alles bekend was van 't begin tot 't einde en Hij zijn voornemen tot de kleinste bijzonderheden nauwkeurig kon vormen. — Handelingen 15 : 18.

Zijn Openbaring

¹² Iedereen is 't er over eens dat de mensch het hoogste is van alle levende schepselen op aarde. Zijn intellect is grooter dan dat van alle andere aardsche wezens. Inderdaad, de mensch is meesterlijk en wonderbaarlijk geschapen. Is 't dan niet redelijk, dat hij verwacht, dat de Almachtige God hem iets van de goddelijke grootheid zijner voornemens en doeleinden zal openbaren? Ja, en zulk een openbaring vindt men dan ook in het wonder-schoone boek: den heiligen Bijbel.

¹³ Wie schreef den Bijbel? Dat wat bekend is als het Oude Testament, werd geschreven door heilige mannen der oudheid, die daartoe door den onzichtbaren macht Jehova's werden gedreven. (2 Petrus 1 : 21; 2 Samuël 23 : 2; Lucas 1 : 70) Het Nieuwe Testament is samengesteld uit de woorden van Jezus, den Zoon Gods, die sprak zooals nooit door een mensch gesproken is en wiens woorden zijn opgeschreven door hen die hem hoorden spreken en van zijn daden getuigen waren; en uit de getuigenissen zijner discipelen, die onder de inspiratie Gods schreven.

¹⁴ De heilige geest duidt den onzichtbaren macht of invloed Gods aan — heilig, want God is heilig —. Deze macht werkte op de gemoederen van eerlijke mannen, die de waarheid liefhadden en zich haar hadden gewijd, zoodat zij gedreven werden in den Bijbel te schrijven. De Geest Gods m. a. w. de onzichtbare macht of invloed Gods zweefde over de wateren, aldus scheppende. (Genesis 1 : 2) Op dezelfde manier werkte deze onzichtbare macht of invloed op de gemoederen dezer mannen en toonde ze wat ze schrijven moesten. Zoo schreef Mozes de eerste vijf boeken van den Bijbel. De onzichtbare macht of invloed — de heilige geest — werkte in hem en deed hem de voornaamste ge-

beurtenissen uit dien tijd en de wetten, die God door Mozes aan zijn volk gaf, opschrijven. De ware geschiedenis der schepping had op geen andere wijze opgeteekend kunnen worden. Deze waarheden en feiten zijn dus geschreven door de inspiratie Gods. (2 Timotheüs 3 : 16; Job 32 : 8) Vier en twintig profetische schrijvers van het Oude Testament voorspelden de groote gebeurtenissen die zich op de aarde zouden afspeelen. Ofschoon de verslagen op verschillende tijdstippen en onder zeer verschillende omstandigheden werden neergeschreven, stemmen hun getuigenissen toch overeen. Ze voorschaduwden toekomstige gebeurtenissen.

¹⁵ Geschreven geschiedenis is een chronologisch verslag van gebeurtenissen en feiten.

¹⁶ Ware profetie is een verslag van feiten en gebeurtenissen, die nog geschieden moeten, m. a. w. profetie is geschreven geschiedenis die zich nog niet heeft afgespeeld.

¹⁷ Geen mensch kan feiten of gebeurtenissen, die nog moeten gebeuren, juist voorspellen. Slechts God kan dit. Indien wij in den Bijbel feiten en gebeurtenissen voorspeld en geboekstaafd vinden eeuwen voor hun voltrekking, dan hebben wij een sterk bewijs dat de personen, die zulke feiten en gebeurtenissen opteekenden, geleid werden door de goddelijke voorzienigheid, dat zij dus schreven onder goddelijke inspiratie.

¹⁸ Ter verduidelijking hiervan het volgende: De draadlooze telegrafie en de luchtschepen werden in den laatsten tijd uitgevonden en toch blijkt, dat God door zijn heilige profeten eeuwen tevoren deze uitvindingen heeft voorspeld. (Job 38 : 35; Jesaja 60 : 8) De spoorreinen zijn minder dan honderd jaar in gebruik, doch de profeet Gods heeft er eeuwen geleden een duidelijke en nauwkeurige beschrijving van gegeven en van hun werking en daarbij verteld, dat ze gebruikt zouden

worden in den tijd van het einde; in den tijd waarin de Heer toebereidselen zou maken ter oprichting van Zijn koninkrijk. (Nahum 2:3-6) Hij voorspelde eveneens, dat er in dien tijd groote verkeersdrukte zou zijn vanwege de verschillende transportmiddelen z. a. auto's, trams enz. Niemand, die nu leeft, is grooter dan Salomo en toch is er in de laatste 125 jaren een groote vooruitgang in kennis en wetenschap en wel, omdat de bestemde tijd daartoe, volgens de eeuwenoude voorspellingen der profeten Gods, gekomen is.

¹⁰ Door Zijn heilige profeten voorspelde God, dat er een machtige in de wereld zou komen; dat hij een Jood zou zijn (Deuteronomium 18:15), de plaats van zijn geboorte aangevende (Micha 5:2); dat hij tot zijn eigen volk zou gaan, doch dat zij hem niet zouden ontvangen; dat hij veracht en bespot zou worden; dat hij een man der smarten zou zijn, bekend met droefenis (Jesaja 53:1-3); dat hij op een ezel, het veulen eener dergelijk dier Jeruzalem zou binnenrijden, en zich zou aanbieden als koning der Joden (Zacharia 9:9); dat hij door de Joden zou verworpen worden (Jesaja 53:3); dat hij voor dertig zilverlingen verraden zou worden (Zacharia 11:12); dat hij sterven zou, echter niet voor zichzelf (Daniël 9:26); dat er geen rechtvaardige redenen voor zijn dood zouden zijn (Jesaja 53:8-9, 11); dat hij een gruwzame dood zou sterven en er toch geen been zijns lichaams zou gebroken worden (Psalm 34:21); dat zijn vleesch niet aan bederf zou overgeleverd worden en hij uit den dood zou opstaan (Psalm 16:10) — al deze en soortgelijke profetiën werden vervuld door Jezus van Nazareth, den grooten leeraar, die leefde in de omgeving van en stierf in Jeruzalem. Later zullen we de Schriften nagaan om een uitgebreider vervulling dezer profetiën aan te toonen.

²⁰ Het voorgaande toont aan, dat de Bijbel, als reeds, gezegd, door heilige mannen der oudheid werd geschreven, daartoe geleid door Jehova's macht, en een verslag is van hetgeen God den mensch als richtsnoer wenscht te geven, opdat hij rechtvaardigheid moge betrachten en met zijn loopbaan en zijn eindbestemming moge bekend worden

²¹ De profeten begrepen de goddelijke beschikking, die zij hadden opgeschreven, niet. Zij wisten wel, dat zij iets beschreven, dat gebeuren moest, doch hoe en wanneer, dat was hun onbekend. Zij speurden en onderzochten ijverig alle voor hen bereikbare gegevens om opheldering over 't hoe en waarom dezer profetiën. Evenmin begrepen ze, ondanks al hun pogingen, iets van de komst, het lijden, den dood en de opstanding van Jezus, ofschoon ze in 't bijzonder hiervan profeteerden. (1 Petrus 1 : 10-12) Ofschoon de engelen in den hemel wisten, dat de profeten aldus schreven en verlangend waren deze dingen te verstaan, bleven ze verstoken van opheldering. In een bepaalden tijd openbaarde God Zijn grootsch plan; vóórdien hield Hij het geheim.

²² In het goddelijk voornemen zijn de gegevens verval van de schepping en van de uitvoering van de maatregelen, die God terwille van Zijn schepselen heeft getroffen. Jezus, die voor zijn komst op aarde Logos, woordvoerder en gemachtigde Jehova's genaamd werd, was de eerste, die het goddelijk voornemen begreep. In Openbaring, hoofdstuk 5, vindt men een prachtige symbolische voorstelling hiervan. Daar wordt Jehova uitgebeeld als zittende op zijn troon, terwijl Hij in Zijn rechterhand een beschrijving of perkamentrol van zijn voornemen hield. De hand is een symbool van kracht; het vasthouden stelt dus voor, dat Jehova dit plan uit-

sluitend in zijn macht of onder zijn berusting had. Het beeld beschrijft verder een engel of boodschapper, die met luider stem vraagt: „Wie is waardig het boek te openen en zijne zegelen open te breken?“ In den hemel was er een heir van heilige wezens of engelen doch geen kon het boek of de rol openen en er in kijken. Evenmin vond men op aarde een, die 't kon openen en inkijken.

²³ Een der titels van Jezus is: „Leeuw uit de stam Juda“. Deze groote en machtige, de geliefde Zoon Gods, naderhand Jezus genaamd, werd vergund het boek te openen en de zegelen, die 't geheim bewaarden te verbreken, alzoo de manier aanduidend, waarop Jehova Zijn geliefden Zoon Zijn plan bekend maakte. In de penschildering wordt 't aldus aangegeven: „En ik zag, en zie, in 't midden van den troon . . . een Lam staande als geslacht, hebbende zeven hoornen en zeven oogen . . . en het kwam en heeft het boek genomen uit de rechter hand desgenen [Jehova] die op den troon zat.“

²⁴ Zeven is een symbool van volmaaktheid; hoorn een symbool van kracht; oogen een symbool van wijsheid. Het Lam wordt afgebeeld als hebbende volmaakte kracht en wijsheid om aan deze wondervolle plicht en gunst te kunnen voldoen. Dat was de eerste keer, dat het groote geheim van Jehova, zijn groot voornemen of programma werd ontsluitend en sindsdien heeft 't Hem behaagd van tijd tot tijd deelen ervan te ontvouwen voor degenen, die ernstig en vol geloof hebben getracht het te verstaan. Hij heeft beloofd allen, die Hem ijverig zoeken en trachten te kennen, te beloonen. Daarom kunnen wij Gods voornemen bestudeeren met het vertrouwen dat Hij ons van tijd tot tijd een naar Zijn behagen en voor ons welzijn en geluk voldoende blik en begrip er van zal gunnen.

²⁵ De harp wordt gebruikt om de grootheid en schoonheid, de juiste harmonie en majestueuze liefelijkheid van Gods voornemen of beschikking af te beelden. De beschrijving van dit groote programma of voornemen is neergelegd in het Oude en Nieuwe Testament. Deze beschrijving openbaart Gods doel met den mensch; vertelt van zijn val; geeft een profetische beschrijving van zijn verlossing en bevrijding en verhaalt van het zegenen van al de gehoorzamen der menschheid met eeuwig leven. De groote fundamenteele leerstellingen of waarheden, die in den Bijbel opgeteekend zijn en de grondvesten van Gods voornemen vormen, noemen wij hier als snaren van de Harp Gods. Deze fundamenteele waarheden sprak Jehova bij monde van Zijn profeten, van Jezus en zijn discipelen. Gods wet is Zijn uitgedrukte wil. De wet is de leefregel, die het goede aan geeft en het kwade verwerpt. De Bijbel bevat Jehova's wet tot regeeren der menschheid.

²⁶ De naam David beteekent geliefde. De geliefde van Jehova is Zijn Zoon Jezus, de Christus. David werd door Jehova gebruikt als een beeld of type van Christus, omvattend Jezus en zijn getrouwe volgelingen. David was een zeer bekwaam bespeler van de tiensnarige harp. Dit wil dus zeggen, dat de tegenbeeldige David, Jezus en de leden zijns lichaams, de getrouwe volgelingen, een groote mate van vaardigheid op Gods harp zal bezitten en dat God ze gebruiken zal om anderen te verklaren, hetgeen Hij wenscht, dat ze zullen weten. De tien snaren van de harp stellen dus de tien groote fundamenteele waarheden of leerstellingen van het goddelijke voornemen voor. Deze tien fundamenteele leerstellingen zijn:

1. *De Schepping,*
2. *Geopenbaarde Gerechtigheid,*
3. *Het Abramietisch Verbond,*
4. *Jezus' Geboorte,*
5. *Het Rantsoen,*
6. *De Opstanding,*
7. *Het ontsluierde Geheim,*
8. *De Wederkomst des Heeren,*
9. *De Verheerlijking der Gemeente,*
10. *De Herstelling.*

²⁷ Wanneer men deze tien fundamenteele waarheden begrijpt en de schoonheid en harmonie, door hen weergegeven, kan waardeeren, dan is men in staat Gods harp te bespelen, wat vreugde in 't hart brengt en de ziel met zoete melodie vervult. Ongetwijfeld is het heele voornemen Gods zooals het door de harp wordt uitgebeeld, op eenzelfde moment gemaakt en gerangschikt, doch wij zullen een voor een de groote trekken, voorgesteld door de snaren, behandelen en wel in bovengenoemde volgorde.

- § 1. Wat is de harp? en wanneer werd zij uitgevonden?
§ 1. Wie heeft de harp uitgevonden? en waar staat dit in den Bijbel?
§ 2. Wanneer werden de twaalf stammen Israëls door God tot een volk gevormd?
§ 2. Welke overeenkomst sloot God met het volk Israël?
§ 2. Met welk doel gebruikte Jehova dat volk?
§ 3. Waaraan had het volk Israël de harp gewijd?
§ 3. Welke koning van Israël bespeelde de harp meesterlijk?
§ 3. Waar in de Schrift wordt de harp symbolisch gebruikt?
§ 3. Bij welke gelegenheden gebruikten de Joden de harp?
§ 4. Hoeveel snaren waren op de Joodsche harp, en wat stelden zij voor?
§ 4. Had de harp te eeniger tijd minder snaren? en zoo ja, wat beteekende dat?

- § 5. In welke taal is de Openbaring geschreven?
- § 5. Waar in de Openbaring staat de harp aangeteekend? en welke wezens gebruikten haar daar?
- § 6. Wat is de eerste vereischte om Gods voornemen te begriipen?
- § 7. Noem eenige zichtbare bewijzen van het bestaan van een Opperwezen of Schepper.
- § 8. Welken indruk maakte het aanschouwen der schepping op David?
- § 9. Op welke wijze bewijst het menschelijk organisme het bestaan van een Opperwezen?
- § 10. Wie is dat Opperwezen of die Schepper? en wat beteekent Zijn naam?
- § 10. Noem eenige Schriftuurlijke bewijzen voor het bestaan van Jehova
- § 10. Noem de vier oorspronkelijke, goddelijke beginselen.
- § 11. Hoe werd de goddelijke gerechtigheid geopenbaard?
- § 11. Hoe werd de goddelijke macht geopenbaard?
- § 11. Hoe werd de goddelijke liefde geopenbaard?
- § 11. Hoe werd de goddelijke wijsheid geopenbaard?
- § 11. Bestaat er eenig bewijs dat God het eind van af het begin wist?
- § 12. Waarom kan men eenige openbaring van het goddelijke voornemen verwachten?
- § 12. Heeft men een openbaring van Gods voornemen gevonden? en zoo ja, waar?
- § 13. Door wien werd de Bijbel geschreven? en uit welke algemeene deelen bestaat hij?
- § 14. Wat wordt met den heiligen geest bedoeld?
- § 14. In welk verband staat de heilige geest tot den Bijbel en zijn voorbereiding?
- § 14. Wie schreef de eerste vijf boeken van den Bijbel? en onder welken invloed?
- § 14. Werd de Bijbel onder inspiratie geschreven?
- § 14. Hoeveel profetische schrijvers hebben tot het Oude Testament bijgedragen? en komen hunne getuigenissen overeen?
- § 15. Omschrijf geschiedenis.
- § 16. Omschrijf profetie.

- § 17. Kan een mensch toekomstige gebeurtenissen nauwkeurig voorspellen?
- § 17. Wat is een der sterkste bewijzen, dat de Bijbel onder inspiratie geschreven werd?
- § 18. In welk verband staat de draadlooze telegrafie en de vliegmaschine tot in vervulling gegane profetie?
- § 18. Hebben de profeten over spootreinen geprofeteerd? en zoo ja, waar?
- § 18. Welke andere snelle verkeersmiddelen hebben de profeten voorspeld?
- § 18. Waarom heeft Salomo de wereld niet zulke groote uitvindingen, als wij heden hebben, bezorgd?
- § 19. Hebben de profeten gewezen op de komst van een bijzonder mensch op aarde?
- § 19. Welke profetie, zoo er een bestaat, moest door de komst van Jezus van Nazareth vervuld worden?
- § 20. Op welke wijze bevestigde de komst van Jezus de waarachtigheid der Schrift?
- § 21. Begrepen de profeten de beteekenis van datgene wat zij schreven over het plaatsvinden van toekomstige gebeurtenissen?
- § 21. Welke pogingen deden zij om het te verstaan?
- § 21. Begrepen de engelen in den hemel hetgeen de profeten schreven?
- § 22. Wat verstaat men onder de uitdrukking „het goddelijke voornemen“?
- § 22. Wie begreep het allereerst het goddelijke voornemen?
- § 22. Welken naam had Jezus voor hij mensch werd? en wat is de beteekenis van zijn voormenschelijken titel?
- § 22. Wat wordt afgebeeld in het vijfde hoofdstuk van Openbaring? Beschrijf dit beeld.
- § 23. Wie is „de leeuw uit de stam Juda“?
- § 24. Wat is de symbolische beteekenis der woorden „zeven“, „hoornen“ en „oogen“? en wat beteekenen deze woorden in Openbaring vijf?
- § 24. Bestaan er redenen om aan te nemen dat God van tijd tot tijd aan bepaalde personen een meerder begrip van Zijn voornemen zal geven? en zoo ja, waarom?
- § 25. Wat stelt de harp voor?

- § 25. Waar staat het goddelijke voornemen opgeteekend?
- § 25. Wat vertelt dit verslag van den mensch?
- § 25. Door wien heeft God vaag Zijn fundamenteele waarheden vertelt?
- § 25. Wat is Gods wet?
- § 25. Omschrijf wet.
- § 25. Waar staat de wet van God opgeteekend?
- § 26. Wat beteekent het woord David?
- § 26. Wien stelde David voor?
- § 26. Wat stelt Davids gebruik der harp voor?
- § 26. Wat wordt voorgesteld of afgebeeld door de tien snaren op David's harp?
- § 26. Noem de tien fundamenteele waarheden op, die afgebeeld worden door de snaren op de harp.
- § 27. Hoe kan men leeren Gods harp te gebruiken?
- § 27. Welke gevoelens worden opgewekt, wanneer men de harp meesterlijk bespeelt?

HOOFDSTUK II

Snaar 1:

De Schepping

DE SCHEPPING, die hier behandeld wordt, is die der aarde en de schepselen der aarde, waarvan de mensch de voornaamste is. Er zal niet gesproken worden over de schepping van andere planeten en andere schepselen. De aandacht wordt slechts gevraagd voor de Schriftuurlijke verklaring, dat het begin van Gods schepping de Logos was, hetwelk in onzen bijbel vertaald is door „het Woord“. Het verslag luidt: „In den beginne was het Woord en het Woord was (een) God.“ (Johannes 1:1) God is een naam voor Jehova, den Almachtigen. Soms wordt hij ook gebruikt voor andere machten. De naam Jehova is uitsluitend de titel van den grooten, eeuwigen God. De Logos, het Woord, was een god, een machtige. „Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.“ Hij was Jehova's groote, werkende vertegenwoordiger bij het scheppen van alles, dat geschapen is.

²⁰ Sinds de Bijbel geschreven is in het belang der *menschen*, moet het verslag van de schepping in Genesis spreken over den mensch en zijn woonplaats. Wij lezen aldaar: „In den beginne schiep God den hemel en de aarde.“ Hij schiep de zon tot een licht des daags en de maan tot een licht des nachts. God schiep toen de vogels en de visschen der zee. Hij schiep het vee en het kruipend gedierte en alle beesten des velds. Dit alles geschiedde voor de schepping van den mensch. Hij had de aarde vele eeuwen voor de schepping des menschen

geformeerd, met het doel den mensch een woonplaats te verschaffen. Hij deed den profeet schrijven: „Ik heb de aarde gemaakt en Ik heb den mensch daarop geschapen. Want alzoo zegt de Heer, Die de hemelen geschapen heeft, die God, Die de aarde geformeerd en Die ze gemaakt heeft: Hij heeft ze bevestigd; Hij heeft ze niet geschapen, dat ze ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zoude.“ — Jesaja 45 : 12–18.

³⁰ God schiep het eerste menschenpaar, man en vrouw, uit de elementen der aarde en gaf hen de macht zich te vermenigvuldigen en zoo kinderen voort te brengen; aldus ontsproot het heele menschengeslacht uit dit eerste paar. God was de vader en de aarde de moeder van Adam en de eerste vrouw Eva. „God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep Hij hen, man en vrouw schiep Hij ze. En God zegende ze en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u en vervult de aarde en onderwerpt ze en hebt heerschappij over de visschen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt.“ — Genesis 1 : 27, 28.

³¹ Wij allen zijn verlangend te weten hoe Jehova den eersten mensch, Adam, schiep. „En de Heer God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens: alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.“ (Genesis 2 : 7) God gaf den mensch geen ziel, die onderscheiden en gescheiden was van den mensch. Het woord ziel beteekent wezen; een levend, ademend schepsel. Ieder mensch *is* een ziel. Geen mensch *heeft* een ziel. Ieder levend schepsel is een ziel. God noemde alle bewegende schepselen, die leven hebben, zielen. (Zie Genesis 1 : 20) Hij bestempelt vele dieren als zielen. — Numeri 31 : 28.

³² Jehova maakte den mensch toen een prachtig verblijf, hetwelk in den Bijbel Eden — een hof, een prachtig park — genoemd wordt. Alles in Eden was volmaakt, want alle werken van Jehova zijn volmaakt. (Deuteronomium 32 : 4) „Ook had de Heer God eenen hof geplant in Eden tegen het Oosten, en Hij stelde aldaar den mensch, dien Hij geformeerd had. En de Heere God had alle geboomte uit het aardrijk doen spruiten begerlijk voor het gezicht en goed ten spijsze en den boom des levens in het midden van den hof en den boom der kennis des goeds en des kwaads. Zoo nam de Heer God den mensch en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen en dien te bewaren.” — Genesis 2 : 8, 9, 15.

³³ Daarna gaf God den mensch een wet om hem te richten. Hij vertelde wat hij mocht doen en wat hij moest laten en dat een overtreding der wet met den dood gestraft zou worden. „En de Heer God gebod den mensch zeggende: Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten, maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads daarvan zult gij niet eten, want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” — Genesis 2 : 16, 17.

³⁴ Daarna schiep God Eva als een hulpe of metgezellin van Adam. (Genesis 2 : 21–25) Indien Adam en Eva Jehova ten allen tijde gehoorzaamd hadden, zoo zouden ziekte, smart, of dood nooit onder het menschengeslacht geheerscht hebben.

³⁵ Jezus, de Logos, wordt in de Schrift betiteld als „de blinkende Morgenster”. (Openbaring 22 : 16) Hij was en is altijd de vreugde en trots van den Hemelschen Vader, Jehova. Een ster wordt gewoonlijk gebruikt als symbool van een hemelsch wezen. De morgenster is de meest vereerde van de heele goddelijke sfeer,

Jehova uitgezonderd. Andere hemelsche wezens worden ook sterren genoemd.

³⁶ Menigmaal rijst de vraag: „Wie heeft den duivel, Satan, den booze, geschapen?“ Goed beantwoordt men haar aldus: „Hij is niet altijd Satan of duivel geweest. Hij werd geschapen volmaakt en als een heerlijk wezen. Hij werd ook beschouwd als een ster des hemels. Zijn oorspronkelijke naam was Lucifer. De profeet Ezechiël zegt van hem, dat hij was „een gezalfde, overdekkende cherub“, wat aanduidt dat hij heerschappij had over anderen. Voortgaande verklaart de profeet: „Gij waart op Gods heiligen berg, gij wandeldet in het midden der vurige steenen; gij waart volkomen in uwe wegen van den dag af dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.“ (Ezechiël 28 : 14, 15) Hij wordt beschreven als een prachtig schepsel. De profeet zegt verder van hem: „Gij waart in Eden, Gods hof; alle kostelijk gesteente was uw deksel, sardissteenen, topazen en diamanten, turkooizen, sardonyxsteenen, saffieren, robijnen en smaragden, en goud; het werk uwer trommelen en uwer pijpen was bij u; ten dage als gij geschapen werdt, waren zij bereid.“ — Ezechiël 28 : 13.

³⁷ Andere orden van engelen in den hemel worden betiteld: zonen Gods. Toen God de aarde schiep en de fundamenten van haar legde als een woonplaats voor den mensch; toen Hij deze schoone, aardsche wezens schiep, toen zongen deze groote sterren des hemels een lied van blijdschap en de engelen, zonen Gods, juichten van vreugde. (Job 38 : 4-7) Het schijnt dat in dien tijd alle schepselen Jehova's in harmonie met Hem en gehoorzaam waren, dat zij dus toezagen bij de ontwikkeling en zich met groote vreugde verblijdden in den hemel toen de hoogste, aardsche wezens geformeerd waren, een volmaakte man en een volmaakte

vrouw, toegerust met de beginselen van wijsheid, gerechtigheid, liefde, en macht, gelijkvormig aan Jehova's beeld en gelijkenis. Daarom juichten en zongen deze hemelsche scharen.

³⁶ Bij het bespreken van Gods voornemen moet men aanvangen met de schepping, daar zij het begin is en ook beschouwd wordt als de eerste snaar op Gods harp. „God is licht en gansch geene duisternis is in Hem.” (1 Johannes 1: 5) Alle werken Jehova's zijn volkomen. (Deuteronomium 32: 4) Hieruit volgt dat alle schepselen Jehova's in het licht waren, schepselen des lichts; allen gelukkig en vol vreugde. Toen de volmaakte man en de volmaakte vrouw in den prachtigen hof van Eden werden geplaatst was alles daar vol vreugde.

- § 28. Op wat heeft de hierin behandelde Schepping betrekking?
- § 28. Wie wordt in den Bijbel het begin van God's Schepping genoemd?
- § 29. Waarover spreekt het Genesisbericht der Schepping?
- § 29. Welke aardsche wezens schiep God voor de formering des menschen?
- § 29. Met welk doel schiep God de aarde?
- § 30. Welke menschelijke wezens schiep God?
- § 30. Wie was de vader en wie de moeder van het menschengeslacht?
- § 30. Wie was de vader en wie de moeder van Adam?
- § 30. Welken macht en welke opdracht gaf God den mensch toen hij geschapen werd?
- § 31. Hoe schiep God den mensch?
- § 31. Omschrijf ziel.
- § 31. Is het woord ziel, behalve op den mensch ook op andere wezens van toepassing? Geef Schriftuurlijke bewijzen.
- § 32. Beschrijf de oorspronkelijke woonplaats van den eersten mensch.
- § 32. Wat beteekent het woord Eden?
- § 33. Welke wet gaf God den mensch, toen hij in Eden was, om hem te richten?

- § 34. Hoelang zouden Adam en Eva, wanneer zij Gods wet gehoorzaam geweest waren, in Eden geleefd hebben?
- § 34. Beschrijf de schepping van Eva.
- § 35. Wat stelt een ster in den Bijbel voor?
- § 35. Wat is de beteekenis van de Schriftuurlijke uitdrukking „Heldere Morgenster“?
- § 35. Wie genoot de hoogste eer in het goddelijke rijk?
- § 36. Wie is de duivel of Satan? en wie schiep hem?
- § 36. Hoe luidt zijn oorspronkelijke naam?
- § 36. Hoe beschrijft de profeet Ezechiël Lucifer?
- § 37. Welke andere hemelsche wezens worden zonen Gods genoemd?
- § 37. Welken indruk maakte de schepping des menschen op de hemelsche scharen, die de schepping gadesloegen?
- § 38. Welke is de eerste snaar op de goddelijke harp?
- § 38. Veroorzaakte de openbaring van deze snaar vreugde? en zoo ja, bij wien?
- § 38. In wien is licht en gansch geen duisternis?
- § 38. Heeft God ooit onvolmaakte wezens geschapen?
- § 38. Hoe is de gezindheid van Gods schepselen, wanneer zij met Hem in harmonie zijn?
- § 38. In welken staat was Eden, toen de mensch geschapen werd?

HOOFDSTUK III

Snaar 2:

Geopenbaarde Gerechtigheid

GERECHTIGHEID is een der goddelijke beginselen. „Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid uws troons.“ (Psalm 89 : 15) Goddelijke wijsheid ontwierp het groote, goddelijke voornemen of programma. Goddelijke gerechtigheid moet in harmonie met de andere beginselen Gods haar werk volbrengen. Gods wetten moeten onveranderlijk zijn. Daar God steeds dezelfde blijft, kunnen Zijn schepselen volkomen op Hem vertrouwen en aan Hem gelooven en verzekerd zijn dat Hij alles ten uitvoer zal brengen volgens Zijn woord. Door de werking der gerechtigheid moet iedere overtreding van Jehova's wet gestraft worden. Gerechtigheid eischt de toepassing der wet. De openbaring van gerechtigheid verhoogt den naam en de waardigheid van Jehova. Indien gerechtigheid niet in werking was getreden, zou Jehova niet in de gelegenheid gekomen zijn, Zijn liefde jegens den mensch, door het verschaffen van de verlossing en daarbij komende zegening, te toonen. Als men de taak van gerechtigheid begrijpt, en inziet, waarom zij geopenbaard werd, verheugt men zich ten zeerste. Zoo men de goddelijke beginselen niet begrijpt, kan men nimmer Jehova's goedertierenheid en goedheid jegens den mensch naar waarde schatten. Jehova is te goed om onrechtvaardig te zijn. Hij is te wijs om te dwalen, te liefdevol om onvriendelijk te zijn en gebruikt Zijn macht steeds om het goede te doen.

⁴⁰ De openbaring van gerechtigheid is een der snaren op Gods harp die eerst begrepen en gewaardeerd moet

worden alvorens men van de schoonheid en harmonie, die ontstaat wanneer men haar samen met andere snaren bespeelt, kan genieten.

⁴¹ Goed en kwaad zijn tegenstrijdige beginselen of handelwijzen. God wordt door het goede, als wet of drijfveer, beheerscht. Het kwaad komt eerst dan in werking zoodra een der schepselen Jehova's Zijn wet overtreedt. God schiep den mensch met een vrijen wil. Hij noodzaakte hem niet dit te doen en dat te laten. Den mensch werd medegedeeld, dat zekere handelingen hem zegeningen zouden brengen en dat alle handelingen die met Gods wet in strijd zijn, hem straf zouden bezorgen. De straf zou de doodstraf zijn. Moeder Eva werd door Satan, den duivel, verleid tot overtreding van Gods wet. Toen vader Adam merkte, dat zijn metgezellin en hulpe de wet had overtreden en wetend dat zij sterven zou, besloot hij haar te volgen in die overtreding en samen met haar te sterven. (1 Timotheüs 2 : 14) Het onderzoek naar de omstandigheden, die tot de overtreding van Gods wet geleid hebben en naar de wijze, waarop Gods gerechtigheid in het doodvonnis jegens den mensch tot uiting kwam, zal zeker de moeite loonen.

⁴² Alle heerschappij komt Jehova rechtmatig toe. Hij had den mensch over alles op de aarde heerschappij gegeven. Lucifer, die Adam en Eva, de volmaakte menschen in Eden, gadesloeg en wist, dat zij van Jehova het vermogen gekregen hadden, zich te vermenigvuldigen en de aarde te vullen, besloot zich van de heerschappij meester te maken door den mensch van God te scheiden en aan zich (Satan) te onderwerpen. De profeet Jesaja maakt ons dit duidelijk door te schrijven: „Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, Lucifer, gij, zoon des dageraads. Hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij die de heidenen krenktet en zeidet in

uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijnen troon boven de sterren Gods verhoogen, en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het Noorden; ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal den Allerhoogste gelijk worden. Ja, in de hel zult gij nedergestooten worden, aan de zijden van den kuil." — Jesaja 14 : 12-15; *Engelsche vert.*

⁴³ Het blijkt dus, dat Satan de eerezuchtige gedachte koesterde, God gelijk te worden. God openbaarde Zijn gerechtigheid jegens Lucifer door hem uit Zijn tegenwoordigheid te verbannen en te verklaren dat hij op het eind zal vernietigd worden. (Ezechiël 28 : 14-18; Hebreërs 2 : 14) Na Lucifer's verbanning uit Gods tegenwoordigheid vanwege zijn boosheid, werd hij bekend als: Draak, Oude Slang, Duivel en Satan. (Openbaring 12:9) In Genesis 3 wordt hij slang genoemd. Draak beteekent verslinder; Satan tegenstander; duivel lasteraar; slang bedrieger. De karaktereigenschappen van Satan worden door deze namen weergegeven.

⁴⁴ Volgens het Genesisverhaal verleidde de oude Slang, de Duivel Eva op de volgende wijze: Naar hetgeen wij bemerkt hebben, had Jehova Adam en Eva verboden te eten van een bepaalden boom in Eden, bekend als de boom der kennis des goeds en des kwaads. In de gedaante van een slang, een bedrieger, sprak de Duivel moeder Eva aldus aan: „Heeft God gezegd, dat gij niet van alle boomen in Eden moogt eten?" Hierop antwoordde Eva: „Wij mogen eten van de vruchten der boomen des hofs, doch van de vruchten van den boom in het midden des hofs heeft God geboden: Ge zult daarvan niet eten, noch ze aanraken, opdat gij niet sterft." De oude Slang, de Duivel gaf ten antwoord: „Ge zult zekerlijk niet sterven, want God weet, dat ten dage als gij daarvan eet, gij de goden gelijk zult zijn, kennende goed en kwaad." Aldus maakte

hij Eva diets, dat Jehova haar en haar echtgenoot in onwetendheid trachtte te houden, om daarvan misbruik te maken. Ongetwijfeld at de Duivel in Eva's tegenwoordigheid van de vruchten en loog haar daarna moedwillig voor: „Gij zult geenszins sterven.“ God weet wel, dat gij niet sterven zult. Op dusdanige wijze bracht hij moeder Eva er toe van de vrucht te eten, hetgeen een overtreding van Gods wet was. Wij weten dat Satan een leugenaar is daar Jezus van hem zeide: „Die was een menschenmoorder van den beginne en is in de waarheid niet staande gebleven, want geene waarheid is in hem. Wanneer hij een leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar en de vader der leugen.“ — Johannes 8 : 44.

⁴⁵ Het feit dat Eva verleid werd en zoo Gods wet overtrad, veranderde geenszins de wet of haar toepassing. Adam at moedwillig van de vrucht en kwam ook in overtreding. — 1 Timotheüs 2 : 14.

⁴⁶ Nadat Adam en Eva Jehova's wet overtreden hadden, verstopten zij zich tusschen de boomen in Eden. Jehova sprak Adam toe, zeggende: „Hebt gij gegeten van den boom, van welke Ik u beval niet te eten?“ Adam antwoordde, dat Eva hem de vrucht gegeven had en Eva zeide dat de slang haar verleid had. Zij beleden hun schuld voor Jehova. De majesteit van Jehova's wet moest hooggehouden worden. Zijn wet is onveranderlijk. (Hebreërs 6 : 18) De wet moest dus toegepast worden. Jehova sprak toen het vonnis over hen uit als volgt: „Tot de vrouw, zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uwe smart, namelijk uwer dracht, met smart zult gij kinderen baren, en tot uwen man zal uwe begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben. En tot Adam zeide Hij: Dewijl gij geluisterd hebt naar de stem uwer vrouw en van dien boom gegeten, daar *Ik* u van gebod, zeggende: Gij zult daarvan niet eten,

zoo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt, en met smart zult gij daarvan eten alle dagen uws levens, ook zal het u doornen en distelen voortbrengen en gij zult het kruid des velds eten, in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeeren." — Genesis 3: 16–20.

⁴⁷ Zoo verloor de volmaakte mensch zijn leven. Hij bezat een volmaakte woning, vrijheid, vrede, geluk en eeuwig leven op aarde. Nu moest hij sterven en terugkeeren tot het stof, waaruit hij voortgekomen was. God bracht hem niet onmiddellijk ter dood, doch vergunde hem 930 jaren van ondervinding, opdat hij met de verderfelijke gevolgen van zonde zou kennis maken. Eden bevatte volmaakt voedsel, dat den volmaakten mensch zou onderhouden, en ware hij in Eden gebleven, zoo zou hij niet sterven, mits God hem direct ter dood bracht. God verdreef hem uit Eden; ontnam hem het volmaakte voedsel en noodzaakte hem tusschen doornen en distelen en andere onvolmaakte elementen der aarde buiten Eden naar voedsel te zoeken, waardoor hij ziek begon te worden en geleidelijk begon te sterven tot hij op het eind van de 930-jarige periode geheel gestorven was.

⁴⁸ Soms straft een lieve en vriendelijke vader zijn kind, omdat dat kind een gebod overtreden heeft. De vader straft dat kind niet, omdat hij het wil doen lijden, doch om het kind goed te doen, om het op te voeden en te onderwijzen in het goede. Deed het kind altijd het goede en nooit kwaad, dan zou het geen straf verdienen en ook niet krijgen. Opdat de menschheid goed opgevoed moge worden, de gevolgen van goed en kwaad begrijpen en de liefde des hemelschen Vaders waardeeren moge, handelt Jehova zoo met haar.

⁴⁹ Voor God ons eerste ouderpaar ter dood veroordeelde en uit Eden verdreef, had Hij een voornemen gemaakt om hen naderhand te zegenen, zooals bij nader onderzoek blijken zal. Hij werd door liefde gedrongen Adam te vonnissen. Iedere handeling van Jehova wordt door liefde ingegeven, daar God liefde is. God leidt alles zoodanig dat het goede daaruit volgt. Opdat de waardigheid en grootheid van Jehova's macht gehandhaafd worde, werd Gods stricte gerechtigheid geopenbaard. Zoo werd de liefde de drijfveer van Zijn daden. Jehova moest het zekerlijk smarten Zijn schepselen te straffen, daar Hij geen behagen scheidt in leed; nu Hij echter voornemens was den mensch naderhand te zegenen en op te richten, schonk het voldoening gerechtigheid toe te passen, daar er tenslotte het goede uit zou voortkomen.

⁵⁰ Zeer terecht kunnen wij de openbaring van gerechtigheid de mineur snaar van Gods harp noemen. De mineur snaar is onontbeerlijk voor het voortbrengen van zuivere verhoudingen in de muziek.

⁵¹ Job schijnt in zijn lijden de gevonniste menschheid voor te stellen; in zijn smarten zeide hij: „Mijn harp is tot eene rouwklage geworden.” (Job 30:31) De volmaakte man en zijn metgezellin konden, nadat zij uit hun volmaakte woonplaats verdreven waren en zij met moeite hun voedsel poogden te winnen uit de niet toebereide aarde, terwijl zij door hun verwijdering van God naar lichaam en geest leden, met recht zeggen, en hebben dit ook zeker gedaan: „onze harpen zijn tot rouwklagen geworden”. Sindsdien is de wereld in rouw en lijdt en zucht de mensch vanwege zijn smarte. Dus kan de menschheid in 't algemeen geen waardeering hebben voor de openbaring van Jehova's gerechtigheid. De Christen, die een begrip heeft van Gods voornemen en bekend is met Zijn oogmerk, den mensch te zegenen,

en het tevens waardeert, kan zich verheugen en verheugt zich ook in de openbaring van de goddelijke gerechtigheid.

⁵² Gedurende het Evangelische Tijdperk brengt God een gemeente tot ontwikkeling, welker leden het lichaam van Christus genoemd worden. (Filippenzen 1 : 29; Colossenzen 1 : 18) Zij worden ook wel de leden van het koninklijk priesterdom geheeten. (1 Petrus 2 : 9, 10) Zij worden tijdens hun aardse loopbaan gerekend, leden van het offerende priesterdom te zijn, dat in Aäron is afgebeeld. De dienst des Heeren was Aäron en zijn zonen opgedragen, om verricht te worden tijdens de ceremoniën in den tabernakel in de woestijn. Twee zonen van Aäron werden gedood, daar zij den Heer vreemd vuur geofferd hadden. De Heer verbood Aäron en zijn twee overgebleven zonen rouw te bedrijven over den dood hunner bloedverwanten. Deze illustratie geeft naar alle waarschijnlijkheid te kennen, dat zij, die eenige kennis van het goddelijke voornemen hebben, geen rouw mogen bedrijven om het door God over onze eerste ouders uitgesproken doodvonnis, doch zich eerder moeten verblijden over deze openbaring van gerechtigheid, daar, naar zij dienen te weten, het noodig was, opdat het groote verlossingswerk, dat Jehova sedert den aanvang had beraamd, ten uitvoer kan worden gebracht. Kent men het goddelijk voornemen en waardeert men het, dan kan men uitroepen: „Groot en wonderlijk zijn uwe werken Heer, Gij Almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn uwe wegen, Gij Koning der heiligen.“ — Openbaring 15 : 3.

Der menschen zielen

⁵³ Waartegen heeft God Zijn gerechtigheid geopenbaard? Vonniste Hij het lichaam of de ziel des menschen? Is de ziel des menschen onsterfelijk? Zoo ja, hoe kan God haar dan dooden?

⁵⁴ Alvorens tot een bespreking dezer begrippen over te gaan, dient men ze te omschrijven. De omschrijving moet evenwel ondersteund worden door Bijbelsche bewijzen. Wij zullen dit pogen te doen, vóór de hier gestelde vraag te beantwoorden.

⁵⁵ Onsterfelijk beteekent niet kunnen sterven, niet door den dood kunnen vernietigd worden. Ziel is een bewegend, ademend, met gevoel begaafd wezen of schepsel, een schepsel of wezen, dat zintuigen bezit en deze ook gebruikt. Om te kunnen vastleggen of een ziel al of niet sterfelijk is, dient men eerst aan de hand van den Bijbel vast te stellen, wat de ziel eigenlijk is. „De Heer God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens; alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.“ (Genesis 2 : 7) Het woord ziel is synoniem met de woorden wezen, schepsel en mensch. Het stof, waaruit Jehova het lichaam vormde, had geen bewustzijn. Nadat God deze elementen gebruikt had om den mensch te vormen, blies Hij in deszelfs neusgaten den adem des levens, die het lichaam leven gaf, de longen deed uitzetten, het bloed liet stroomen door de slagaderen en aderen, waardoor er een bewegend, ademend, met gevoel begaafd wezen, een mensch, die een ziel is, ontstond. Het lichaam zonder den adem is de ziel niet; om de ziel te vormen moeten adem en lichaam zich vereenigen. Wordt het lichaam de adem onttrokken, dan houdt de ziel op te bestaan. De Schrift vermeldt niet, dat God onsterfelijkheid in het lichaam blies, maar eenvoudig dat de ziel ontstond nadat het lichaam, na zijn schepping, leven kreeg als een gevolg van den adem, die in zijn neusgaten geblazen werd.

⁵⁶ Een locomotief als voorbeeld genomen kan dit verduidelijken. Zoolang zij zonder vuur op het rooster, water in den ketel, dus zonder stoom op het spoor

staat, is zij een dood stuk ijzer. Wordt nu door het water te verwarmen stoom gevormd en deze door het openen van een klep in de zuigers geperst, dan komt de machine in beweging. Voert men den stoom af, zoo blijft zij staan.

⁵⁷ Evenzoo gaat het den mensch. Nadat het lichaam geformeerd was, was het zonder leven en door gebrek aan adem zonder beweging. Niet zoodra was de adem des levens in zijn neusgaten geblazen en begonnen zijn organen te werken, of men sprak van den mensch als van een bewegend, ademend wezen, dus als van een ziel. Zoodra hij ophoudt te ademen, is hij dood.

⁵⁸ De mensch is een ziel. Hij heeft geen ziel. Ieder ademend schepsel is een ziel. Lang voor de schepping des menschen gebruikte God de woorden levende ziel voor de lagere diersoorten. (Genesis 1 : 20) Dat Jehova alle ademende schepselen zielen noemde, bewijst de Schrifttekst: „Daarna zult gij eene schatting voor den Heer heffen van de oorlogsmannen, die tot dezen krijg uitgetogen zijn, van vijfhonderd ééne ziel, uit de menschen en uit de runderen en uit de ezels en uit de schapen.“ (Numeri 31 : 28) Alle zielen sterven op dezelfde wijze. „Want wat den kinderen der menschen wedervaart, dat wedervaart ook den beesten en eenerlei wedervaart hun beiden; gelijk die sterft, alzoo sterft deze, en zij allen hebben eenerlei adem, en de uitnemendheid der menschen boven de beesten is geene, want allen zijn ze ijdelheid. Zij gaan allen naar ééne plaats; zij zijn allen uit het stof en zij keeren allen weder tot het stof.“ — Prediker 3 : 19, 20.

⁵⁹ Toen de goddelijke gerechtigheid werd geopenbaard, zeide God aan Adam: „Van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.“ (Genesis 2 : 17) Dit vonnis werd over den mensch, het

wezen, de ziel uitgesproken. Iedere twijfel, die hierover zou ontstaan, wordt onmiddellijk weggenomen door een anderen Bijbeltekst, die luidt: „De ziel, die zondigt, zal sterven.” (Ezechiël 18 : 4) „Wat man leeft er, die den dood niet zien zal, die zijne ziel zal bevrijden van het geweld des grafs?” — Psalm 89 : 49.

⁰⁰ Satan, de Duivel, bracht de leer van onsterfelijke zielen in de wereld. Hij was tot moeder Eva gegaan en had gezegd: „Indien gij van dezen boom eet, zult gij niet sterven.” Jezus noemde dit gezegde de eerste leugen die ooit verteld is en Satan de vader van de leugen (Johannes 8 : 44) Satan tracht de menschen blind te maken voor de waarheid van Gods groot voornemen en ze van God en de zegeningen die zij zullen krijgen, zoo zij God gehoorzaam zijn, af te houden. De Apostel vertelt, dat hij „de god (machtige) van deze wereld is”, n. l. van deze booze, sociale wereldorde, en tevens dat hij de zinnen der menschen verblind heeft, opdat de verlichting van het evangelie der heerlijkheid van Christus hen niet bestrale. (2 Corinthiërs 4 : 4) Van af de dagen van Eden tot nu toe heeft Satan de zinnen der menschen verblind door een valsche voorstelling van Jehova's voornemen; de grond van deze verblindings ligt hoofdzakelijk in de eerst vertelde leugen: „Gij zult den dood niet sterven.” Alle valsche leerstellingen berusten op deze eerste leugen.

⁰¹ Zoo de mensch een onsterfelijke ziel bezit, kan hij niet gedood worden. God zou zijn vonnis niet kunnen voltrekken en gerechtigheid zou falen. De Schrift verklaart duidelijk, dat de onsterfelijkheid oorspronkelijk Jehova alleen toebehoorde: „Die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, denwelke geen mensch gezien heeft noch zien kan.” (1 Timotheüs 6 : 16) Onsterfelijkheid zal den getrouwen Christen als de grootste belooning worden gegeven, maar aan nie-

mand anders van het menschengeslacht. Den Christenen, die getrouw blijven tot in den dood is de goddelijke natuur, onsterfelijkheid, de kroon des levens, toegezegd. (2 Petrus 1 : 4; 1 Petrus 1 : 3, 4; Romeinen 2 : 7; Openbaring 2 : 10) Zekerlijk zal niemand zoeken naar datgene, wat hij reeds bezit en duidelijk verklaart de Apostel: „Die... onverderfelijkheid zoeken.“ Wederom zegt hij dengenen, die getrouwe Christenen willen zijn: „Dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.“ (1 Corinthiërs 15 : 53) Indien een ziel, een mensch reeds onsterfelijk is, zal hij de onsterfelijkheid niet nogmaals kunnen aandoen. Geen mensch, behalve de getrouwe Christenen, zal onsterfelijk gemaakt worden. God heeft een andere belooning voor andere menschen, die hem gehoorzaam zullen zijn.

Dooden zonder bewustzijn

⁶² Een van de andere drogredenen, waarmede Satan het volk verblind heeft, is de leer dat de dooden na hun dood nog hun bewustzijn hebben. Dit wordt door den Bijbel echter niet geleerd. Zij, die dood zijn, zullen niet tot bewustzijn komen, zoo zij door den Heer niet worden opgewekt. Later zal de opstanding der dooden besproken worden. Indien de ziel onsterfelijk is, moet zij ergens bij volle bewustzijn leven. Wij zullen nu de teksten nagaan, die verklaren dat de dooden geen bewustzijn hebben.

⁶³ „In den dood is Uwer geen gedachtenis; wie zal U loven in het graf?“ (Psalm 6 : 6) Hierdoor wordt aangetoond, dat de dooden geen geheugen hebben. „De dooden zullen den Heer niet prijzen, noch die in de stilte nedergedaald zijn.“ (Psalm 115 : 17) De dooden kunnen derhalve niet spreken.

⁶⁴ De dooden kunnen ademen, denken, noch voelen. „Neemt Gij hunnen adem weg, zij sterven en zij keeren

weder tot hun stof." (Psalm 104 : 29) „Zijn geest gaat uit, hij keert weder tot zijn aarde, te dienzelfden dage vergaan zijne aanslagen [plannen]." (Psalm 146 : 4) Dat iemand, die geen bewustzijn heeft, niet voelt, wordt geïllustreerd door het feit, dat de chirurg de patient die in een ziekenhuis een operatie moet ondergaan een verdoovingsmiddel doet inademen, zoodat hij in slaap valt en van de operatie niets voelt.

⁶⁵ In de Schrift staat verder opgeteekend: „De levenden weten, dat zij sterven zullen, maar de dooden weten niet metal; ook is alreede hunne liefde, ook hun haat, ook hunne nijdigheid vergaan." (Prediker 9 : 5, 6) Buiten bewustzijn weten zij in den dood niets. „Alles wat uwe hand vindt om te doen, doe dat met uwe macht, want daar is geen werk, noch bezinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, waar gij henengaat." — Prediker 9 : 10.

⁶⁶ Van den mensch sprekende, zegt God: „De mensch nochtans, die in waarde is, blijft niet; hij wordt gelijk als de beesten, die vergaan." (Psalm 49 : 13) Iets, dat vergaat, heeft geen bewustzijn, blijft niet bestaan en is dus niet onsterfelijk.

⁶⁷ Jezus verklaarde: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Johannes 3 : 16) Onomstootelijk wordt hier bewezen, dat zoo er geen verlossing door Jezus Christus verschaft ware, de dood het verderf voor allen zou zijn. Aldus wordt ten stelligste ontkend dat de dooden bewustzijn hebben en met niet minder groote beslistheid wordt de onsterfelijkheid der ziel bestreden.

⁶⁸ In den Bijbel wordt van den dood gesproken als van een slaap, daar God te zijner tijd de dooden zal doen ontwaken en hun een gelegenheid ten leven zal

verschaffen. De Bijbel bevat vele uitspraken, waarin de dood een slaap wordt genoemd. Enkele dezer uitspraken zijn: „David ontsliep met zijne vaderen, en werd begraven in de stad Davids.“ (1 Koningen 2 : 10) „Dat de vaderen ontslapen zijn.“ (2 Petrus 3 : 4) „Van welke het meerendeel nog over is, en sommigen ook zijn ontslapen.“ (1 Corinthiërs 15 : 6) „Ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen, die ontslapen zijn, . . . alzoo zal ook God degenen, die ontslapen zijn, in Jezus wederbrengen [in de opstanding].“ — 1 Thessalonicenzen 4 : 13, 14.

⁶⁹ Uit deze teksten moeten wij tot de gevolgtrekking komen, dat de dooden in het geheel geen bewustzijn hebben vanaf het oogenblik, dat zij sterven tot dat tijdstip, waarop het God behagen zal, hen uit den dood te doen ontwaken en hun een gelegenheid ten leven te openen, zooals Hij van plan is te doen. (Johannes 5 : 28, 29) Uit het stof der aarde werd de mensch geformeerd. Hij werd gevonnist tot het stof weder te keeren, dus tot den toestand des doods. De Heer zeide echter: „Degenen, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken.“ — Daniël 12 : 2.

Pijnigt God den mensch?

⁷⁰ Een geruinen tijd leerde men, dat de straf der boozen, zij die God ongehoorzaam zijn, een eeuwige pijniging of foltering in een hel van onuitblusschelijk vuur en zwavel was. Velen zijn door deze afschuwelijke leer afgeschrikt van Bijbelonderzoek. Velen hebben om deze reden geweigerd in God en den Heer Jezus te gelooven. De leer der eeuwige pijniging is om vier onderscheiden en verschillende redenen niet waar; (1) ze is onredelijk, (2) ze is onrechtvaardig; (3) ze is in strijd met de beginselen der liefde en (4) ze is geheel onbijbelsch.

⁷¹ Vreemd doet het aan, dat mannen met een gezond verstand hebben kunnen veronderstellen dat de alwijze Schepper eenigen van Zijn schepselen eeuwiglijk zou pijnigen. Wat kan toch het doel van zoo'n pijniging wezen? Kan zij iets goeds teweegbrengen? Zal er eenige verheerlijking van God daaruit voortkomen?

⁷² Zonder Gods wil kan geen Zijner schepselen gepijnigd worden. Een redelijke, liefdevolle God kan geen Zijner schepselen pijnigen. Hij, die een straf van eeuwige pijniging instelt, is een brute, en geen redelijke God. De mensch, hoewel onvolmaakt, bezit eenige mate van liefde. Een man noch een kind zou zijn paard, hond of kat pijnigen.

⁷³ Indien men een hond heeft die dol wordt en iedereen in de buurt tracht te bijten, moet men hem doden, maar men zal het arme dier niet pijnigen door hem op een zacht vuurtje te leggen. Het zal op de snelste manier gedood worden, opdat het niet veel pijn hoeft te lijden. Waarom doet men dat? Omdat ons rechtvaardigheidsgevoel en liefde ons weerhouden iets anders te doen. De mensch bezit niet zooveel liefde als God. Alles, wat Hij voor den mensch doet, geschiedt voor zijn bestwil.

⁷⁴ Deze leer is onredelijk, daar men zonder eeuwigdurend bewustzijn niet eeuwig gepijnigd kan worden en uit de bovenaangehaalde teksten blijkt dat de doden geen bewustzijn hebben. Evenmin kan de ziel eeuwig gepijnigd worden, zoo zij niet onsterfelijk, onverderfelijk is, en de bovenaangehaalde Schriftuitspraken bewijzen dat de mensch niet onsterfelijk is en dat behalve zij, die haar als belooning voor het goeddoen zullen ontvangen en medeërfgenenamen met Christus zullen zijn in Zijn heerlijk koninkrijk, niemand onsterfelijk zal worden. Hieruit volgt dus, dat deze duivelsche leerstelling staat of valt met de leer der inhaerente (inwonende)

onsterfelijkheid. En aangezien deze beide leerstellingen valsch zijn, moeten zij ook beide vallen.

⁷⁵ De leer der eeuwige pijniging is onrechtvaardig, daar God *rechtvaardig* is. Rechtvaardigheid is het fundament van Gods troon. God gaf den mensch duidelijk te kennen, dat hij sterven moest, zoodra hij zondigen zou. Pijnigde Hij hem na zijn overtreding, dan zou de straf verzaamd zijn na het begaan der misdaad en in strijd zijn met de allereerste begrippen van gerechtigheid. Alle kinderen Adams zijn in onvolmaaktheid geboren. „Daar is niemand, die goed doet, ook niet één.“ (Psalm 14 : 3) Elk kind is dus in onvolmaaktheid geboren. Jehova zou zeer onrechtvaardig zijn indien Hij zoo'n kind, dat onder dergelijke omstandigheden, waaraan het niets kan veranderen, geboren wordt en daarom niet volmaakt kan gehoorzamen, eeuwig zou pijnigen. Het rechtvaardigheidsgevoel der menschen wordt gekrenkt door de gedachte een wezen te pijnigen. De rechtvaardigheid, die de mensch bezit, is een van God verkregen eigenschap. Hoe godvreezender de mensch, des te rechtvaardiger is hij. Men begrijpt dus dat God Zijne schepselen rechtvaardiglijk moet behandelen.

⁷⁶ Er is geen liefde in de leer der eeuwige pijniging. Iedere goede vader heeft zijn kinderen lief en de kinderen hun vader. De moeder heeft haar kinderen lief en de kinderen de moeder. Zijn de kinderen ongehoorzaam, dan is het noodig, dat ze door vader of moeder bestraft worden, soms met de roede. Maar geen liefdevolle ouders zullen er aan denken hun kind te pijnigen. Men wil het goede bewerken door een rechtvaardige straf, daarom straffen ouders, die daartoe genoopt zijn, hun kinderen uit liefde. Bij het bespreken van de wijze van straffen door aardsche ouders en door God, zegt de apostel Paulus: „Wij hebben de vaders onzes vleeschelikes wel tot kastijders gehad en wij ontzagen ze:

zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven? Want genen hebben ons wel voor een korten tijd, naar dat het hun goeddacht, gekastijd, maar deze kastijdt ons tot ons nut, opdat wij zijner heerlijkheid zouden deelachtig worden." — Hebreërs 12 : 9, 10.

⁷⁷ Slechts een booze geest, die zich in duistere en booze dingen verlustigt, zou anderen willen pijnigen.

⁷⁸ Onze groote God is liefde. (1 Johannes 4 : 16) „God is een licht en gansch geene duisternis is in Hem.“ (1 Johannes 1 : 5) Al, wat God doet, is goed. God schiep den eersten mensch, Adam, en gaf hem de macht zijn nakomelingschap leven te geven. Alle menschen zijn kinderen van Adam. Zij konden slechts door Gods vergunning worden verwekt. Daar Adam Gods zoon was en alle menschen van hem afstammen, zijn ze aan Jehova verwant.

⁷⁹ Geen enkel kind van Adam is in volmaaktheid geboren. Sommigen zijn in een zeer verdorven toestand verwekt. Gods liefde voor den mensch is zoo groot, dat Hij zich voornam om allen te verlossen en te zegenen; het zou geheel met zijn eigenschap liefde onvereinigbaar zijn, zoo Hij te eeniger tijd enkelen zou pijnigen. De leer der eeuwige pijniging is een smet op Gods grooten en liefdevollen naam, waarvoor Satan aansprakelijk is. Te bestemder tijd zal God een ieder doen weten, dat Hij liefde is en steeds in het welzijn der menschen handelde.

⁸⁰ De leer der eeuwige pijniging wordt door geen enkelen Bijbeltekst gesteund. Wel zijn er teksten, die in symbolische taal geschreven zijn en bestaan er gelijkenissen en vergelijkingen, die groote waarheden verduidelijken, maar deze spreken in het geheel niet van eeuwige pijniging der menschen. Deze Schriftplaatsen worden elders besproken, daar de ruimte zulks hier

niet toelaat. Slechts directe Schriftuurlijke verklaringen zullen hier worden nagegaan.

⁸¹ In den geheelen Bijbel wordt geleerd, dat de boozen gestraft zullen worden, maar straf beteekent nog geen pijniging. Er bestaat een groot verschil tusschen eeuwige straf en eeuwige pijniging. Een straf, die altijd duurt, noemt men eeuwige straf. Aan eeuwige pijniging komt geen eind, daar het slachtoffer met vol bewustzijn gedurende de pijniging lijdt. Volgens de bestaande wetten straft men de overtreders der wet, de boosdoeners, en is de duur der straf afhankelijk van den ernst der overtreding. Hij, die een brood steelt, overtreedt de wet en kan tot een gevangenisstraf van een dag of een maand veroordeeld worden. Hij, die het huis van zijn buurman in brand steekt, wordt ook gestraft, doch deze straf kan eenige jaren duren. Hij, die zijn buurman vermoordt, wordt in sommige landen ter dood veroordeeld. Geen enkele aardsche wet laat toe, dat de overtreder gepijnigd wordt. De straf van den brooddief duurt kort, van den brandstichter duurt langer; van hem, die moedwillig het leven zijns naasten heeft genomen, duurt steeds voort. De zwaarste straf der wet is de doodstraf. Een eeuwige of voortdurende dood zonder hoop op een opstanding is een eeuwige straf. Dus geen eeuwige, voelbare pijniging. God verklaarde uitdrukkelijk, dat „de bezoldiging der zonde de dood is“. — Romeinen 6 : 23.

⁸² Nadat deze straf eenmaal was vastgelegd, kon God haar niet meer veranderen, daar Hij niet handelen kan in strijd met Zichzelven; Zichzelven niet kan verloochenen. (2 Timotheüs 2 : 13) Daar de zonde als een gevolg der ongehoorzaamheid van een mensch in de wereld kwam en als gevolg der zonde de dood, moet de dood de straf zijn van alle menschen. (Romeinen 5 : 12) Dit zal zoo blijven, totdat zij op een door God ge-

stelden tijd uit den dood zullen ontwaken en van God een gelegenheid ten leven zullen verkrijgen, hetgeen later zal worden behandeld. „De Heer bewaart alle degenen, die Hem liefhebben, maar Hij verdelgt alle goddeloozen.” (Psalm 145 : 20) De apostel zegt openlijk, dat de boozen met eeuwig verderf gestraft zullen worden. — 2 Thessalonicenzen 1 : 9.

⁸³ Gaan de boosdoeners dan niet naar de hel?

⁸⁴ Allen, van Adam af tot nu toe, die gestorven zijn, zijn ter helle nedergedaald. Maar de hel is geen plaats waar men bij vol bewustzijn gepijnigd wordt. Het woord hel, waar het ook in den Bijbel staat, beteekent toestand des doods. Zij is geen plaats, maar een toestand. Zij, die ten grave dalen, behouden daar hun bewustzijn niet, maar bevinden zich in den toestand des doods. Hun lichamen vallen uiteen en keeren tot het stof terug. Het woord hel is de vertaling van het Hebreeuwsche woord *sheol*, dat in het Oude Testament gebruikt wordt. Ditzelfde woord werd ettelijke malen vertaald door graf en soms door kuil. Het woord hel in het Nieuwe Testament is de vertaling van het Grieksche woord *hades* en beteekent eveneens graf, toestand des doods, tombe.

⁸⁵ Door enkele Schriftuurlijke beelden wordt aange-toond, dat hel de toestand des doods is. Job, een goede en godvreezende man, trachtte gehoorzaam te zijn aan Jehova. Hij verloor al zijn aardsche bezittingen en werd door zijn bureu bespot. In zijn groot leed bad hij God hem ter helle te doen nederdalen aldus: „Och of Gij mij in hel [*sheol* het graf] verstaakt, totdat uw toorn zich afkeerde.” (Job 14 : 13) Vertrouwende op Gods belofte, dat de dooden eenmaal zullen wederkeeren, verlangde hij in het graf verstopt te worden tot den dag der opstanding. Verder sprak hij: „Zoo ik wacht, het graf zal mijn huis wezen; in de duisternis zal ik mijn

bed spreiden." „Rust zal tezamen in het stof wezen." (Job 17 : 13, 16) Het graf wordt afgebeeld als een toestand van duisternis, alwaar geen kennis, geen wijsheid noch plannen zijn. Voorts zegt hij: „Des menschen kinderen komen tot eer en hij weet het niet, of zij worden klein en hij let niet op hen." (Job 14 : 21) Waarom? Daar zij, die in het graf, in de hel, in de tombe, in den doodstaat zijn, niets weten. Zij bestaan niet meer; zij wachten op de opstanding.

⁸⁶ Jozef, Jacob's geliefde zoon, werd door zijn broeders naar Egypte verkocht. Jozef's rok, in het bloed van een dier gedrenkt werd Jacob gebracht met de mededeeling dat zijn zoon Jozef dood was. In zijn droefheid riep Jacob uit: „Ik zal rouw bedrijvende tot mijn zoon in de hel [*sheol*, het graf] nederdalen." (Genesis 37 : 35) Jacob was een braaf mensch en genoot de goddelijke gunst, volgens den apostel. (Hebreërs 11 : 9, 39) Jacob meende dus, dat hij, rouw bedrijvende over zijn zoon, in het graf, den doodstaat zou nederdalen.

⁸⁷ Benjamin was Jacob's jongste zoon. Na het verlies van Jozef, plaatste hij al zijn liefde op Benjamin. Zijn oudere zonen naderden hem met het verzoek hun jongeren broeder mee naar Egypte te nemen. Hiertegen had vader Jacob bezwaar en zeide: „Mijn zoon zal met ulieden niet aftrekken; want zijn broeder is dood en hij is alleen overgebleven, zoo hem een verderf ontmoette op den weg, dien gij zult gaan, zoo zoudt gij mijne grauwe haren met droefenis ter helle [*sheol* het graf] doen nederdalen." (Genesis 42 : 38) De hel, waarvan hier sprake is, is geen plaats van vuur en zwavel, anders zullen Jacob's grijze haren het niet lang in het vuur kunnen uithouden. Hij wilde daarmee zeggen, dat hij, een oude grijsaard, indien iets zijn geliefden zoon overkwam met smart ten grave zou dalen.

⁸⁸ Jezus kwam op aarde, alwaar hij leefde, stierf en begraven werd, en hij daalde, gelijk geschreven staat, ter helle. „Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten.“ (Psalm 16 : 10) Indien de hel een plaats van eeuwige pijniging was en Jezus daarin was nedergedaald, kon hij nimmer daaruit verlost worden. Doordat hij niet in de hel bleef, werd het overtuigend bewijs geleverd, dat de hel geen plaats der eeuwige pijniging is.

⁸⁹ De aanbedding van Jehova en de verheerlijking van Zijn naam is de ware godsdienst, die Hij op aarde instelde. Satan stelde, in zijn poging den Allerhoogste gelijk te worden, een valschen godsdienst in. God bevestigde Zijn verbond met het volk Israëls en beval het zich af te zonderen en af te scheiden van de omringende heidensche volkeren. Satan richtte te midden der heidenvolkeren een valschen godsdienst op en deed hen beelden en andere buiten Jehova staande zaken aanbidden. De heidensche afgodendienaren bouwden in het dal van Hinnom een altaar om hunne goden aldaar te offeren. De Joden verkrachtten hun verbond met Jehova en werden aanbidders van Baäl, een van Satan's goden. Zij offerden hun kinderen op tijdens den Baäldienst. Op dit gebruik nu werd de leer der eeuwige pijniging opgebouwd, ofschoon Jehova zeide: „Zij hebben de hoogten Baäls gebouwd, om hunne zonen met vuur te verbranden, aan Baäl tot brandofferen; hetwelk Ik niet geboden noch gesproken heb, noch in mijn hart is opgekomen.“ (Jeremia 19 : 5) Nogmaals verklaart de Heer: „Zij hebben de hoogten Baäls gebouwd, die in het dal des zoons van Hinnom zijn, om hunne zonen en dochteren voor den Molech door het vuur te laten gaan; hetwelk Ik hun niet heb geboden, noch in mijn hart is opgekomen, dat zij dezen gruwel zouden doen; opdat zij Juda mochten doen zondigen.“ (Jeremia 32 : 35) De heidenen brengen offers aan duivelen en niet aan God.

(1 Corinthiërs 10:20) Dezen valschen of duivelschen godsdienst, ingesteld onder de verleide volkeren der aarde, gebruikte Satan om de menschen te verblinden voor de ware leer van het goddelijk voornemen.

⁹⁰ Jehova heeft zich nimmer van folteringen bediend om de goddelijke gerechtigheid toe te passen. Zooiets verwierp Hij als zijnde een gruwel in Zijn oogen. De toepassing van goddelijke gerechtigheid beteekent de vernietiging der boosdoeners; daarom wordt alles, wat eeuwiglijk vernietigd wordt eeuwig gestraft. Enkele teksten, die dit bewijzen, zijn: „De boosdoeners zullen uitgeroeid worden; maar die den Heer verwachten, die zullen de aarde erfelijk bezitten. En nog een weinig en de goddelooze zal er niet zijn, en gij zult acht nemen op zijne plaats, maar hij zal er niet wezen... Maar de goddeloozen zullen vergaan, en de vijanden des Heeren zullen verdwijnen als het kostelijkste der lammeren; met rook zullen ze verdwijnen... Want zijne gezegenden zullen de aarde erfelijk bezitten, maar zijne vervloekten zullen uitgeroeid worden... Want de Heer heeft het recht lief, en zal zijne gunstgenooten niet verlaten; in eeuwigheid worden zij bewaard, maar het zaad der goddeloozen wordt uitgeroeid... Wacht op den Heer en houd zijnen weg, en Hij zal u verhoogen, om de aarde erfelijk te bezitten; gij zult zien dat de goddeloozen worden uitgeroeid... Maar de overtreders worden tezamen verdelgd; het einde der goddeloozen wordt uitgeroeid.” — Psalm 37 : 9, 10, 20, 22, 28, 34, 38.

⁹¹ De leer der eeuwige pijniging ontheiligt Jehova. Zij is een smet op Zijn liefdevollen naam. God verheerlijken is 's menschen levensdoel. Hij is verplicht en moet het als een voorrecht beschouwen, deze onjuiste begrippen betreffende Jehova uit des menschen hart te verwijderen, waardoor zij tevens de menschen helpen begrijpen, dat God in werkelijkheid liefde is. Een be-

grip van Zijn voornemen leert, dat al Zijne daden door liefde zijn ingegeven. Nauwelijks was de mensch gevonnist, of God maakte Zijn voornemen tot zijne verlossing en toekomstige redding bekend. Hoe beter men deze groote waarheden begrijpt en doorgrond, des te meer men zich verheugt in de goddelijke gerechtigheid en de goddelijke voorzienigheid, die haar openbaarde.

- § 39. Welke goddelijke eigenschap wordt de vastigheid van Gods troon genoemd?
- § 39. Welke goddelijke eigenschap ontwierp Gods voornemen?
- § 39. Moeten de goddelijke eigenschappen harmonieus samenwerken?
- § 39. Is Gods wet aan verandering onderhevig?
- § 39. Welken geestelijken invloed heeft de onveranderlijkheid van Gods wet op Zijn schepselen?
- § 39. Wat moet op de overtreding van de goddelijke wet volgen?
- § 39. Welke bevoegdheid heeft de goddelijke gerechtigheid?
- § 39. Welk gevolg heeft de openbaring van de goddelijke gerechtigheid voor Jehova's naam en waardigheid?
- § 39. Was het noodig dat goddelijke gerechtigheid geopenbaard werd, opdat de goddelijke liefde ten volle kon worden uitgeoefend? en zoo ja, waarom?
- § 39. Wat is noodig voor een goede waardeering van een goddelijke goedertierenheid?
- § 39. Waarom is Jehova nooit onrechtvaardig of onvriendelijk?
- § 39. Maakt Jehova fouten?
- § 39. Waartoe gebruikt Hij zijn macht?
- § 40. Wat stelt de tweede snaar op God's harp voor?
- § 41. Omschrijf goed en kwaad.
- § 41. Wanneer kwam het kwade in werking?
- § 41. Heeft God Adam genoodzaakt dit te doen en dat te laten?

- § 41. Welken straf bepaalde God voor een overtreding van Zijn wet?
- § 41. Waarom en door wien werd Eva verleid de wet te overtreden?
- § 41. Waarom overtrad Adam Gods wet?
- § 42. Aan wien komt rechtmatig alle heerschappij toe?
- § 42. Welke heerschappij heeft God den mensch gegeven?
- § 42. Waarom verleidde Lucifer Eva tot zonde?
- § 42. Wat dacht Lucifer in zijn hart?
- § 43. Wat was de oorzaak van Lucifer's val?
- § 43. Hoe werd God's gerechtigheid jegens Lucifer geopenbaard?
- § 43. Welke namen kreeg Lucifer na zijn val? Noem de beteekenis dezer namen.
- § 44. Beschrijf, hoe de duivel Eva verleidde Gods wet te verkrachten.
- § 44. Welk antwoord gaf Eva op des duivels raad Gods wet te overtreden?
- § 44. Wie vertelde de waarheid, God of Satan, aangaande het gevolg van Eva's daad?
- § 45. Kan het feit, dat Eva door Satan verleid werd, de straf der wet eenigermate veranderen?
- § 46. Wat deden Adam en Eva, nadat zij de goddelijke wet overtreden hadden?
- § 46. Hoe handelde Jehova met hen, en waarom?
- § 46. Beschrijf nauwkeurig het oordeel of vonnis door Jehova uitgesproken over Adam en Eva.
- § 47. Wat was het gevolg van het over den mensch uitgesproken vonnis?
- § 47. Hoe lang leefde Adam, nadat hij ter dood veroordeeld was?
- § 47. Hoe voltrok God het vonnis aan den mensch?
- § 47. Zou Adam gestorven zijn, indien hij in Eden gebleven was?
- § 48. Waarom straffen ouders hun kinderen?
- § 48. Zou het noodig zijn een kind te straffen, indien het altijd gehoorzaam is?
- § 48. Wat is een der hoofdredenen, dat God den mensch de gevolgen van zijn misdaad liet ondergaan?

- § 49. Waarom voltrok God zijn vonnis aan den mensch? wat was Zijn doel?
- § 49. Wat is de drijfveer van Jehova's daden?
- § 50. Met welk accoord der muziek kan de openbaring van de goddelijke gerechtigheid vergeleken worden? en waarom?
- § 51. In welk verband staat het lijden van Job tot de harp?
- § 51. Hoe konden Adam en Eva Job's gezegde op zichzelf toepassen?
- § 51. Heeft de wereld der menschheid de openbaring van de Goddelijke gerechtigheid ooit gewaardeerd? Waarom niet?
- § 51. Waarom kan een Christen de openbaring van de goddelijke gerechtigheid waardeeren als een der snaren op Gods harp?
- § 52. Wat stelde Aäron als offerende priester voor?
- § 52. Hoe leeren de ondervindingen van Aäron en zijn zonen Christenen niet te treuren over het in toepassing brengen van goddelijke gerechtigheid?
- § 52. Wat zegt een Christen, wanneer hij het goddelijk voornemen waardeert?
- § 53. Wat heeft God ter dood veroordeeld, de ziel of het lichaam?
- § 53. Indien de ziel der menschen onsterfelijk ware, hoe kon zij dan ter dood veroordeeld worden?
- § 54. Is het noodig uitdrukkingen te omschrijven voor men ze veelvuldig bij het onderzoek van den Bijbel gebruikt?
- § 55. Omschrijf onsterfelijkheid.
- § 55. Omschrijf ziel.
- § 56. Geef een illustratie van de ziel.
- § 58. Heeft de mensch een ziel?
- § 58. Welke schepselen zijn, behalve den mensch, zielen?
- § 58. Is er verschil in het sterven van zielen?
- § 59. Geef eenige Schriftuurlijke bewijzen, dat de ziel niet onsterfelijk is.
- § 60. Met wien begon de uitdrukking „onsterfelijke ziel“?
- § 60. Wanneer en door wien werd de eerste leugen verteld?

- § 60. Hoe heeft Satan de menschen verblind? en waarom deed hij dit?
- § 60. Wat is de basis van alle valsche leerstellingen?
- § 61. Indien alle zielen onsterfelijk waren, zou God dan een moedwilligen zondaar kunnen vernietigen?
- § 61. Wie bezit onsterfelijkheid?
- § 61. Aan wien is de onsterfelijkheid toegezegd als een belooning?
- § 61. Geef eenige Schriftuurlijke redenen, waarom de mensch niet uit zichzelf onsterfelijk is.
- § 62. Welke andere valsche leerstelling heeft Satan gebruikt om de menschen te bedriegen?
- § 62. Zijn de dooden na hun dood bij bewustzijn?
- § 63. Kan de doode zich iets herinneren? Loven zij den Heer?
- § 64. Kan de doode ademhalen, denken of voelen?
- § 64. Geef een voorbeeld dat de dooden niet voelen kunnen.
- § 65. Heeft de doode eenige kennis of wetenschap? kunnen zij liefhebben of haten?
- § 66, 67. Geef eenig Schriftuurlijk bewijs, dat dood beteekent verderf, en omschrijf verderf.
- § 68, 69. Waarom spreekt men soms van den dood als van een slaap? geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 70. Welken invloed heeft de leering der eeuwige pijniging op menigeeen?
- § 70. Wie is verantwoordelijk voor de leer der eeuwige pijniging?
- § 70. Geef vier redenen op waarom de eeuwige pijniging niet waar kan zijn.
- § 71. Kan eeuwige pijniging eenig goed teweegbrengen? Zou het bijdragen tot Gods eer?
- § 72. Kan eenig schepsel tegen Gods wil eeuwig gepijnigd worden?
- § 72. Kan een redelijke God eenig schepsel pijnigen?
- § 73. Waarom zal een normaal persoon zijn kind of hond niet pijnigen?
- § 73. Zou God, Dien de Schrift liefde noemt, een schepsel kunnen pijnigen?
- § 74. Waarom is de leer der eeuwige pijniging onredelijk?

- § 75. Waarom is de leer der eeuwige pijniging onrechtvaardig?
- § 76—79. Waarom is de leer der eeuwige pijniging van liefde ontbloot?
- § 81. Wat is het verschil tusschen eeuwige pijniging en eeuwige straf?
- § 81. Wat is de zwaarste straf, die voor de overtreding van menschelijke wetten kan worden toegepast?
- § 81. Wat is de zwaarste straf, die God toepast voor de overtreding van Zijn wetten?
- § 82. Kan God de straf voor de overtreding van Zijn wet veranderen, nadat de straf vastgelegd en de wet overtreden is? en zoo niet, waarom niet?
- § 84. Gaan de boosdoeners naar de hel?
- § 84. Wat beteekent het woord hel? en van welke woorden is het een vertaling?
- § 85. Wat zei Job omtrent het ter helle gaan?
- § 85. Is iemand, die in de hel is, bij bewustzijn?
- § 86. Wat zeide Jacob omtrent het ter helle gaan? en wien dacht hij daar te ontmoeten?
- § 87. Indien de hel een plaats van eeuwige pijniging was, hoe zou Jacob zijn grijze haren daar kunnen bewaren?
- § 88. Zooals de Schrift verklaart, voer Jezus ter helle. Indien de hel een plaats van eeuwige pijniging is, hoe kon Jezus daaruit komen?
- § 89. Welken godsdienst stelde God op aarde in?
- § 89. Welken godsdienst stelde Satan op aarde in?
- § 89. Wat zegt Jehova's woord omtrent het verbranden van kinderen als offers voor Baäl?
- § 89. Wien offerden de heidenen hun kinderen?
- § 89. Met welk doel leerde Satan dezen valschen godsdienst?
- § 90. Welken straf heeft God voor den moedwilligen boosdoener weggelegd? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 91. Wat is des menschen plicht jegens God en zijn naasten aangaande de leer der eeuwige pijniging?
- § 91. Hoe wordt men aangedaan door een goed begrip van de openbaring van goddelijke gerechtigheid?

HOOFDSTUK IV

Snaar 3:

Het Abrahamietisch Verbond

EENIGEN tijd na de verdrijving van Adam en Eva uit Eden werden hun kinderen geboren, die tot mannen en vrouwen opwieschen en op hun beurt kinderen voortbrachten. Door met zijn zuster te trouwen, kreeg Kaïn een vrouw. Zoo nam het menschenaantal op aarde langzamerhand toe. Zij doolden op aarde rond en verdienden in het zweet huns aanschijns hun brood. Sommigen dezer menschenkinderen waren boos, anderen waren goed. God betoonde den goeden zijn gunst, daar Hij de goeden altijd begunstigt. Satan oefende zijn booze macht op de menschen uit en de meesten werden boos.

⁸³ Noach was een goed mensch en met zijn gezin diende hij den Heer God. Meer dan zestien honderd jaren waren sedert het vonnis in Eden verstreken (gedurende dezen tijd werden de menschen zeer boos) en er heerschte groote verdorvenheid op aarde. God besloot alle boozen der aarde te verderven. Daarom beval Hij Noach een ark te bouwen en met zijn gezin daarin te trekken. Hierna kwam er een groote water-vloed over de aarde, die alle levende wezens, met uitzondering van die welke in de ark waren, vernietigde. Na dien vloed bleven slechts acht menschen op aarde over. (Genesis 7 : 21, 23; 1 Petrus 3 : 20) Noach en zijn zonen verwekten kinderen, waardoor het volk op aarde weer in aantal toenam. Onder dezen waren goeden en

boozen. Een dergenen, die Gods wil trachtten uit te leven, was Abram, wiens naam later in Abraham veranderd werd. De Schrift noemt hem Gods vriend. Abraham's vrouw heette Sara.

⁹⁴ Toen Abraham 75 jaar oud was, beval Jehova hem: „Ga gij uit uw land en uit uwe maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; en Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen en uwen naam groot maken; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.” (Genesis 12 : 1-3) Abraham verliet samen met zijn vrouw en eenige anderen Haran om te reizen naar het land Canaän. Toen zij een plaats in dat land, Sichem genaamd, bereikt hadden, verscheen hem de Heer en zeide: „Uwen zade zal Ik dit land geven.” Abraham bouwde aldaar een altaar en sindsdien is die plaats bekend als Bethel, dat beteekent het huis Gods. Naderhand woonde Abraham in de vlakten van Mamré, precies ten Noorden van de nu aangegeven ligging van Hebron in het Zuiden van Palestina. Daar maakte God een verbond met hem, zeggende: „Uwen zade heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af tot aan de groote rivier, de rivier Frath.” — Genesis 15 : 18.

⁹⁵ Daarna, toen Abraham 99 jaar oud was, verscheen de Heer hem weer en zeide: „Ik zal mijn verbond stellen tusschen Mij en tusschen u; en Ik zal u gansch zeer vermenigvuldigen... en gij zult tot een vader van menigte der volkeren worden. En Ik zal u, en uwen zade na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Canaän, tot een eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot eenen God zijn.” (Genesis 17 : 2, 4, 8) Na eenigen tijd, terwijl Abraham bij de deur zijner tent,

die in de vlakten van Mamré was opgeslagen, zat, stonden drie mannen, boodschappers van Jehova, voor hem. In de vlakten van Mamré, iets ten Noorden van Hebron, staat een zeer oude eik. Hij heeft een omvang van ongeveer dertig voeten. Men beweert dat hij Abraham's eik is, waar hij zijn tent had opgeslagen, toen hem deze heilige boodschappers verschenen. Natuurlijk is dit niet aan te nemen, daar een eik niet zoo lang leeft. Treffend echter dat deze oude boom ongeveer op de plek staat, waar men vermoedt dat Abraham's tent stond. Hier bereidde Abraham zijn voorname bezoekers het maal; en hij „stond bij hen onder dien boom, en zij aten.“ Hier vertelde de boodschapper Abraham, dat Jehova hem en zijn vrouw Sara een zoon zou doen geboren worden. — Genesis 18:1-14.

⁹⁶ Op den bestemden tijd werd Abraham en Sara een zoon geboren, die Izaäk geheeten werd. (Genesis 21:1-3) Naderhand, toen Izaäk grooter was, stelde Jehova Abraham op een groote proef en gaf daardoor een beeld van de verlossing van het menschdom. Dit is beschreven in het twee en twintigste hoofdstuk van Genesis. God beval Abraham: „Neem nu uwen zoon, uwen eenige, dien gij liefhebt, Izaäk, en ga henen naar het land Moria en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.“ (Genesis 22:2) Belangwekkend is het even aan te kunnen stippen, dat de berg Moria juist binnen de muren van de huidige stad Jeruzalem ligt. Op deze plek werd de tempel van Salomo gebouwd en men veronderstelt, dat Melchizédek Abraham op deze plaats ontmoette. Zij werd Abraham aangewezen als offerplaats en daar offerde hij zijn zoon Izaäk op.

⁰⁷ Na zich van hout voor het vuur voorzien te hebben, reisde Abraham met zijn zoon en knechten gedurende drie dagen van de vlakten van Mamré naar Moria, en begon, zoodra hij aankwam, alles gereed te maken voor het brandoffer. Izaäk, niet wetende, dat zijn vader hem moest offeren vroeg: „Zie, het vuur en het hout, maar waar is het lam tot het brandoffer?“ En Abraham zeide: „God zal Zichzelve een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon!“ Hierop vertelde Abraham zijn zoon, dat hij geofferd moest worden. Toen bond hij Izaäk en legde hem op het altaar en strekte zijn hand uit naar het mes, waarmee hij zijn zoon zou slachten. Dit was de grootste beproeving van Abraham's geloof. Izaäk was zijn eenige zoon, die hem zeer dierbaar was, doch Jehova had hem bevolen dezen zoon te offeren als een brandoffer en daar hij Jehova liefhad zou hij Gods bevel gehoorzamen. Toen hij zijn hand ophief om zijn eeniggeliefden zoon te dooden, „riep de engel des Heeren tot hem en zeide: Abraham, strek uwe hand niet uit naar den jongen en doe hem niets, want nu weet ik dat gij godvreezend zijt en uwen zoon, uwen eenige, mij niet hebt onthouden.“ Abraham keek op en zag een ram, die dichtbij in de struiken vastzat; hij nam de ram en offerde hem tot een brandoffer.

⁰⁸ „Toen riep de engel tot Abraham ten tweeden male van den hemel en zeide: Ik zweer bij Mijzelve, spreekt de Heere: daarom, dat gij deze zaak gedaan hebt en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt, voorzeker zal Ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels en als het zand dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten; en in uwen zaden zullen

gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijner stem gehoorzaam geweest zijt." — Genesis 22 : 15-18.

⁹⁹ In dit wonderlijk beeld stelde Abraham Jehova voor, terwijl Izaäk een beeld was van Jezus, Jehova's geliefden Zoon. Abraham's offerande van zijn geliefden zoon op het altaar was een voorbeeld hoe God te bepaalder tijd Zijn eeniggeliefden Zoon als een groot offer zou geven tot verlossing der menschen van den dood en tot verschaffing van een kans ten leven. Daar de tijd daartoe nog niet gekomen was, verstond Abraham Gods bedoelingen hiermede niet. Ze waren hem niet geopenbaard. Hij wist echter wel, dat God daar een verbond met hem gesloten en het bevestigd had met Zijn eed. Te bestemder tijd zou God vanwege deze twee zekere en onveranderlijke dingen, Zijn woord en Zijn eed, dit verbond nakomen en alle geslachten en volken der aarde zegenen.

¹⁰⁰ Verbond beteekent verdrag en is de plechtige uitdrukkingvorm voor een overeenkomst of contract tusschen twee partijen of in bijzondere gevallen van één partij, die op zich neemt ne een of andere zaak te doen. Bij Jehova is een verbond of contract heilig en onschendbaar, daar Jehova niet verandert (Maleachi 3 : 6) Wat Hij toezegt, brengt Hij ook ten uitvoer. (Hebreërs 6 : 18) Noodzakelijkerwijs moeten er twee partijen bij een overeenkomst zijn. Er kunnen meerdere zijn. Wanneer slechts een partij gehouden is een bepaalde zaak te doen, is het contract unilateraal of eenzijdig; moeten beide partijen echter iets volbrengen, dan is het contract bilateraal of tweezijdig.

¹⁰¹ Men zal bemerken, dat dit met een eed bevestigd verbond, hetwelk Jehova met Abraham maakte, geen

voorwaarden noch beperkingen bevatte, doch slechts een belofte van Jehova was, met zijn eed bevestigd, en kan dus unilateraal of eenzijdig genoemd worden, te meer waar het Gods bedoeling was en is, de menschheid te zegenen, onverschillig wat men al of niet doen zal. Het was niet noodig eenige voorwaarden aan Zijn verbond te hechten. Hij kondigde slechts zijn weldadig voornemen met de menschheid aan. Het verbond vermeldt niet eens, dat het volk gezegend zou worden, indien Abraham zekere voorwaarden vervulde of het volk Hem zocht. Evenmin zegt het verbond, dat ieder mensch gezegend zal worden. Slechts wordt verzekerd, dat alle volken der aarde gezegend zullen worden. Dit beteekent, dat God te zijner tijd een iegelijk een volle, eerlijke gelegenheid tot het eeuwige leven zal verschaffen. Eveneens geeft het te kennen, dat een ieder op den vastgestelden tijd hiervan in kennis gesteld zal worden, opdat hij van deze gelegenheid ten leven gebruik kan maken. Voorts beteekent het, dat iedereen hulp zal verschaft worden om profijt te trekken van deze gezegende gelegenheid. Allen, die getrouw zullen blijven gedurende de beproeving, die voor hen als gevolg van deze gelegenheid komen zal, zal het eeuwige leven verleend worden.

- § 92. Hoe werd de aarde oorspronkelijk bevolkt?
- § 92. Van waar nam Kaïn zijn vrouw?
- § 92. Wien betoonde Jehova Zijn gunst?
- § 92. Wat voor gevolg heeft Satan's invloed op den mensch?
- § 93. Hoedanige mensch was Noach? en wien diende hij?
- § 93. Waarom deed Jehova Noach de ark bouwen?

- § 93. Hoevele menschen ontvloten het verderf tijdens den vloed? en wie waren zij?
- § 93. Hoe werd de aarde na den vloed bevolkt?
- § 94. Wie werd in de Schrift God's vriend genoemd? en hoe heette zijn vrouw?
- § 94. Hoe oud was Abraham, toen God tot hem sprak? en wat zeide Jehova?
- § 94. Hoe heette Abraham's geboorteland? en naar welk land trok hij op God's bevel?
- § 94. Op welke plaats in Kanaän, die in den Bijbel bijzonder vermeld wordt, verbleef Abraham?
- § 94. Welke belofte deed God Abraham te Bethel? en wat beloofde Hij toen Abraham woonde in de vlakten van Mamré?
- § 95. Beschrijf Abraham's woonplaats waar God hem een zoon beloofde. Haal het Schriftuurlijk verslag aan.
- § 96. Hoeveel zonen verwekte Abraham bij zijn vrouw Sara? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 96. Aan welke bijzondere beproeving in verband met zijn zoon Izaäk onderwierp God Abraham?
- § 97. Beschrijf nauwkeurig het opofferen van Izaäk.
- § 98. Herhaal God's belofte aan Abraham, toen hij Izaäk opofferde.
- § 99. Wien stelt Abraham in dit offer voor? en van wien was Izaäk een beeld?
- § 99. Wat stelde de offerande van Izaäk voor?
- § 99. Begreep Abraham de volle beteekenis van God's belofte?
- § 100. Wat is de beteekenis van het woord „verbond“?
- § 100. Hoe beschouwt God Zijn verbonden? Bewijs Schriftuurlijk.
- § 100. Hoeveel partijen zijn noodig voor het aangaan van een verbond?
- § 100. Wanneer er slechts een partij gebonden is, hoe noemt men zulk een verbond?

- § 100. Hoe noemt men een verbond, waarin beide partijen gehouden zijn zekere zaken te volbrengen?
- § 101. Waarom was God's verbond met Abraham een eenzijdig verbond?
- § 101. Wat is het belangrijkste deel van het Abrahamietische verbond of belofte?
- § 101. Wien zal het Abrahamietische verbond uiteindelijk betreffen?

HOOFDSTUK V

Snaar 4: *De Geboorte van Jezus*

HET HEEFT Jehova behaagd mannen en vrouwen te gebruiken als beelden of schaduwen van verschillende onderdeelen van Zijn voornemen. Zoo stelt bijvoorbeeld Abraham soms God voor, terwijl Sara, Zijn vrouw, gebruikt werd om God's verbond met Abraham, waarbij hij beloofde een zaad voort te brengen, door middel waarvan alle geslachten der aarde zouden gezegend worden, voor te stellen. Sara was de moeder van Izaäk, haar eeniggeborene. Izaäk is een type van Jezus, den Zoon Gods, den Verlosser der wereld. Hagar had een zoon bij Abraham. Hagar is een beeld van het wetsverbond, dat Jehova, met Mozes als middelaar, met de kinderen Israëls in Egypte gesloten had. Hagar was een slavin, een dienstmaagd van Sara. Het wetsverbond was dus een verbond dat knechtte en den Joden geen werkelijke zegeningen bracht. Het had ten doel de Joden te leeren, dat zij niet bij machte waren zichzelf het leven te verschaffen en dat zij dus een verlosser noodig hadden. Na den dood van zijn vrouw Sara huwde Abraham Ketura, bij wie hij vele kinderen verwekte. Ketura is een beeld van het Nieuwe Verbond, dat Jehova, met Christus als middelaar, met de menschheid maken zal, waardoor iedereen in de gelegenheid zal komen het eeuwige leven te krijgen.

¹⁰³ Van deze beelden of figuren zegt de Apostel Paulus: „Want daar is geschreven, dat Abraham twee zonen had, éénen uit de dienstmaagd en éénen uit de vrije. Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar

het vleesch geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofte. Hetwelk dingen zijn, die andere bedoelingen hebben. Want deze zijn de twee verbonden: het eene van den berg Sinaï, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Hagar. Want dit, namelijk Hagar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met hare kinderen. Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder. Want er is geschreven: Wees vroolijk, gij onvruchtbare, die niet baart; breek uit en roep, gij die geenens baren nood hebt; want de kinderen der eenzame zijn vele, meer dan dergene, die den man heeft. Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izaäk was." (Galaten 4 : 22-28) Izaäk is een beeld van de heele Christus, hoofd en lichaam: Jezus, het hoofd; de gemeente, het lichaam.

¹⁰⁴ Het verbond van God met Abraham verklaart, dat er een nakomeling of zaad zou zijn, waardoor alle geslachten des aardrijks gezegend zouden worden. Dit zaad is de Heiland, Christus Jezus, de Redder der wereld; door aanneming in het gezin Gods, worden de ware Christenen, de gemeente, de leden van Christus' lichaam, deelen van dat zaad. „En de Schrift te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zoude rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen alle de volkeren gezegend worden. Nu zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden als van velen, maar als van één. En uwen zede, hetwelk is Christus". — Galaten 3 : 8, 16.

¹⁰⁵ Vóór de beloofde zegen aan de volkeren der aarde kan worden gebracht, moet het beloofde zaad komen. De Israëlieten, ook Joden genoemd, meenden daarom, dat een der vleeschelijke nakomelingen van Abraham hun koning zou worden en dat door dien

koning en zijn koninkrijk alle geslachten des aardrijs zouden gezegend worden, doordat zij de voordeelen zouden ontvangen, die de Joden eerst ontvangen hadden. Daarom keken de getrouwe Joden met groote verwachting uit naar de geboorte van hem, die hun koning worden zou. Hun hoop hadden zij gevestigd op de herhaalde beloften van Jehova. Ongetwijfeld hebben enkelen gedacht, dat Izaäk, Abraham's zoon, degene zou zijn die den zegen brengen zou. „En het geschiedde na Abraham's dood, dat God Izaäk zijnen zoon zegende; en Izaäk woonde bij den put Lachai—Roï.” (Genesis 25 : 11) Toen Izaäk ongeveer 60 jaar oud was, werden hem en zijn vrouw Rebekka twee zonen, een tweeling, geboren, die zij Esau en Jacob noemden. — Genesis 25 : 26.

¹⁰⁶ Izaäk ging daarna wonen in het land der Filistijnen, waar God tot hem zeide: „Woon als een vreemdeling in dit land en Ik zal met u zijn en zal u zegenen, want u en uwen zade zal Ik alle deze landen geven; en Ik zal u den eed bevestigen, dien Ik Abraham uwen vader gezworen heb; en Ik zal uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels en Ik zal uwen zade deze landen geven; en in uwen zade zullen gezegend worden alle volken der aarde.” (Genesis 26 : 3, 4) Aldus werd de Abrahamietische belofte aan Izaäk herhaald. Vóór Izaäk's dood zegende hij zijn zoon Jacob, waardoor deze zijn vader opvolgde in het Abrahamietisch verbond.

¹⁰⁷ Volgens de wet der erfopvolging was de eerstgeborene of oudste zoon de erfgenaam van zijns vaders bezittingen en tevens van de daaruit voortvloeiende rechten, mits er geen reden bestond, om hem uit te sluiten. Esau, enkele minuten voor zijn broeder Jacob geboren, zou volgens deze wet de opvolger in het Abrahamietisch verbond en erfgenaam zijns vaders zijn. Tot

zijn geboorterecht behoorde dus de aan Abraham gedane belofte. De Heer gaf echter duidelijk te kennen, dat er in dit geval een uitzondering gemaakt zou worden en dat Jacob en niet Esau erfgenaam zou wezen. Wetende dat zij aan twee kinderen het leven zou schenken, bad Rebekka voor hun geboorte tot Jehova over de verwachte kinderen, waarop de Heer haar mededeelde, dat haar twee zonen zouden geboren worden en dat de oudste de jongste zou dienen. (Genesis 25 : 22, 23) Dit bewijst dus onomstootelijk, dat het Gods bedoeling was, dat Jacob, de laatstgeborene, erfgenaam van en opvolger in het Abrahamietisch verbond zou zijn.

¹⁰⁸ Deze jongens werden mannen. Esau werd een jager, die van het buitenleven hield, terwijl Jacob rustig van aard kalmpjes thuis bleef. Esau toonde geen waardeering te hebben voor het geboorterecht, de Abrahamietische belofte, zelfs indien het hem toebehoorde, wat niet zoo was, daar God van te voren beschikt had, dat het Jacob zou ten deel vallen. Esau dacht meer aan zijn persoonlijk, direct gemak dan aan datgene, wat hem vanwege deze belofte zou geworden. Eens kwam hij moe en hongerig van de jacht thuis. Hij zag, dat Jacob een pot linzenmoes had klaargemaakt. Nadat Esau dit geurig voedsel had geroken, zeide hij tot Jacob: „Laat mij toch slorpen van dat roode daar, want ik ben moede.“ Jacob gaf daarop ten antwoord: „Verkoop mij op dezen dag uwe eerstgeboorte.“ En Esau zeide: „Zie, ik ga sterven en waartoe mij dan de eerstgeboorte? Toen zeide Jacob: Zweer hem; en hij verkocht Jacob zijne eerstgeboorte. En Jacob gaf Esau brood en het linzenkooksel, en hij at en dronk, en hij stond op en ging henen, alzoo verachtte Esau de eerstgeboorte.“ — Genesis 25 : 27-34.

¹⁰⁹ Nu behoorde het eerstgeboorterecht Jacob en wel om twee goede en afdoende redenen: (1) Omdat de Heer

het voor zijn geboorte zoo bevolen had, zooals boven is aangetoond; (2) omdat hij het in een open en eerlijke overeenkomst met zijn broeder Esau had gekocht. Op dat oogenblik waren ze dus ten volle verantwoordelijk voor een gesloten overeenkomst. Zij hadden een overeenkomst aangegaan, die zij zich hadden verbonden na te komen.

¹¹⁰ Niettegenstaande deze twee billijke redenen, die Jacob recht gaven op de eerstgeboorte, trachtte Esau hem ze te ontnemen. Bij de eerstgeboorte behoorde het recht een bijzonderen zegen van hun vader te ontvangen. Izaäk nu was oud en zijne oogen waren donker geworden, zoodat hij niet zien kon, en hij wist dat zijn einde naderde. (Genesis 27 : 1, 2) Hij beval zijn zoon Esau naar het veld te gaan en hem wildbraad te brengen, opdat hij eten en Esau zegenen zou.

¹¹¹ In den Bijbel is niet opgeteekend, of Izaak bekend was met Gods beschikking, Jacob het geboorterecht te geven, noch of hij afwist van den koop gesloten tusschen Esau en Jacob, daarom kan men den ouden vader, die het zijn plicht achtte Esau te zegenen, verontschuldigen. Rebekka evenwel waren de redenen, waarom het geboorterecht Jacob toekwam, bekend; eveneens wist zij dat Esau het niet waardeerde en van plan was Jacob de voorrechten en zegeningen, verbonden aan het geboorterecht, afhandig te maken, en daarom gaf zij Jacob te kennen wat hij doen moest om zijn goed en billijk recht te verdedigen. De moeder vervulde in dit opzicht Gods wil. Zij deed wat alle eerlijke menschen zouden doen — pogen de rechten en voorrechten van degenen, die ons lief en dierbaar zijn, te beschermen. Zij raadde Jacob aan twee geitebokjes te slachten en ze haar te brengen, opdat zij smakelijke spijzen mocht toebereiden; daarna, opdat de blinde vader niet hardnekkig zou weigeren hen in het volbrengen van Gods bedoelingen

te helpen, en opdat hij zou meenen Esau te zegenen, wond moeder Rebekka de vellen om de armen en nek harer zoon Jacob, zoodat hij even harig zou lijken te zijn als zijn broeder Esau.

¹¹² Jacob ging binnen tot zijn vader en zette hem de smakelijke spijsen voor. Zijn vader kustte hem en legde zijn hand op hem en gaf Jacob zijn zegen. De oude vader sprak toen in profetische taal, waarschijnlijk onder de leiding des Heeren, deze woorden: „Volken zullen u dienen en natiën zullen zich voor u nederbuigen; wees heer over uwe broederen en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen; vervloekt moet hij zijn zoo wie u vervloekt en zoo wie u zegent zij gezegend.“ — Genesis 27 : 29.

¹¹³ Bijna oogenblikkelijk keerde Esau van het veld terug en merkte dat Jacob den zegen zijns vaders had ontvangen en dat hij (Esau) gefaald had in zijn poging een eerlijke overeenkomst, gesloten met Jacob toen hij zijn eerstgeboorte verkocht, teniet te doen. Daarom haatte hij zijn broeder Jacob en besloot hem te dooden, zoodra zijn vader Izaäk gestorven was.

¹¹⁴ Vreemd doet het aan, dat vele christelijke menschen Jacob en zijn moeder Rebekka zoo fel becritiseeren vanwege deze handeling. Hoogstwaarschijnlijk omdat de feiten hen onbekend zijn. Niets in Jacob's gedrag betreffende zijn geboorterecht is laakbaar. Alles wat Esau deed, was verfoeilijk. Later maakte God bekend, dat Esau een beeld was van die volkeren der aarde, die naam-Christenen zijn, maar niet in woord en daad, die huichelachtig zijn en de ware Christenen vervolgen, terwijl Jacob de ware Christenen voorstelde, die vervolgd en benadeeld worden door de naam-Christenen. God keurde het gedrag van Jacob en Rebekka goed en gaf daardoor te kennen, dat het krijgen van den bij het geboorterecht behoorenden zegen door Jacob

overeenkwam met Zijn bedoeling en voornemen. Jacob had blijk gegeven van zijn groot verlangen naar het geboorterecht, dat slechts een belofte was, wyl Esau het veracht had. Den raad zijner moeder volgend, vluchtte Jacob voor zijns broeders toorn. Op weg zijnde, legde hij zich ter ruste neder en viel in slaap op een plaats ten Noorden van de tegenwoordige stad Jeruzalem, die later Bethel genoemd werd, hetgeen huis Gods beteekent. Hij had daar een droom, waarin God zijn goedkeuring over hem te kennen gaf en een zegen over hem uitsprak.

¹¹⁵ „En hij geraakte op een plaats, waar hij vernachtte, want de zon was ondergegaan; en hij nam van de steenen dier plaats en maakte zijn hoofdpeluw en leidde zich te slapen te dierzelfder plaatse. En hij droomde; en zie, eene ladder was gesteld op de aarde, welker opperste aan den hemel raakte, en zie, de engelen Gods klonnen daarbij op en neder. En zie, de Heer stond op dezelve en zeide: Ik ben de Heer, de God uws vaders Abraham en de God Israëls: dit land, waarop gij ligt te slapen, zal Ik u geven en uwen zade. En uw zaad zal wezen als het stof der aarde; en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts en noordwaarts en zuidwaarts; en in u en in uwen zade zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal waar gij henen trekken zult en Ik zal u wederbrengen in ditzelfde land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben hetgeen Ik tot u gesproken heb.” — Genesis 28 : 11–15.

¹¹⁶ Wien God begunstigt en zegent, dien moeten allen begunstigen. Men kan dus verzekerd zijn, dat Jacob in deze zaak zonder schuld voor Jehova was. Ook blijkt hoe zorgvuldig Jehova zijn belofte en het zaad behoedde, dat later tot ontwikkeling zou komen en waardoor alle geslachten der aarde zullen gezegend worden.

¹¹⁷ Enkele jaren later betoonde God Jacob nogmaals zijn gunst door zijn naam Jacob te veranderen in Israël. Deze naam Israël beteekent: *Hij zal heerschen als God*. „En God zeide tot hem: Uw naam is Jacob: Uw naam zal voortaan niet Jacob genoemd worden, maar Israël zal uw naam zijn; en Hij noemde zijnen naam Israël. Voorts zeide God tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wees vruchtbaar en vermenigvuldig; een volk, ja, een hoop der volkeren zal uit u worden, en Koningen zullen uit uwe lendenen voortkomen. En dit land, dat Ik Abraham en Izaäk gegeven heb, dat zal Ik u geven; en uwen zade na u zal Ik dit land geven.” (Genesis 35 : 10-12) Naar de belofte, Jacob op dat oogenblik gedaan, zou een natie uit hem voortkomen.

¹¹⁸ Jacob had twaalf zonen. Hem waren geboren van zijn vrouw Lea de zonen: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issaschar en Zebulon; en van zijn vrouw Rachel: Jozef en Benjamin. Zijn overige zonen waren: Dan, Naftali, Gad en Aser. Zijn meestgeliefde vrouw was Rachel, de moeder van zijn zeer beminden zoon Jozef. Nadat Jacob van zijn zoon Jozef's tegenwoordigheid en gezelschap beroofd was, vestigde hij al zijn liefde op Benjamin, den anderen zoon zijner geliefde vrouw Rachel. De Schrift geeft te kennen dat deze twee zonen beelden waren van allen, die in de geestelijke sfeer geboren zullen worden. Jozef was een beeld van het koninklijk geslacht des hemels en Benjamin een schaduw van de groote schare of verdrukkingsklasse, die geboren worden in een geestelijke sfeer, lager dan zij, die de goddelijke natuur deelachtig zullen worden.

¹¹⁹ Jacob bracht zijn laatste dagen met zijn gezin in Egypte door. Even voor zijn dood riep hij zijn zonen bij hem, om hen zijn laatsten zegen te geven. Vanaf dat tijdstip begon de geschiedenis van Israël als volk. Bij het zegenen zijner zonen, zeide Jacob tot zijn zoon

Juda: „Juda is een leeuwenwelp, gij zijt van den roef opgeklimmen, mijn zoon; hij kromt zich, hij legt zich neder als een leeuw, en als een oude leeuw: wie zal hem doen opstaan? De schepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt, en denzelve zullen de volkeren gehoorzaam zijn." (Genesis 49 : 9, 10) Deze profetische belofte toont duidelijk aan, dat de machtige, door wien het volk de zegeningen krijgen zal, uit den stam van Juda zal geboren worden; het woord Silo is een der titels van den grooten Vorst des Vredes, den Verlosser, den Heiland der menschen.

¹²⁰ Na Jacob's dood werden zijn nakomelingen kinderen Israëls of Israëlieten genoemd. Jozef, die als jongen naar Egypte verkocht was, was opgegroeid en een groot man en heerscher naast den koning geworden. Hij genoot daar macht en aanzien toen zijn vader Jacob en andere familieleden zich in Egypte kwamen vestigen. Gedurende Jozef's leven werden de Israëlieten goed behandeld. Na zijn dood besteede een nieuwe koning den troon van Egypte, die de Israëlieten verdrukte en vervolgde. God verwekte Mozes, dien Hij gebruikte om de Israëlieten uit het land van Egypte en van den dwang van Egypte's koning te verlossen.

¹²¹ Als zeer bijkomstig zij opgemerkt, dat hier eenige beelden van onderdeelen van het goddelijk voornemen voorkomen. Egypte onder heerschappij van een boozen koning stelt de wereld der menschheid voor, die ligt in duisternis onder de heerschappij van den onrechtvaardigen Satan, die de god dezer wereld is. De Israëlieten in Egypte stelden het volk Gods voor en ook degenen, die met Hem later in harmonie zullen komen; terwijl Mozes het beeld was van den grooten Messias, die alle menschen zal verlossen van de slavernij van zonde en dood.

¹²² Mozes was een profeet, en God sprak door hem, als zijn mondstuk of boodschapper. Nadat de Heer de kinderen Israëls door Mozes uit Egypte verlost had, sprak Hij door Mozes, die profeteerde voor Israël, als volgt: „Eenen profeet uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heer uw God verwekken: naar hem zult gij hooren.“ (Deuteronomium 18 : 15; Handelingen 3 : 22) Vanaf dien tijd wachten de Israëlieten op de komst van den grooten profeet, priester en koning, die gelijk Mozes zal zijn en van wien Mozes een beeld of type was. Zij wisten dat hij uit het huis Juda zou komen, daar God dat beloofd had. David stamde in de rechte lijn van Juda af. — Lucas 3 : 31-34.

¹²³ Voortdurend wakkerden de woorden van Gods profeten de hoop in Israël aan. De hoop, dat God hen een machtige zou sturen, die de belofte aan Abraham gedaan, zou vervullen. Na verloop van tijd werd deze belofte beperkt tot het huis Davids, daar God zijn profeet het volgende deed zeggen: „De Heer heeft David de waarheid gezworen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws lijfs zal Ik op uwen troon zetten. Indien uwe zonen mijn verbond zullen houden en mijne getuigenissen, die Ik hun leeren zal, zoo zullen ook hunne zonen tot in eeuwigheid op uwen troon zitten.“ — Psalm 132 : 11, 12.

¹²⁴ David, zelf een profeet, werd door den Heer gebruikt om te profeteeren over den erfgenaam der Abrahamietische belofte, die Koning over Israël zou zijn. „En de koning David stond op zijne voeten, en zeide: Hoort mij, mijne broeders en mijn volk. Ik had in mijn hart een Huis der rust voor de Ark des verbonds des Heeren te bouwen en voor de voetbank der voeten onzes Gods, en ik heb gereedschap gemaakt om te bouwen. Maar God heeft tot mij gezegd: Gij zult mijnen naam

geen Huis bouwen want gij zijt een krijgsmann en gij hebt veel bloed vergoten. Nu heeft mij de Heer, de God Israëls, verkoren uit mijns vaders gansche huis, dat ik tot koning over Israël wezen zoude in eeuwigheid, want Hij heeft Juda tot eenen voorganger verkoren, en mijns vaders huis is het huis van Juda; en onder de zonen mijns vaders heeft Hij een welgevallen aan mij gehad, dat Hij mij ten koning maakte over gansch Israël. En uit alle mijne zonen [want de Heer heeft mij vele zonen gegeven] zoo heeft Hij mijnen zoon Salomo verkoren, dat hij zitten zoude op den stoel des koninkrijks des Heeren over Israël. En Hij heeft tot mij gezegd: Uw zoon Salomo, die zal mijn Huis en mijne voorhoven bouwen; want Ik heb hem Mij verkoren tot eenen zoon, en Ik zal hem tot eenen Vader zijn; en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen tot in eeuwigheid, indien hij sterk wezen zal om mijne geboden en mijne rechten te doen, gelijk te dezen dage." — 1 Kronieken 28 : 2-7.

¹²⁵ Tot dusver bevestigt het goddelijk verslag, dat de groote erfgenaam of koning van Israël, het zaad, dat Gods zegen zal uitdeelen, komen zou uit David's geslacht en wel uit Salomo, zoo deze de voorwaarden, hem gesteld, vervullen zou. In ieder geval zou het komen uit David's geslacht, en uit Salomo, zoo deze aan de voorwaarden voldeed. Met nadruk worden de woorden herhaald: „Ik zal zijn koninkrijk bevestigen tot in eeuwigheid, indien hij sterk wezen zal om mijne geboden en mijne rechten te doen, gelijk te dezen dage." En toen zeide David: „En gij, mijn zoon Salomo, ken den God uws vaders, en dien Hem met een volkomen hart en met eene willige ziel, want de Heer doorzoekt alle harten, en Hij verstaat al het gedichtsel der gedachten; indien gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden. Maar indien gij Hem verlaat, Hij zal u tot in eeuwigheid verstoeten." — 1 Kronieken 28 : 9

¹²⁶ Men zou kunnen vragen: Ontving Salomo Gods goedkeuring? Zoo ja, dan moest de groote Messias uit zijn geslacht voortkomen; zoo neen, dan kon hij niet uit Salomo komen. Deze vraag wordt door de Schrift als volgt beantwoord: „Want het geschiedde in den tijd van Salomo's ouderdom, dat zijne vrouwen zijn hart achter andere goden neigden, dat zijn hart niet volkomen met den Heer zijnen God was, gelijk het hart zijns vaders Davids... Daarom vertoornde zich de Heer tegen Salomo, omdat hij zijn hart geneigd had van den Heer den God Israëls, die hem tweemaal verschenen was, en hem van deze zaak geboden had, dat hij andere goden niet zou nawandelen; doch hij hield niet wat de Heer geboden had. Daarom zeide de Heer tot Salomo: Dewijl dit bij u geschied is, dat gij niet hebt gehouden mijn verbond en mijne inzettingen, die Ik u geboden heb, zal Ik gewis dit koninkrijk van u scheuren en uwen knecht geven. In uwe dagen nochtans zal Ik dat niet doen, om uws vaders Davids wil; van de hand uws zoons zal Ik het scheuren. Doch Ik zal het geheele koninkrijk niet afscheuren, éénen stam zal Ik uwen zoon geven, om mijns knechts Davids wil en om Jeruzalems wil, dat Ik verloren heb.” — 1 Koningen 11 : 4, 9-13.

¹²⁷ Na Salomo's dood splitste zich het volk Israëls. De laatste drie koningen uit Salomo's huis, die over Israël heerschten, waren: Jojakim, Jojachim (ook genoemd Chonia) en Zedekia. Zedekia was een slecht vorst, van wien gezegd werd: „En gij, o onheilig, goddeloos vorst Israëls! wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere Heere: Doe dien hoed weg en hef die kroon af: deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhoogen dien, die nederig is en vernederen dien, die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja zij zal niet zijn, tot dat hij kome, die daartoe recht heeft en wien Ik dat

geven zal." (Ezechiël 21 : 25-27) Hieruit volgt dat Salomo's geslacht verworpen was en dat de Messias niet uit dat geslacht zou afstammen, maar uit een ander geslacht. Schijnbaar was Gods belofte, den machtigen verlosser uit David's geslacht voort te brengen, vernietigd door Salomo's falen. Dit was echter niet zoo. David had een anderen zoon, dien de Heer gebruikte. Salomo's geslacht was verhoogd. Nu zou dat geslacht vernederd en het nederige geslacht verhoogd worden.

¹²⁸ Dit verborgen geslacht Davids was zijn zoon Nathan. Maria, Jezus' moeder, stamde in een rechte lijn van Nathan uit het huis Davids af.

¹²⁹ Jeremia profeteerde van Messias' komst, zeggende: „Zie de dag komt, spreekt de Heer, dat Ik David eene rechtvaardige Spruite zal verwekken, die zal, koning zijnde, regeeren en voorspoedig zijn. — In zijn dag zal Juda verlost worden en Israël zeker wonen; dit zal de naam zijn, waarmede Jehova hem aankondigt: Onze gerechtigheid." — Jeremia 23 : 5, 6 (Young).

¹³⁰ Maria, de toekomstige moeder van Jezus, kreeg bezoek van den engel des Heeren, die haar zeide: „Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en eenen zoon baren, en zult zijnen naam heeten Jezus. Deze zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden, en God de Heer zal hem den troon zijns vaders Davids geven, en zijns koninkrijks zal geen einde zijn. En Maria zeide tot den engel: Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man beken? En de engel antwoordende, zeide tot haar: De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwten: daarom ook, dat Heilige, dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden." — Lucas 1 : 30-35.

¹³¹ Toen zeide Maria, waarschijnlijk door de macht van Jehova geleid: „Mijne ziel maakt groot den Heer, en

mijn geest verheugt zich in God mijnen Zaligmaker, omdat Hij de nederigheid zijner dienstmaagd heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken alle de geslachten, want groote dingen heeft aan mij gedaan Hij, die machtig is, en heilig is zijn naam, en zijne barmhartigheid is van geslacht tot geslacht over degenen die Hem vreezen. Hij heeft een krachtig werk gedaan door zijnen arm; Hij heeft verstrooid de hoogmoedigen in de gedachten hunner harten. Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft Hij verhoogd." (Lucas 1 : 46-51) Haar woorden geven het onderscheid tusschen het eens begunstigde geslacht van Salomo en het nederig geslacht van Nathan aan; Salomo's geslacht is nu vernederd en Nathan's geslacht verhoogd. Ziedaar het bewijs, dat de Heer David een rechtvaardige Spruite heeft verwekt.

In Verwachting

¹³² De belofte, Abraham gedaan en naderhand anderen herhaald, maakte een diepen indruk op de vrome Israëlieten en herinnerde hen steeds, dat eens uit eene Joodsche vrouw een kind geboren zou worden en dat dit kind op de een of ander hun onbekende wijze alle geslachten en volken des aardrijks zou zegenen. Zij verwachtten dat het Joodsche volk het machtigste volk der aarde zou worden en dat alle andere volkeren tot hen zouden komen, hen onderdanig zouden zijn en door hen de zegeningen zouden ontvangen. Deze overwegingen leidden zij af van de woorden der profeten, ofschoon zij ze niet ten volle begrepen. Tot hen sprak de profeet Jesaja, zeggende: „En het zal geschieden in de laatste der dagen dat de berg van het Huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelfen zullen alle heidenen toevloeien. En vele volken zullen

henengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het Huis van den God Jacobs, opdat Hij ons leere van zijne wegen en dat wij wandelen in zijne paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem." (Jesaja 2 : 2, 3) En weer: „Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des Heeren der heirscharen zal zulks doen." — Jesaja 9 : 5, 6.

¹³³ De profeet Zacharia zeide: „En het zal geschieden dat alle de overgeblevenen van alle heidenen die tegen Jeruzalem zullen gekomen zijn, die zullen van jaar tot jaar optrekken om aan te bidden den Koning, den Heer der heirscharen, en om te vieren het feest der loofhutten; en het zal geschieden, zoo wie van de geslachten der aarde niet zal optrekken naar Jeruzalem, om den Koning, den Heer der heirscharen, te aanbidden, zoo zal er over henlieden geen regen wezen." — Zacharia 14 : 16, 17.

¹³⁴ Deze profetiën, ofschoon tot op zekere hoogte betrekking hebbend op de geboorte van Jezus, werden slechts ten deele in dien tijd vervuld. Hun vollediger vervulling moet nog komen, zooals blijken zal.

¹³⁵ De geboorte van Jezus, het grootste gebeuren in de wereldgeschiedenis, stond op het punt plaats te vinden. Twee duizend jaren waren verlopen sedert God Abraham de belofte gedaan had omtrent de komst van den Machtige, die alle geslachten der aarde zegenen zou. Gedurende al dien tijd bracht Jehova Zijn vastgesteld voornemen ten uitvoer. Hij herhaalde steeds Zijn be-

lofte, zoodat het geheugen der getrouwen opgefrischt en het pad dergenen, die in dit groote schouwspel deel zouden nemen, bereid werd. Het tooneel werd in orde gemaakt, toen het oogenblik naderde.

¹³⁶ De uitverkoren plaats was Bethlehem, een stadje gelegen op een heuvel ten Zuiden van Jeruzalem. Daar woonde eens Boas, wiens velden nagelezen werden door de schoone Moabietische vrouw Ruth, die naderhand door Boas verlost en tot vrouw genomen was. Boas werd in dit verband door Jehova gebruikt als een beeld van Jezus Christus en Ruth als een voorbeeld der gemeente, zijn bruid; zoo werden dingen, die nog gebeuren moesten, voorschaduwd.

¹³⁷ Later werd Bethlehem de woonplaats van Jesse en van zijn zoon David. De naam David beteekent „geliefde“; daar hij gezalfd was tot den koning over Israël, stelde hij van af dat oogenblik Jezus, den machtigen Zoon van God, voor. Daar Jehova deze stad had uitverkoren als Jezus' geboorteplaats, zou hij daar geboren worden. — Mattheüs 2 : 5, 6; Micha 5 : 2.

¹³⁸ Ver in het Noorden van Galilea lag de nederige en verachte stad Nazareth. Daar woonde Jozef, de timmerman; een zachtzinnig, weinig bekende en eerlijke man. Hij was met Maria ondertrouwd. Men moet aannemen dat Jehova alles zorgvuldig zou regelen. Dit was ook het geval. De scepter was Juda ontnomen. De Romeinen waren heerschers over Palestina toen de tijd voor de geboorte van den Machtige was aangebroken. Jehova gebruikt zijn wijsheid en macht om alles te regelen ter bereiking van Zijn doel. Keizer Augustus, toen keizer en heerscher over Palestina, vaardigde een gebod uit, dat alle menschen moesten worden ingeschreven. Men moest naar zijn eigen stad gaan, om ingeschreven te worden. Jozef, de timmerman, ofschoon inwoner van Nazareth, was uit het huis Davids en moest dus naar de

stad Davids trekken, om ingeschreven te worden. Natuurlijk vergezelde hem zijn ondertrouwde vrouw, die eveneens behoorde tot het huis Davids, ofschoon van een andere tak — een andere reden om daar naar toe te reizen. Maar bovenal trokken zij er heen door des Heeren leiding, daar Hij het zoo geregeld had.

¹³⁹ Er waren toen geen makkelijke en snelle reisgelegenheden. De reis was lang, eentonig en vermoeiend. Waarschijnlijk reisde Jozef met zijn bruid, die een ezel bereed, drie dagen lang over de heuvelen langs den Jordaan, en bereikte laat in den avond de stad Bethlehem. Er heerschte groote drukte in de stad; alle huizen, herbergen en andere gelegenheden waren overvol. Moe en mat van de reis werden zij door de menigte langs de nauwe straten voortgeduwd. Overal, waar zij om verblijf aanklopten, werden zij afgewezen; eindelijk vonden zij ergens plaats, doch moesten met de koeien in den stal slapen. Zij legden zich ter ruste neder.

¹⁴⁰ Aan de andere zijde van den heuvel, in het veld, dat Boas eens behoorde, en door de schoone Ruth nagelezen was, hielden trouwe herders over hun schapen de wacht. Zij hadden den nacht naar algemeen gebruik in 4 nachtwaken verdeeld. Eenigen hielden de wacht, wijl de anderen sliepen.

¹⁴¹ De aardsche schouwplaats was gereed. Edoch, geen aardsche praal en pracht! Zekerlijk kon men niet verwachten, dat de Heer het anders zou regelen, daar de armoede van Jozef en zijn bruid en de behoefte der herders, die na een wijle door den Heer gebruikt zouden worden, deze regeling eischten. Alle pracht en praal door aardsche toebereidselen veroorzaakt, zouden slechts klatergoud zijn, waardoor de aandacht van de heerlijke dingen, die volgen moesten, zou afgeleid worden. Ieder speler, door Jehova uitgezocht, om in dit stuk op te treden, was nederig, zachtmoedig en vol geloof

in Gods belofte. In den hemel bevond zich een engelen-schaar, die deel zou nemen in het drama; tevens zouden al de hemelscharen getuigen zijn van deze niet te evenaren en nimmer weer te vertoonen gebeurtenis.

¹⁴² Het was nacht op aarde; hetgeen voorstelt, dat terwijl de heele wereld in duisternis gehuld was, een groot licht op aarde verscheen. Eindelijk was het uur gekomen, waarop de machtige geboren zou worden. Alle heirscharen der hemelen waren zich van het gewicht van dit uur bewust. Ongetwijfeld dacht Maria, terwijl de anderen sliepen, over de groote gebeurtenissen, die zich in de afgelopen maanden hadden afgespeeld, na; aldus nadenkende werd haar daar in de stilte van den nacht, zonder pijn en smarten, Jezus, de Redder der wereld, geboren. De aandacht der herders, die op het veld over hun kudden de wacht hielden, werd getrokken door den engel des Heeren, die hen naderde, „en de heerlijkheid des Heeren omscheen ze, en zij vreesden met groote vreeze. En de engel zeide tot hen: Vrees niet, want zie, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids.“ — Lucas 2 : 8-11.

¹⁴³ Nadat deze hemelsche boodschapper zijn wonderlijke toespraak had gehouden voor de verbaasde herders, verscheen, als ware een teeken gegeven, de menigte der hemelsche heirscharen en zongen van de blijde mare, die ten laatste alle volkeren wezen zal. Hun gezang was slechts een herhaling van hetgeen reeds verkondigd was. Daar bezongen deze schoone zangers in lofliederen Gods weldadige bedoelingen, naderhand alle geslachten des aardbodems te zegenen. Dit loflied weerklonk van den hemel en werd door de heuvelen van Juda weerkaatst als een boodschap van vrede en welbehagen in den menschen. Dit schoon gezang heeft gedurende het gan-

sche Evangelische Tijdperk de harten van vele bedroefde wandelaars met vreugde vervuld; en schijnbaar hebben dezen herhaaldelijk het gezang, dat van den hemel kwam, gehoord: „Eere zij God in den hooge en vrede op aarde, in den menschen een welbehagen.”

¹⁴⁴ De wereld gaat nu de donkerste dagen tegemoet; doch wanneer de menschen het uiterste zullen bereikt hebben, zal Gods gelegenheid gekomen zijn om aan alle bedroefde harten te openbaren, dat Jezus' geboorte de grootste gebeurtenis der geschiedenis dier tijden was, en dat diezelfde groote Jezus, nu in heerlijkheid, spoedig de gansche zuchtende schepping den zegen vol geluk, vrijheid en leven geven zal.

¹⁴⁵ Jezus' geboorteplaats was geheel in overeenstemming met en in vervulling van profetie, waardoor aange-toond wordt, dat God de toestanden zijner geboorte voorspeld en toebereid had. (Micha 5 : 2; Mattheüs 2 : 4-6) Jezus werd niet, zooals algemeen wordt aangenomen, op 25 December geboren, doch omstreeks den eersten October. Het zou den herders niet mogelijk geweest zijn hun kudden midden in den winter in de velden te bewaken en onder den blooten hemel te slapen. In samenhang met dit bijkomstig bewijsmateriaal, toonen alle feiten aan, dat Jezus in October geboren werd en dat 25 December, negen maanden daarvoor, waarschijnlijk de datum der aankondiging was. — Lucas 1 : 30, 31.

¹⁴⁶ Veel is er gezegd en geschreven over de drie wijzen, die van het Oosten reisden om het kindje Jezus, dat te Bethlehem geboren was, te aanbidden. Gedurende Kerstmis wordt men door prentbriefkaarten, enz. vooral herinnerd aan de wijzen, die naar het Westen reisden, waarbij, naar men veronderstelt, zij geleid werden door een van Jehova gezonden ster. Men veronderstelt dus,

dat Jehova deze wijze mannen door de ster naar Jezus' geboorteplaats leidde. De Schriftbewijzen toonen echter aan, dat de Heer God deze wijzen niet gezonden had, maar dat de groote tegenstander Gods, de duivel, hen geleidde, in zijn poging het kind te vernietigen. Bewust of onbewust waren deze wijzen betrokken in een samenzwering, ontworpen en geleid door den sluwen Satan, den duivel, die poogde het zaad der belofte, den grooten Redder der wereld te vernietigen.

¹⁴⁷ Bij het verdrijven van Adam en Eva uit Eden sprak Jehova een vonnis over Satan uit. Hij zeide van Satan en de vrouw: „Ik zal vijandschap zetten tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen.“ (Genesis 3 : 15) Van dien tijd af heeft Satan, de groote tegenstander, steeds gepoogd iedereen, dien God begunstigde en die naar Satan's oordeel tot het zaad behoorde, te vernietigen.

¹⁴⁸ Jehova gaf Satan vier onderscheiden en verschillende namen, die alle een diepe beteekenis hebben. Behalve met *Satan* wordt hij ook betiteld met *Draak*, oude *Slang*, en *Duivel*. Draak beteekent verslinder of vernietiger — Satan heeft steeds gepoogd Jezus en zijn trouwe volgelingen, die het zaad vormen, te vernietigen, te verslinden. Zijn naam Satan beteekent tegenstander — hij heeft op alle manieren de ontwikkeling van de nieuwe schepping, bestaande uit Jezus en zijn bruid, tegengewerkt. Slang beteekent verleider — hij heeft al zijn sluwheid gebruikt om te verleiden en volgens Jezus zou, zoo God het had toegelaten, hij zelfs de uitverkorenen hebben verleid. Zijn naam duivel beteekent lasteraar — steeds heeft hij een lastercampagne gevoerd tegen het volk Gods, en geen gelegenheid heeft hij laten voorbijgaan, om op verschillende wijzen te trachten, het te vernietigen.

¹⁴⁹ Toen de engel Maria boodschapte, dat haar een kind geboren zou worden, dat Jezus geheeten moest worden en dat de Redder zijns volks zijn zou, begreep Satan, dat dit beloofde en nog niet geboren kind het wezen zou zijn, dat hem ten laatste den kop zou vermorzelen. De Apostel Paulus verklaart duidelijk, dat God Jezus in de wereld zond met de opdracht den duivel uiteindelijk te verderven. (Hebreërs 2 : 14) De woede van Satan tegen het zaad der belofte is nooit in heftigheid verminderd. Kennisnemende van de beloofde geboorte van het kind, begon Satan terstond plannen te beramen het te vernietigen. Hij poogde Maria's toekomstige echtgenoot, Jozef, te bewegen haar te verstootten en ter dood te doen brengen overeenkomstig de Mozaïsche wet. Door Jozef in den droom te waarschuwen niets te vreezen en Maria als vrouw te houden, voorkwam God dit euvel. — Mattheüs 1 : 18–24.

¹⁵⁰ De sterren dwalen niet dusdanig door het hemelruim, dat zij den mensch tot gids kunnen dienen. Het is onredelijk te veronderstellen, dat Jehova een ster van het Oosten zou laten gaan naar Bethlehem om daar stil te blijven staan. Satan en zijn trawanten, de demonen, die met hem samenspannen, hebben de macht lichten te formeeren. Vele voorbeelden van zulke lichten, die dicht op aarde verschenen, worden in de geschiedenis genoemd. De „ster“ of het licht, waardoor deze wijzen geleid werden, was ongetwijfeld zulk een licht en geen ster, die door Jehova's macht werd voortbewogen.

¹⁵¹ De wijzen, die in het Oosten woonden, waren toovenaars en waarzeggers. Zij waren ook sterrewichelaars. Zij volgden den valschen godsdienst. Zij offerden en aanbaden den duivel. (1 Corinthiërs 10 : 20) Pharao, de koning van Egypte, was een beeld van Satan, den duivel; hij gebruikte wijzen als toovenaars en waarzeggers om den Heer en zijn boodschappers, ten dage

der Egyptische slavernij, tegen te werken. (Exodus 7:11) Zij waren aanhangers van de astrologie en demonenaanbidding. Ongetwijfeld waren velen hunner oprecht, doch zij waren slachtoffers van een valschen godsdienst, die door Satan ingesteld was. Het bijbelsche verslag zegt duidelijk, dat Herodes, toen heerscher over Jeruzalem, een boos man was, die onder Satan's invloed stond.

¹⁵² „Toen nu Jezus te Bethlehem gelegen in Judea geboren werd in de dagen van den koning Herodes, zie, eenige wijzen van het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen, zeggende: Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien zijne ster in 't Oosten, en zijn gekomen om hem te aanbidden.“ (Mattheüs 2 : 1, 2) Er zij hierbij opgemerkt, dat deze wijzen naar Herodus, een vertegenwoordiger van Satan, gingen. Indien de ster, die hen geleid had, door den Heer Jehova gezonden was, waarom hen dan geleid naar Herodes, een vertegenwoordiger van Satan en bitteren vijand van het kindje Jezus? Indien deze ster die mannen alleen naar Jezus' geboorteplaats moest leiden, dan bestond er geen reden om naar Herodes te gaan. De waarheid echter is, dat Satan een groote samenzwering had gesmeed, om het kindje te verdelgen. Een samenzwering is een plan ter uitvoering eener booze daad, waarin twee of meer personen deelnemen om de daad of eenig deel daarvan uit te voeren. Soms nemen personen aan een samenzwering deel zonder het ware doel van hem, die de samenzwering smeedde, te kennen. Klaarblijkelijk was dit het geval met deze wijzen. Zekerlijk was Satan de ontwerper en leider van dit complot.

¹⁵³ Herodes werd verontrust door het bezoek dezer wijzen, daar hij vreesde, dat de nieuwe koning in zijn heerschappij zou ingrijpen, en daarom „bijeengegaderd hebbende alle de overpriesters en schriftgeleerden des volks [het zaad van Satan en zijn vertegenwoordigers

— Johannes 8 : 44] vraagde [hij] van hen, waar de Christus zoude geboren worden", m. a. w. hij wenschte te weten te komen, waar hij het kindje Jezus vinden kon. Daarna ondervroeg Herodes, ter volvoering van de samenzwering, de wijzen in het geheim. Hierin openbaarde Herodes een der karaktereigenschappen van Satan n. l. bedrog; hij deed het voorkomen alsof hij verlangde te weten waar het kindje Jezus zich bevond om het te bezoeken en te aanbidden ofschoon alle feiten en gebeurtenissen aantoonen, dat hij eigenlijk van plan was het kind te vernietigen. „Toen heeft Herodes de wijzen heimelijk geroepen en vernam naarstiglijk van hen den tijd wanneer de ster verschenen was; en hen naar Bethlehem zedende zeide: Reist henen en onderzoek naarstiglijk naar dat kindeken, en als gij het zult gevonden hebben, boodschapt het mij, opdat ik ook kome en datzelve aanbidde. En zij den koning gehoord hebbende, zijn henengereisd; en zie, de ster, die zij in 't Oosten gezien hadden, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats waar het kindeke was."

¹⁵⁴ Het is niet aannemelijk dat de Hemelsche Vader zoo'n boos mensch als Herodes zou gebruiken en helpen om zijn boos plan ten uitvoer te brengen door een ster, die de drie wijzen zou leiden naar Jezus' geboorteplaats, zoodat zij later, in opdracht van den koning, zouden terugkeeren en Herodes verslag doen, opdat deze ter volvoering zijner doeleinden, het kind kon dooden. Integendeel, ware God niet tusschen beide gekomen tot redding van het kind, zoo zouden de duivel en zijn trawanten, Herodes en anderen, hun booze samenzwering volvoerd en den dood van het kindeke Jezus bewerkstelligd hebben.

¹⁵⁵ In Bethlehem aangekomen vonden de wijzen het kindeke, brachten het geschenken en aanbaden het. Zeker waren zij van plan terug te keeren en Herodes

verslag te doen. Het gevolg van dezen terugtocht zou de dood van het kind geweest zijn. God trad echter tuschenbeide en waarschuwde hen in een droom. Deze wijze magiërs geloofden in droomen. „Vermaand zijnde in den droom dat zij niet zouden wederkeeren tot Herodes, vertrokken zij door éénen anderen weg weder naar hun land.“ Weer was Satan in zijn booze plannen gedwarsboomd.

¹⁵⁶ Herodes' ware bedoeling met het zenden der wijzen komt door het volgende aan het licht. „Als Herodes zag, dat hij van de wijzen bedrogen was, toen werd hij toornig en eenigen afgezonden hebbende, heeft hij omgebracht alle de kinderen, die binnen Bethlehem en in alle deszelfs landpalen waren, van twee jaren oud en daaronder, naar den tijd, dien hij van de wijzen naarstiglijk onderzocht had.“ (Mattheüs 2 : 16) Niet wenschend in hun plannen gedwarsboomd te worden, besloten Satan en zijn werktuig Herodes alle kinderen in en om Bethlehem te dooden in de hoop dat het kindje, hetwelk Koning en Heiland der wereld zou worden, ook gedood zou zijn. Jehova redde het kindje Jezus van den dood door zijn moeder en Jozef te bevelen met het kindje naar Egypte te vluchten, hetgeen gedaan werd. — Mattheüs 2 : 13.

¹⁵⁷ Men is niet gerechtigd te veronderstellen, dat God zich zou bedienen van deze duivelaanbidders, deze „wijzen“ — magiërs — als getuigen van de geboorte van Zijn geliefden Zoon. Er wordt juist aangetoond, dat het Hem behaagd heeft, den herders deze groote waarheden te openbaren en hen als Zijn getuigen te gebruiken. — Lucas 2 : 8-18.

¹⁵⁸ Niets in het verslag dezer gebeurtenis doet veronderstellen, dat de missie dezer wijzen den menschen eenig nut bracht; op zijn zachts uitgedrukt, waren zij slachtoffers van een geheim complot van Satan, den

aartssamenzweerder, dat ten doel had, het zaad der belofte te dooden. Jehova liet deze samenzwering tot zekeren graad van ontwikkeling komen, opdat men de boosheid van Satan en zijn werktuigen ten volle zou zien en daarbij de groote, beschermende macht van God zou waarnemen. Ongetwijfeld heeft Satan gepoogd een menigte eerlijke menschen te bedriegen, wat hem gelukte, daar hij hen deed gelooven, dat deze wijzen Gods getuigen waren, hen tegelijkertijd niet mededeelend, dat de wijzen inderdaad zijn vertegenwoordigers waren.

¹⁵⁹ Alle booswillige vervolgingen, die nadien over Jezus en over zijn trouwe volgelingen tot op dezen tijd gekomen zijn, zijn te wijten aan den invloed van Satan den Duivel. De Heer heeft evenwel ten allen tijde op de meest hachelijke oogenblikken de Zijnen beschermd, juist zooals geschreven staat: „De engel des Heeren legerd zich rondom degenen die Hem vreezen en rukt ze uit [verlost ze].” — Psalm 34 : 9.

Hoe onbezoedeld?

¹⁶⁰ Paulus schrijft: „Gelijk door eenen mensch de zonde de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzoo de dood tot alle menschen doorgegaan is, in welken allen gezondigd hebben.” (Romeinen 5 : 12) „Daar is niemand die goed doet, ook niet een.” (Psalm 14 : 3) Daar deze Schriftplaatsen waar zijn en Jezus uit een vrouw geboren was, werd hij dan niet gelijk andere kinderen geboren? Zoo ja, was hij dan niet als anderen een zondaar?

¹⁶¹ Jezus was geen zondaar. Hij werd rein, heilig, zondeloos, zonder gebrek of smet geboren. Hij werd niet verwekt en geboren als andere kinderen. Ofschoon geboren uit de vrouw Maria, was Jozef zijn vader niet. Jozef was ondertrouwd met Maria, Jezus' moeder, en

voor ze trouwde was ze zwanger. (Mattheüs 1 : 18) Maria, ofschoon een maagd, moest bevallen van en beviel later van het kindje Jezus. (Mattheüs 1 : 20,23) Het heilige kind, geboren uit Maria, was en is de Zoon van God. — Lucas 1 : 35.

¹⁶² De Heilige Geest is de onzichtbare macht, energie of invloed van Jehova. God is heilig, dus moet Zijn macht, energie of invloed heilig zijn. Vader beteekent levengever. Jehova is de Vader van Jezus, daar Hij hem het leven gaf. Daarom is Jezus de Zoon Gods. De geest, energie of invloed werkende op aardsche substantie, bracht aardsche schepselen voort. (Genesis 2 : 7; 1 Corinthiërs 15 : 47) Dezelfde heilige macht, energie of invloed verwekte het kind Jezus, dat uit zijn moeder, Maria, geboren werd. Daarom was het leven van Jezus zonder zonde of onvolmaaktheid. De levensvonk van hem, die als Jezus geboren werd, was overgedragen van de geestelijke trap of natuur naar de menschelijke trap of natuur.

¹⁶³ Jezus was de naam, dien onze Heer als mensch droeg. Zij duidt zijn positie, die, vergeleken bij die, welke hij bij den Vader had voor de wereld was, nederig en laag was, aan. (Johannes 17 : 5) Jezus bestond reeds lang voor hij mensch werd. Zijn voormenschelijke naam was de *Logos*, wat in onze taal overgezet werd door „het Woord”. Het woord *Logos* is een der titels van Jezus en moest onvertaald gelaten zijn. Het beteekent woordvoerder, werkend vertegenwoordiger of boodschapper van Jehova. Johannes, schrijvende over den *Logos*, die later Jezus werd, zegt: „In den beginne [wat beduidt het begin van Gods scheppende werking] was de *Logos* en de *Logos* was bij God [den God, Jehova] en de *Logos* was een God [een machtige]. Deze was in den beginne bij God [den God, Jehova]. Alle dingen zijn door hem [den *Logos*] gemaakt, en zonder

hem [den Logos] is er geen ding gemaakt, dat gemaakt is." — Hij was de werkende vertegenwoordiger van Jehova bij het maken van alle dingen. — Johannes 1 : 1-3.

¹⁶¹ Het begin, waarvan hier gesproken wordt, is niet het begin van God den Vader, want Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid en heeft nooit een begin gehad. (Psalm 41 : 14) Het *werk* van Jehova had echter een begin en ongetwijfeld wordt het begin van Zijn werk hier bedoeld. De Logos was de eerste en eenige directe schepping van Jehova; daarna verrichtte Zijn Logos Gods scheppingen. Deze gedachte wordt gedeeld door den Apostel Paulus, die van Jezus zegt: „Hij is het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creatuur. Want door hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen: en hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan te zamen door hem." — Colossenzen 1 : 15-17.

¹⁶⁵ Een verder bewijs voor Jezus' voormenschelijk bestaan zijn Jezus' woorden: „Ik ben uit den hemel neder gedaald, niet opdat ik mijne wil zoude doen, maar den wil desgenen, die mij gezonden heeft." (Johannes 6 : 38) „Ik ben van God uitgegaan en kom van Hem; want ik ben ook van mijzelfen niet gekomen, maar Hij heeft mij gezonden." (Johannes 8 : 42) „Eer Abraham was, ben ik." (Johannes 8 : 58) „Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat ik de wereld en ga henen tot den Vader." (Johannes 16 : 28) „En nu verheerlijk mij, Gij Vader, bij Uzelven met de heerlijkheid, die ik bij U had eer de wereld was." (Johannes 17 : 5) Weer eens zeide Jezus: „Ik ben het Begin der Schepping Gods." (Openbaring 3 : 14)

Voorts verklaart de Apostel Paulus onder inspiratie: „God . . . heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon, welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de werelden gemaakt heeft.” (Hebreërs 1 : 1, 2) Andermaal verklaart hij: „Want gij weet de genade onzes Heeren Jezus Christus, dat hij om uwentwil is arm geworden, daar hij rijk was, opdat gij door zijne armoede zoude rijk worden.” (2 Corinthiërs 8 : 9) Jezus was in de gestal-tenis Gods voor hij mensch werd. „Die, in de gestal-tenis Gods zijnde, niet door roof getracht heeft God gelijk te worden, maar zichzelf vernederd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen heeft en den mensch gelijk-vormig is geworden.” — Filippenzen 2 : 6, 7 (Diaglott vertaling).

¹⁶⁶ Velen gelooven beslist, dat Jezus God zelve was. Doch de Schrift ondersteunt dit vermoeden niet. Johannes zeide: „De Vader heeft den Zoon lief, en heeft alle dingen in zijne handen gegeven.” (Johannes 3 : 35) Jezus sprak: „De Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven, opdat zij allen den Zoon eeren gelijk zij den Vader eeren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, Die hem gezonden heeft... Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in zichzelf.” (Johannes 5 : 22, 23, 26) Weer eens zeide Jezus: „Daar is ook in uwe wet geschreven, dat de getuigenis van twee menschen waarachtig is; ik ben het die van mijzelfen getuig, en de Vader, die mij gezonden heeft, getuigt van mij.” (Johannes 8 : 17, 18) Zoo stelde Jezus nadrukkelijk vast, dat hij en de Vader verschillende en afzonderlijke wezens zijn.

¹⁶⁷ Nogmaals zeide Jezus: „Mijn Vader, die ze mij gegeven heeft, is meerder dan allen, en niemand kan ze rukken uit de hand mijns Vaders. Ik en de Vader

zijn één." (Johannes 10 : 29, 30) Men zou kunnen vragen: Bewijst dit niet, dat zij één wezen zijn? Het antwoord hierop is ontkennend. Wel bewijst het ook in verband met de andere reeds aangehaalde teksten, dat Jezus en de Vader, Jehova één zijn in geest en handel. In denzelfden zin vroeg Jezus den Vader, de gemeente zijner volgelingen, met hem één te doen worden, toen hij bad: „Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in mij gelooven zullen: opdat zij allen één zijn, gelijkewijs Gij, Vader, in mij en ik in U, dat ook zij in ons één zijn, opdat de wereld geloove dat Gij mij gezonden hebt. En ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij mij gegeven hebt, opdat zij één zijn gelijk als wij één zijn." (Johannes 17 : 20-22) Duidelijk verklaart Jezus dus wat het één zijn met den Vader beteekent.

¹⁶⁸ Tot den Vader biddende, zeide Jezus verder: „Vader verlos mij uit deze ure. Maar daarom ben ik in deze ure gekomen. Vader verheerlijk uwen naam! Daar kwam dan eene stem uit den hemel, zeggende: En ik heb hem verheerlijkt en ik zal hem wederom verheerlijken." (Johannes 12 : 27, 28) Jezus kon toch niet tot zichzelf bidden; hij bad tot Jehova God, van Wien hij kwam.

¹⁶⁹ Ook gaf Jezus aan, dat de Vader meerder is dan de Zoon, Jezus Christus, door te zeggen: „Ik ga henen en kom weder tot u. Indien gij mij liefhadt, zoo zoudt gij u verblijden, omdat ik gezegd heb: Ik ga henen tot den Vader, want mijn Vader is meerder dan ik." — Johannes 14 : 28.

¹⁷⁰ Anderen hebben geloofd, dat Jezus tijdens zijn verblijf op aarde steeds een geestwezen was en dat zijn vleesch slechts een omhulsel of huis was, waarin dat geestwezen woonde. Met andere woorden, dat hij

slechts geïncarneerd was, en niet geheel en al mensch. De leer der incarnatie zegt, dat een geestwezen tijdelijk in een vleeschelijk lichaam woont of dat een vleeschelijk lichaam geschapen wordt met het vooropgezette doel het door het geestwezen tijdelijk te laten gebruiken. Dat Jezus geïncarneerd geweest zou zijn, is volgens den Bijbel onwaar. Ware hij slechts een geïncarneerd scep-sel geweest, zoo zou hij de menschheid nimmer hebben kunnen verlossen; nergens wordt betwijfeld, dat hij niet als een vleeschelijk (aardsch) wezen kon verschijnen, wat ook bevestigd wordt door de vele voorbeelden in Genesis 18 : 1, 2 en 19 : 1.

¹⁷¹ Enkele beweren, dat Jezus, op aarde zijnde, God en volmaakt mensch was. Deze theorie is echter foutief. Nooit mag men een theorie aangaande Gods voornemen samenstellen, die in strijd is met Zijn waarachtig Woord. Men dient in God en Zijn Woord te gelooven. Geloof beteekent een kennis hebben van Zijn Woord en daarop vertrouwen. De Bijbel is het geopenbaarde Woord Gods, den mensch ter leering gegeven. Indien men duidelijke verklaringen in den Bijbel aantreft, moet men ze ten volle aanvaarden. Volgt men deze gedachtengang, zoo merkt men dat Gods voornemen in alle onderdeelen harmonieus en schoon is.

¹⁷² Door misbruik te maken van het ernstig verlangen van vele menschen, leidt de tegenstander hen in een dwaling. Ieder nauwgezet en godvreezend mensch verlangt God te eeren. Uit vrees Hem te onteeren, worden ze gemakkelijk overgehaald de duidelijke verklaringen des Bijbels te verwaarloozen. Sommigen hebben gemeend, dat als zij zouden aannemen, dat Jezus op aarde slechts mensch en geen God was, zij God zouden onteeren. Men moet zich niet laten verblinden of misleiden door drogredenen of theorieën, maar de duidelijke leer van den Bijbel volgen om na een grondig onderzoek in het

licht van het geopenbaarde Woord tot een besluit te komen.

¹⁷³ Het bericht betreffende Jezus' voormenschelijk bestaan, zijn verwekking en geboorte is in strijd met de theorie, dat hij geïncarneerd was. De bovenaangehaalde teksten bewijzen duidelijk, dat hij verwekt werd in de baarmoeder eener vrouw, Maria, door den Heiligen Geest, de kracht, energie of invloed van Jehova; dat hij daarna geboren werd als ieder ander uit een vrouw geboren kind (Lucas 2 : 9-11); dat hij opwies en toenam in wijsheid en in kennis en in grootte en in genade bij God en de menschen. (Lucas 2 : 40, 52) Indien hij een geïncarneerd geestwezen, dat een vleeschelijk lichaam bewoonde, geweest ware, zoo zouden deze dingen niet noodig geweest zijn. Hij werkte als timmerman tot zijn dertigsten jaar, om daarna zijn roeping te volgen. Toen ging hij tot Johannes om in den Jordaan gedoopt te worden. (Lucas 3 : 21-23) Onmiddellijk hierna bracht hij veertig dagen en nachten in de woestijn met vasten en bestudeering van Jehova's voornemen door. (Lucas 4 : 1-14) Zou hij God in den vleesche geweest zijn, zoo waren deze ondervindingen in de woestijn geheel noodeloos geweest.

¹⁷⁴ Jezus was geen engel of geestwezen, daar de apostel nadrukkelijk verklaart: „Wij zien Jezus, die een weinig minder dan de engelen geworden was.“ (Hebreërs 2 : 9) En: „Onvermits dan de kinderen des vleesches en des bloeds deelachtig zijn, zoo is hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden.“ (Hebreërs 2 : 14) Voorts was hij eens rijk aan hemelsche macht en heerlijkheid, doch om den mensch werd hij arm, door de natuur der menschen aan te nemen. (2 Corintiërs 8 : 9) Hij nam de natuur en gestalte van een mensch aan. (Filippenzen 2 : 8) De Apostel, schrijvend onder inspiratie, spreekt van Jezus als mensch: „Want [dewijl] de

dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch... De eerste mensch is uit de aarde aardsch; de tweede mensch is de Heer uit den hemel." — 1 Corinthiërs 15 : 21, 47; zie ook 1 Timotheüs 2 : 5, 6.

¹⁷⁵ Ware Jezus slechts een geïncarneerd wezen, zoo zou het niet noodig geweest zijn, dat hij als kind geboren werd om tot man op te groeien. Ofschoon geboren uit een vrouw, was hij door zijn Vader Jehova zonder zonde en dus „heilig, onschuldig, onbesmet afgescheiden van de zondaren" (Hebreërs 7 : 26), „en hij is geopenbaard, opdat hij onze zonden zoude wegnemen en geen zonde is in hem." (1 Johannes 3 : 5) Hij was zonder vlek of smet, dus volmaakt en heilig. — 1 Petrus 1 : 19; Hebreërs 9 : 14.

¹⁷⁶ God zegt ons: „Komt dan en laat ons tezamen richten... al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn zij zullen worden als witte wol." (Jesaja 1 : 18) Men moet dus richten volgens Gods voornemen, zooals dit neergelegd is in den Bijbel, daar men door Hem daartoe uitgenoodigd is. Zoodra men erkent, waarom Jezus mensch werd en waartoe het noodig was, dat hij als een volmaakt mensch hier op aarde moest wonen, zal men zich verheugen en God loven. Ware hij geen mensch geworden, het menschdom hadde geen hoop door Jezus Christus het leven te krijgen en de Apostel verklaart, dat er geen andere naam onder den hemel is, door welchen de mensch leven zal. — Handelingen 4 : 12.

§ 102. Op welke bijzondere wijze gebruikte Jehova mannen en vrouwen in den Bijbel? geef voorbeelden.

§ 102. Wat stelt Hagar voor?

§ 102. Wat beoogde God met het verbond der wet, dat Hij met Israëel sloot?

- § 102. Hoe heette Abraham's derde vrouw? en wat stelde zij voor?
- § 103. Wat zei Paulus, dat de vrouwen van Abraham voorstelden?
- § 103. Wat stelde Izaäk voor?
- § 103. Waaruit bestond Abraham's zaad naar de belofte?
- § 103. Vermeld wat Paulus van Abraham's zaad zeide.
- § 104. Wat is in betrekking tot het zaad eerst noodig voor de menschen gezegend kunnen worden?
- § 105. Wat was de verwachting der Joden van dit zaad?
- § 105. Hoe heette de twee zonen van Izaäk, en hoe oud was Izaäk toen zij geboren werden?
- § 106. Waar ging Izaäk na de geboorte zijner zonen wonen? en wat zeide God hem daar?
- § 106. Welke van Izaäk's zonen volgde hem in de belofte op? en waarom?
- § 107. Wat heeft feitelijk beslist over de opvolging in de erfenis van den vader?
- § 107. Had God aangegeven, dat er aangaande Jacob en Esau eenige uitzondering op dezen regel zou gemaakt worden?
- § 107. Hoe maakte de Heer dit aan Rebekka, hun moeder, bekend?
- § 108. Hoe bracht Esau in 't algemeen zijn tijd door?
- § 108. Welken aard had Jacob?
- § 108. Gaf Esau blijken van waardeering van het geboorterecht, het Abrahamietische verbond speciaal betreffend?
- § 108. Verhaal de omstandigheden waaronder Esau zijn geboorterecht verkocht.
- § 109. Waarom kwam het geboorterecht Jacob rechtmatig toe?
- § 109. Hoe oud waren Jacob en Esau ongeveer toen zij aldus handelden?
- § 109. Bond dit contract alle twee?
- § 110. Welke voorrechten gaf dit geboorterecht?
- § 111. Noem de omstandigheden op, waaronder Esau poogde Jacob het geboorterecht, hetwelk hij hem verkocht had, te ontnemen?

- § 111. Was de daad van de moeder dezer mannen in deze zaak gerechtvaardigd? en zoo ja, waarom?
- § 112. Beschrijf de toestanden, waaronder Jacob den zegen van zijn vader ontving.
- § 112. Welke zegening heeft volgens de Schrift Izaäk over Jacob uitgesproken?
- § 113. Wat deed Esau nadat hij tevergeefs gepoogd had zijn contract met Jacob te verbreken, om zijns vaders zegen te verkrijgen?
- § 114. Waarom hebben Christen-menschen Jacob en Rebekka zoo ernstig gelaakt?
- § 114. Wie had meer schuld, Jacob of Esau? en waarom?
- § 114. Wien stelde Esau voor?
- § 114. Wien beeldde Jacob uit?
- § 114. Heeft God Rebekka's daad goed- of afgekeurd?
- § 114. Waarom vlood Jacob uit zijn land? en op wiens aanraden?
- § 114, 115. Op welke belangrijke Bijbelsche plaats bracht Jacob den nacht door? en wat geschiedde daar? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 116. Zal men iemand, dien God begunstigt, afvallen?
- § 117. Hoe betoonde God Jacob naderhand zijn gunst?
- § 117. Wat beteekent de naam Israël?
- § 117. Wat beloofde God Jacob, nadat zijn naam veranderd was tot Israël?
- § 118. Hoeveel zonen had Jacob?
- § 118. Hoe heetten zijn vrouwen en de zonen van deze vrouwen respectievelijk?
- § 118. Van welke dezer vrouwen hield hij het meest?
- § 118. Wie was Jacob's meestgeliefde zoon?
- § 118. Onder welke omstandigheden werd Jozef ontvoerd? en op wien droeg Jacob daarna zijn liefde over?
- § 118. Wien stelde Jozef voor, en van wien was Benjamin een beeld?
- § 119. Waar bracht Jacob zijn laatste dagen door?
- § 119. Wat kenmerkt het begin van het volk Israël?
- § 119. Welke speciale profetie sprak Jacob over Juda uit, toen hij zijn zonen zegende?
- § 119. Wie wordt door deze profetie voorschaduwd?

- § 120. Onder welken naam waren Jacob's afstammelingen na zijn dood bekend?
- § 120. Welke plaats bekleedde Jozef in Egypte?
- § 120. Hoe werden de Israëlieten gedurende Jozef's leven behandeld?
- § 120. Hoe na Jozef's dood?
- § 120. Wien deed God opstaan als een verlosser der Israëlieten uit Egypte?
- § 121. Wat stelde Egypte voor, en wat stelde Egypte's Koning, Pharao, voor?
- § 121. Wie stelde de Israëlieten in Egypte voor? en van wien was Mozes een beeld?
- § 122. Wie was Mozes?
- § 122. Wat voorspelde Mozes van den machtige, die na hem komen zou?
- § 122. Op wien wachtten de Israëlieten nadat zij deze profetie gehoord hadden?
- § 122. Van welken stam was David?
- § 123. Door wien herhaalde God Israël de beloften?
- § 123. Tot welk bijzonder huis of geslacht werd de belofte ten laatste beperkt?
- § 123. Wat beloofde de Heer David omtrent den troon van Israël? Haal de profetie aan.
- § 124. Welke profetische uitspraak deed David als koning over het bouwen van een huis voor Jehova?
- § 124. Waarom stond God David niet toe den tempel te bouwen?
- § 124. Welken zoon van David werd vergund den tempel te bouwen?
- § 125. Aan welke voorwaarde moest Salomo voldoen, opdat de groote Verlosser uit zijn geslacht komen zoude? Geef Schriftuurlijk bewijs?
- § 126. Verkreeg Salomo Jehova's goedkeuring?
- § 126. Waarom werd het koninkrijk Salomo ontnomen?
- § 127. Wat gebeurde met het volk van Israël na Salomo's dood?
- § 127. Hoe heetten de laatste drie koningen van Salomo's geslacht, die over Israël heerschten?

- § 127. Welke uitspraak deed Jehova door Zijn profeet over Zedekia? Haal de Schriftuurlijke verklaring aan.
- § 127. Kan men, met het oog hierop, den Messias achten te zijn uit het huis Salomo?
- § 128. Welke andere zoon Davids werd naderhand verhoogd?
- § 128. Van wien stamde Maria, de moeder van Jezus, af?
- § 129. Wat voorspelde de profeet Jeremia over de komst van den Messias uit het huis Davids?
- § 130. Welke boodschap bracht de engel des Heeren aangaande den Messias?
- § 130. Wat antwoordde Maria den boodschapper?
- § 131. Waarom zeide Maria: „Van nu aan zullen mij zalig spreken alle de geslachten“?
- § 131. Wat was de bedoeling van hare profetische verklaring: „Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft hij verhoogd“?
- § 132. Waarom verwachtten de Joden, dat er een kind geboren zou worden, hetwelk een groot heerscher wezen zou?
- § 132. Waarom verwachtten zij, dat hun volk machtig zou worden?
- § 132, 133. Welke profetische uitspraken deden de Joden gelooven, dat er onder hen een machtige koning opstaan zou? Haal de profetieën aan.
- § 134. Zijn de profetieën van Jesaja en Zacharia over den komenden koning geheel vervuld door de geboorte van Jezus?
- § 135. Van welk bijkomstig belang was de geboorte van Jezus?
- § 135. Hoeveel tijd was er verstreken tusschen de oorspronkelijke belofte, Abraham gedaan, en de geboorte van Jezus?
- § 135. Wat deed Jehova in dien tijd in verband met de belofte?
- § 136. Waar werd Jezus geboren?
- § 136. Hoe heeft de profeet Bethlehem voorschaduwd?

- § 137. Geef een beknopt verslag van de gebeurtenissen in en om Bethlehem.
- § 138. Waar lag Nazareth?
- § 138. Toon het bijkomstige belang van de stad Nazareth aan.
- § 138. Wie had de heerschappij over Palestina, toen Jezus geboren werd?
- § 138. Welk belangrijk bevel, uitgevaardigd door den heerscher van Palestina, deed Jozef en Maria naar Bethlehem optrekken?
- § 138. Waarom moesten zij naar Bethlehem gaan en niet naar een andere stad?
- § 139. Hoe reisden Jozef en Maria van Nazareth naar Bethlehem? en op welken tijd kwamen zij in laatst genoemde stad aan?
- § 139. Waar vonden zij een verblijf?
- § 140. Welk belangrijk veld lag dicht bij Bethlehem? en wie hielden daar over hun kudden de wacht?
- § 140. In hoeveel nachtwaken verdeelde men den nacht?
- § 141. Welke soort van menschen had God verkoren om Indien niet, waarom niet?
- § 141. Welke soort van menschen had God verkoren om aan de gebeurtenissen van dien nacht deel te nemen?
- § 141. Wie namen in den hemel deel aan dit groot gebeuren?
- § 142. Wat stelde die nacht op aarde voor?
- § 142. Op welke bijzondere plaats werd Jezus geboren?
- § 142. Wat trok de aandacht der herders? Welke boodschap ontvingen zij? Herhaal de boodschap.
- § 142. Herhaal Lucas 2:8-11.
- § 143. Welk gezang hoorden de herders bij deze gelegenheid van de hemelsche scharen?
- § 143. Welken invloed had deze boodschap op de harten van menschen uit de vorige eeuwen?
- § 144. Onder welke omstandigheden zullen de volkeren der aarde het belang van Jezus geboorte leeren kennen?
- § 145. Op welken datum werd Jezus geboren?

- § 146. Vertel alles wat ge weet van de „wijzen“, die bij Jezus geboorte van het Oosten naar Bethlehem reisden.
- § 146. Wie zond de „wijzen“ naar Herodes?
- § 147. Waarom kan men aannemen, dat Satan een samenzwering zou trachten te smeden, om het kindje Jezus te vernietigen?
- § 148. Verklaar de beteekenis van de verschillende namen van Satan. Hoe zijn zij van toepassing op zijn daden jegens Jezus en zijn volgelingen?
- § 149. Hoe beschouwde Satan de belofte, toen deze Maria gedaan werd n.l. dat zij de moeder van Jezus zou worden?
- § 149. In welk verband tot Satan stond Jezus' komst op aarde?
- § 149. Welke poging stelde Satan in het werk om Maria en haar kindje vóór Jezus' geboorte te vernietigen?
- § 150. Wat was de „ster“ of het licht, waardoor de „wijzen“ naar Bethlehem geleid werden?
- § 151. Wie waren deze „wijzen“, en wien aanbaden zij?
- § 151. Had Pharaó, de koning van Egypte, zulke mannen ook gebruikt? tot welk doel?
- § 151. Wat voor een mensch was Herodes? en onder wiens invloed stond hij?
- § 152. Haal het Schriftuurlijk verslag aan van den gang van deze „wijzen“ naar Herodes.
- § 152. Waarom gingen zij naar Herodes, den vijand van Jezus?
- § 152. Omschrijf samenzwering.
- § 152. Kan men in een samenzwering betrokken zijn zonder het juiste doel te kennen?
- § 153. Wat deed Herodes toen de „wijzen“ bij hem kwamen?
- § 153. Welke karaktereigenschappen legde Herodes aan den dag toen hij met de „wijzen“ beraadslaagde?
- § 154. Kan men verwachten dat God zoo'n booswicht als Herodes zou behulpzaam zijn, om zijn plan ter vernietiging van Gods geliefden zoon uit te voeren?
- § 155. Waar vonden de „wijzen“ het kind?
- § 155. Waarom keerden zij niet terug tot Herodes?

- § 155. Hoe heeft God Satan's plan ter vernietiging van het kind verijdeld?
- § 156. Welken misdaad beging Herodes, toen de „wijzen“ niet tot hem wederkeerden?
- § 156. Wat leidde Herodes tot die euveldaad om de kinderen te vermoorden?
- § 156. Hoe werd Jezus gered van dezen moord? en waar brachten zijn ouders hem?
- § 157. Kan men nog aannemen dat onder deze omstandigheden God de „wijzen“ als Zijn getuigen van Jezus' geboorte zou gebruiken?
- § 157. Welke nederige, eerlijke schepselen gebruikte Hij als Zijn getuigen?
- § 158. Heeft de mensch enig voordeel van de missie van de „wijzen“?
- § 158. Waarom heeft God deze samenzwering toegelaten?
- § 158. Bedriegt Satan eerlijke menschen?
- § 159. Wie is verantwoordelijk voor de vervolgingen van Jezus en Zijn volgelingen?
- § 159. Wie heeft hen beschermd en hoe?
- § 160. Waarom zijn al de nakomelingen van Adam zondaren? Geeft Schriftuurlijke bewijzen.
- § 161. Was Jezus, die uit een vrouw geboren werd, geen zondaar? Indien niet, waarom niet?
- § 162. Wat is de beteekenis van het woord vader?
- § 162. Waarom werd Jezus Gods zoon genaamd?
- § 163. Waarom heette onze Heer „Jezus“? en wat beteekent die naam?
- § 163. Bestond hij vóór hij Jezus werd? en hoe was zijn voormenschelijken naam?
- § 163. Wat beteekent het woord „Logos“? en in welk verband staat de Logos tot al de scheppingen Jehova's?
- § 164. Heeft Jehova een begin?
- § 164. Wat beduidt de uitdrukking „in den beginne“ voorkomend in Johannes 1:1, 2?
- § 164, 165. Geef Schriftuurlijke bewijzen van het voormenschelijk bestaan van Jezus.

- § 166. Zijn Jezus en Jehova een en hetzelfde wezen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 167. In welken zin zijn Vader en Zoon één? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 168. Toen Jezus tot den Vader bad, bad hij tot zichzelf of tot iemand anders?
- § 169. Wie is grooter, Jehova of Jezus? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 170. Was Jezus toen hij op aarde woonde een geestelijk of menschelijk wezen?
- § 170. Wat is de incarnatie theorie?
- § 170. Steunt de Schrift de conclusie dat Jezus een geïncarneerd wezen was? indien niet, waarom niet?
- § 171. Was Jezus, toen hij op aarde was, zoowel God als mensch? indien niet, waarom niet?
- § 171. Waarom moeten wij deze vragen toetsen?
- § 171. Wat beteekent geloof?
- § 172. Hoe heeft Satan menigmaal oprechte menschen in de dwaling geleid?
- § 172. Zullen wij drogredenen of den Bijbel volgen, om een antwoord op deze vragen te krijgen?
- § 173. Geef een kort overzicht voor het bewijs der verwekking en der geboorte van Jezus, welke loochenen, dat hij een geïncarneerd wezen was.
- § 173. Zoo Jezus God geïncarneerd ware, waarom moest hij de ervaring in de woestijn opdoen?
- § 174. Zijn engelen geestelijke wezens?
- § 174. Welk Schriftuurlijk bewijs is er, dat Jezus geen engel was? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 174. Bewijs verder uit de Schrift dat hij een mensch was; de vorm eens menschen aannam en nu de Heer des Hemels is.
- § 175. Zoo Jezus een geïncarneerd wezen ware, had hij dan als kind geboren moeten worden?
- § 176. Waarom mogen wij over Gods voornemen nadenken?
- § 176. Zou er eenige hoop op bevrijding voor het menschengeslacht zijn, zoo Jezus geen mensch geworden was en door zijn dood den losprijs had verschaft?

HOOFDSTUK VI

Snaar 5: *Het Rantsoen*

VAN ALLE snaren op de harp Gods is het groote rantsoenoffer den mensch van het meeste belang, daar hij zonder dit offer nimmer eeuwige vreugde zou kunnen smaken. De voordeelen zullen te bepaalder tijd alle menschen ten goede komen en allen, die het waardeeren, zullen luid juichen en zich verheugen met buitengewone vreugde. Door deze schoone beschikking van Jehova ten gunste der menschen zullen zij psalmzingen met hart en lippen. De goddelijke Wijsheid is reeds duizenden jaren bezig het voornemen betreffende de menschheid, waarvan het rantsoen het middelpunt is, uit te voeren. Men kan dit offer niet hoog genoeg schatten. Het is de poort, die leidt ten leven en geluk. Het is het middel, waardoor de mensch weer met God in gemeenschap kan komen. Om deze grootsche leerstelling te waardeeren, dient men haar te begrijpen. Laat ons het dan samen in het licht van het goddelijk Woord bespreken, opdat het ons duidelijk worde.

¹⁷⁸ Leven is het dierbaarste bezit van elk wezen, daar zonder leven alles waardeloos en ongenietbaar is. Ofschoon de mensch nu slechts een klein sprankje leven bezit, klemt hij zich daaraan wanhopig vast. Alleen dan als een schepsel volmaakt is en zich verheugt in het volledig bezit van het leven en het recht geniet het te mogen bezitten, kan hij Jehova, zijn grooten Schepper voldoende eeren. Naderhand zal Gods naam door zijn grootsch werk verheerlijkt worden.

¹⁷⁹ God schiep Adam, den eersten mensch, naar Zijn eigen beeld en gelijkenis. Hij schiep hem volmaakt,

want alle werken van Jehova zijn volmaakt. (Deuteronomium 32 : 4) Hij gaf den mensch leven en het recht op leven. Leven beteekent een bestaan bij bewustzijn. Recht op leven beteekent de volmacht dat bestaan in stand te houden. Adam en Eva waren in Eden volmaakt naar lichaam, zonder pijn, zonder smart. Zij waren schoone schepselen. Zij bezaten smet noch vlek. Zij bezaten het leven en alle zegeningen behoorend bij dat leven. Hun woning was volmaakt en zij hadden volkomen heerschappij en gezag over de vogelen en dieren in Eden, die hen onderworpen waren. God gaf hun al deze voorrechten voor eeuwig op voorwaarde, dat zij Zijn wet zouden gehoorzamen en Hem aldus zouden eeren. Den mensch werd medegedeeld, dat hij bij overtreding dezer wet zijn leven met het recht op leven en de daarbij behorende zegeningen zou verliezen.

¹⁸⁰ Satan deed moeder Eva gelooven, dat God hen iets onthield en Eva aldus verleidend, deed hij haar de wet overtreden. Er stak geen kwaad in de vrucht, welke Eva at. De ongehoorzaamheid jegens den Heer vormde het misdrijf. Toen Adam vernam, dat zij Gods wet had overtreden en wetende dat zij sterven moest, besloot hij liever met haar te sterven dan van haar te scheiden, waardoor hij willens en wetens deelnam aan deze misdaad en Gods wet verkrachtte. Jehova veroordeelde, door de toepassing van Zijn gerechtigheid, den mensch ter dood. Dit vonnis ontnam Adam en Eva hun recht op leven. Zij werden uit Eden verdreven en verloren mettertijd het leven zelf. Gedurende 930 jaren moesten ze over de aarde dwalen, hun brood winnen door het bewerken van den grond en eten van het voedsel, dat zij verbouwden en dat onvolmaakt en giftig was. Op deze wijze werden zij ter dood gebracht.

¹⁸¹ Het vonnis, over Adam uitgesproken, had een indirecten invloed op zijn nageslacht. Voor hij uit Eden

verdreven werd, had hij noch Eva gebruik gemaakt van het recht, hun door Jehova gegeven, om kinderen te verwekken en ter wereld te brengen. Na hun verdrijving uit Eden maakten zij er echter gebruik van. Onder het doodvonnis zijnde en de doodstraf ondergaande, konden hun kinderen, onder deze omstandigheden geboren, geen volmaakt levensbestaan hebben. Hieruit volgt dus, dat hun toen geboren kinderen een zekere mate van leven ontvingen en de rechten, die bij deze mate van leven behoorden (deze rechten worden, ter onderscheiding van recht op leven, „levensrechten“ genoemd), doch nimmer het recht op leven, daar Adam, die geen recht op leven had, geen kinderen ter wereld kon brengen met meerdere rechten dan hij zelf bezat.

¹⁸² Ieder levend menschelijk wezen heeft recht op voedsel, lucht, licht en zekere voordeelen in de maatschappij, welke zij levensrechten noemen, met andere woorden, deze dingen behooren bij het leven, het zijn voordeelen, die behooren aan wezens met een zekere mate van leven. Het recht op leven is de benaming van het rechtmatige bestaansrecht, hetwelk niet zonder meer kan ontnomen worden.

¹⁸³ Daar de ouders geen recht op leven hadden, is elk kind, sedert dien geboren, onvolmaakt, onrechtvaardig, een zondaar, zonder gunst in Gods oogen, onder het vonnis en bezit dientengevolge geen recht op leven. Het leven, dat ieder onzer bezit, is een gunst en allen die stierven zijn rechtvaardiglijk gestorven, daar niemand anders dan een volmaakt wezen recht op leven heeft. Uit hoofde hiervan schreef de profeet: „Zie ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.“ (Psalm 51 : 7) Paulus schrijvende onder inspiratie, geeft uiting aan dezelfde gevoelens: „Daarom gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld gekomen is, en door de zonde de dood, en alzoo

de dood tot alle menschen doorgedaan is, in welke allen gezondigd hebben." — Romeinen 5 : 12.

¹⁸⁴ Alle menschen van Adam af tot nu toe zijn in onvolmaaktheid geboren, waaruit volgt, dat zij slechts van den liefdevollen Jehova God het leven en het recht op leven kunnen krijgen. Indien God geen beschikking had getroffen om den mensch te verlossen en tot het leven te herstellen, zou er een tijd komen, waarin geen menschen meer op aarde zouden zijn. Denk er slechts aan dat Adam 930 jaren leefde en men nu nauwelijks 50 jaren bereikt. Eeuwen al gaat het geslacht achteruit; het wordt steeds zwakker en zal eindelijk in zoo'n toestand geraken, dat het niet meer in staat zal zijn het sprankje leven op anderen over te dragen, waardoor de aarde ontvolkt zal worden. Onze afhankelijkheid van God treedt hier duidelijk naar voren. Vandaar dat de harten moeten overloopen van vreugde zoodra men het leven kan krijgen. Hoe meer men Zijn grootsch voornemen onderzoekt, hoe meer het hart vol wordt van liefde tot Hem. Deze voorzienigheid geeft reden tot vreugde en verklaart tevens waarom zij een snaar op Gods harp is.

Verlossing voorschaduw

¹⁸⁵ Toen Jehova het oordeel of vonnis over den mensch uitsprak, wees Hij er vaag op, dat eens de tijd zou aanbreken waarin de mensch van het vonnis verlost zou worden. Satan, die eveneens bekend staat als oude slang, is de aanleidende oorzaak tot zonde geweest. God zeide toentertijd tot hem: „Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen." (Genesis 3 : 15) Dit duidt aan dat Satan uiteindelijk vernietigd zal worden, wat de menschheid tot zegen zal zijn.

¹⁸⁶ Men gedenke echter dat Gods oordeel, over den mensch uitgesproken, eeuwig moet blijven bestaan. Het vonnis kan niet veranderd, terzijde gelegd of vernietigd worden, daar Jehova Zichzelf niet kan verloochenen. Indien Hij op Zijn uitspraak terugkwam, zouden Zijn schepselen geen vertrouwen in Hem kunnen hebben. Dit vonnis kan voor eeuwig blijven bestaan, ofschoon God een regeling kan treffen, die consequent is, aangezien een ander, gelijkwaardig aan Adam, vergund kan worden aan dit vonnis te voldoen; dit is volgens de Schrift ook geschied.

¹⁸⁷ Jehova wenscht dat de mensch de noodzakelijkheid en de redenen van een verlossing zal begrijpen, opdat hij, wanneer hij het begrijpt, zich kan verheugen over de goedertierenheid Gods jegens hem. Daarom gebruikte God Zijn volk als voorbeelden of schaduwen.

¹⁸⁸ Jehova beval de kinderen Israëls in den nacht, waarin Hij hen uit Egypte verlostte, een lam te slachten en het bloed daarvan te plengen op den bovendorpel van het huis, verder het lam op te eten, opdat de doodsengel, die te middernacht alle eerstgeborenen zou slaan in de huizen waarvan de bovendorpel niet met bloed bestreken was, zou overtrekken. De eerstgeborenen zijn een schaduw van de gemeente, wat later duidelijker begrepen zal worden. Zij moet het eerst verlost worden opdat de wereld der menschheid den zegen kan verkrijgen. Het lam is een beeld van hem, die de verlosser en redder der menschen zou zijn. Het bloed is een voorstelling van het leven dat uitgestort wordt als een loskooprijks. — Exodus 12 : 3-17.

¹⁸⁹ Johannes de Dooper, naar Jezus wijzende, toen deze op dertigjarigen leeftijd tot hem kwam, zeide: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.“ (Johannes 1 : 29) In den Bijbel staat van Jezus geschreven, dat hij „het Lam is, dat geslacht is van de

grondlegging der wereld." (Openbaring 13:8) Deze en andere Schriftteksten toonen aan dat het lam een beeld was van het offer, dat door den Grooten Verlosser der menschen, die de zonde der wereld zal wegnemen, gebracht moest worden.

¹⁰⁰ Enkele dagen na den uittocht uit Egypte werd gansch Israël verlost, toen Mozes op Jehova's bevel de wateren der Schelfzee sloeg en hen over het droge *deed* trekken; de Egyptenaren, die hen waagden te volgen werden door de zee verzwolgen en zij verdronken. Deze bevrijding van Israël is een illustratie van de bevrijding van het menschdom, dat uiteindelijk Gods heiligen wil zal gehoorzamen, uit de macht van de groote vijanden, Satan en de dood.

¹⁰¹ Aan den anderen oever der Roode Zee gekomen, trokken de Israëlieten de woestijn in tot den berg Sinaï, waar God met hen een verbond sloot, dat in den Bijbel het verbond der wet genoemd wordt. Volgens dit verbond moesten dieren geofferd worden. Dit verbond werd met Mozes als middelaar gesloten. Mozes was een beeld van Jezus Christus, die op den daartoe bestemden tijd, een verbond ter verlossing aller menschen zal maken.

¹⁰² Samengaand met de toen gegeven wet, moest Mozes op Gods bevel in de woestijn een tabernakel oprichten, die door de Israëlieten voor hun offerdiensten gebruikt moest worden. Alles, dat op een vastgestelden dag van ieder jaar, de Groote Verzoendag genoemd, gedaan werd, diende als schaduw van het zoenoffer, dat voor de menschen gebracht zou worden.

¹⁰³ De tabernakel bestond uit 2 afdeelingen. Hij was van planken vervaardigd; 45 voeten lang, 15 voeten breed en 15 voeten hoog en bedekt door een tent, die van drie uit verschillende stof vervaardigde doeken was gemaakt. De eerste afdeeling des tabernakels heette Heilige. Zij was 15 voet breed en 30 voet lang. De

tweede of achterste afdeeling, bekend als het Allerheiligste, was 15 voet lang, 15 voet breed en 15 voet hoog — een zuivere kubus. De tabernakel stond in een tuin of hof, die 75 voet breed en 150 voet lang was. De muur van dezen hof werd gevormd door linnen gordijnen, die aan haken hingen, welke bevestigd waren aan houten posten, die op koperen voetstukken geplaatst waren.

¹⁰⁴ Op den Grooten Verzoendag nam de Hoogepriester een var, die zonder gebreken of smet was. Hij slachtte hem binnen den hof; ving zijn bloed op in een bekken; droeg het van den hof naar het Heilige, van daar naar het Allerheiligste, alwaar hij het op het verzoendeksel, dat in het Allerheiligste was, sprengde. Daarna keerde hij terug, slachtte een bok, die eveneens zonder gebrek was, en handelde met dat bloed evenzoo als met dat van den var. Deze handeling was bekend als het zoenoffer. (Zie Leviticus 16 : 1-34) Het was een zoenoffer voor het volk Israëel, doch in werkelijkheid diende het als een beeld van het groote zoenoffer dat de zonde der wereld moet wegnemen.

¹⁰⁵ Paulus geeft openlijk te kennen, dat deze dingen, daar verricht, slechts schaduwen waren van betere dingen. (Hebreërs 10 : 1) Volgens Gods gebod moesten de Joden dezen Grooten Verzoendag houden en de Hoogepriesters deze offers eens per jaar opofferen. Bedenk dat God Abraham beloofde: „In uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden“, en daarom zegt Paulus, dat de wet „om der overtredingen wil daar gesteld is, totdat het zaad zoude gekomen zijn dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des middelaars“; en dat zij een tuchtmeester geweest is om de volken tot Christus te brengen. (Galaten 3 : 19, 24) Dus heeft Jehova de kinderen Israëls geleid tot het groote zoenoffer, dat voor de menschheid ge-

offerd moet worden en hen gebruikt als levende beelden. Aldus zijn alle Bijbelonderzoekers, door het verhaal van de lotgevallen van het volk Israël, tot een kennis gebracht van de schaduwen van Jehova's voornemens ter verlossing en bevrijding der menschen uit zonde en dood. Voorschaduwen beteekent iets, dat gebeuren zal, voorspellen. Door de zorg en tijd, die God besteedde, om het volk door deze beelden te onderrichten, merkt men van hoeveel belang het rantsoen voor de menschheid is. Hierdoor wordt men aangemoedigd het onderwerp ernstig te onderzoeken, opdat men het meer begrijpen en waardeeren kan.

Rantsoen beloofd

¹⁰⁶ Adam was ter dood veroordeeld. Toen hij na 930 jaren werkelijk stierf was aan de gerechtigheid voldaan. De wet eischte het leven van een volmaakt mensch, hetwelk zij ontving, toen Adam stierf. Vanaf Adam's vonnis tot zijn dood verwekte hij vele kinderen, die ter wereld kwamen. Daar zij in onvolmaaktheid geboren waren, hadden zij geen recht op leven; zij leefden dus omdat Jehova het hun toestond. De dood van elk hunner was het gevolg van de onvolmaaktheid, geschapen door de zonde van vader Adam.

¹⁰⁷ De Schrift geeft duidelijk te kennen, dat God reeds lang te voren een plan beraamd had tot verlossing en bevrijding der menschen. Opdat Hij op een vastgestelden tijd het gansche geslacht door het offer van een enkeling zou kunnen verlossen, besloot Hij in Zijn wijsheid alie menschen, Adam's nakomelingen, aan de gevolgen van het doodvonnis te onderwerpen. (Galaten 3:22) Het vonnis tegen Adam en de daaruit voortkomende gevolgen voor zijn nageslacht moeten blijven bestaan. Een aardsch gerechtshof kan zijn uitspraak herzien, daar het onvolmaakt is, doch God kan Zijn uitspraak niet herzien,

daar Hij volmaakt is en Zichzelf niet kan verloochenen. Hij kon echter een regeling treffen, waardoor een ander volkomen gelijkwaardig mensch zich gewillig om Adam's wille kon laten ter dood brengen en zodoende zijn gegeven leven als een gelijkwaardige prijs aan Adam en zijn kroost te schenken, opdat zij (Adam en zijn nageslacht) van den dood verlost mogen worden en een kans ten leven krijgen. De Schrift toont ontwijfelbaar aan dat het van den beginne Gods bedoeling was om een zoodanige schikking te treffen. Dit beloofde Hij toen Hij zeide: „Ik zal hen uit de onderwereld verlossen en van den dood redden. Dood ik zal u een gif zijn; graf, ik zal u een pest zijn.“ (Hosea 13:14; Luthersche vertaling) Gods belofte, het menschdom te verlossen, moet uitgevoerd worden, daar God onveranderlijk is. Hij deed de belofte en zal ze ten uitvoer brengen. — Maleachi 3:6; Jacobus 1:17.

¹⁹⁸ Daar de beteekenis van rantsoen van groot gewicht is voor een goed begrip, laten wij de uitlegging er van volgen. *Rantsoen* beteekent iets waarmede men bevrijdt, dus een losprijs. Het geeft de prijs of waarde aan, welke gebruikt kan worden om iets, dat in slavernij, gevangenschap of knechtschap is, te bevrijden of verlossen. Noodzakelijkerwijs moet de losprijs gelijkwaardig zijn aan of overeenkomen met hetgeen stricte gerechtigheid verlangt voor het of datgene, dat in slavernij of gevangenschap is. Vandaar dat men rantsoen nader kan omschrijven als een nauwkeurig gelijkwaardige prijs. Een volmaakt mensch had gezondigd en was ter dood veroordeeld, een nauwkeurig gelijkwaardige prijs moest dus de dood van een volmaakt mensch zijn, wiens leven gegeven wordt in plaats van dat van hem, die gezondigd had en als gevolg daarvan in slavernij zuchtte.

¹⁹⁹ *Zoenoffer* beteekent het overhandigen en gebruiken van den rantsoenprijs. Op den zinnebeeldigen Verzoendag, gehouden door de Joden, werd het bloed van den var gebruikt als een beeld van het uitgestorte leven, het kwam dus overeen met den rantsoenprijs of de waarde van dat leven. Met het dragen naar en sprengen van het bloed in het Allerheiligste werd het zoenoffer afgebeeld; werd dus geïllustreerd het aanbieden in het Allerheiligste (dat de hemel voorstelt) van de waarde of de verdienste van het volmaakte leven. Bij nader onderzoek van dit onderwerp zal blijken, dat de rantsoenprijs op aarde werd verkregen door Jezus' dood; dat het zoenoffer op aarde een aanvang nam en in den hemel beëindigd zal worden, waar de waarde van den rantsoenprijs wordt aangeboden.

²⁰⁰ Andere Schriftplaatsen vermelden dat het Gods bedoeling was dat de groote Verlosser zijn leven in den dood zou uitstorten, dat dit de losprijs zou vormen en als een offer voor de zonde gebruikt zou worden. God voorspelde dit, wat gelijk staat met een belofte, door zijn profeet toen deze over den grooten, komenden Verlosser het volgende schreef:

²⁰¹ „Wie heeft onze prediking geloofd en aan wien is de arm des Heeren geopenbaard? Want hij is als een rijsje voor zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit eene dorre aarde: hij had geene gedaante noch heerlijkheid, als wij hem aanzagen zoo was er gene gestalte dat wij hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en de onwaardigste onder de menschen, een man van smarten en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor hem; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht. Waarlijk, hij heeft onze krankheden op zich genomen en onze smarten die heeft hij gedragen, doch wij achtten hem dat hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt

was. Maar hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt was op hem, en door zijne striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen; wij keerden ons een iegelijk naar zijnen weg; doch de Heer heeft onzer aller ongerechtigheid op hem doen aanloopen. Als dezelve geëischt werd, toen werd hij verdrukt; doch hij deed zijnen mond niet open, als een lam werd hij ter slachting geleid, en als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzoo deed hij zijnen mond niet open. Hij is uit den angst en uit het gezicht weggenomen, en wie zal zijnen leeftijd uitspreken? Want hij is afgesneden uit het land der levenden: om de overtreding mijns volks is de plage op hem geweest. En men heeft zijn graf bij de goddeloozen gesteld, en hij is bij den rijke in zijnen dood geweest, omdat hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in zijnen mond geweest is. Doch het behaagde den Heer hem te verbrijzelen; Hij heeft hem krank gemaakt; als zijne ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zoo zal hij zaad zien; hij zal de dagen verlengen, en het welbehagen des Heeren zal door zijne hand gelukkiglijk voortgaan. Om den arbeid zijner ziel zal hij het zien, en verzadigd worden; door zijne kennis zal mijn knecht de rechtvaardige velen rechtvaardig maken, want hij zal hunne ongerechtigheden dragen. Daarom zal Ik hem een deel geven van velen, en hij zal de machtigen als een roof deelen, omdat hij zijne ziel uitgestort heeft in den dood, en met de overtreders gesteld is geweest, en hij veler zonden gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft." — Jesaja 53.

²⁰² Door het doodvonnis dat over hem uitgesproken is wordt Adam door den dood gevangen en in slavernij gehouden. Hij en zijn nageslacht, dat gestorven is, be-

vinden zich in de groote gevangenis des doods, zooals het graf door den profeet genoemd wordt. — Jesaja 42 : 6, 7; 49 : 9.

Verlangde eigenschappen

²⁰³ De dooden kunnen niet tot het leven wederkeeren, noch de levenden ooit hopen op eeuwig geluk zoo de smet, die vanwege de zonde op den mensch rust, niet verwijderd wordt. Volgens de Schrift en zooals hier boven is aangegeven zal dit geschieden door het groote zoenoffer. Daar rantsoen beteekent een nauwkeurig gelijkwaardige prijs, moet de verlosser nauwkeurig gelijkwaardig zijn aan den volmaekten Adam in Eden.

²⁰⁴ Een volmaakt mensch had gezondigd en alles verloren, daarom kan als prijs slechts een volmaakt mensch dienen, waardoor Adam en zijn geslacht van het doodvonnis en de gevolgen daarvan bevrijd of verlost kan worden. Goddelijke gerechtigheid eischte het leven van een volmaakt menschelijk wezen. Dit kreeg zij toen Adam stierf. Hieruit volgt dat de goddelijke gerechtigheid als losprijs voor Adam en zijn geslacht niets meer of minder dan een volmaakt menschenleven kan aannemen. Om dus aan deze goddelijke eischen te voldoen moet de verlosser een volmaakt menschelijk wezen zijn.

²⁰⁵ God maakte door het verbond der wet, die Hij de kinderen Israëls gaf op den berg Sinaï, bekend, dat slechts een volmaakt menschenleven, het volmaakt menschelijk leven van Adam, dat hij door zijn ongehoorzaamheid verloren had, kon vervangen en het menschengeslacht bevrijden en verlossen. Zooals men zich herinneren zal, zeide Paulus dat deze wet een schaduw was van betere, toekomstige dingen. Die wet eischte een oog om een oog, een tand om een tand, een voet om een voet, een leven om een leven, met

andere woorden een nauwkeurig gelijkwaardigen prijs voor datgene, dat verloren is. Bijvoorbeeld: Volgens bovenstaande wet moest hij, die een ander een tand uitsloeg, zelf een tand verliezen; indien hij iemand een oog uitstak, moest een zijner oogen uitgestoken worden; benam hij een medemensch het leven, zoo moest hij zijn leven geven. Aldus toonde de wet aan dat de groote Verlosser nauwkeurig gelijkwaardig moet zijn aan den volmaekten mensch Adam, toen deze zich nog in Eden bevond. — Exodus 21 : 23-25; Leviticus 24 : 17-21; Deuteronomium 19 : 21.

's Menschen Onmacht

²⁰⁶ Wie op aarde was in staat te voldoen aan de eischen der goddelijke wet? Adam kon zichzelf niet vrijkopen. Geheel zijn geslacht was onvolmaakt en God kan geen onvolmaakt menschenwezen als een rantsoen aannemen. Was er dan niemand op aarde om naar Gods belofte het menschengeslacht van den dood te verlossen? Hierop antwoordt de profeet des Heeren: „Niemand van hen [geen schepsel op aarde] zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen, hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven." (Psalm 49:8) Daarom scheen het hopeloos, dat de mensch ooit van den doodstoestand zou verlost worden.

²⁰⁷ Daar het vonnis en oordeel door het goddelijk hof in den hemel over Adam was uitgesproken, moet de rantsoenprijs, dat is de waarde van een volmaakt menschenleven, niet alleen verschaft worden door den dood van een volmaakt menschelijk wezen, maar de waarde van dat leven moet in den hemel aan de goddelijke gerechtigheid aangeboden worden; doch tot den hemel heeft geen enkel menschelijk wezen toegang.

²⁰⁸ Het was dus voor Adam's nageslacht of nakomelingschap om twee redenen onmogelijk de menschheid

te verlossen: (1) omdat ze allen onvolmaakt zijn en den prijs niet kunnen verschaffen, (2) omdat zij, zoo zij den prijs konden verschaffen, dezen niet in den hemel kunnen aanbieden.

²⁰⁹ Het menschengeslacht was dus volslagen hulpeloos. Hieruit blijkt dat de menschheid geheel machteloos was zich te bevrijden van den dood en niet kon hopen dat een onder haar het eeuwige leven zou verkrijgen en zich verheugen in een toestand van geluk, zoo God in Zijn goedertierenheid geen beschikking gemaakt had. Hij had beloofd zulk een beschikking te maken. Hierin voozag Zijn grootsch voornemen. Om Gods gelegenheid tot zegen der menschheid te waardeeren, moest de mensch zijn onmacht eerst erkennen; en dus overtuigd worden van de groote verplichting jegens Jehova en Zijn geliefden Zoon vanwege de getroffen regeling.

²¹⁰ Indien iemand die niets bezit, zich met zijn geheele gezin wegens een schuld van een millioen dollars in de gevangenis bevindt en door een vriend, die zich zijner aantrok en het geld verschafte, met zijn gezin bevrijd werd, zoo is hij zijn bevrijder grooten dank verschuldigd. Hij zal gewis zijn verlosser liefhebben en zich beijveren hem zooveel mogelijk van dienst te zijn. Daar nu blijkt dat Jehova God het voornemen heeft, om Adam en zijn nakomelingen, die of in de gevangenis des doods of onder de invloeden des doods zijn, te verlossen uit het graf, de gevangenis des doods, en hen eeuwig leven, vrijheid en geluk te schenken, zal iedereen, die daarmee in kennis komt, verheugd van harte zijn.

De groote Verlosser

²¹¹ De Apostel Paulus, aan dit alles denkende, schreef: „Toen wij kinderen waren, waren wij dienstbaar onder de eerste beginselen der wereld; maar toen de tijd vervuld was zond God zijnen Zoon, geboren uit eene vrouw,

geboren onder de wet." (Galaten 4 : 3, 4) Hoe zond God Zijn zoon? Daar een volmaakt mensch gezondigd had en het leven van een volmaakt mensch als een zoen-offer moest gebracht worden, is het van het grootste gewicht te weten of de Zoon Gods, dien Hij zond, aan de eischen beantwoordde, om aan de wet te voldoen en de heiland of redder te worden.

²¹² Het wordt nu duidelijk dat Jezus op aarde geen geïncarneerd geestelijk wezen kon zijn, daar dit een bedrog zou zijn en God geen bedrog kan toestaan. Hij moest dus een volmaakt mensch, in ieder punt volkomen gelijkwaardig aan en overeenkomend met de volmaakte Adam in Eden zijn. Het is dus volkomen duidelijk dat Jezus niet ten deele God en ten deele mensch was, daar dat meer zou zijn dan de wet verlangde en derhalve door de goddelijke gerechtigheid niet aangenomen zou kunnen worden als een rantsoen. De goddelijke wet toont onomstootelijk aan dat de verlosser nauwkeurig gelijkwaardig aan Adam, een volmaakt mensche-lijk wezen, moest zijn. Hoe heeft God Zijn zoon dan gezondend? Was hij, toen God hem zond, ten deele mensch en ten deele God?

²¹⁸ De Schrift antwoordt, zooals reeds aangetoond is, dat Jezus voor zijn komst op aarde de Logos, een geestelijk wezen, was; dat zijn leven naar de aardsche sfeer werd overgedragen, en dat hij als een aardsch wezen geboren werd. Hij was rijk, doch werd om onzentwille arm (2 Corinthiërs 8 : 9), dat wil zeggen hij was rijk aan hemelsche heerlijkheid en macht, die hij als Jehova's werkende vertegenwoordiger bij het scheppen van alle dingen bezat, en werd arm door mensch te worden. Hij moest beslist een volmaakt mensch zijn en daarom heilig, onschuldig, afgescheiden van zondaren en zonder zonden geboren worden. Hij voldeed aan dezen eisch. (Hebreërs 7 : 26) Ook voldeed

hij aan de eischen, daar hij vleesch werd en onder de menschen woonde. (Johannes 1 : 14, 15) Hij nam vleesch en bloed, werd mensch met het vooropgezette doel hem, die de macht des doods heeft te vernietigen, namelijk Satan, en de menschen te verlossen. (Hebreërs 2 : 14, 15) Hij nam de gedaante van een knecht of dienaar aan en werd den mensch gelijkvormig. (Filippenzen 2 : 7) Op Adam na, was hij de eenige volmaakte mensch, die ooit op aarde leefde. Hij was niet ten deele mensch en ten deele een geestelijk wezen, want hij werd „een weinig minder dan de engelen, vanwege het lijden des doods“. Engelen zijn geestelijke wezens, dus zijn schepselen, die een weinig minder dan de engelen zijn, menschelijke wezens. Hij was mensch. Ware hij ten deele God en ten deele mensch, zoo zou hij, inplaats van lager, hooger zijn dan de engelen, daar engelen de laagste orde der geestelijke wezens vormen.

²¹⁴ Als een volmaakt mensch had hij de macht een volmaakt menschengeslacht te verwekken en daarmee de aarde te bevolken, hij was dus nauwkeurig gelijkwaardig aan den volmaakten mensch Adam, toen deze nog in Eden was. Hij was in alle dingen volmaakt, vol genade en waarheid. (Johannes 1 : 14) Toen hij voor Pilatus stond, even stom als een schaap voor zijn scheerders, toen de menigte, opgestoot door de Joodsche geestelijkheid dier dagen, zijn leven verlangde, toen riep Pilatus, om de Joden te beschamen over hun gedrag, uit: „Zie *den* mensch.“ De nadruk hoort hier op het woord *den*. Pilatus' woorden zouden aldus omschreven kunnen worden: „De mensch, dien gij mij verlangt te dooden, is niet slechts de grootste onder u, maar hij staat als mensch hooger dan alle andere menschen op aarde.“ Het volk aanschouwde daar een volmaakt mensch. Geen onzer heeft een volmaakt mensch gezien. Hij was de Fenige, die ooit op aarde

heeft geleefd en in staat was de redder der menschen te worden. Hiertoe werd hij door Jehova op aarde gezonden. Naar de wet, die God den Joden gegeven had, moest men dertig jaren oud zijn voor men meerderjarig was en tot priester gezalfd kon worden.

²¹⁵ Jezus wies op van kind tot man en toen hij dertig jaar oud was, meldde hij zich bij Johannes aan den Jordaan aan, om gedoopt te worden. Op dertigjarigen leeftijd was hij volmaakt naar lichaam, volmaakt naar geest, volmaakt volgens de wet, in alles een beslist volmaakt menschelijk wezen, dientengevolge in staat de verlosser of bevrijder van Adam den volmaakten mensch, en van Adam's geheele geslacht te zijn.

²¹⁶ Waartoe zond God Zijn geliefden Zoon, dien grooten mensch, op aarde? Wanneer een groot man der wereld, in aanzien komt, dan verwacht hij dat men hem dienen zal, wat ook geschiedt. Maar Jezus, de grootste man, die ooit op aarde geleefd heeft en op Adam na, de eenige volmaakte, kwam op aarde om anderen te dienen; om den mensch de grootste weldaad te bewijzen. Ware grootheid kenmerkt zich door goede daden, anderen bewezen. Ware grootheid kwam op bijzondere wijze in Jezus tot uiting. Hij was de trouwste vriend der menschen. Hij zeide: „De zoon des menschen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijne ziel te geven als een rantsoen voor velen.“ (Mattheüs 20 : 28) Eens zeide hij: „Wie onder u groot zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn.“ — Marcus 10 : 43, 44.

²¹⁷ De volmaakte mensch Jezus werd aller dienaar. De waarde van Jezus en zijn werk wordt grooter, wanneer men bedenkt, dat hij zoowel in den hemel als op de aarde de grootste schat van Jehova was. Hij was Gods zeer geliefde Zoon. Hij was het dierbaarste, dat de groote Schepper Jehova bezat. Door hem te

gebruiken tot verlossing der menschen, offerde Jehova het beste, wat Hij bezat, op. Gods groote liefde voor het menschdom drong Hem tot deze daad, daarom staat geschreven: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijnen Zoon niet gezonden in de wereld opdat hij de wereld veroordeelen zoude, maar opdat de wereld door hem zoude behouden worden.“ — Johannes 3 : 16, 17.

²¹⁸ Deze waarachtig goede en groote man trok drie en een half jaar op aarde heen en weer, het volk leerende en dienende, iedereen goed en niemand kwaad doende. Terwijl hij leerde en goed deed, trachtten de Schriftgeleerden, Farizeërs, doctors der wet en andere verblinden, die omgekocht waren, den Heer te lasteren en te vervolgen, hem te dooden. Waarom deden zij dat? Omdat zij werktuigen van Satan, den Duivel, waren. — Johannes 8 : 44.

²¹⁹ De Duivel wist wel dat Jezus het groote Zaad der belofte, door God aan Abraham gedaan, was en is en dat hij de verlosser en zaligmaker der menschen zou zijn. Jezus Christus is het zaad der vrouw hetwelk God bedoelde, toen Hij moeder Eva en Satan toesprak. (Genesis 3 : 15) Satan poogde daarom hem op alle mogelijke manieren te vernietigen. Jezus verkondigde den Joden de boodschap Gods, opdat zij op den rechten weg geleid en de weg des levens voor hen ontsloten kon worden. Daar de Schriftgeleerden en Farizeërs hem bestreden, waren zij vijanden van het volk. Jezus zeide van hen: „De Schriftgeleerden en Farizeërs zijn gezeten op den stoel van Mozes.“ (Mattheüs 23 : 2) Daarmede aanduidende dat zij zich opgeworpen hadden als leiders van het volk. Daar zij het volk verblindden, zeide hij hen: „Gij zijt geveinsden,

blinde leidlieden, āwazen; gij sluit het Koninkrijk der hemelen voor de menschen; gij eet de huizen der weduwen op; gij omreist zee en land om éénen Jodengenoot te maken, en als hij het geworden is, zoo maakt gij hem een kind van *gehenna*, tweemaal meer dan gij zijt. Gij zijt vol bedrog en ongerechtigheid en gelijk de witgepleisterde graven, die van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinheid zijn; gij slangen, gij adderengebroedsels. Gij kent mijne spraak niet en mijn woord begrijpt en hoort gij niet. Gij zijt uit uw vader den duivel." — Mattheüs 23:13–33; Johannes 8 : 43, 44.

²²⁰ Jezus wist dat hij gekruisigd zou worden en vertelde zijn discipelen van zijn naderenden dood. In den laatsten nacht, dien hij met hen op aarde doorbracht, leerde hij hen groote lessen en waarheden, die niet alleen hen tot grooten zegen waren, maar ook allen, die van dien tijd af tot nu toe den Heer liefhebben, trachten te kennen en zijn wil te doen. Intusschen maakte de vijand alles klaar om hem te dooden. De Sanhedrin was een gezaghebbend gerechtshof, gevormd door drie en zeventig mannen, die gekozen waren uit de priesters, ouderlingen en schriftgeleerden, Farizeesche huichelaars, het zaad der slang, blind voor Gods bedoelingen. Dit lichaam was de hoogste rechtspraak der Israëlieten, dat de onschuldigen moest beschermen en de schuldigen straffen. Zij merkten dat Jezus goed deed en dat het volk zich bij hem aansloot.

²²¹ „De overpriesters dan en de Farizeërs vergaderden den Raad (het hof), en zeiden: Wat zullen wij doen? Want deze mensch doet vele teekenen. Indien wij hem alzoo laten geworden, zij zullen allen in hem gelooven en de Romeinen zullen komen en wegnemen beide onze plaats en ons volk. En een uit hen namelijk Kajafas, die deszelve jaars Hoogepriester was, zeide tot hen: Gij verstaat niets, en gij overlegt niet dat het ons nut

is, dat één mensch sterve voor het volk, en het geheele volk niet verloren ga. En dit zeide hij niet uit zichzelf, maar zijnde Hoogepriester deszelven jaars, profeteerde hij dat Jezus sterven zoude voor het volk . . . Van dien dag af raadslaagden zij te zamen, dat zij hem dooden zouden." — Johannes 11 : 47-51, 53.

²²² Dit hooggerechtshof was dus heimelijk samengkomen om Jezus aan te klagen, zijn zaak vooraf te beoordeelen en tot zijn dood te besluiten, zoodra de gelegenheid zich voordeed. Zij traden dus op als jury, aanklager en rechtbank. Zij hadden zich aaneengesloten tot een afgrijselijke samenzwering, door Satan, hun vader, uitgedacht om den Zoon Gods te vernietigen. Zij hokten samen met Judas en betaalden hem het armzalig bedrag van dertig zilverlingen, opdat hij den Heer aan hen zou verraden. Satan had bezit genomen van Judas toen hij het verraad pleegde. Zij brachten toen een bende samen die op den Meester werd afgestuurd, hem gevangen nam en voor dit hooggericht leidde om gedurende den nacht gericht te worden, wat in strijd was met hun eigen wetten. „Zij leiden hem henen tot Kajafas den Hoogepriester, alwaar de schriftgeleerden en ouderlingen vergaderd waren" ter uitvoering hunner sluwe plannen. — Mattheüs 26 : 57.

²²³ Het nederige en onschuldige Lam Gods werd gevoerd in het hol van vraatzuchtige wolven, die naar zijn bloed dorstten. Zij hadden niet eens een formeele aanklacht tegen hem ingebracht en poogden nu in strijd met de wet, hem tegen zichzelf te doen getuigen. Ofschoon zij niets tegen hem hadden in te brengen en zij het hooge en eerwaarde hof van het volk Israël vormden, maakten zij zich schuldig aan meined. „En de overpriesters en de ouderlingen en de geheele Grootte Raad zochten valsche getuigenis tegen Jezus, opdat zij hem dooden mochten, en vonden niet; en hoewel er vele

valsche getuigen toegekomen waren, zoo vonden zij toch niet. Maar ten laatste kwamen twee valsche getuigen." (Mattheüs 26 : 59, 60, 61) Deze verheven Hooge Raad, in strijd met iedere wet en elk voorbeeld in de Joodsche rechtsgeleerdheid, vroeg Jezus tegen zichzelf te getuigen. „En de Hoogepriester opstaande, zeide tot hem . . . Ik bezweer u bij den levenden God, dat gij ons zegt of gij zijt de Christus, de Zoon Gods." (Mattheüs 26 : 62, 63) En toen hij de waarheid sprak, zeggende: „Gij hebt het gezegd", toen zeiden zij: „Wat hebben wij nog van noode? Want wijzelve hebben het uit zijnen mond gehoord." (Lucas 22 : 66-71) In strijd met hun wet, die eischte dat ieder lid van het hof de zaak bij zichzelf overdenken en dan persoonlijk stemmen zoude, besloten zij onmiddellijk dat hij sterven moest. Daar zij wisten dat de zitting, die zij's nachts gehouden hadden om hem schuldig te verklaren, wederrechtelijk was, verdaagden zij deze tot den volgenden morgen om het vonnis te bekrachtigen, wat eveneens in strijd met de wet was.

²²⁴ Wel veroordeelden zij Jezus ter dood, doch wisten dat zij het recht misten hem ter dood te brengen. Zij leidden hem toen voor den Romeinschen stadhouder Pilatus, waar zij hem beschuldigden van landverraad, zeggende: „Wij hebben bevonden dat deze het volk verkeert, en verbiedt den Keizer schattingen te geven, zeggende, dat hij zelf Christus, de Koning is." (Lucas 23 : 1, 2) Zij wisten dat de Romeinsche stadhouder de macht bezat Jezus ter dood te brengen en trachtten daarom hem te bewegen een vonnis te vellen.

²²⁵ Pilatus, niet overtuigd van Jezus' schuld verzette zich tegen zijn terdoodbrenging en trachtte hem te bevrijden. „En Pilatus zeide tot de Overpriesters en de schare: Ik vind geen schuld in dezen mensch. En zij hielden te sterker aan zeggende: *Hij beroert het volk.*"

(Lucas 28 : 4, 5) Toen Pilatus hem trachtte te bevrijden, riepen zijn aanklagers luide: „Indien gij dezen loslaat, zoo zijt gij des Keizers vriend niet: een iegelijk, die zichzelve Koning maakt, wederspreekt den Keizer" — de civiele macht en is dus schuldig aan landverraad. (Johannes 19 : 12) „En hij (Pilatus) zeide ten *derde male* tot hen: Wat heeft deze dan kwaad gedaan? Ik heb geene schuld des doods in hem gevonden: zoo zal ik hem dan kastijden en loslaten. Maar zij hielden aan met groot geroep, eischende dat hij zoude gekruist worden, en *hun en der overpriesteren geroep werd geweldiger*. En Pilatus oordeelde dat hun eisch geschieden zoude." (Lucas 23 : 22-24) Aldus boog de civiele macht voor de bedreigingen der geestelijkheid en werd Jezus weggeleid en gekruisigd op den heuvel Calvaria. Pilatus, rechtvaardiger dan de geestelijkheid, plaatste als opschrift aan zijn kruis: „Jezus van Nazareth, de Koning der Joden."

²²⁶ Zoo stierf Gods Zoon, het groote tegenbeeldige „Lam, dat de zonde der wereld wegneemt." (Johannes 1 : 29) Volgens degenen, die daarvan getuigen waren, stierf hij als een zondaar, gekruisigd tusschen twee moordenaars en beschuldigd van verzet tegen de toen bestaande machten; in werkelijkheid was hij onschuldig, en zonder zonden.

²²⁷ Zoo bracht hij in vervulling datgene, dat lang van te voren door Gods profeet was voorspeld, daar hij „zijne ziel uitgestort heeft in den dood, en met de overtreders is geteld geweest, en veler zonden gedragen heeft." — Jesaja 53 : 12.

Waarom moest hij sterven?

²²⁸ Waarom moest die groote, goede, reine, zondeloze Mensch op zulk een onteerende wijze sterven? Kon den mensch niet op een andere manier het leven geven

worden? De Schrift geeft geen andere manier aan, waarop dit zou kunnen gebeuren. Goddelijke gerechtigheid eischte het leven van den volmaakten mensch Adam, dat dan ook genomen werd. Slechts een volmaakt menschenleven kan de goddelijke gerechtigheid als plaatsvervanger voor Adam aanvaarden. Daar Adam gezondigd had, stierf hij. Degene, die Adam verlossen wilde, moest sterven *als* een zondaar en toch zonder zonde zijn. En zoo stierf Jezus.

²²⁹ Van groot belang is het, na te gaan, waarom Jezus op aarde kwam, tot man opwies en stierf. De profeet van te voren van Jezus sprekend, zeide: „Zie, ik kom, in de rol des boeks is van mij geschreven: Ik heb lust, o, mijn God! om uw welbehagen te doen, en uw wet is in het midden mijns ingewands.” (Psalm 40 : 8, 9; Hebreërs 10 : 7-10) Hij was dus gekomen om Gods wil te doen. De Apostel Paulus verklaart wat Gods wil jegens den mensch is, als hij schrijft: „God . . . wil, dat alle menschen zalig worden en tot zuivere kennis der waarheid komen.” (1 Timotheüs 2 : 3, 4; Engelsche vertaling) Dit komt overeen met Gods belofte, dat Hij de menschen van den dood zou verlossen (Hosea 13 : 14); en daar Jezus gekomen was om des Vaders wil te doen, dus om het menschengeslacht te verlossen, moest hij sterven. Slechts op die manier kon de mensch het leven krijgen. Daarom zeide Jezus: „Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben en het overvloediger hebben.” — Johannes 10 : 10; Engelsche vertaling.

²³⁰ Jezus vergeleek zijn menschelijkheid bij brood. Hij zeide: „Ik ben het brood des levens . . . Dit is het brood, dat uit den hemel nederdaalt, opdat de mensch daarvan ete en niet sterve . . . Mijn vleesch is waarlijk spijs en mijn bloed is waarlijk drank . . . Gelijkewijls mij de levende Vader gezonden heeft en ik leef door den Vader, alzo die mij eet, die zal leven door mij.”

(Johannes 6 : 48, 50, 55, 57) Hieruit blijkt dat Jezus zijn leven als mensch opofferde, om de waarde daarvan als losprijs der goddelijke gerechtigheid aan te bieden. Eten beteekent gebruiken ten eigen bate. Ieder, die dus de verdienste van Jezus' offerande ten eigen bate aanwendt of gebruikt, door in Christus Jezus te gelooven en Gods wil te doen, zal door Christus Jezus het eeuwige leven verkrijgen. Dat Jezus' dood ten bate van alle menschen is, wordt door den Apostel Paulus betoogd, door te zeggen: „Jezus... door de genade Gods smaakte voor allen den dood.” „Daar is een God, daar is ook een middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd.” — Hebreërs 2 : 9; 1 Timotheüs 2 : 5, 6.

²³¹ „Zonde is de overtreding der wet.” (1 Johannes 3 : 4; Engelsche vertaling) „De bezoldiging der zonde is de dood.” (Romeinen 6 : 23) Adam overtrad de goddelijke wet en werd ter dood veroordeeld. Dit vonnis ging door overerving op alle menschen over. Jezus, de volmaakte mensch, gaf zijn leven opdat Adam en zijn nageslacht van den dood zouden verlost worden en een kans tot het leven krijgen — Zijn leven werd een offer voor zonde, dus een zoenoffer.

²³² Eeuwen van te voren had Jehova dit gewichtige onderdeel van Zijn voornemen voorschaduwde. Dit draagt tot het gewicht bij. Inderdaad zou zonder Jezus' offer geen mensch het leven kunnen krijgen.

²³³ Als men het beeld, dat Jehova had ingesteld en hetwelk door het Joodsche volk in hun ceremoniën werd herdacht, nagaat, dan merkt men, dat de var, die op den Verzoendag geslacht werd, Jezus, den volmaakten mensch, op dertigjarigen leeftijd voorstelde. De hof om den tabernakel was een beeld van de vol-

maakte menschheid. Daar de var in den hof geslacht werd, beduidde dit, dat de volmaakte mensch Jezus in dien staat op aarde stierf, dus als een volmaakt mensch. Door zijn dood verschafte hij den rantsoenprijs, ter vervulling van zijns Vaders voornemen.

²³⁴ In het beeld begon het zoenoffer met het slachten van den var. Nadat de var geslacht was, werd het bloed in een bekken opgevangen en door den Hoogepriester naar het Allerheiligste gedragen, waar het, zooals reeds boven is vermeld, geplengd werd. De Hoogepriester in het Heilige stelde Jezus, gedurende zijn drie-en-een-halfjaarlijksche offerdienst voor; het ingaan des Hoogepriesters in het Allerheiligste stelde Jezus, den Hoogepriester voor, die opgewekt tot de goddelijke natuur, in den hemel in Gods tegenwoordigheid verscheen, om daar ten bate der menschheid de verdienste van zijn offerande als zoenoffer aan te bieden. — Hebreërs 9 : 24

²³⁵ De Schrift bevestigt, dat Jezus de tegenbeeldige var was en dat hij ten bate der menschheid als een zoenoffer was geofferd, in de eerste plaats voor de gemeente en vervolgens voor de geheele wereld. „Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften” (1 Corinthiërs 15 : 3), „die zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat hij ons trekken zoude uit deze tegenwoordige booze wereld, naar den wil onzes Gods en Vaders.” (Galaten 1 : 4) „Want dien [Jezus], die geene zonde gekend heeft, heeft Hij zonde [een offerande voor zonde] voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in hem.” — 2 Corinthiërs 5 : 21.

²³⁶ De wet, door God aan de Israëlieten gegeven, was slechts een schaduw van de groote dingen, die Jezus doen zoude. Door de onvolmaaktheid der menschen — Mozes en anderen — kon de wet de menschheid niet

van den dood verlossen. „Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vleesch krachteloos was, heeft God, zijnen Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleesch, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vleesch.” — Romeinen 8 : 3.

²³⁷ Om het zinnebeeldige zoenoffer te brengen, moest men den var slachten en zijn bloed in het Heilige brengen, zoo moet ook de verlossing der menschen bewerkstelligd worden door het bloed van een volmaakt offer. Daarom zegt de Apostel Paulus: „Zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving. Zoo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelsche dingen zelve door betere offeranden dan deze.” (Hebreërs 9 : 22, 23) De hier bedoelde voorbeeldingen zijn het Heilige en Allerheiligste in het tabernakelbeeld, welke voorbeelden of schaduwen zijn van den hemelschen toestand. De Hoogepriester, met het bloed het Allerheiligste des tabernakels binnentredend, stelde Jezus voor, den hemel ingaande. „Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons.” — Hebreërs 9 : 24.

²³⁸ Toen Jezus aan het kruis te Calvaria stierf, verschafte hij den rantsoenprijs, daar hij stierf als een volmaakt menschelijk wezen, nauwkeurig gelijkwaardig aan den volmaakten mensch, Adam. Adam's dood was het gevolg van een verspeeld recht op leven. Jezus' dood was een offer. Adam was een zondaar en stierf als een zondaar. Jezus was heilig, volmaakt en zonder zonde, en ofschoon hij op dezelfde wijze als Adam stierf, had hij bij zijn dood het recht, dat hij als volmaakt menschelijk wezen op het leven bezat, niet verspeeld. Bij zijn sterven zette hij zijn volmaakt

menschenleven om in een bezit, dat later gebruikt kan worden om Adam en zijn geslacht van den dood te bevrijden.

²³⁹ Een voorbeeld ter verduidelijking. Iemand, dien wij gemakshalve Jan noemen, zit in de gevangenis, daar hij een boete van honderd dollars niet kan betalen. Zijn broeder Karel wil wel de boete voor Jan betalen, doch heeft geen geld. Karel is echter gezond en sterk, heeft tijd en lust om te werken, en kan door zijn arbeid ook best geld verdienen. Zijn kracht, tijd noch lust kunnen Jan's schuld voldoen. Mijnheer Smit heeft wat werk en wil ook iemand betalen die dit doet. Karel komt overeen met mijnheer Smit om voor hem te werken en verdient zoo honderd dollars, die hem in klinkende munt worden uitbetaald. Door zijn arbeid heeft Karel zijn tijd, kracht en gezondheid omgezet in gangbare munt, die hem uitbetaald is. Deze munt heeft koopkracht en kan gebruikt worden om Jan's schuld te betalen en hem uit de gevangenis te bevrijden.

²⁴⁰ Karel gaat dan naar het hof, dat zijn broer Jan veroordeeld heeft en verklaart bereid te zijn de honderd dollars, waarmede Jan beboet is, te betalen. Het wordt van Karel aangenomen en Jan wordt vrijgelaten. Hierdoor is Jan volgens de wet ontslagen van de gevolgen van het vonnis, en is vrij. Zijn broeder Karel is zijn verlosser of bevrijder geworden.

²⁴¹ In dit beeld stelt Jan Adam voor. Daar Adam Gods wet overtreden heeft, besloot Jehova wettelijk, dat Adam zijn leven zou verliezen door te sterven. Dit vonnis werd gedurende 930 jaren toegepast. In dezen tijd verwekte Adam al zijn kinderen. Door het doodvonnis over Adam waren al zijn kinderen aan den dood onderworpen. Adam stierf en sindsdien is een groot aantal zijner kinderen gestorven. Men zou kunnen zeggen dat Adam en allen die gestorven zijn en in de

graven liggen in de groote gevangenis des doods, zooals de profeet des Heeren het noemt, zijn. — Jesaja 42 : 7.

²⁴² In dit voorbeeld stelt Karel Jezus voor. God verlangde, dat de volmaakte mensch Jezus Adam en zijn geslacht uit de gevangenis verlossen zou. Jezus wilde Adam's schuld voldoen en hem verlossen, maar kon zoolang hij als volmaakt, rechtvaardig mensch in het vleesch wandelde dit niet doen, om dezelfde redenen waarom Karel, met zijn tijd, kracht en energie Jan's schuld niet kon betalen, doch deze eerst moest omzetten in iets, dat koopkracht had. Jezus moest zijn volmaakte menschheid omzetten in iets dat koopkracht had en dat wij verdienste noemen. Deze verdienste, of dit koopkrachtig bezit is voldoende om Adam's schuld af te koopen, waardoor hij en zijn geslacht van het vonnis bevrijd kunnen worden. Om dezen prijs te verschaffen moest Jezus sterven. Door zijn dood te Calvaria verschafte hij den prijs. De waarde van den prijs moest Jehova in den hemel gebracht worden vóór Adam en zijn nakomelingschap bevrijd kunnen zijn van de gevolgen des doods. Ook dit gebeurde volgens de Schrift.

²⁴³ De geïnspireerde schrijver van Gods Woord vertelt, dat het Gods wil is dat alle menschen door den rantsoenprijs van den dood gered, en tot een nauwkeurige kennis van de waarheid gebracht zullen worden, opdat zij de voordeelen van het rantsoen mogen aanvaarden en leven. Te zijner tijd zal ieder lid van Adam's geslacht tot de kennis van deze groote waarheden komen. (1 Timotheüs 2 : 3-6) De rantsoenprijs werd aan het kruis verschaft. Het kruis van Christus is de grootste grondwaarheid der goddelijke regeling, waarop de hoop van alle menschen gevestigd is. Wanneer alle menschen bekend zijn met dit feit en alle gehoorzamen genoten hebben van de waarde van dit rantsoenoffer, dan zal

het menschdom juichen. Wanneer het grootte slotge-
zang aangeheven wordt en de harpspelers des hemels
zich met die der aarde zullen vereenigen tot een ver-
rukkelijk koor, dat zal samenvloeien met het gezang
van alle volmaakte en gelukkige schepselen, dan zal het
grootte rantsoenoffer door allen erkend worden als een
der snaren op Gods harp, die zoete tonen voortbrengt.

²⁴⁴ Om het menschdom de voordeelen van het rant-
soenoffer te verschaffen, moest Jezus uit den dood
opgewekt worden. Zijn opstanding is daarom van groot
belang en vormt dan ook een andere snaar der harp,
welke afzonderlijk behandeld zal worden.

- § 177. Waarom is het rantsoen de belangrijkste snaar op de
harp van God?
- § 177. Welken invloed zal de waardeering dezer snaar op
het menschengeslacht hebben?
- § 178. Wat is het dierbaarste bezit van elk schepsel, en
waarom?
- § 178. Wanneer kan een schepsel zijn Schepper voldoende
eeren?
- § 179. Naar wiens beeld werd de mensch geschapen?
- § 179. Wat gaf Hij den mensch bij zijn schepping?
- § 179. Wat is het verschil tusschen leven en recht op leven?
- § 179. Beschrijf de toestanden en omgeving van Adam en
Eva in Eden.
- § 179. Waren Adam en Eva ingelicht over de gevolgen van
de overtreding van Gods wet?
- § 180. Was het eten der vrucht op zichzelf verkeerd? en
indien niet, waaruit bestond de overtreding van den
mensch?
- § 180. Wat was het gevolg van het vonnis, dat over den
mensch werd uitgesproken?
- § 180. Welk gevolg had de voltrekking van dat vonnis?
- § 180. Hoe werd het vonnis voltrokken?
- § 181. Wanneer maakte Adam en Eva voor het eerst ge-
bruik van het recht kinderen te verwekken?

- § 181. Was het mogelijk, dat zij volmaakte kinderen ter wereld konden brengen? indien niet, waarom niet?
- § 181. Hadden deze kinderen, ofschoon zij ter wereld kwamen en voortleefden, een recht op leven? Zoo niet, waarom niet?
- § 182. Wat is het verschil tusschen recht op leven en levensrechten?
- § 183. Welk Schriftuurlijk bewijs heeft men, dat allen in onvolmaaktheid geboren zijn?
- § 184. Zou de aarde ontvolkt worden, indien God niet voorzien had in de verlossing der menschen? Zoo ja, waarom?
- § 184. Is de menschheid geheel afhankelijk van Gods voorziening om te leven?
- § 184. Indien God een volledige en volkomen beschikking heeft getroffen om den mensch te doen leven in gelukzaligheid, welke uitwerking zou dat op de harten en zinnen der menschen hebben?
- § 185. Had God zijn voorzienigheid in de verlossing der menschen voorschaduwd toen Hij hun ter dood veroordeelde? Zoo ja, hoe? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 185. Heeft Hij toen het uiteindelijk lot van Satan voorschaduwd? Zoo ja, wat is dat lot?
- § 186. Kon Jehova's vonnis, over Adam uitgesproken, vernietigd of ter zijde gesteld worden? Zoo neen, waarom niet?
- § 186. Hoe zou het geloof der menschen worden beïnvloed, zoo het veranderd kon worden?
- § 186. Zou God op steekhoudende wijze kunnen voorzien in een vervanger om te voldoen aan dat vonnis?
- § 187. Verlangt Jehova, dat men de noodzaligheid en redenen van een verlossing zal begrijpen?
- § 187. Waarom gebruikte God zijn volk om enkele beelden of schaduwen samen te stellen?
- § 188. Geef een verklaring van het Pascha lam, dat door de Israëlieten geslacht werd op den avond van hun vertrek uit Egypte. Geeft Schriftuurlijk bewijs.
- § 188. Wat stelden de Eerstgeborenen toen voor?

- § 188. Wat werd voorgesteld door het Lam en wat door het bloed?
- § 188. Wie werd genoemd „Het Lam geslacht voor de grondlegging der Wereld“?
- § 190. Wat stelde de bevrijding van Israël uit Egypte voor?
- § 191. Welke overeenkomst ging God met Israël aan bij den berg Sinaï?
- § 191. Wat stelde het aangaan van dit Wetsverbond te Sinaï voor?
- § 192. Wie bouwde den Tabernakel in de woestijn?
- § 193. Wat stelden de diensten voor, die de priester op den grooten Verzoendag in den tabernakel verrichtte?
- § 193. Beschrijf den bouw van den Tabernakel.
- § 194. Wat deed de Hoogepriester met den var op den grooten Verzoendag?
- § 194. Wat deed hij met het bloed?
- § 194. Wat voorschaduwden deze Ceremonieën?
- § 195. Hoe dikwijls werden deze diensten verricht?
- § 195. Waarom was toch het Wetsverbond gemaakt?
- § 195. Waarom moesten de Israëlieten deze ceremonieën ieder jaar herhalen?
- § 196. Wat eischte de wet in betrekking tot Adam? en hoe werd aan de gerechtigheid voldaan?
- § 196. Welke uitwerking had het feit, dat Adam's kinderen geboren werden na zijn doodvonnis, op de kinderen?
- § 197. Waarom stond God toe, dat het vonnis van Adam van kracht werd over al zijn kinderen?
- § 197. Beloofde Jehova den mensch te verlossen? Zoo ja, geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 197. Moet deze belofte vervuld worden?
- § 198. Omschrijf rantsoen.
- § 198. Omschrijf zoenoffer.
- § 199. Waar en hoe werd de rantsoenprijs verschaft?
- § 199. Waar begon het zoenoffer? waar werd het beëindigd?
- § 201. Door welke profetie maakte God bekend, dat Hij den mensch zou verlossen door den dood Zijns geliefden Zoons?

- § 202. Hoedanig zijn Adam en zijn nageslacht in slavernij en gevangenschap? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 203. Wat werd in de eerste plaats geëischt van hem, die den losprijs zou geven?
- § 204. Kon de goddelijke gerechtigheid meer of minder dan de waarde van een volmaakt menschenleven aanvaarden als rantsoen voor Adam en zijn geslacht?
- § 205. Hoe maakte de wet, Israël gegeven, bekend, dat een volmaakt menschenleven verlangd werd als losprijs?
- § 205. Illustreer dit volgens de wet.
- § 205. Gaf de wet te kennen wat van den verlosser geëischt zou worden? Zoo ja, waar en wat?
- § 206. Hoe wordt door de voorziening in het rantsoen 's menschen onmacht en afhankelijkheid van Jehova gedemonstreerd?
- § 206. Kon Adam zichzelf verlossen? Kon een van Adam's kinderen zichzelf of zijn broeder verlossen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 206. Waarom was de toestand des menschen zonder verlosser hopeloos?
- § 207. Waar moest de losprijs, nadat hij verschaft was, worden aangeboden?
- § 207. Kon een menschelijk wezen de waarde van dat rantsoenoffer in den hemel overdragen?
- § 208. Om welke twee gewichtige redenen konden Adam's zonen nimmer hun broeders verlossen?
- § 209. Toon aan dat 's menschen toekomstig geluk geheel afhangt van de goddelijke voorziening in een verlossing.
- § 209. Doet het onvermogen der menschen ons de waarde van het rantsoenoffer meer waardeeren?
- § 209. Wat zegt dit van de dankbaarheid, die de menschen Jehova verschuldigd zijn?
- § 210. Geef een voorbeeld van 's menschen eindpunt; waardoor zou hij gedrongen worden zich erkentelijk jegens zijn weldoener te gevoelen?

- § 210. Hoe zal, indien men stellige bewijzen aantreft van Jehova's voorziening in de verlossing en bevrijding aller menschen, dit inwerken op de harten en zinnen van weldenkende menschen?
- § 211. Wien stuurde God op aarde als verlosser en bevrijder der menschen?
- § 211. Wat zeide Paulus hiervan aan de Galatiërs? Haal de teksten aan.
- § 211. Was het noodig dat Jezus aan alle eischen van de goddelijke wet moest voldoen, om het geslacht te verlossen?
- § 212. Zoo Jezus ten deele God en ten deele mensch was, zou hij geschikt zijn te voldoen aan de goddelijke wet?
- § 212. Aangezien rantsoen „nauwkeurig gelijkwaardige prijs“ beteekent, had Jezus dan, indien hij een geïncarneerd geestelijk wezen was, de menschheid kunnen verlossen?
- § 212. Wat eischt de goddelijke wet nadrukkelijk van den verlosser of bevrijder?
- § 213. Hoe zond God Zijn zoon? en was hij, toen hij kwam, mensch of God? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 213. Heeft er van Adam tot Jezus eenig volmaakt mensch op aarde gewoond?
- § 213. Zou Jezus indien hij meerder was dan een mensch toen hij zich bij den Jordaan wijdde, voldaan hebben aan de goddelijke eischen en de verlosser der menschen geworden zijn?
- § 214. Had Jezus het vermogen een volmaakt geslacht het leven te geven? Zoo ja, kwam hij hierin overeen met den volmaakten Adam?
- § 214. Vertel wat voor Pilatus gebeurde. Omschrijf hetgeen Pilatus van Jezus zeide.
- § 214. Hoe oud moest men volgens de Joodsche wet zijn om priester te kunnen worden?
- § 215. Hoe oud was Jezus toen hij zich bij Johannes aanmeldde om gedoopt te worden?
- § 215. Waarom moest Jezus wachten tot hij dertig jaar oud was om zijn dienst te beginnen?

- § 216. Welk verschil bestond er tusschen Jezus en de voornamen der aarde wat betreft het aanvaarden van eerbewijzen?
- § 216. Waaruit bestaat ware grootheid?
- § 216. Waartoe, zeide Jezus, dat hij op aarde kwam? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 217. Hoe werd Jezus de dienaar van alle menschen?
- § 217. Waarom was het een offer van Jehova Jezus op aarde te zenden tot verlossing der menschen?
- § 217. Wat drong God dit offer voor de menschen te brengen?
- § 218. Waarom vervolgden en stelden de Farizeërs en Schriftgeleerden Jezus verkeerd voor?
- § 219. Waarom stelde Satan alles in het werk om Jezus te vernietigen?
- § 219. Waarom bekleedden de Schriftgeleerden en Farizeërs een verantwoordelijke positie onder het Joodsche volk?
- § 219. Van welke euvel daden beschuldigde Jezus terecht de Farizeërs? En waarom beschuldigde hij hen dus?
- § 220. Wist Jezus dat hij gekruisigd zou worden? Hoe bracht hij den laatsten nacht met zijn discipelen door?
- § 220. Wat deden zijn vijanden terzelfder tijd?
- § 220. Wat is het Sanhedrin? en uit wie bestond het?
- § 220. Welke plicht had dit hooggericht tegenover het volk en ook tegenover Jezus?
- § 221. Wat zeide dit gerechtshof, toen het heimelijk vergaderde, van Jezus?
- § 222. Wie namen deel aan de samenzwering: Jezus te vernietigen? Onder wiens invloed stond zij?
- § 222. Hoe werd Judas betrokken in de samenzwering? en door welke overwegingen werd hij geleid?
- § 222. Wie werd opgedragen den Meester gevangen te nemen?
- § 222. Mocht het hof hem 's nachts richten?
- § 223. Mocht het hof hem tegen zichzelf doen getuigen?
- § 223. Was er eenig bewijs tegen hem?
- § 223. Aan welke overtreding maakte het Sanhedrin zich schuldig toen het getuigen tegen hem uitzocht?

- § 223. Verkrachtte het hof de Joodsche wet niet door te stemmen voor zijn veroordeeling?
- § 224. Waarom brachten de Joden Jezus niet ter dood maar voor Pilatus?
- § 225. Waarom verlangde Pilatus Jezus te bevrijden?
- § 225. Wat deden de aanklagers toen Pilatus Jezus trachtte te bevrijden?
- § 225. Wie waren verantwoordelijk voor het ophitsen van het volk tegen den Meester?
- § 225. Waarvoor zwichtte de civiele macht toen zij Jezus ter dood veroordeelde?
- § 225. Wie was in dit geval verfoeilijker, de civiele of de geestelijke overheid?
- § 226. Wie werden samen met Jezus ter dood gebracht?
- § 226. Is Jezus, van 's werelds standpunt beschouwd, als een rechtvaardig mensch gestorven?
- § 227. Welke bijzondere profetie werd vervuld door Jezus' dood aan het kruis?
- § 228. Waarom moest Jezus sterven?
- § 229. Wat was Gods bedoeling met Jezus toen hij mensch werd en ter dood werd gebracht?
- § 230. Wat bedoelde Jezus toen hij zeide, dat hij het brood des hemels was en dat allen, die van dat brood zouden eten, leven zouden hebben?
- § 230. Stierf Jezus slechts voor hen, die lidmaten zijn van een kerkgezindte? Voor wie stierf hij?
- § 231. Omschrijf zonde; wat is de straf voor zonde?
- § 231. Hoe werd het leven van Jezus een offerande voor zonde of zoenoffer?
- § 232. Zou eenig lid van het menschengeslacht zonder het rantsoenoffer eeuwig leven kunnen verkrijgen?
- § 233. Welke waarde hebben de beelden van het Oude Testament voor ons bij het bestudeeren van het Nieuwe Testament? Wat stelde de var, die op den Grooten Verzoendag geslacht werd, in betrekking tot Jezus, voor?
- § 233. Wat stelde de hof om den tabernakel voor?
- § 233. Wat stelde het slachten van den var in den hof voor?
- § 233. Hoe werd de rantsoenprijs verschaft?

- § 234. Wat beeldde de aanvang van het zoenoffer uit?
- § 234. Wat werd met het bloed van den var gedaan, nadat hij geslacht was?
- § 234. Wat stelde de hoogepriester in het Heilige voor? en wat zijn ingaan in het Allerheiligste?
- § 235. Om wiens wille gaf Jezus zich als een zoenoffer?
- § 236. Wat werd beoogd met het instellen van het wetsverbond? en op welke wijze kon het den mensch van den dood verlossen?
- § 237. Was de uitstorting van Jezus' bloed noodig tot delging der zonde?
- § 237. Was Jezus' ingaan in den hemel in den tabernakeldienst voorschaduw? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 238. Wat is het onderscheid tusschen Adam's dood en den dood van Jezus?
- § 238. Welk voordeel verschafte Jezus den mensch, door als een mensch te sterven?
- § 239—241. Geef een voorbeeld om aan te toonen hoe Jezus' dood den losprijs, ter verlossing der menschheid uit de slavernij, verschafte.
- § 242. Kon de volmaakte mensch Jezus het menschengeslacht verlossen van den dood en toch als mensch blijven leven?
- § 242. Wat moest Jezus doen om de menschheid te verlossen?
- § 242. Wat verkreeg hij op Calvaria?
- § 242. Waar moest de waarde van den rantsoenprijs worden aangeboden?
- § 243. Waarom moet de mensch tot een kennis der waarheid gebracht worden na de betaling van den rantsoenprijs?
- § 243. Wie zal de kennis dezer waarheid verkrijgen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 243. Wat is de groote grondwaarheid van het goddelijke voornemen?
- § 243. Hoe zal een kennis van de waarde van het rantsoenoffer, wanneer de gansche menschheid ermee bekend raakt, hem beïnvloeden, die haar waardeert?

HOOFDSTUK VII

Snaar 6: *De Opstanding*

NISAN is de eerste maand van het Joodsche religieuze jaar. Jezus van Nazareth stierf en werd begraven op den veertienden dag van Nisan A. D. 33. De hoop zijner volgelingen was vernietigd. Gezien de beloften door Jehova aan Abraham gedaan, hadden de discipelen en andere gezellen geloofd, dat Jezus de beloofde Messias was en gedacht, dat hij Israël van het Romeinsche juk bevrijden en door hen alle geslachten der aarde zegenen zou. Maar nu was hij, van wien zij de verlossing van Israël verwacht hadden, gestorven. (Lucas 24:21) Zij waren ontmoedigd en verslagen. Schijnbaar hadden zij niet verwacht, dat hij uit den dood op zou staan, evenmin was hun toen bekend, dat Jehova het vleesch van Zijn Heilige voor verderf zou bewaren. Het gedrag van zijn discipelen en van degenen, die ten volle met hem meelingen, toont aan dat zij zijn opstanding niet verwacht hadden. Het zorgvuldig in doeken gewikkeld lichaam werd met myrrhe, aloë en kruiden, waarschijnlijk om rotting tegen te gaan, in het graf gelegd. De droefheid der vrouwen bij het graf, toen zij meenden dat het lichaam van Jezus wederrechtelijk was weggenomen en elders verborgen, en de teleurstelling van zijn discipelen bewijzen dat zij in 't geheel geen hoop noch verwachting hadden op de opstanding van Jezus. Hierbij komt nog de stellige verklaring: „Want zij wisten nog de Schrift niet, dat hij van de dooden moest opstaan.” — Joh. 20:9.

²⁴⁶ Daar de discipelen Joden waren, is men geneigd te denken, dat zij wel eenigszins bekend waren met

de Schrift. Men bedenke echter dat zij geen geleerden waren en zelfs indien zij bekend waren geweest met den inhoud van de Schrift konden zij er toen geen duidelijk begrip van hebben, daar het hun precies ging als de huidige Christenen, die nu eerst de heerlijke waarheden beginnen te verstaan, die eeuwenlang in den Bijbel stonden opgeteekend. Indien men het geïnspireerde Woord Gods nagaat, bemerkt men in het Oude Testament een aantal teksten, die duidelijk spreken van de opstanding van Jezus en die ook velen Joden bij Jezus' kruisiging bekend waren. Ter kennisneming volgen hier eenige dezer teksten.

²⁴⁷ Sprekende van den tijd van verlossing en bevrijding, zeide de Profeet Job: „Want ik weet, mijn Verlosser leeft, en Hij zal in de laatste dagen op de aarde staan.” (Job 19 : 25; Engelsche vertaling.) Indien de Verlosser in de laatste dagen op aarde staan zal, dan moet hij, nadat hij door zijn dood den losprijs heeft verschaft, uit den dood opstaan; deze tekst spreekt dus over zijn opstanding. — Profetisch schreef de psalmist David over Jezus' opstanding: „Want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten dat uwe Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekendmaken: verzadiging der vreugde is bij uw aangezicht, lieflijkheden zijn in uw rechterhand eeuwiglijk.” (Psalm 16 : 10, 11) De geïnspireerde apostel verklaart, dat de profeet de opstanding van Jezus bedoelde. — Handelingen 2 : 27–31; 13 : 35–37.

²⁴⁸ Wederom schreef David van Jezus, den Verlosser der wereld: „Maar ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met uw beeld als ik zal opwaken.” (Psalm 17 : 15) Het opwaken beteekent opstaan uit den dood. Jezus ontwaakte uit den dood in het uitgedrukte beeld zijns Vaders. (Hebreeërs 1 : 2) Andermaal schreef de Psalmist: „Gij zijt opge-

varen in de hoogte; gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd. Gij hebt gaven genomen om uit te deelen onder de menschen." (Psalm 68 : 19) De Apostel Paulus haalt dezen tekst in Efeziërs 4 : 8 aan, om aan te toonen, dat de Psalmist de opstanding van Jezus bedoelde.

²⁴⁹ De Profeet Jesaja schreef: „Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid van nu aan tot in de eeuwigheid." (Jesaja 9 : 6, 7) Duidelijk wordt hier aangetoond, dat Hij, die zoo verheven is, de Messias, de eeuwige Vader zijn zal. Vader beteekent levengever. Jezus kan onmogelijk de groote levengever der menscheit worden, zoo hij niet uit den dood was opgestaan.

²⁵⁰ Nogmaals schreef de Profeet Jesaja over Jezus' lijden, dood en opstanding: „De Heer heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen aanloopen... Als een lam werd hij ter slachting geleid... Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen... Hij is afgesneden uit het land der levenden: om de overtreding mijns volks is de plage op hem geweest. En men heeft zijn graf bij de goddeloozen gesteld, en hij is bij den rijke in zijnen dood geweest... Als zijne ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zoo zal hij zaad zien... Om den arbeid zijner ziel zal hij het zien en verzadigd worden; door zijne kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken." (Jesaja 53 : 6, 11) Hij kon zijn ziel niet in den dood hebben uitgestort en dan den arbeid zijner ziel zien en verzadigd worden, indien hij niet uit den dood opgestaan is.

²⁵¹ Deze Schriftplaatsen voorspelden Jezus' opstanding zeer duidelijk. Bovendien had Jezus tijdens zijn verblijf in Galilea zijn discipelen medegedeeld, dat hij ter dood gebracht zou worden en daarna uit den dood zou opstaan. (Lucas 24:6, 7) „En als zij in Galilea verkeerden, zeide Jezus tot hen: De Zoon des Menschen zal overgeleverd worden in de handen der menschen, en zij zullen hem dooden; en ten derde dage zal hij opgewekt worden.“ (Mattheüs 17:22, 23) Men mag echter niet van hen verwachten, dat zij de beteekenis van deze, over de opstanding des Heeren sprekende, Oud Testamentische teksten begrepen. Zij waren niet geleerd. Zij waren arm en van de lagere rangen der maatschappij. Daar zij zeker geen bijzondere opvoeding genoten en den heiligen geest, die hen onderwijzen moest, nog niet ontvangen hadden, konden zij toen de diepe dingen van Gods Woord niet verstaan. (1 Cor. 2:14) Het is evenmin te verwonderen, dat zij enkele van Jezus' gezegden over het verraad, zijn dood en opstanding waren vergeten. Men bedenke, dat zij Jezus zeer liefhadden en zij bovenal verwacht hadden, dat hij de verlosser van Israël zijn zou. Slechts vijf dagen voor zijn dood hadden zij hem vergezeld bij zijn plechtigen intocht in Jerusalem en geluisterd naar de vreugdekreten en juichtonen des volks. (Mattheüs 21:1-11) Zijn dood kwam zeer plotseling en was erg wreed. De schok was daarom voor zijn trouwe discipelen en allen, die hem liefhadden, zoo vreeselijk, dat zij geheel in de war waren. Zij waren inderdaad door verdriet en leed overmeesterd. Hij was hen zoo ruw ontrukkt. Onrechtvaardig veroordeeld, brutaal gevonnist, werd hij op de meest onteerende manier ter dood gebracht: gekruisigd.

²⁵² Juist zooals de bovenaangehaalde profetie van Jesaja voorspelde, werd Jezus gedood als een misdadiger

en begraven bij den goddelooze, in het graf van een rijke van Arimathea, Jozef geheeten, gelegd.—Matth. 27 : 5–7.

²⁵³ Over de daden van de discipelen en gezellen onmiddellijk na Jezus' kruisdood en begrafenis wordt zeer weinig verteld. De brave vrouwen volgden en zagen toe „hoe zijn lichaam gelegd werd“. Ongetwijfeld was dit alles wat zij uitvoerden. Na 6 uur 's namiddags dien dag trad de Sabbat in, waarop volgens de wet de Joden rusten moesten zoodat zij niet veel meer konden doen. Een dag vol leed. Zij konden niets doen om zich tegen den slag, door Jezus' kruisiging hen toegebracht, te verzetten. Hun rust was slechts een verpoozing van arbeid. In werkelijkheid hadden zij weinig lichamelijke rust of vrede des gemoeds. De dag werd in droevig wachten doorgebracht, daar het graf eerst den volgenden dag bezocht kon worden. Ofschoon de sabbat om 6 uur 's namiddags eindigde, werden zij door den invallenden nacht verhinderd het graf te bezoeken.

²⁵⁴ De daaropvolgende dag was de eerste der week. Heel vroeg dien morgen, voor het nog helder dag was, gingen Maria Magdalena en de andere lieve vrouwen, die Jezus van Galilea af gevolgd en bediend hadden, haastig naar het graf des Heilands. Daar aangekomen, zagen zij den engel des Heeren, die tot hen zeide: „Vreest gijlieden niet, want ik weet dat gij zoekt Jezus die gekruisigd was. Hij is hier niet, want hij is opgestaan; gelijk hij gezegd heeft. Komt herwaarts; ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft. En gaat haastelijk henen en zegt zijnen discipelen, dat hij opgestaan is van de dooden; en zie, hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij hem zien. Zie, ik heb het ulieden gezegd. En haastelijk uitgaande van het graf, met vreeze en groote blijdschap, liepen zij henen om het zijnen discipelen te boodschappen.“ (Mattheüs 28 : 5–8) Dit verhaal leek de vrouwen te mooi om waar te zijn. Zij

waren verbijsterd en in de war; toch gingen zij vol vreugde op weg om den anderen, die Jezus liefhadden, deze boodschap te brengen.

²⁵⁵ Dat de opstanding een der snaren op Gods harp is, die allen, die haar heerlijke klank hooren, verblijdt, wordt hier bewezen. Het eerste menschelijke wezen, dat van de opstanding hoorde, jubelde. Hoe groot zou op dat uur de vreugde in den hemel niet moeten zijn!

²⁵⁶ Engel beteekent boodschapper en staat dus voor hem, die als vertegenwoordiger, afgevaardigde of boodschapper Gods een opdracht heeft. Deze heilige boodschappers of engelen hebben altijd toegang tot den Vader, Jehova. (Mattheüs 18 : 10) Het is te verwachten dat deze heiligen der heirscharen des hemels bij iederen volgenden stap in Gods voornemen juichen en jubelen. Deze engelen bewonen de hemelen, de verheven plaats. Daarom schreef de Psalmist: „Looft den Heere uit de hemelen, looft Hem in de hoogste plaatsen. Looft Hem alle zijne Engelen, looft Hem alle zijne heirscharen.“ (Psalm 148 : 1, 2) De Bijbel geeft heel wat voorbeelden waarin God deze heilige engelen als boodschappers gebruikte. Hij sprak met Abraham door Zijn engelen (Genesis 22 : 15); eveneens met Jacob. (Genesis 31:11) God verscheen Mozes door Zijn engel. (Exodus 3 : 2) Hij zond Elia een boodschap met Zijn engel. (1 Koningen 19 : 5) Deze heilige boodschappers Gods bewaakten Jezus' belangen van af het oogenblik, dat hij den hemel verliet om als den mensch Jezus de menschheid te verlossen. (Zacharia 3 : 1-7) De engel des Heeren boodschapte Maria, dat zij de moeder van het kindje Jezus zou worden (Lucas 1 : 31) Toen zij dat wonderlijk kind baarde, boodschapte de engel des Heeren dit aan de getrouwe herders, en de groote menigte der heirscharen des hemels zongen samen met dezen engel ter eere Gods. — Lucas 2 : 9-11.

²⁵⁷ Men zou zeker kunnen aannemen, dat deze trouwe, heilige engelen als Gods werktuigen iedere schrede van Jezus van af zijn geboorte tot zijn opstanding be- waakten. Nauwlettend keken zij toe of Jezus aan iederen eisch van Gods wet voldeed. Klaarblijkelijk wisten zij dat slechts de vervulling der wet hem de kostbare be- looning eener opstanding uit den dood zou brengen. Een dezer trouwe boodschappers werd door den Heer uit den hemel gezonden om de steen bij de opstanding des Meesters van de groeve af te wentelen. Welk een vreugde heerschte er in den hemel toen Jezus door Gods kracht de overwinning over den dood en het graf had behaald!

²⁵⁸ Lucifer, die Satan werd, en eens met de heilige engelen had samengewoond, had vele van zijn mede- engelen verleid, God eeuwenlang tegengewerkt en in 't bijzonder gepoogd Jezus te vernietigen. Jezus, die in de wereld gekomen was om Satan's plannen te ver- ijdelen, was nu uit den dood verrezen, opdat hij zou, „te niet doen, dengene, die het geweld des doods had, dat is den duivel“ en bevestigen de bevrijding van het menschendom. (Hebreërs 2 : 14) Opgewekt door Jehova tot eer en heerlijkheid, had Jezus de banden des doods verbroken en daardoor bekend gemaakt dat hij Jehova welgevallig was. Hij had getoond de eer waardig te zijn. Ongetwijfeld hebben de heirscharen der he- melen hem groote eer bewezen. In de Openbaring heet het: „En ik zag en ik hoorde eene stem veler engelen rondom den troon en de dieren en de ouderlingen, en hun getal was tien duizendmaal tienduizenden en duizendmaal duizenden, zeggende met eene groote stem: Het lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging.“ — Openbaring 5 : 11, 12.

Schrittuurlijk bewijs

²⁵⁹ Niet door hun voormalige kennis der Schrift noch door hun geloof daarin geloofden de discipelen in de opstanding van Jezus Christus uit den dood, maar door de overtuiging van hetgeen zij werkelijk zagen. De door ondervinding opgedane kennis gevoegd bij de kennis, die zij later uit de Schrift putten, bevestigde niet alleen hun eigen geloof in de opstanding van den Heere Jezus, maar deed ze ook moedig op iedere daartoe geschikte gelegenheid deze boodschap aan iedereen verkondigen en in hun brieven aan de gemeente den nadruk leggen op deze groote leerstelling.

²⁶⁰ De getuigenis van den Evangelist zal iedereen, die haar als een bewijs van Jezus' opstanding uit den dood drie dagen na zijn kruisiging beschouwt, tot voordeel zijn. Daar velen de opstanding loochenen zal het bijdragen tot versterking van het geloof en wapenen tegen zoodanige ontkenning. Men bedenke, dat de schrijvers dezer evangeliën geen geleerden waren en niet behoorden tot degenen, die een valsch beeld ontwerpen om anderen te bedriegen. Hiertoe bestond ook geen gelegenheid. Dat zij geen opstanding verwachtten en dit ten stelligste door hun gedrag en gesprek bij en onmiddellijk na Jezus' dood openbaarden, is een sterk bewijs, dat hun naderhand gegeven getuigenis waar is. Bovendien draagt de getuigenis zelf alle teekenen der waarheid.

²⁶¹ Toen Jezus stierf was er een aardbeving. De Romeinsche centurion, die er bij stond, riep uit: „Waarlijk deze was Gods Zoon.“ „En als het avond geworden was, kwam een rijk man van Arimathea, met name Jozef, die ook zelf een discipel van Jezus was: deze kwam tot Pilatus en begeerde het lichaam van Jezus. Toen beval Pilatus dat hem het lichaam

gegeven zoude worden. En Jozef het lichaam nemende, wond hetzelfde in een zuiver fijn lijnwaad, en leide dat in zijn nieuw graf, hetwelk hij in een steenrots uitgehouwen had, en eenen grooten steen tegen de deur des grafs gewenteld hebbende, ging hij weg. En aldaar was Maria Magdalena en de andere Maria, zittende tegenover het graf." — Mattheüs 27 : 57-61.

²⁶² De Farizeërs geloofden in de opstanding der dooden en bouwden hun geloof op de woorden der profeten. Zij vreesden dat Jezus van den dood zou opstaan. Zij wisten dat zij schuldig waren aan zijn dood en hoopten dat zij met hem hadden afgedaan. „Des anderen daags nu, welke is na de voorbereiding, vergaderden de overpriesters en de Farizeërs tot Pilatus, zeggende: Heer, wij zijn indachtig dat deze verleider, nog levende, gezegd heeft: Na drie dagen zal ik opstaan. Beveel dan, dat het graf verzekerd worde tot den derde dag toe, opdat zijne discipelen misschien niet komen bij nacht en hem stelen, en zeggen tot het volk: Hij is opgestaan van de dooden; en zoo zal de laatste dwaling erger zijn dan de eerste." (Mattheüs 27 : 62-64) Na hun verzoek gehoord te hebben, gaf de Romeinsche stadhouder hen een Romeinsche wacht mee, zeggende: „Gij hebt een wacht; gaat henen, verzekert het gelijk gij het verstaat. En zij henengaande, verzekerden het graf met de wacht, den steen verzegeld hebbende." — Mattheüs 27 : 65, 66.

²⁶³ Gewis had Jehova de Farizeërs met blindheid geslagen, daar zij meenden door het stellen van een Romeinsche wacht en verzegelen van den steen te verhinderen dat Jezus uit het graf gedragen werd. God had den Heer, zonder den steen te wentelen, kunnen doen opstaan. Hij verkoos echter den steen te verwijderen, Jezus niet alleen te doen opstaan als een goddelijk wezen, maar ook het lichaam naar Zijn goed-

dunken te verwijderen en bewaren, opdat het, zooals Hij beloofd had, niet zoude verderven. — Psalm 16:10.

²⁶⁴ Gedurende Vrijdagnacht, Zaterdag en Zaterdagnacht bewaakte de Romeinsche wacht het graf scherp, maar Zondagmorgen vroeg verscheen de engel des Heeren en rolde den steen weg. De wachters beweerden dat het gelaat des engels was gelijk den bliksem en zijn kleed zoo wit als sneeuw, en dat zij beefden van schrik.

²⁶⁵ Na den sabbatdag, bij het aanbreken van den eersten dag der week, haastten de getrouwe vrouwen zich om bij het graf te zijn. „En laat na den Sabbat, als het begon te lichten tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdalena en de andere Maria om het graf te bezien. En zie, daar geschiedde eene groote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe en wentelde den steen af van de deur, en zat op denzelfden. En zijne gedaante was gelijk een bliksem en zijne kleeding wit gelijk sneeuw. En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden en werden als dooden. Maar de engel antwoordende, zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet, want ik weet dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was. Hij is hier niet; want hij is opgestaan, gelijk hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft. En gaat haastelijk henen en zegt zijnen discipelen, dat hij opgestaan is van de dooden, en zie hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij hem zien. Zie, ik heb het ulieden gezegd. En haastelijk uitgaande van het graf, met vreeze en groote blijdschap, liepen zij henen om het zijnen discipelen te boodschappen. En als zij henengingen om zijnen discipelen te boodschappen, zie Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet. En zij tot hem komende, grepen zijne voeten en aanbaden hem. Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet, gaat henen, bood-

schapt het mijnen broederen, dat zij henegaan naar Galilea en aldaar zullen zij mij zien." — Mattheüs 28 : 1-10.

²⁸⁶ Er moest toen eenige opschudding onder enkelen te Jerusalem geweest zijn. De trouwe vrouwen liepen naar de discipelen om hen het nieuws te vertellen, onderwijl de Romeinsche soldaten zich naar de stad haastten om hun lastgevers verslag te doen van het gebeurde. „En als zij henengingen, zie, eenigen van de wacht kwamen in de stad, en boodschapten den overpriesters alle dingen die geschied waren. En zij vergaderd zijnde met de ouderlingen, en te zamen raad genomen hebbende, gaven zij den krijgsknechten veel geld zeggende: Zegt Zijne discipelen zijn des nachts gekomen en hebben hem gestolen, als wij sliepen. En indien zulks komt gehoord te worden van den stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen en maken dat gij zonder zorgen zijt. En zij het geld genomen hebbende, deden gelijk zij geleerd waren. En dit woord is verbreid geworden bij de Joden tot op den huidigen dag." — Mattheüs 28 : 11-15.

²⁸⁷ Het verslag van Lucas is bijna gelijkloidend aan dat van Mattheüs. Eveneens de getuigenis van Marcus. Johannes geeft een zeer nauwkeurig verslag van de opstanding des Heeren. Hieronder worden de getuigenissen van ieder dezer getuigen ingelascht, om aan te toonen, dat zij alle vier van deze feiten spreken en ze bekrachtigen.

²⁸⁸ „En als de sabbat voorbijgegaan was, hadden Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jacobus, en Salomé specerijen gekocht, opdat zij kwamen en hem zalfden. En zeer vroeg op den eersten dag der week kwamen zij tot het graf, als de zon opging en zeiden tot elkander: Wie zal ons den steen van de deur des grafs afwentelen? (En opziende zagen zij dat de steen

afgewenteld was) want hij was zeer groot. En in het graf ingegaan zijnde, zagen zij een jongeling zittende ter rechterzijde, bekleed met een wit lang kleed, en werden verbaasd. Maar hij zeide tot haar: Zijt niet verbaasd. Gij zoekt Jezus den Nazarener, die gekruist was: hij is opgestaan, hij is hier niet; zie, de plaats waar zij hem gelegd hadden. Doch gaat henen, zegt zijnen discipelen en Petrus, dat hij u voorgaat naar Galilea: aldaar zult gij hem zien, gelijk hij ulieden gezegd heeft." — Marcus 16 : 1-7.

²⁶⁰ „En op den eersten dag der week, zeer vroeg in den morgenstond, gingen zij naar het graf, dragende de specerijen, die zij bereid hadden, en sommigen met haar. En zij vonden den steen afgewenteld van het graf en ingegaan zijnde, vonden zij het lichaam des Heeren Jezus niet. En het geschiedde als zij daarover twijfelmoedig waren zie, twee mannen stonden bij haar in blinkende kleederen; en als zij zeer bevreesd werden en het aangezicht naar de aarde neigden, zeiden zij tot haar: Wat zoekt gij den levende bij de dooden? Hij is hier niet, maar hij is opgestaan. Gedenkt hoe hij tot u gesproken heeft als Hij nog in Galilea was, zeggende: De Zoon des menschen moet overgeleverd worden in de handen der zondige menschen, en gekruisigd worden en ten derden dage wederopstaan. En zij werden indachtig aan zijne woorden; en wedergekeerd zijnde van het graf, boodschapten zij alle deze dingen aan de elve en aan alle de anderen. En deze waren Maria Magdalena, en Johanna en Maria de moeder van Jacobus, en de anderen met haar, die dit tot de Apostelen zeiden." — Lucas 24 : 1-10.

²⁷⁰ „En op den eersten dag der week ging Maria Magdalena vroeg, als het nog duister was naar het graf en zag den steen van het graf weggenomen. Zij liep dan en kwam tot Simon Petrus en tot de andere

discipelen, welken Jezus liefhad, en zeide tot hen: Zij hebben den Heere weggenomen uit het graf, en wij weten niet waar zij hem gelegd hebben. Petrus dan ging uit, en de andere discipel, en zij kwamen tot het graf, en deze twee liepen tegelijk. En de andere discipel liep vooruit, sneller dan Petrus en kwam eerst tot het graf, en als hij nederbukte, zag hij de doeken liggen, nochtans ging hij daar niet in. Simon Petrus dan kwam en volgde hem, en ging in het graf, en zag de doeken liggen, en den zweetdoek, die op zijn hoofd geweest was, zag hij niet bij de doeken liggen, maar afzonderlijk in eene andere plaats samengerold. Toen ging dan ook de andere discipel daarin, die eerst tot het graf gekomen was, en zag het en geloofde." — Johannes 20 : 1-8.

²⁷¹ Bij deze getuigenissen komt die van Paulus, die een wonderbaar visioen van den Heer had op zijn reis naar Damascus. Sprekende over de opstanding der dooden, zegt Paulus: „Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; en dat hij is begraven, en dat hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften; en dat hij is van Cefas gezien, daarna van de twaelve... Daarna is hij gezien van Jacobus, daarna van alle de apostelen. En ten laatste van allen is hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien." — 1 Corinthiërs 15 : 3-8.

²⁷² Johannes, die naderhand schreef over den Heer, legt den nadruk op het feit, dat zij hem inderdaad gezien hadden, zeggende: „Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze oogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het woord des levens (want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen en verkondigen ulieden dat ceuwig

leven, hetwelk bij den Vader was en ons is geopenbaard), hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met den Vader en met zijnen Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uwe blijdschap vervuld zij." — 1 Johannes 1 : 1-4.

²⁷³ Er waren dus meer dan vijfhonderd getuigen, die getuigden van de opstanding van den Heere Jezus. Dit is meer dan voldoende om zekerheid te geven. Begrijpt men nog daarenboven de redenen van de opstanding des Heeren, dan wordt dit alles niet alleen duidelijker, maar wordt ook het hart met blijdschap vervuld. Verder dient nog aangeteekend dat deze getuigenissen niet in het geheim maar voor rechtbanken, Joodsche en heidensche filosofen, hovelingen, rechtsgeleerden en het gewone volk afgelegd werden. Er werd niet eerst jaren na de opstanding getuigd, doch onmiddellijk nadat de groote gebeurtenis had plaats gevonden. De getuigen waren zeer boud in hun verklaringen en indien het mogelijk ware, zouden de Farizeërs getracht hebben ze te weerleggen. Deze verklaringen werden niet afgelegd om eer, roem of rijkdom te ontvangen, integendeel, de toorn van de Farizeërs en heerschers werd opgewekt, wat mishandeling en dood der getuigen ten gevolge had.

²⁷⁴ Op Pinksteren, slechts vijftig dagen na de opstanding des Heeren, stond de Apostel Petrus voor een groote schare en verkondigde den mannen van Judea en allen, die in Jerusalem woonden, de opstanding des Heeren. In zijn rede verklaarde hij: „Zoo wete dan zekerlijk het gansche huis Israëls, dat God hem tot eene Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, dien gij gekruist hebt." (Handelingen 2 : 36) Zoo overtuigend en kloek was de verklaring des apostels, dat de Joden, die medeplichtig waren aan het dood-

vonnis des Heeren „verslagen werden in het hart en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: wat zullen wij doen mannen broeders?“ „Eenigen hunner werden ter dood gebracht als martelaren, vanwege de prediking van Christus en zijn opstanding.“ (Handelingen 7 : 1-9) De apostelen en eerste Christenen leden vele vervolgingen, daar zij stoutmoedig getuigden van Jezus' opstanding uit den dood. Zekerlijk hadden zij niet zoo gehandeld, indien zij het plan hadden te bedriegen. Hun doel was om als getuigen des Heeren deze leerstellingen te verkondigen en de vervulling van het grootsch voornemen tot verlossing en bevrijding der menschheid tot onze kennis te brengen.

Christus de goddelijke Heer

²⁷⁵ Ter dood gebracht in het vleesch, was Jezus opgestaan als een goddelijk wezen. (1 Petrus 3 : 18) God had beloofd hem de goddelijke natuur te geven, dus de kracht en het vermogen om leven in zichzelf te bezitten. Slechts goddelijke wezens hebben leven in zichzelf en niets noodig om dat leven in stand te houden. Jezus zeide: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in zichzelf.“ (Johannes 5 : 26) Op aarde was hij een mensch en bij de opstanding werd hij het uitgedrukte beeld van Jehova God. „Dewelke alzoo hij is het afschijnsel zijner [Jehova's] heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord zijner kracht, nadat hij de reinigmaking onzer zonden door zichzelf teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, zooveel treffelijker geworden dan de engelen, als hij uitnemender naam boven hen geëerd heeft. (Hebreërs 1 : 3, 4) Bij zijn doop in den Jordaan werd hij tot de goddelijke natuur verwekt.

Hij werd bij zijn opstanding in de goddelijke natuur op de goddelijke trap geboren. Hij stond uit den dood op als Heer en Christus. (Handelingen 2:36) Heer noemt men iemand, die bezittingen heeft; iemand die kracht en volmacht heeft en door zijn volgelingen als Heer en Meester wordt erkend. Christus beleekent gezalfde, de aangewezenen van Jehova, die Zijn grootsch voornemen ten uitvoer moet brengen. Opgestaan zijnde uit den dood, is hij bezitter van alle dingen en begiftigd met kracht en volmacht om Jehova's voornemen ten uitvoer te brengen. De naam Jezus beteekent Heiland der menschen. Dat was zijn aardsche naam. Deze naam bestempelt hem als de drager der zonde; als dengene, die zijn ziel als zoenoffer gaf, die voor ons leed en onze zonden droeg, die door den profeet betiteld is als „man der smarten“.

²⁷⁶ Toen hij opstond uit den dood heeft Jehova hem hoog vereerd en hem een naam boven alle andere namen gegeven. Eens was hij de man der smarten, bekend met droefenis. Nu, opgestaan uit den dood, is hij de verheerlijkte, zooals de apostel verklaart: „In de gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja den dood des kruises, daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd en heeft hem eenen naam gegeven, welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus zich zoude buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zoude belijden dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders.“ — Filip. 2:8-11.

²⁷⁷ God heeft besloten dat de aarde, die de schouwplaats was van Jezus' lijden, ook de schouwplaats zijner heerlijkheid zal zijn, en dat alle schepselen zich buigen zullen in den naam van Jezus en belijden zullen dat Jezus de Heere en Christus is.

²⁷⁸ Jezus verscheen zijn discipelen en hen, die hem liefhadden, op den dag zijner opstanding en nog vele malen daarna. Hij verscheen hun niet in het lichaam, waarin hij gekruisigd was, noch in dezelfde gewaden, waarmede hij begraven werd. De Schrift vermeldt, dat zijn kleederen en de zweetdoek opgevouwen en terzijde gelegd waren in het graf. Ware hij verschenen in het lichaam, waarmee hij gekruisigd was, zoo zouden zij, die drie en een half jaar met hem waren, hem gewis herkend hebben. Maria zou hem zekerlijk herkend hebben. Eens verscheen hij haar als een tuinman en slechts toen hij haar op een haar zeer bekende wijze bij den naam noemde, herkende zij hem. Het Schriftuurlijk verslag van zijn verschijning aan de apostelen en andere getuigen volgt hier zeer beknopt.

²⁷⁹ Hij verscheen op Zondagmorgen vroeg op den dag zijner opstanding aan Maria Magdalena dicht bij het graf te Jeruzalem. — Johannes 20 : 11–18.

²⁸⁰ Op denzelfden Zondagmorgen aan de vrouwen, die van het graf terugkeerden. — Mattheüs 28 : 9, 10.

²⁸¹ Op denzelfden Zondagmorgen aan Simon Petrus alleen dicht bij Jeruzalem. — Lucas 24 : 34.

²⁸² Op denzelfden dag aan de twee discipelen, die naar Emmaüs gingen, tusschen Jeruzalem en Emmaüs. — Lucas 24 : 13–21.

²⁸³ Op denzelfden Zondag, 's avonds, verscheen hij den apostelen (behalve Thomas) te Jeruzalem. — Johannes 20 : 19–25.

²⁸⁴ Daarna verscheen hij een week later (Zondagavond) aan de discipelen waarbij Thomas tegenwoordig was, te Jeruzalem. — Johannes 20 : 26–29.

²⁸⁵ Enkele dagen daarna verscheen hij aan het strand te Galilea aan zeven van zijn discipelen, die weer waren gaan visschen. — Johannes 21 : 1–13.

²⁸⁶ Een poos daarna verscheen hij aan de elf dis-

cipelen op een berg bij Galilea. — Mattheüs 28 : 16–28.

²⁸⁷ Kort daarna verscheen hij aan een gezelschap van meer dan vijfhonderd van zijn volgelingen, die door een afspraak tezamen gekomen waren te Galilea. — 1 Corinthiërs 15 : 6.

²⁸⁸ Hij verscheen eens alleen aan den Apostel Jacobus. — 1 Corinthiërs 15 : 7.

²⁸⁹ Toen verscheen hij bij zijn hemelvaart voor zijn discipelen op een der hoogten van den Olijfberg. — Lucas 24 : 50, 51; Handelingen 1 : 6–9.

²⁹⁰ Velen zullen zich afvragen: Verscheen hij in een geestelijk of in een vleeschelijk lichaam? en vanwaar haalde hij dat lichaam indien het niet hetzelfde was als dat, waarin hij gekruisigd werd? Men kan echter verzekerd zijn, dat hij uit den dood niet in een vleeschelijk lichaam opstond, daar hij zijn discipelen eens verscheen, toen zij zich in een kamer met gesloten deuren bevonden. (Johannes 20 : 19–26) Het eenige antwoord op deze vraag is: hij is nu een goddelijk wezen en bezit de macht een lichaam en kleedingstukken te formeeren en te verschijnen wanneer en waar hij wil. Maria zag hem aan voor een tuinman; twee zijner discipelen, die met hem meeliepen, beschouwden hem als een vreemdeling in die streken. Geen zijner discipelen herkenden hem aan de zee te Galilea door zijn lichaam, evenmin op andere keeren toen hij hen verscheen. In al deze gevallen herkenden zij hem aan zijn optreden, zijn woorden en de hen bekende stem. Thomas, die moeilijk te overtuigen was, verklaarde meerdere bewijzen te moeten hebben. De Heer schiep toen een lichaam, waarin spijkerwonden zaten om Thomas te overtuigen. Eenmaal overtuigd zijnde, zeide Jezus hem: „Omdat gij mij gezien hebt, Thomas, zoo hebt gij geloofd; zalig zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben.“ — Johannes 20 : 27–29.

²⁰¹ Jezus' verschijning aan de discipelen had ten doel hun te overtuigen, dat hij opgestaan en levend was. Hij bezat de macht een vleeschelijk lichaam te formeerden, te verschijnen en te verdwijnen wanneer het hem behaagde. Ongetwijfeld schiep hij, toen hij den discipelen achter de gesloten deuren verscheen, het lichaam in hun onmiddellijke nabijheid en vernietigde het, toen hij verdween. Als bewijs, dat hij werkelijk een lichaam had van vleesch en been, zeide hij hen: „Tast mij aan en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet, dat ik heb.“ (Lucas 24:39) Het was dus geen geestelijk lichaam, doch een vleeschelijk lichaam. Het lichaam waarmee hij ten hemel voer en hetwelk hij in den hemel heeft is een heerlijk lichaam, dat geen mensch aanschouwen kan en leven, tenzij door de wonderbare macht Jehova's. De Apostel Paulus zegt: „Vleesch en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven. (1 Corintiërs 15:50, 51) In aansluiting hieraan schrijft Johannes: „Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen, maar wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn, wij hem zullen gelijk wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is.“ — Johannes 3:2.

²⁰² Paulus kreeg op wonderbare wijze een glimp van den Heer in heerlijkheid te zien. Reizende naar Damascus werd hij plotseling omschenen door een licht uit den hemel. Hij zag Jezus' lichaam niet, doch het licht van zijn heerlijk lichaam. Hij hoorde een stem, die tot hem zeide: „Ik ben Jezus.“ Zoo hel was dit licht, dat hij drie dagen lang blind was en de Heere deze blindheid door een wonder genas. „En terstond vielen af van zijn oogen gelijk schillen, en hij werd terstond wederom ziende en stond op en werd gedoopt.“ (Handelingen 9:1-19) Deze gebeurtenis naderhand verhalend, zeide de Apostel Paulus: „En ten laatste van allen is hij [Jezus] ook van mij, als eenen

ontijdig geborene, gezien." (1 Corinthiërs 15:8) Hier krijgt men een kleine aanduiding van het heerlijke lichaam des Heeren. Dit alles bewijst dat de lichamen waarin Jezus na de opstanding verscheen niet het lichaam was, waarin hij gekruisigd werd, noch zijn heerlijk geestelijk lichaam, maar lichamen geschapen met het bijzondere doel zijn discipelen te verschijnen. Het vleeschelijk lichaam onzes Heeren, het gekruisigd lichaam werd door Gods kracht uit het graf verwijderd. Ware het daar gebleven, zoo zou het een aanstoot voor het geloof der discipelen geworden zijn, die nog niet in geestelijke dingen onderwezen waren. Zij werden na de uitstorting van den heiligen geest op Pinksteren geestelijk opgeleid. De Schrift vertelt niet wat met dit lichaam geschiedde, slechts dat het noch vergaan, noch verdorven is. (Handelingen 3:27, 31) Wij veronderstellen evenwel, dat de Heer het ergens heeft bewaard om het in de Duizendjarige eeuw den volke te toonen. De Schrift vertelt ons dat God het lichaam van Mozes op wonderbare wijze heeft verborgen (Deuteronomium 34:6; Judas 9); op dezelfde wijze kan Jehova het lichaam van Jezus bewaard en verborgen hebben. Daar Jezus opgestaan is als een goddelijk wezen, het uitgedrukte beeld des Vaders, is het een vaststaand feit, dat niemand hem kan aanschouwen en leven. (Exodus 33:20) Christus Jezus, de Heer der hemelen, is een heerlijk wezen, de schoonste onder tienduizenden en buitengewoon lieflijk; geen menschelijk oog heeft hem sedert zijn opstanding ooit aanschouwd, behalve Paulus, aan wien genadiglijk een visioen gegund was.

²⁹³ Begrijpt men het doel van Jezus' opstanding, dan heeft men nog een bewijs dat hij als goddelijk wezen is opgestaan. Zooals reeds is aangetoond, moest het rantsoen verschaft worden door een volmaakt menschelijk wezen, dat den dood stierf. Deze rantsoenprijs, de

waarde van het volmaakt menschenleven, moest in den hemel als een zoenoffer voor den mensch overhandigd worden. Indien dit niet geschiedt, heeft het rantsoen geen nut en kan van loskopen van het menschengeslacht van de dood en deszelfs gevolgen geen sprake zijn. De Apostel Paulus verklaart nadrukkelijk dat Christus Jezus den hemel nu is binnengetreden en voor ons in de tegenwoordigheid Gods staat. (Hebreërs 9 : 24) Hij is nu de groote hooge priester, die de hemelen is ingegaan en geworden is de hooge priester voor allen, die door hem tot God komen in de evangelische eeuw. (Hebreërs 4 : 14-16) Op den zinnebeeldigen verzoendag deed God Israël door het priesterdom een beeld vormen van het zoenoffer. De hooge priester, die in het Allerheiligste ging, om daar het bloed op het verzoendeksel te sprengelen, was een zinnebeeld van Jezus, die den hemel binnenging om daar de verdienste van zijn groot zoenoffer te overhandigen. Dit ware niet mogelijk zoo Jezus niet opgestaan was als een goddelijk wezen.

²⁹⁴ Later gaf Jezus Christus door zijn engel Johannes een openbaring, die in het boek der Openbaring is neergeschreven. Daarin zegt hij : „Ik ben die leeft, en ik ben dood geweest; en zie ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En ik heb de sleutel der hel en des doods.” (Openbaring 1 : 18) Hel beteekend graf, tombe, toestand des doods, waarin het gansche menschedom reeds eeuwen nederdaalt. De dood is de grootste vijand en in den daartoe bestemden tijd zal de Heere zoowel den dood als het graf teniet doen, verdelgen, zooals later blijken zal.

²⁹⁵ Zoodra men de opstanding van Jezus begrijpt en waardeert, wordt men verblijd. Slechts zij, die aldus zijn verlicht, waardeeren het feit, dat de opstanding van Jezus een der snaren op Gods heerlijke harp is. Te bepaalder tijd zullen deze voordeelen iedereen bekend

gemaakt worden en zullen allen deze heerlijke waarheid erkennen. Nadat de Heere de leden van zijn lichaam, hetwelk de gemeente genoemd wordt (Colossenzen 1:18), zal uitgezocht hebben, zal de verdienste van het rantsoenoffer ten bate van het volk overhandigd worden en zullen allen de vruchten zijner opstanding smaken. De bovenaangehaalde teksten hebben onomstootelijk de opstanding van Jezus Christus uit den dood bewezen.

²⁹⁰ Zooals altijd waren er ook in Paulus' dagen menschen, die de opstanding loochenden. Om hun bewijsgronden te weerleggen, schreef Paulus: „Indien nu Christus gepredikt wordt dat hij uit de dooden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geene opstanding der dooden is? En indien daar geene opstanding der dooden is, zoo is Christus niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zoo worden wij ook bevonden valsche getuigen Gods; want wij hebben God getuigd dat Hij Christus opgewekt heeft: dien Hij niet heeft opgewekt, zoo namelijk de dooden niet opgewekt worden. Want indien de dooden niet opgewekt worden, zoo is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet is opgewekt, zoo is uw geloof tevergeefs; zoo zijt gij nog in uwe zonden. Zoo zijn dan ook verloren die in Christus ontslapen zijn. Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste aller menschen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Want derwijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar een iegelijk in zijn orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in zijne toekomst. Daarna zal het einde zijn, wanneer hij

het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgegeven hebben, wanneer hij zal tenietgedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht, Want hij moet als Koning heerschen totdat hij alle de vijanden onder zijne voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand, die tenietgedaan wordt, is de dood." — 1 Corinth. 15:12-26.

²⁰⁷ Door het sterven, opstaan en de hemelvaart van Jezus Christus is allen menschen een volle, eerlijke gelegenheid tot verkrijging van het eeuwige leven verzekerd. Deze voorziening is getroffen en deze verzekering is gegeven door God, volgens Paulus' woorden: „Daarom dat Hij [God] eenen dag gesteld heeft, op welchen Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordeelen, door eenen man, dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij hem uit de dooden opgewekt heeft." (Handelingen 17:31) Wij naderen nu dezen „gestelden dag", op denwelken de wereld begint te weten, om spoedig meer te weten van de heerlijke voorrechten, die verschaft zijn door de opstanding onzes Heeren. Op dien grooten dag, waarop de Heere in heerlijkheid zal heerschen, zullen zijn woorden bewaarheid worden: „Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding door gericht." (Johannes 5:28, 29; Herziene Engelsche vertaling.) Bij de behandeling van de snaar op Gods groote harp, genaamd herstelling, zal hierover gesproken worden.

§ 245. Welke is de eerste maand van het Joodsche religieuze jaar?

§ 245. Waar was Jezus op den veertienden dag dier maand in 33 n. Chr.?

- § 245. Wat dachten zijn discipelen, dat hij doen zoude?
- § 245. Hoe was hun gemoedstoestand en hoe hun hoop na zijn dood?
- § 245. Welke verwachtingen koesterden de discipelen van zijn opstanding?
- § 245. Hoe was het lichaam van Jezus behandeld bij zijn dood? en met welk doel?
- § 245. Geef meerdere bewijzen omtrent de verwachting der discipelen van Jezus' opstanding.
- § 246. Begrepen de discipelen in die dagen de Schriften over de opstanding van Jezus Christus?
- § 246. Kan een Bijbelonderzoeker de aanhalingen over de opstanding des Heeren, voorkomend in het Oude Testament, die vroeger bijna niet begrepen werden, nu verstaan?
- § 247. Noem eenige teksten in het Oude Testament op, die spreken van de opstanding des Heeren Jezus.
- § 247. Zei de Psalmist, dat Jezus ter helle zou nederdalen? zoo ja, wat bedoelde hij?
- § 247. Haal de uitlegging van deze uitspraak door den apostel aan.
- § 248. Wat bedoelde de Psalmist met Psalm 17:18?
- § 248. In wiens gelijkenis ontwaakte Jezus? Bewijs Schriftuurlijk.
- § 248. Sprak de Psalmist in Psalm 68:18 van Jezus' opstanding? Zoo ja, waarom?
- § 249. Citeer de woorden van den Profeet Jesaja (9:6, 7) over Jezus.
- § 249. Voorspelde de profeet in deze aanhaling de opstanding van Jezus Christus?
- § 250. Hoe wees Jehova door den Profeet Jesaja (53:6-11) op de opstanding van Christus?
- § 251. Had Jezus zijn discipelen verteld, dat hij verwachtte van de dooden op te staan? Zoo ja, waar?
- § 251. Waarom waren de discipelen, zooals staat in Mattheüs 17:22, 23, bedroefd?
- § 251. Waarom konden Jezus' discipelen de profetiën over zijn opstanding niet verstaan? Geef een tekst uit het Nieuwe Testament ter staving van het antwoord.
- § 251. Wat hoopten de discipelen het allermeest?
- § 251. Wat geschiedde vijf dagen vóór Jezus' dood, waardoor deze hoop der discipelen gesterkt werd?
- § 251. Welke uitwerking heeft de plotselinge dood des Meesters waarschijnlijk op de discipelen gehad?

- § 252. Welke profetie ging in vervulling toen Jezus stierf als een boosdoener en in het graf eens rijken werd gelegd?
- § 253. Op welken dag werd Jezus gekruisigd? Welke dag volgde daarop?
- § 253. Wat moesten de Joden op den Sabbatdag doen?
- § 253. Wanneer eindigt de Sabbatdag?
- § 254. Wat deden Maria en de anderen op den morgen van den eersten dag der week na Jezus' kruisiging?
- § 254. Wte verscheen hen aan het graf? Wat zeide de boodschapper?
- § 254. Welke uitwerking had de boodschap des engels op de vrouwen? Wat deden zij?
- § 254. Hoe bewijst dit, dat de opstanding van Jezus een der snaren op Gods harp is?
- § 255. Welke uitwerking had de opstanding van Jezus op den eersten mensch, die daarvan hoorde?
- § 255. Hoe zou dit nieuws in den hemel ontvangen zijn?
- § 256. Wat beteekent engel?
- § 256. Worden de engelen tot Jehova toegelaten? Bewijs Schriftuurlijk.
- § 256. Is er een Schriftuurlijk bewijs, dat deze heilige boodschappers lofliederen zingen in den hemel?
- § 256. Bestaan er Schriftuurlijke bewijzen dat Jehova engelen als boodschappers gebruikt? Noem enkele.
- § 256. Zijn er bewijzen in de Schrift, dat deze heilige engelen de belangen van Jezus, toen hij op aarde was, bewaakten?
- § 256. Toon uit de Schrift aan, wat de engelen nog meer deden voor het kindje Jezus.
- § 257. Is het redelijk te veronderstellen dat de engelen Jezus' levensloop van geboorte tot opstanding gadesloegen?
- § 257. Kunnen wij veronderstellen, dat zij uitkeken naar de opstanding van Jezus Christus?
- § 257. Wie werd uit den hemel gezonden om den steen van Jezus' graf af te wentelen?
- § 257. Wat zal de overwinning van Jezus over het graf in den hemel hebben teweeggebracht?
- § 258. Is de opstanding van Jezus een bewijs, dat hij Jehova aangenaam was?
- § 258. Is zijn overwinning over dood en graf een afdoende reden voor zijn eer in de hemelen?

- § 258. Geef uit de Schrift bewijzen van de eerbewijzen, Jezus Christus gebracht door de legerscharen der hemelen na zijn opstanding.
- § 259. Wat overtuigde de discipelen van de opstanding van Jezus Christus?
- § 259. Hoe heeft het overtuigd zijn van zijn opstanding de discipelen beïnvloed bij het verkondigen der waarheid?
- § 260. Waartoe dienen de Schriftuurlijke bewijzen van de opstanding van Jezus Christus?
- § 260. Zou het redelijk zijn, in strijd met de feiten, te veronderstellen, dat de discipelen zijn opstanding gefantaseerd hebben?
- § 261. Welk natuurverschijnsel deed zich voor bij Jezus' dood?
- § 261. Welk natuurverschijnsel deed zich voor bij Jezus' begraven werd.
- § 262. Waarom geloofden de Farizeërs aan de opstanding der dooden?
- § 262. Hadden de Farizeërs Pilatus om een bijzondere bewaking van Jezus' graf gevraagd? Zoo ja, waarom? Bewijs uit de Schrift.
- § 262. Welk antwoord kregen zij van Pilatus?
- § 263. Kon God Jezus Christus doen opstaan zonder den steen te verwijderen?
- § 263. Bewees dit de dwaling der Farizeërs?
- § 264. Wie wentelde den steen van het graf?
- § 264. Wat betuigde de Romeinsche wacht van hem, die den steen afwentelde?
- § 265. Wie verscheen het eerst aan het graf op den morgen van Christus' opstanding?
- § 265. Verhaal van hetgeen plaats vond tusschen Maria en den engel, die haar verscheen; en welke boodschap werd haar opgedragen?
- § 266. Welke booze daad begingen de priesters toen zij vernamen van Jezus Christus' opstanding?
- § 267-270. Vergelijk de getuigenissen van Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes met elkaar en geef dan te kennen of er eenig belangrijk verschil bestaat.
- § 271. Welke apostel voegt zijn getuigenis bij de zoo juist aangehaalde? en wat zeide hij van de opstanding van Jezus?
- § 272. Wat betuigde Johannes naderhand nog van de opstanding van Jezus Christus?

- § 273. Hoeveel getuigen getuigden nog van de opstanding des Heeren Jezus?
- § 273. Waar getuigden deze trouwe getuigen van de opstanding des Heeren?
- § 273. Brachten zij zich door een dergelijk getuigenis in gevaar?
- § 274. Van hoeveel waarde is het onmiddellijk en moedig getuigen voor de waarachtigheid van dit feit?
- § 274. Wat bewoog hen te getuigen van de opstanding des Heeren?
- § 274. Werd iemand door van deze gebeurtenis te getuigen een martelaar? Bewijs Schriftuurlijk.
- § 275. In welke natuur werd Jezus Christus opgewekt?
- § 275. Wat beduidt het: inhaerent leven te bezitten?
- § 275. Wat zeide Jezus er van, dat de Vader hem deze gunst bewees?
- § 275. Was de Heer bij zijn opstanding lager of hooger dan de engelen?
- § 275. Wanneer werd hij verwekt tot en wanneer geboren met de goddelijke natuur?
- § 275. Wat beteekent Heer en wat Christus?
- § 275. Welke macht en kracht bezit de Heer sinds zijn opstanding?
- § 275. Wat beteekent Jezus?
- § 276. Wat zegt de Schrift van zijn verheerlijking na de opstanding?
- § 277. Heeft God bevolen hoe alle schepselen op aarde den Heere Jezus naderhand zullen eeren?
- § 278. Wanneer verscheen Jezus na zijn opstanding zijn discipelen voor het eerst?
- § 278. Met welk lichaam verscheen hij?
- § 279-289. Hoeveel keeren verscheen Jezus den discipelen vóór zijn hemelvaart? Geef Schriftuurlijke bewijzen.
- § 290. Verscheen hij in een geestelijk of vleeschelijk lichaam? Hoe kwam hij aan het lichaam, waarin hij verscheen?
- § 290. Hoe kon hij in de kamer in tegenwoordigheid der discipelen verschijnen toen de deur gesloten was?
- § 290. Waaraan herkenden de discipelen hem bij het meer van Galilea en op andere plaatsen?
- § 291. Waarom verscheen Jezus zijn discipelen?
- § 291. Beschrijf het lichaam, waarin Jezus binnen de gesloten deuren verscheen en wat zeide hij zijn discipelen toen?

- § 291. Kon Jezus met het lichaam waarmee hij gekruisigd werd ten hemel opvaren? Zoo niet, waarom niet? Geef Schriftuurlijke bewijzen.
- § 292. Beschrijf zijn verschijning aan Saulus op den weg naar Damascus.
- § 292. Zag Saulus toen het lichaam van Jezus?
- § 292. Wat veroorzaakte de verschijning des Heeren bij Paulus?
- § 292. Wat zeide Paulus later van de verschijning van Jezus aan hem?
- § 292. Wat bewijst de verschijning des Heeren aan Paulus in betrekking tot de lichamen waarmede Jezus kort na zijn opstanding verscheen?
- § 292. Wat geschiedde met het lichaam waarmede de Heer gekruisigd werd?
- § 292. Welk lichaam heeft de verheerlijkte Jezus Christus?
- § 293. In welk verband staat de opstanding des Heeren en zijn aanwezigheid in den hemel tot het rantsoen en het zoenoffer?
- § 293. Diende zijn opstanding en hemelvaart ter voltooiing van het zoenoffer?
- § 293. Welke ceremoniën moest de Hoogepriester op den zinnebeeldigen Verzoendag bij het brengen van het zoenoffer verrichten?
- § 293. Wat stelde dit voor?
- § 294. Wat beteekenen hel en dood in Openbaring 1:18?
- § 294. Wat zeide Jezus in zijn Openbaring aan Johannes over dengene, die eens dood was? Welke macht bezit hij nu?
- § 295. Wie hebben tot nu toe de waarde van Jezus' opstanding als onderdeel van het goddelijke voornemen gewaardeerd?
- § 295. Bewijzen de bovenaangehaalde teksten de opstanding van Christus Jezus?
- § 296. Wat betoogde Paulus als antwoord op de meening, dat Christus van de dooden niet was opgestaan?
- § 297. Welke verzekering geeft de opstanding van Jezus Christus aan de menschheid?
- § 279. Geef de Schriftuurlijke bewijzen van zoo'n verzekering.
- § 297. Waar bevindt men zich nu in verband met den „weggelegden dag" van Handelingen 17:31?

HOOFDSTUK VIII

Snaar 7:

Het Geopenbaard Geheim

EEN GEHEIM is iets, dat zorgvuldig verborgen wordt. Iets, onbekends, slechts enkelen geopenbaard, doch voor anderen zorgvuldig en voortdurend verborgen gehouden. Daar Jehova almachtig is, kan Hij elk onderdeel van Zijn grootsch voornemen geheim of verborgen houden voor ieder wezen hetzij aardsch, hetzij hemelsch, en het openbaren of bekendmaken wanneer het Hem behaagt. Een deel van Zijn voornemen hield Hij ceuwenlang verborgen en, hoewel het aan enkelen bekend is, is het nog steeds een geheim.

²⁰⁹ Jezus sprak, toen hij op aarde was, tot het volk door gelijkenissen, figuren. Zijn discipelen vroegen hem: „Waarom spreekt gij tot hen door gelijkenissen? En hij antwoordende zeide tot hen: Omdat het u gegeven is, de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te weten, maar dien is het niet gegeven.“ (Mattheüs 13 : 10, 11) Let wel! hij zeide niet: „Gij kent de verborgenheden Gods“, doch, dat het hun gegeven was de verborgenheden te weten. Menigmaal begrepen zijn discipelen tijdens hun samenzijn hem niet. Op den nacht voor zijn kruisiging onderrichtte hij hen in vele dingen, die hen in de komende dagen van nut zouden zijn. Hij zeide hun toen: „Wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der Waarheid, hij zal u in al de waarheid leiden; want hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoo wat hij zal gehoord hebben, zal hij spreken en de toekomstige dingen zal hij u verkondigen. (Johannes 16 : 13) De hier bedoelde geest der

waarheid is de heilige geest, de geest Gods, de onzichtbare macht, die degenen die zich God gewijd hebben, beheerscht. Hier gebruikt Jezus het voornaamwoord van het mannelijk geslacht als hij van den heiligen geest spreekt.

³⁰⁰ Den discipelen werd de heilige geest gegeven op Pinksteren, dat is vijftig dagen na Jezus' opstanding. „En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. En daar geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van eenen geweldigen gedreven wind, en vervulde het geheele huis waar zij zaten; en van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen: en zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken.” — Handelingen 2: 1-4.

³⁰¹ Op Pinksteren begrepen de discipelen Gods groot geheim voor het eerst. Het geheim Gods was zoowel den Joden als den zoogenaamden Christenen een steen des aanstoots, doch eenmaal geopenbaard of begrepen zijnde, zullen allen buitengewoon verheugd zijn.

³⁰² Het geheim is de *Christus*, de machtige, door wien verlossing, bevrijding en zegening allen, die Christus aannemen en gehoorzamen zullen, zal ten deel vallen. God gebruikte verschillende menschen om Zijn geheim der eeuwen te voorschaduwten, maar hield het al dien tijd verborgen.

³⁰³ De dood is en was de grootste vijand des menschen. Dood is het tegengestelde van leven. Het grootste verlangen des menschen is en is steeds geweest het leven eeuwiglijk in vreugde te mogen bezitten. De mensch heeft van af zijn verdrijving uit het Paradijs rondgezien naar iets waarop hij zijn hoop op leven en geluk kon vestigen. Satan bracht den dood in werking en daarom

zeide God bij het uitspreken van het vonnis in Eden dat het zaad der vrouw den kop der slang zou vermorzelen. Deze verklaring in den vorm van een belofte gedaan kon toen niet begrepen worden. Sedert Pinksteren begrijpen enkelen dat deze woorden een verzekering bevatten van Gods voornemen om te bestemder tijd door het zaad der belofte, het zaad der vrouw, Satan, die de macht des doods bezit, te vernietigen. Ruim tweeduizend jaren verliëpen alvorens er iets duidelijker aan deze woorden werd toegevoegd.

³⁰⁴ Toen werd Abraham door Jehova geroepen en werd hem beloofd: „In uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.“ Dit was eveneens een verwijzing naar het geheim, doch deze belofte werd nog niet goed begrepen. Abraham geloofde dat God het menschdom zou zegenen, maar begreep niet hoe het geschieden zou. Ten tijde dat deze belofte gedaan werd, had Abraham geen kinderen. Er verstreken ettelijke jaren voor Izaäk, Abraham's wettigen zoon, geboren werd. Abraham geloofde, dat zijn vleeschelijk zaad, zijn zoon, de heerscher zou zijn, door wien het volk zou gezegend worden; zijn zoon Izaäk evenwel was een beeld van het geheim, daar God hem gebruikte om den Machtige voor te stellen. Deze belofte werd Izaäk, Jacob en bij diens dood aan zijn kinderen herhaald, die Abraham's nakomelingen waren en die in twaalf stammen verdeeld het volk Israëel vormden en van toen af erkend werden als Gods uitverkoren volk. (Genesis 49 : 28; Deuteronomium 26 : 5) De getrouwen geloofden toen dat Gods beloofde zegeningen door deze natie, Zijn uitverkoren volk, komen zouden. Naderhand werden zij den Egyptenaren tot slaven, waardoor hun hoop bijna vernietigd was. Zij werden zeer verdrukt in Egypte, toen God Mozes als hun verlosser stuurde om hen te bevrijden van de Egyptische slavernij. Mozes was

slechts een afbeelding van den Machtige. (Handelingen 3:22) Mozes stierf en nog waren de toegezegde zegeningen niet gekomen. Uit de profetische verklaring van Mozes, dat God uit Israël een die aan hem gelijk zou zijn, zou doen opstaan, begrepen de profeten, dat er uit Israël een Machtige komen zou, die de menscheid verlossen en zegenen zou.

³⁰⁵ Na Mozes kwam Jozua. Zijn naam beteekent heiland of verlosser. Ook hij was slechts een type van den grooten Verlosser.

³⁰⁶ Eindelijk werd David koning over Israël. Zijn naam beteekent geliefde. De Joden hoopten nu dat hij de groote verlosser zou zijn, doch toen hij op hoogen leeftijd afstand deed van zijn troon ten gunste van Salomo, waren de zegeningen nog niet verkregen. Om zijn rijkdommen en wijsheid werd Salomo de beroemdste man van de wereld, waardoor de hoop van gansch Israël op hem gevestigd werd, doch tevergeefs. David was evenals Salomo slechts een type van den verwachten grooten Verlosser.

³⁰⁷ Het volk Israël ontaardde en werd tijdens de regeering van Zedekia, hun laatste koning, gevangen genomen door de Babylonieërs en is sindsdien tot hun verdrijving uit Palestina aan andere volkeren onderworpen geweest.

³⁰⁸ Geleid door den heiligen geest Gods, die hen beheerschte, getuigden de heilige profeten van dezen grooten Verlosser; spraken van zijn lijden, van zijn daarna komende heerlijkheid, nochtans zonder het te begrijpen. Het was voor hen een verborgenheid. (1 Petrus 1:11) De engelen in den hemel trachtten het te verstaan, maar het werd hen niet toegestaan. Gods doel was de zaak geheim te houden tot een bepaalden tijd, om daarna de diepe waarheid te openbaren.

³⁰⁹ Eindelijk kwam Jezus, aangekondigd door Johannes den Dooper, die mededeelde dat hij (Jezus) de zonde der wereld zou wegnemen. Hij koos zijn discipelen uit en ofschoon zij met hem reisden en gedurende drie en een half jaar door hem onderwezen werden, begrepen zij het groote geheim niet. Zij hadden verwacht dat Jezus een aardsche koning zou worden en gehoopt bij hem te zijn in zijn koninkrijk, misschien zitting te nemen in de kroonraad, daar hem eens gevraagd werd de een aan zijn linker — en de ander aan zijn rechterhand te doen zitten in zijn koninkrijk. Zij hadden gemeend, dat hij Israël tot een machtig volk zou maken en door dit volk alle volkeren zou zegenen. Toen hij gedood werd waren zij zeer teleurgesteld, verslagen en bedroefd. (Lucas 24:21) Zelfs na zijn opstanding begrepen zij zijn zending niet, volgens hun gezegden op zijn hemelvaartsdag. „Zij dan, die te zamen gekomen waren vraagden hem, zeggende: Heere, zult gij in dezen tijd aan Israël het koninkrijk wederoprichten? En hij zeide tot hen: Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in zijne eigene macht gesteld heeft, maar gij zult ontvangen de kracht des heiligen geestes, die over u komen zal, en gij zult mijne getuigen zijn, zoo te Jerusalem als in geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde. En als hij dit gezegd had, werd hij opgenomen daar zij het zagen, en een wolk nam hem weg van hunne oogen.“ — Handelingen 1:6-9.

³¹⁰ Gehoorzaam aan Jezus' bevel gingen die trouwe discipelen naar de bekende opperzaal en bleven daar wachten. Na tien dagen daalde de heilige geest, de onzichtbare macht Gods, op hen neder, waarna zij volgens de belofte begonnen te begripen.

³¹¹ Jezus was ten hemel gevaren, en had de verdienste van zijn offer Jehova aangeboden, welker aanneming

bevestigd werd door het geven van den heiligen geest aan zijn discipelen, die gedurende drie en een half jaar zijn toegewijde volgelingen waren. Ongetwijfeld begonnen ook de engelen in den hemel iets van het geheim te begrijpen. Welk een vreugde heeft er niet in den hemel geheerscht toen Jezus Christus voor den Vader verscheen en Hem de verdienste van zijn offer overhandigde, welke door Jehova aanvaard werd. Zeer zeker hebben de hemelsche scharen te zijner eer gezongen. Zij waren getuigen van zijn overwinning over den dood en het graf en aanschouwden nu zijn verheerlijking tot een plaats in den hemel direct naast den Vader. Dit moet de hemelsche scharen verheugd hebben, daar ook Jezus zeer verheugd was bij het overzien van dit alles. „Dewelke voor de vreugde die hem voorgesteld was, het kruis heeft gedragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods.“ (Hebreërs 12 : 2) Hoe blij moesten de discipelen niet zijn toen zij het geheim van God begonnen te begrijpen en bemerkten hoe wonderbaar God hen en hun voor vaderen had geleid, opdat zij geschikt zouden zijn de openbaring van deze diepe waarheid te ontvangen.

³¹² Te zijner tijd werd Saulus van Tarsus, later Paulus genoemd, ingelicht en hij begreep. Hij schreef toen: „Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vleesch de overblijfselen der verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam hetwelk is de gemeente; welker dienaar ik geworden ben naar de bedeeeling Gods, die mij gegeven is aan u te vervullen het woord Gods: namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan zijne heiligen, aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke [verborgenheid] is Christus onder u, de hoop der heerlijkheid“. (Colos-

senzen 1 : 24-27) De apostel betuigt nadrukkelijk dat dit geheim Gods slechts den heiligen is bekend gemaakt. Heiligen beteekent gereinigden, wier reiniging geschiedt door de aanneming van de verdienste van Christus' offerande.

³¹³ Het woord Christus beteekent gezalfde. De zalving geeft de bestemming tot een officieele plaats in Gods voornemen aan. De Christus is het werktuig of middel ter zegening der menschheid. De Christus bestaat uit Jezus, het groote en machtige hoofd en 144 000 leden. (Openbaring 7 : 4) Christus Jezus is het hoofd en de gemeente zijn lichaam. Dikwijls hoort men de uitdrukking een leger troep met een generaal als hun hoofd. Van den Christus zegt de apostel: „En hij [Christus Jezus] is voor alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door hem. En hij is het hoofd des lichaams, namelijk de gemeente, hij die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden opdat hij in allen de eerste zoude zijn. Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in hem al de volheid komen zoude.” — Colossenzen 1 : 17-19.

³¹⁴ De Apostel Paulus gebruikt het menschelijk lichaam als een beeld van den Christus, de groote verborgen klasse; het hoofd stelt Jezus voor en de andere leden des lichaams degenen, die behooren tot zijn gemeente. „Want gelijk het lichaam een is en vele leden heeft, en alle de leden van dit eene lichaam vele zijnde maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus. En gijlieden zijt het lichaam van Christus en leden in 't bijzonder.” — 1 Corinthiërs 12 : 12, 27.

³¹⁵ De Christus wordt ook in de Schrift aangeduid als het beloofde zaad van Abraham. „Nu zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen, maar als van één: En uwen zade, hetwelk is Christus.” (Galaten 3:16)

Zich richtende tot de gemeente, de Christenen, de volgelingen van Jezus, zegt de apostel verder: „Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zoovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan . . . En indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen.” (Galaten 3 : 26, 27, 29) Dit is dus het zaad, dat alle geslachten des aardbodems zegenen zal. De gemeente is een uitverkoren klasse. De evangelische eeuw, de tijdruimte tusschen Jezus' eerste en tweede komst wordt door Jehova gebruikt om de gemeente, het zaad van Abraham, uit te kiezen, opdat het te bestemder tijd de rest der menschheid zegenen zal.

³¹⁶ Deze klasse wordt ook genoemd: de uitverkorenen naar de voorkennis Gods. — 1 Petrus 1 : 2.

³¹⁷ Nogmaals zegt de apostel, de Christus vergelijkend met een levende steen: „Zoo wordt gij ook zelve als levende steenen gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus . . . Zie, Ik leg in Sion een uitersten hoeksteen, die uitverkoren en dierbaar is; en die in hem gelooft zal niet beschaamd worden. U dan die gelooft, is Hij dierbaar.” (1 Petrus 2 : 5-7) Geen enkel aardsch gebouw bezit een uitersten hoeksteen; het gebouw van God heeft wel een uitersten hoeksteen, welke is Christus Jezus. De bovenste steen of uiterste hoeksteen van een pyramide is op zichzelf gezien een pyramide. De andere leden van het lichaam moeten zoodanig in Christus worden opgebouwd dat zij passen bij dien uitersten hoeksteen, zooals aangegeven wordt door de Groote Pyramide in Egypte. — Zie Jesaja 19 : 19.

³¹⁸ Deze gezalfde klasse, waarvan Jezus het hoofd en de gemeente het lichaam is, wordt ook wel genoemd een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een uitverkoren

geslacht. Dit werd voorschaduwd door het volk Israël, en in het bijzonder door het priesterdom in verband met het huis Israël. De Apostel Petrus zegt van deze klasse: „Gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar ontfermd zijt geworden.” — 1 Petrus 2 : 9, 10.

³¹⁹ De leden van Christus' lichaam, de gemeente, worden ook genoemd navolgers zijner voetstappen en moeten als zoodanig met hem lijden opdat zij met hem kunnen heerschen. „Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij zijne voetstappen zoudt navolgen.” (1 Petrus 2 : 21) Zij worden ook Christenen geheeten. Niet omdat men lidmaat is van de een of andere gezindte, kerk genaamd, is men Christen of lid van de ware gemeente. De ware gemeente is het lichaam van Christus en ieder, die tot de ware gemeente wil behooren, moet in de meest omvattende zin van het woord een navolger van Christus zijn. Aan deze klasse zijn de grootste en meest dierbare beloften gegeven, die in den Bijbel opgeteekend zijn, de beloften met Christus Jezus samen te zijn in zijn koninkrijk. (2 Petrus 1 : 4) Niet tot de wereld, maar tot zijn navolgers zegt Jezus: „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u geven de kroon des levens.” — Openbaring 2 : 10.

³²⁰ Behalve degenen, die den Heer hun hart hebben gewijd, heeft niemand deze dingen kunnen verstaan of waardeeren. De Apostel Paulus zegt: „De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij zal ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden.”

(1 Corinthiërs 2 : 14) Jehova heeft het zoo geregeld, dat slechts zij, die verlicht worden door den heiligen geest, dien zij na hun wijding, rechtvaardigmaking en aanneming door den Heer ontvangen, het geheim van God kunnen begrijpen en waardeeren. Dezen worden door den Profeet Joël dienstknechten en dienstmaagden genoemd, op wie God in de evangelische eeuw Zijn geest uitstort, hen aldus Zijn geest gevend. Maar te zijner tijd zal God Zijn geest op alle menschen uitstorten, zoodat zij allen Zijn wonderbaar voornemen zullen begrijpen. — Joël 2 : 28, 29.

³²¹ Jehova illustreerde het verbergen van het geheim bij den bouw van den tabernakel en zijn werktuigen in de woestijn. De binnenmuren van den tabernakel waren bekleed met zuiver goud. In het Heilige stonden de gouden kandelaar, de tafel der toonbrooden met goud bekleed en het gouden altaar; in het Allerheiligste de arke des verbonds. Binnen den tabernakel was het prachtig, doch verborgen voor het volk, dat buiten stond, daar de tabernakel bedekt was door drie zware kleeden en huden. Omdat de priester binnen den tabernakel dienst deed, zag het volk hem niet. Evenals deze voorwerpen, die beelden waren van betere dingen, verborgen waren, zoo heeft God de heerlijkheden en schoonheid der geestelijke zaken, die slechts begrepen worden door hen, die met Hem in gemeenschap zijn door Christus, verborgen gehouden.

³²² De evangelische eeuw is de tegenbeeldige groote verzoendag. Op een bepaalden dag van het jaar hielden de Joden een verzoendag, waarop de priester geheel alleen in het Heilige en Allerheiligste was, precies als op den tegenbeeldigen verzoendag, waarop niemand zich in den Heiligetoestand bevindt, als hij die in gemeenschap staat met Christus, den grooten Hoogepriester. Aan dezen heeft de Heer gedurende de evangelische

eeuw eenig begrip gegeven van Zijn woord, zoodat zij genieten kunnen van de zoete en verkwikkende muziek van Zijn harp; hoe meer hun kennis toeneemt, hoe meer zij verlicht worden en hoe harmonieuzer de muziek. De wereld in 't algemeen heeft de Christenen veracht, daar zij hen niet begreep. De Heer der heerlijkheid werd, toen hij zich op aarde bevond, veracht, daar men hem niet begreep. Zijn ware volgelingen schijnen dus een laag en gemeen volk te zijn.

Waarom zien zij armoedig uit?
 En waarom niet geacht?
 Want hunne eer, verkregen buit
 De wereld nu veracht.

³²³ Satan heeft getracht ieder onderdeel van Jehova's voornemen na te maken en zoodoende organiseerde hij op aarde een religieus stelsel, dat zeer bedriegelijk is en bekend staat als „de verborgenheid der ongerechtigheid“. (2 Thessalonicenzen 2:7; Openbaring 17:5) Deze verborgenheid der ongerechtigheid zal op den grooten dag Zijner wrake, waarin wij nu leven vernietigd worden en alsdan zal het geheim Gods allen menschen duidelijk worden. Nu is het slechts enkelen, zoodra zij Christus aandoen, bekend. Vandaar dat het van het hoogste belang is te weten hoe men lid van den Christus, het groote geheim van God, kan worden.

Leden uitverkoren

³²⁴ Om het geheim Gods goed te begrijpen, dient men bekend te zijn met de grondwaarheden z. a. bekeering, wijding, rechtvaardigmaking, geestverwekking en heiliging. Laat ons dus de handelingen nagaan van den persoon, die van uit de wereld tot Jehova komt om lid te worden van het lichaam van Christus.

³²⁵ Door de ongehoorzaamheid van Vader Adam zijn al zijn kinderen in onvolmaaktheid geboren; zijn zij allen zondaren. „Daar is niemand rechtvaardig, ook niet één.“ (Romeinen 3 : 10; 5 : 12) Allen staan buiten gemeenschap Gods. Zij hebben geen recht op leven. Het behaagde Jehova echter om gedurende de evangelische eeuw allen, die verlangen met Hem in gemeenschap te komen, door Jezus, den grooten Heiland en Verlosser, te trekken. De profeet zegt: „De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid.“ (Psalm 11 : 10) Om Christen te worden is het op de eerste plaats noodig een verlangen te hebben den Heer te kennen en Zijn wil te doen. Iemand met dit ernstig verlangen erkent dat hij een zondaar is en als zoodanig geboren en dat hij van ganscher harte wenscht tot God te komen. Hij komt te weten, dat Jezus zijn Heiland is en begeert meer van hem te weten te komen en zijn wil te doen. In zijn hart verfoeit hij de wegen der wereld. Hij gaat nadenken over den Heer, met het verlangen meer met hem bekend te raken. Hij keert zich naar de goede richting. Zoodra hij de wegen der wereld gaat afkeuren, is hij eenigermate verbeterd. Verbeteren wil zeggen een verandering des harten ten opzichte van de verhouding jegens het kwade ondergaan.

³²⁶ Jezus zeide: „Niemand kan tot mij komen, tenzij dat de Vader, die mij gezonden heeft, hem trekke.“ (Johannes 6 : 44) De persoon wordt nu tot Jezus getrokken door hetgeen hij geleerd heeft over Jezus; wat Jezus voor hem heeft gedaan; en door zijn eigen verlangen een anderen weg in te slaan. Indien iemand ophoudt in te stemmen met de wegen der wereld en den Heer begint te zoeken, zoo is hij in den toestand, die door den apostel wordt besproken als God zoekende „of zij Hem tasten en vinden mochten“. (Handelingen 17 : 27) Wanneer hij bij het zoeken naar God tot Jezus

getrokken wordt, is hij verbeterd. Hij bevindt zich nu in den staat waarvan de apostel spreekt als hij zegt: „Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden.“ (Handelingen 3 : 19) Verbetering beteekent een verandering des harten ten opzichte van de verhouding jegens het kwade; bekeering beteekent verandering van levensweg. Noch verbetering, noch bekeering, noch beide te zamen kunnen iemand in gemeenschap met God brengen. Getrokken zijnde tot Jezus, moet hij gelooven. Geloof geeft aan, *eerstens* het begrip en de aanneming van Gods bestaan; dat Hij de groote belooner is van allen, die Hem ijverig zoeken; dat de Bijbel Zijn Woord der waarheid is; dat Jezus Zijn geliefde Zoon en onze Heiland is; en *dan* het volkomen vertrouwen in deze dingen; een vertrouwen, dat door daden bewezen wordt. — Hebreërs 11 : 1, 6.

³²⁷ Hij heeft nu inlichtingen noodig, opdat zijn geloof toeneme; en de profeet schreef: „De getuigenis des Heeren is gewis, den eenvoudige wijsheid gevende.“ (Psalm 19 : 8) Tot hen, die naar God tasten door Jezus is de boodschap gericht: „Komt tot mij, allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven.“ (Mattheüs 11 : 28) Belast zijn beteekent moede zijn van de zondige wegen der wereld en verlangen van dezen last bevrijd te worden. Een zoodanige zegt: „Ik ben dien slechten weg moede. Ik wil in de juiste richting gaan om God te kennen en Zijn wil te doen.“

³²⁸ Daar hij getrokken wordt tot Jezus leert hij door het Woord, dat hij iets doen moet. Jezus zegt tot hem: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven: niemand komt tot den Vader dan door mij.“ (Johannes 14 : 6) Wat moet hij, die bekeerd is en zijn wegen verandert, doch nog steeds zondaar is, doen om met God in gemeenschap te komen? Hem wordt medegedeeld, dat het hem veel kosten zal. Jezus zegt tot hem: „Zit neder en

overreken de kosten." (Lucas 14 : 28) Hij vertelt hem dat het hem alles kosten zal, dat hij zich geheel en al aan den Heer moet overgeven. De volgende stap om een Christen te worden is de wijding, de overgave aan den Heer en aan Zijn voorzienigheid. Dit kan men doen door b. v. te zeggen: „Heer, ik beveel mij aan in Uw voorzienigheid; hier ben ik, mij geschiede naar Uw heiligen wil. Ik verlang Uw wil te doen.'

³²⁹ Niemand wordt door den Heer Jezus noch door den Hemelschen Vader gedwongen Zijn hulp te zoeken; men moet vrijwillig tot den Heer komen. De woorden des Meesters: „Zoo iemand achter mij wil komen die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volg mij" (Matth. 16 : 24), maken duidelijk wat van iederen navolger van Jezus verlangd wordt. Een overeenkomst zijn zelfzuchtigen levensweg op te geven en den wil des Heeren te doen, noemt men zelfverloochening. Daarmee wordt een volledige overgave aan den Heer aangeduid. Wijding wil zeggen zich afzonderen om den wil des Heeren te doen

³³⁰ Degenen, die verkozen worden als leden van het lichaam van Christus — deze verkiezing geschiedt in de evangelische eeuw — moeten gerechtvaardigd worden, opdat zij aangenomen kunnen worden. Zij worden gerechtvaardigd om aangenomen te worden als een deel van het offer des Heeren. Op den zinnebeeldigen verzoendag, waarop de hoogepriester de dieren slachtte, stelde de bok des Heeren deze klasse voor, die ter wijding tot den Heer komt. Die bok moest volmaakt, zonder eenig gebrek zijn; aldus aantoonende dat allen, die den Heer worden voorgedragen, om aangenomen te worden als een deel van Jezus' offer en leden van Zijn lichaam, volmaakt moeten zijn; daar de mensch onvolmaakt is moet er iets voor hem gedaan worden, opdat hij als volmaakt voor Jehova staan kan. Hij

moet gerechtvaardigd worden. Rechtvaardiging beteekent recht voor God gemaakt worden. Dit alles moet geschieden in des Heeren aangegeven tijd. (Jesaja 49 : 8; 61 : 2) Iedereen, die tot den Heer Jezus komt met een ernstig verlangen den Vader voorgedragen te worden in het aangegeven jaar of den bestemden tijd, moge verzekerd zijn, dat hij niet verstooten zal worden, daar Jezus verzekerde: „Die tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.“ (Johannes 6 : 37) Hij zal nimmer weigeren een waarachtige wijding den Vader voor te dragen. Natuurlijk moet deze wijding geschieden vóór de persoon kan worden voorgedragen.

³³¹ Jehova God is de groote, wijze rechter van het heelal en beslist of de aldus voorgedragene rechtvaardig is of niet. „God is het die rechtvaardig maakt.“ — Romeinen 8 : 33.

³³² De stappen die noodig zijn ter rechtvaardiging, zooals de Schrift aangeeft, zijn in het kort: (1) Geloof in God en Zijn beloften, bewezen door een overgave te doen aan den Heer; (2) de aanneming van de verdienste van Christus en zijn voordraging aan den Vader; en (3) de beslissing van Jehova God over het rechtvaardig zijn van den voorgedragene. De volgende Schriftuurplaatsen bewijzen deze stellingen in bovengenoemde volgorde. Door geloof worden wij gerechtvaardigd (Romeinen 5 : 1); door het bloed van Jezus worden wij gerechtvaardigd. (Romeinen 5 : 9) „God is het die rechtvaardig maakt.“ (Romeinen 8 : 33) Christus Jezus is de groote Hoogepriester, die ieder, die zich wijdt, den Vader voordraagt. (Johannes 6 : 37) Opdat men aanneembaar of geschikt kan zijn den Vader voorgedragen te worden, moet de verdienste van Jezus' offer worden toegerekend. Toen hij naar den hemel opvoer, belegde hij bij Jehova den rantsoenprijs, de verdienste van zijn offer, welke, zooals reeds is aangetoond, door het bloed

werd voorgesteld. De tweede stap wordt gedaan, nadat Jezus dengene, die tot den Heer komt, met de verdienste van zijn offer heeft bekleed, opdat hij aan den Vader Jehova kan voorgedragen worden en dan beslist Jehova, als de groote rechter, of door de verdienste de voorgedragene rechtvaardig, gerechtvaardigd en aanneembaar is als een deel van het offer van Zijn geliefden Zoon. Zoo heeft Jehova gedurende de evangelische eeuw offers ontvangen; maar dit bestemde jaar of die bepaalde tijd zal spoedig eindigen en eindigt inderdaad reeds nu. — Hebreërs 3 : 13.

Geestesverwekking

³³³ Hij, die rechtvaardig is voor Jehova, waardig is geacht of gerechtvaardigd deel te nemen in het groote offer van Gods geliefden Zoon Jezus, kan dus deel uitmaken van de geheime klasse en naderhand met Christus Jezus heerschen. De volgende stap is volgens de Schrift de verwekking van dezen tot een nieuw schepsel. De verwekking geeft dus het begin aan. Verwekt worden tot een nieuw schepsel wijst op het begin van een nieuwheid des levens. Is men gerechtvaardigd door Jehova dan verkrijgt men het recht op leven als mensch op aarde. Dit wordt onmiddellijk opgeofferd. Hierop volgt de verwekking door Jehova tot een hoop des levens op hemelschen trap, daar hij (die God wil dienen) geroepen wordt tot een „hooge roeping“, een „hemelsche roeping.“ (Filippenzen 3 : 14; Hebreërs 3 : 1) Deze verwekking geschiedt in den vorm van een contract of overeenkomst. Men kan voor contract ook wel verbond gebruiken. Om een contract op te maken moeten er twee of meer partijen zijn en een considerans, die van den een op den ander overgaat. Wederzijdsche beloften

door beide partijen gedaan, is voldoende considerans. De persoon in kwestie, rechtvaardig wordende, zullen wij Eerlijk Hart noemen.

³³⁴ Eerlijk Hart komt tot den Heere Jezus, den Hoogepriester; geeft zichzelf over en stemt er in toe Gods wil te doen. Hij doet dan een belofte en is partij in het contract door zijn pleiter, den Heere Jezus. Wanneer Christus Jezus, de Hoogepriester, hem den Vader Jehova voordraagt, spreekt Jehova Eerlijk Hart als volgt aan: Lettende op het feit dat gij u afgewend hebt van den verkeerden weg, tot Jezus gekomen zijt en een volledige overgave hebt gedaan van uzelfen door u te wijden, aldus uw geloof betoonende in zijn voor u gestort bloed en in Mijn voornemen; verder lettende op de toerekening van zijn verdienste aan u door Mijn geliefden Zoon, waardoor gij rechtvaardig of gerechtvaardigd zijt, aanvaard Ik u als deel van zijn offerande en geef u Mijn buitengewoon groote en dierbare beloften, opdat gij door deze de goddelijke natuur deelachtig moge worden. — 2 Petrus 1 : 4.

³³⁵ Dit komt overeen met de verklaring van Jacobus: „Naar zijnen wil heeft Hij ons verwekt door het woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen zijner schepselen. (Jacobus 1 : 18, Engelsche vertaling) De Psalmist vertelt dat deze verwekking een contract is. „Verzamelt mij mijne heiligen, die een verbond (contract) met mij gemaakt hebben tot offerande.” (Psalm 50 : 5, Engelsche vertaling) Eerlijk Hart, nu verwekt zijnde, wordt leven toegezegd op den hoogsten bestaans-trap, de goddelijke natuur. Hij wordt verwekt tot een nieuwe hoop des levens. Petrus schrijft: Geloofd zij de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, die naar zijne groote barmhartigheid ons heeft verwekt tot eene levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, tot eene onverderfelijke en onbevleete en

onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u, gij die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof, tot de zaligheid die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd. (1 Petrus 1 : 3-5; Engelsche vertaling.) De erfenis tot welke Eerlijk Hart verwekt is, is een onverderfelijke erfenis, de goddelijke natuur. Dit beteekent, dat zoo hij getrouw blijft tot den dood, getrouwelijk zijn deel van het contract nakomt, hij zekerlijk geboren zal worden op den goddelijken trap, daar Jehova steeds getrouw zijn deel van het contract vervult en Jezus zeide: „Wees getrouw tot in den dood en Ik zal u geven de kroon des levens.“ — Openbaring 2 : 10.

³³⁶ Ieder, door Jezus den Vader voorgedragen, die gerechtvaardigd, aangenomen en verwekt is, wordt door de Schrift een nieuw schepsel genoemd. „Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden.“ (2 Corinthiërs 5 : 17) Deze nieuwhed des levens ontstaat door een nieuwe leiding in ons leven; de wil van God. Eerlijk Hart, of wie deze stap ook doet, krijgt een nieuwe hoop, nieuwe bedoelingen, nieuwe verwachtingen, nieuwe verlangens, nieuwe gedachten. Hij verwacht geen aardsche eer en heerlijkheid maar kijkt uit naar dien tijd, waarin hij voor eeuwig bij den Heer in Zijn koninkrijk zijn zal en volgens de beloften deel zal uitmaken van Abraham's zaad, dat de menschheid zegenen zal.

³³⁷ Menschelijk beschouwd is deze persoon dood, wat de apostel ook zegt: „Gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.“ (Colossenzen 3 : 3) Dit nieuwe schepsel moet worden verkwikt, versterkt, vernieuwd en bezielde door kennis; niet de gewone kennis, maar door de kennis van Gods wil en een diepe waardeering voor Gods voornemen. (Colossenzen 1 : 9)

De wereld kan hiervan niets begrijpen. Slechts diegenen, die in gemeenschap zijn met den Heere, kunnen het verstaan. De geheele wereld ligt in den booze. (1 Johannes 5:19) Het nieuwe schepsel in Christus wordt vermaand niet gelijkvormig te worden aan deze wereld, maar te veranderen door een vernieuwing zijns gemoeds, opdat hij beproeven mag welke de goede en welbehagelijke en volmaakte wil Gods zij. — Romeinen 12:2.

³³⁸ De verwekking geschiedt door den geest Gods, den heiligen geest. De verwekte wordt ook gezalfd. Deze zalving verkrijgt hij, doordien hij lid wordt van het lichaam van Christus. Hij wordt gedoopt in den dood van Christus en dus gedoopt in Christus' lichaam. Doopen beteekent onderdompelen. Gedoopt zijn in Christus' dood beteekent ondergedompeld zijn in den dood van Christus, zooals de apostel het uitlegt: „Weet gij niet, dat zoovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan begraven door den doop in den dood, opdat gelijkewijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuweid des levens wandelen zouden.” (Romeinen 6:3,4) Waterdoop is slechts een symbool van den werkelijken doop. Het zou geen nut hebben in water gedoopt te zijn, zoo men den waren doop, de onderdompeling in Christus, niet ondergaan had.

³³⁹ Allen, die zoo in het lichaam van Christus ingeleid worden, ontvangen de zalving door het hoofd van den Christus, Jezus den Geliefde. Dit wordt aangegeven door Gods handelingen met Israël. In het beeld werd Aäron, de hooge priester, gezalfd. „Hij (Mozes) goot de zalfolie op Aärons hoofd en zalfde hem om hem te heiligen.” (Leviticus 8:12) Deze zalfolie, gegoten op Aärons hoofd, vloeide neer op zijn kled. (Psalm 133:2)

Aäron, de hoogepriester, was een beeld van den geheelen Christus, hoofd en lichaam. Het gieten der olie op het hoofd en het nederdalen derzelve tot de zoom zijner kleederen, toont aan hoe in het tegenbeeld de zalving des heiligen geestes op Jezus, het hoofd, bij zijn doop in den Jordaan, zonder mate. (Mattheüs 3 : 16, 17) kwam en hoe zijn discipelen op Pinksteren de zalving des heiligen geestes ontvingen. Daarna, gedurende de Evangelische eeuw, hebben allen, die in Christus komen, deze zalving ontvangen door Christus Jezus, het hoofd, krachtens hun inlijving in het lichaam van Christus.

³⁴⁰ Allen, die zoo gezalfd zijn, hebben den geest des Heeren. Door dezen geest zijn zij bij machte het geheim van God te verstaan en de belofte, medeërfgenaam met Christus in zijn koninkrijk te zijn, te waardeeren. Gezalfd zijn beteekent een plaats te zijn aangewezen in het lichaam van Christus. „De geest getuigt met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods en medeërfgenaamen van Christus; zoo wij anders met hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden.” — Romeinen 8 : 16, 17.

Heiligmaking

³⁴¹ Deze nieuwe schepselen in Christus, anderszins leden van zijn lichaam, moeten worden veranderd tot en gelijk gemaakt worden aan het beeld en de gelijkenis van hun Hoofd. (Romeinen 8 : 29) Zij moeten heilig gemaakt worden. Heiligmaking beteekent afzonderen tot Jehova's gebruik. Het duidt het proces aan, waardoor men geschikt gemaakt wordt om deelgenoot te zijn aan de erfenis der heiligen des lichts. (Colossenzen 1 : 12) Het proces dat de heiligen tot volmaaktheid brengt.

(Efeziërs 4:12) Dit proces begint als Jehova de wijding aanneemt en verwekt; het duurt voort tot de geboorte op den geestelijken trap.

³⁴² Heiligmaking beteekent dus heilig gemaakt worden in het beeld onzes Heeren. Van dezen zegt Jezus: „Heilig ze door uw waarheid: uw Woord is de waarheid.” (Johannes 17:17) De Christen voedt zich, bestudeert nu Gods Woord, leert de beginselen, maakt kennis met Jehova's en des Heeren Jezus' karakter en poogt zijn leven daarmee in overeenstemming te brengen. Hem is in het uitzicht gesteld de hoop om gelijkvormig te worden aan den Heere in Heerlijkheid „en een iegelijk, die deze hoop in hem heeft, die reinigt zichzelf gelijk hij rein is.” (1 Johannes 3:3) Dit proces der heiligmaking wordt door den Heer door middel van zijn Woord geleid. „Want hij, die heilig is, en zij, die door hem geheiligd worden, hebben allen één Vader, om welke reden hij zich niet schaamt om van hen te spreken als broeders.” (Hebreërs 2:11; Weymouth vertaling) Hieruit blijkt, dat de Heere Jezus Christus heilig is en dat degenen, die hij heiligt, leden zijn van zijn lichaam, dat zij één Vader, Jehova God, hebben en dus stellen allen dat eene lichaam, het geheim van God, samen.

³⁴³ Dit werk der heiligmaking geschiedt in wat men noemen kan de school van Christus. Slechts zij, die op deze school zijn, zijn dus in Christus, kunnen geheiligd worden, om naderhand deel uit te maken van dat heerlijke, geheime lichaam, de hemelsche, koninklijke klasse, die den grooten profeet, priester en koning zal samenstellen.

³⁴⁴ Dit geheim, door alle eeuwen heen verborgen gehouden voor alle geslachten en slechts den heiligen geopenbaard, is zooals de apostel verklaart: de Christus. De Christus in u is de hope der heerlijkheid. Degenen,

die in Christus zijn en die den geest van Christus in zich hebben, hebben de heerlijke hoop eens op den goddelijken trap als leden van Christus geboren te worden. Dezen zijn geroepen tot de heerlijkheid van onzen Heer, Jezus Christus en hen is gegeven de buitengewoon groote en dierbare beloften, vervat in Gods Woord. De profeet van en tot hen sprekende, zegt: „De volkeren zullen uw gerechtigheid zien en alle koningen uwe heerlijkheid en gij zult met eenen nieuwen naam genoemd worden, welken des Heeren mond uitdrukkelijk noemen zal. En gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des Heeren en eene koninklijke diadeem in de hand uws Gods.” (Jesaja 62 : 2, 3; Engelsche vertaling.) Hen is de belofte: „Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met hem geopenbaard worden in heerlijkheid.” (Colossenzen 3 : 4) En „dan zullen de rechtvaardigen blinken gelijk de zon in het koninkrijk huns Vaders.” — Mattheüs 13 : 43.

³⁴⁵ De Apostel Paulus verklaart, dat hij een dienaar was naar de genade Gods, opdat hij aan alle volkeren verkondigen zoude de onnaspeurlijke rijkdom van Christus, „en allen te verlichten, dat ze mogen verstaan welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus, opdat nu door de gemeente bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods, naar het eeuwig voornemen dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus onzen Heere.” (Efeziërs 3 : 7-11) Men merkt dus dat dit groot geheim de Christus is en dat Jehova gedurende zesduizend jaren dit groot geheim voorbereidde, ontwikkelde en tot vollen wasdom bracht, en dat wanneer het geheel voltooid is Hij den Christus als Zijn profeet, priester en

koning zal gebruiken om het volk te dienen, te regeeren en te zegenen naar Zijn belofte.

³⁴⁶ De apostel verklaart dat de heele schepping zucht en als in barensnood is, wachtende op de openbaring van dit groot geheim. (Romeinen 8 : 19–22) Het volk weet niet waarop het wacht, doch wanneer het groot geheim voltooid en Messias' koninkrijk opgericht is, zal God Zijn lang beloofde zegeningen den menschen geven en Zijn wil ten laatste op aarde geschieden gelijk als in den hemel.

§ 298. Wat is een geheim?

§ 298. Hoe kon Jehova Zijn voornemen verbergen of geheim houden?

§ 298. Heeft Hij Zijn voornemen geheim gehouden?

§ 299. Waarom leerde Jezus, toen hij op aarde was, door gelijkenissen?

§ 299. Begrepen de discipelen steeds zijn bedoeling?

§ 299. Gaf hij zijn discipelen te kennen hoe zij na zijn vertrek zouden onderwezen worden? Zoo ja, hoe?

§ 299. Wat bedoelt men met den geest der waarheid?

§ 300. Wanneer werd den discipelen de heilige geest gegeven?

§ 301. Wanneer begonnen de discipelen Gods geheim te begrijpen?

§ 301. Wat veroorzaakte het geheim bij Joden en zogenaaamde Christenen?

§ 302. Omschrijf het geheim Gods.

§ 302. Hoe heeft God het geheim voorschaduw?

§ 303. Wat is 's menschen grootste vijand?

§ 303. Wat was en is steeds des menschen grootste verlangen? en hoe lang zoekt de mensch reeds naar het begeerde?

§ 303. Wie veroorzaakte den dood?

- § 303. Is de verklaring „Het zaad der vrouw zal den kop der slang vermorzelen“ begrepen, toen God het vonnis in Eden uitsprak?
- § 303. Wanneer begon men het te begrijpen?
- § 304. Welke belofte werd bijna twee duizend jaren na de verdrijving uit Eden gedaan? Haal de belofte aan.
- § 304. Stond die belofte in verband met het geheim Gods? en werd zij toen begrepen?
- § 304. Begreep Abraham de belofte?
- § 304. Had Abraham toen kinderen?
- § 304. Door wien verwachtte Abraham, dat de zegen den volke geworden zou?
- § 304. Indien de belofte herhaald werd, wien werd zij herhaald?
- § 304. Wat werd van het zaad van Abraham verwacht?
- § 304. Welken invloed had de slavernij van Israël op hun hope?
- § 304. Wien stuurde God ter verlossing der Israëlieten uit Egypte? En wien stelde hij voor?
- § 304. Welken invloed had Mozes' profetie over Hem, Dien hij voorstelde, op het volk?
- § 305. Wat beteekent de naam Jozua? Van wien was Jozua een beeld?
- § 306. Wie was de beminde koning van Israël? en wat hoopten de Joden van hem?
- § 306. Wie volgde hem op?
- § 306. Uit welken hoofde was Salomo beroemd?
- § 307. Hoe ging het Israël onder Zedekia's regeering?
- § 308. Begrepen de profeten, die van Messias' komst spraken, hun getuigenis?
- § 308. Werd den engelen in den hemel toegestaan het te begrijpen?
- § 308. Waarom hield God dit geheim verborgen?
- § 309. Wie kondigde de komst van Jezus aan? en hoe luidde zijn bijzondere boodschap of aankondiging?
- § 309. Hoeveel discipelen heeft Jezus uitgekozen?
- § 309. Hoe lang onderwees hij hen persoonlijk?

- § 309. Welke verwachtingen koesterden de discipelen van Jezus?
- § 309. Welke uitwerking had zijn dood op hen?
- § 309. Wat was hun verwachting na zijn opstanding, en waarom?
- § 309. Wat zeide Jezus hen bij zijn hemelvaart?
- § 310. Waar verwijlden de discipelen na Jezus' hemelvaart? en hoe lang duurde het voor zij eenig teeken van den Heer ontvingen?
- § 310. Hoe werd Gods kracht hen geopenbaard op Pinksteren?
- § 311. Hoe maakte Jehova Zijn aanneme van de verdienste van Jezus als het zoenoffer den menschen bekend?
- § 311. Kunnen wij aannemen dat er groote vreugde in den hemel heerschte, toen Jezus de verdienste van zijn offer aanbood? Zoo ja, waarom?
- § 311. Welk gevolg had het verstaan van het geheim voor de discipelen?
- § 312. Wat zegt Paulus van het geheim Gods?
- § 312. Wat beteekent de uitdrukking „heiligen“?
- § 313. Wat beteekent „Christus“?
- § 313. Wat beteekent „zalving“?
- § 313. Wie vormen den Christus?
- § 313. Wie is het hoofd? en wie het lichaam?
- § 313. Bewijs uit de Schrift wie het hoofd en wie het lichaam van Christus vormt.
- § 314. Op welke wijze vergelijkt Paulus het menschelijk lichaam met het lichaam van Christus?
- § 315. Wat wordt bedoeld met het zaad van Abraham? Bewijs uit de Schrift.
- § 315. Wat is de beteekenis van de uitdrukking „gemeente“?
- § 316. Wat beduidt „uitverkorenen Gods“?
- § 317. Bewijs uit de Schrift, dat de leden van Christus „levende steenen“ genoemd worden.

- § 317. Wie is de uiterste hoeksteen van het bouwwerk Gods?
- § 317. Welk groot bouwwerk op aarde geeft een voorstelling van dit bouwwerk Gods?
- § 318. Wie vormen het koninklijk priesterdom? Bewijs uit de Schrift.
- § 319. Waarom worden de leden der gemeente navolgers van Jezus genoemd?
- § 319. Wat wordt van deze volgelingen vereischt?
- § 319. Omschrijf de uitdrukking „Christen“.
- § 319. Is ieder kerkganger een Christen? Zoo niet, waarom niet?
- § 319. Welke beloften zijn den Christen gegeven? Bewijs uit de Schrift.
- § 319. Welke bijzondere belooning is dengene toegezegd, die getrouw blijft tot aan den dood?
- § 320. Kan iedereen deze kostbare waarheden verstaan? Zoo niet, waarom niet?
- § 320. Wat is noodig om het geheim Gods te begrijpen?
- § 320. Wat bedoelt de Profeet Joel met „de dienstknechten en dienstmaagden“?
- § 321. Hoe was het geheim door de voorwerpen van den tabernakel geïllustreerd?
- § 321. Kon het volk den priester zien, als hij dienst deed in den tabernakel?
- § 321. Wat stelde in verband met het geheim dit verborgen zijn van den priester voor?
- § 322. Wat is de tegenbeeldige verzoendag?
- § 322. Hoe dikwijls hielden de Joden den verzoendag?
- § 322. Wie bevond zich op dien dag in het Heilige en het Allerheiligste des tabernakels?
- § 322. Wat is het tegenbeeld hiervan?
- § 322. Waarom worden Jezus' volgelingen door de wereld veracht?
- § 323. Welke vervalsching van het geheim Gods heeft Satan samengesteld? Bewijs uit de Schrift.

- § 323. Welk eind is de verborgenheid der ongerechtigheid beschoren?
- § 323. Is het van belang te weten hoe men lid wordt van deze geheim-klasse?
- § 324. Wat brengt een begrip van dit geheim met zich mee?
- § 325. In welken staat werd de gansche menschheid geboren?
- § 325. Wie heeft Jehova gedurende de evangelische eeuw tot Jezus getrokken?
- § 325. Wat is het beginsel der wijsheid? Bewijs uit de Schrift.
- § 325. Wat is de eerste vereischte om een Christen te worden?
- § 325. Waaruit bestaat verbetering?
- § 326. Hoe wordt men tot Jezus getrokken?
- § 326. Wanneer kan men van iemand zeggen, dat hij bekeerd is?
- § 326. Geef het verschil aan tusschen verbetering en bekeering.
- § 326. Brengen verbetering en bekeering iemand in gemeenschap met God? Zoo niet, waarom niet?
- § 326. Omschrijf geloof.
- § 327. Wat is noodig opdat het geloof toeneme?
- § 327. Wat zegt Jezus tot hen, die naar God zoeken en vermoeid zijn?
- § 327. Wat beteekent vermoeid en belast zijn?
- § 328. Hoe kan men tot den Vader komen? Bewijs uit de Schrift.
- § 328. Wat zegt Jezus den waarheidzoeker van de kosten?
- § 328. Wat is de beteekenis van wijding? en kan men zich den Heer wijden?
- § 329. Mag men een wijding aan den Heer forceeren?
- § 329. Wat zegt Jezus over het discipel worden?
- § 329. Wat beteekent zelfverloochening?
- § 330. Waarom wordt men gedurende de evangelische eeuw gerechtvaardigd?

- § 330. Wat stelde het voor wanneer de Hoogepriester den bok des Heeren slachtte? In verband met den tabernakel bezien.
- § 330. Wat wil het beduiden dat de bok zonder eenig gebrek moest zijn?
- § 330. Wat beteekent „rechtvaardigmaking“?
- § 330. Wanneer moet de rechtvaardigmaking met het oog op een offerande plaats vinden? Bewijs Schriftuurlijk.
- § 330. Welke verzekering heeft men dat zijn wijding zal worden aanvaard?
- § 330. Moet men zich wijden voor of na de voorstelling aan Jehova?
- § 321. Wie is de groote Rechter van het Heelal? en wie rechtvaardigt? Bewijs uit de Schrift.
- § 332. Noem de verschillende toebereidselen, die noodig zijn voor de rechtvaardigmaking.
- § 332. Geef de teksten op, die de toebereidselen vermelden, welke leiden tot rechtvaardigmaking; het eerste, tweede en derde toebereidsel, in genoemde volgorde.
- § 333. Tot welk doel rechtvaardigt God in deze evangelische eeuw?
- § 333. Wat is de bedoeling van verwekking tot een nieuw schepsel?
- § 333. Wat gebeurt met hem, die door Jehova gerechtvaardigd wordt?
- § 333. Wat offert zoo iemand?
- § 333. Waartoe verwekt Jehova zoo'n offeraar?
- § 333. Verklaar de verwekking.
- § 333. Hoeveel partijen nemen deel aan een contract? Wat is de considerans bij een verwekking tot een nieuw schepsel in Christus?
- § 334. Wat zijn de voorwaarden van de overeenkomst tusschen Eerlijk Hart, die zich den Heer overgeeft, en Jehova, Die hem rechtvaardigt en verwekt?
- § 334. In welke verhouding staat de Heere Jezus tot deze overeenkomst?
- § 334. Wat beteekent „pleiter“?

- § 335. Bewijs uit de Schrift, zoowel uit het Oude als het Nieuwe Testament, dat de verwekking geschiedt in den vorm van een contract.
- § 335. Waartoe is Eerlijk Hart, of ieder die zich evenals hij opoffert, verwekt?
- § 335. Noem den tekst, die spreekt van de natuur, waartoe hij verwekt is.
- § 335. Wat is de zekere belooning van hem, die, aldus verwekt zijnde, getrouw blijft tot den dood? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 336. Hoe wordt iemand, die dus verwekt is, in de Schrift genoemd? Haal den Schrifttekst aan.
- § 336. Welke groote verwachting bezit het nieuwe schepsel in Christus nu?
- § 337. Waarom zegt men dat hij nu als een mensch gestorven is?
- § 337. Dient hij zich als een nieuw schepsel te vernieuwen? Zoo ja, hoe geschiedt dat?
- § 337. Waarom weet de wereld niets van de ontwikkeling van het nieuwe schepsel?
- § 337. Hoe wordt het nieuwe schepsel veranderd?
- § 338. Wat beteekent het: gedoopt te zijn in Christus? Bewijs uit de Schrift.
- § 338. Wat is de beteekenis van de waterdoop of onderdompeling?
- § 338. Heeft de waterdoop eenige verdienste?
- § 339. Wie zijn de gezalfden in Christus?
- § 339. Op welke wijze stelde Aäron, de Hoogepriester, dit voor? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 339. Wien stelde Aäron, de Hoogepriester, voor?
- § 339. Wat beteekent zalving?
- § 340. Maak door de Schrift duidelijk hoe men weten kan, dat men verwekt en in den Heer gezalfd is.
- § 340. Wat is de beteekenis van „heiligmaking“? Bewijs Schriftuurlijk.
- § 341. Wanneer begint de heiligmaking en hoelang duurt zij?
- § 342. Welke werking heeft de hoop der heerlijkheid op zijn heiligmaking?
- § 342. Waarom noemt Jezus de leden van zijn lichaam broeders?

- § 342. Wie is de Vader van beide: Hoofd en lichaam van den Christus?
- § 343. In welke school vindt de heiligmaking plaats?
- § 343. Kan men buiten de school van Christus heilig gemaakt worden?
- § 344. Welke hoop is gesteld voor hen, die in Christus zijn en den geest van Christus hebben?
- § 344. Welke beloften zijn hen gedaan?
- § 344. Citeer enkele dezer dierbare beloften, zooals ze neergeschreven zijn in de Schrift.
- § 345. Waarom werd Paulus gemaakt tot een dienstknecht? Citeer zijn woorden.
- § 345. Welke titels heeft de verborgen klasse nog? Welken Dienst zal deze klasse, de Christus, in de toekomst verrichten?
- § 346. Hoe zal God deze verborgene klasse in des menschen voordeel gebruiken?

HOOFDSTUK IX

Snaar 8: *De wederkomst des Heeren*

VERONDERSTELT eens, dat Uw beste vriend en weldoener een lange reis onderneemt en dat gij verwachtte, dat hij zou wederkeeren, omdat hij dit bij zijn vertrek beloofd had; veronderstelt dat gij sedert dien tijd met groot verlangen naar zijn terugkomst hadt uitgekeken en dat U medegedeeld werd, dat hij inderdaad teruggekeerd was, zou deze tijding U dan niet met vreugde vervullen en zoudt gij dan niet in een vreugdegezang uitbarsten?

³⁴⁸ Een vriend is hij, die altijd van u houdt en die zonder dat gij het weet een groot offer brengt om u iets kostbaars te verschaffen. De grootste vriend, dien gij of wie dan ook bezitten kan, is de Heere Jezus, die, om den mensch een volle gelegenheid tot de zegeningen des eeuwigen levens te verschaffen, al zijn schatten en eer opofferde, mensch werd en zijn leven in een ont-eerenden dood gaf. — Johannes 15 : 13.

³⁴⁹ Negentien honderd jaren geleden ondernam Jezus de verre reis naar den hemel. Bij zijn vertrek beloofde hij zijn discipelen dat hij terugkomen zou en dat allen, die zijn verschijning liefhebben, bij zijn wederkomst kostbare schatten zouden ontvangen. Indien de gebeurtenissen aantoonen dat deze lieve vriend wedergekeerd is en wij bemerken dat de langgekoesterde verwachtingen der Christenen op het punt staan vervuld te worden, ja de gansche wereld spoedig gezegend zal worden, dan geeft het buitensporige vreugde aan degenen, die gewacht en verlangd hebben naar zijn komst en dan moeten zij ter eere van den Heer juichen. In

dit hoofdstuk zal aangetoond worden dat onze Heer wederkeeren zal, tevens hoe, wanneer en om welke redenen hij wederkeeren zal en dat hij reeds wedergekomen is.

³⁵⁰ Eeuwenlang hebben de Joden gehoopt, gewacht op en gesmeekt om de komst van den Messias. Negentien honderd jaren reeds hopen, wachten en smeeken Christenen om Christus Jezus den Heer. Messias beteekent hetzelfde als Christus, namelijk Gezalfde. De heele menschheid, samenschoolende in duisternis en met zware lasten beladen, zuchtte en zucht nog steeds als in barensnood, wachtende op verlossing. Zij weet evenwel niet, hoe dit geschieden zal. (Romeinen 8 : 19, 22) Practisch gesproken wacht het gansche menschedom op den Messias, den Christus en zijn koninkrijk van gerechtigheid. Wanneer de wereld weten zal dat de Heer, de groote verlosser en weldoener der menschen wedergekeerd is, dan zal iedere ernstige ziel verheugd zijn en elk dankbaar hart van blijdschap juichen.

³⁵¹ De wederkomst des Heeren is voor den Christen een der kostbaarste snaren op de Harp Gods. Zij geeft een heerlijke melodie. Gezegend zijn de oogen dergenen, die zien en de ooren dergenen, die hooren en begrijpen dat de Heere gekomen en nu tegenwoordig is.

³⁵² Het lijden en zuchten der gansche schepping neemt dagelijks toe. Deze toestand leidt de menschen er toe te letten op de beteekenis der huidige gebeurtenissen. Nu is de tijd aangebroken, waarin alle menschen ijverig onderzoek moeten doen naar de tegenwoordigheid van den Koning der koningen.

Zeker van zijn komst

³⁵³ Er bestaan vele redenen, die de wederkomst des Heeren doen verwachten, doch indien het geheugen niet wordt opgefrischt, zou, ofschoon ze ons eens allen be-

kend waren, hun gewicht ons ontgaan. Ook indien zij ons bekend is, zou een onderzoek van deze redenen een hongerende ziel goed doen. Er moet steeds een reden zijn voor een onderzoek van ieder Bijbelvraagstuk. Rede (logica) en de Schrift gaan altijd samen. „Komt dan en laat ons tezamen richten, zegt de Heere“. (Jesaja 1 : 18) Bij een vermeerdering van kennis van het voornemen Gods, zal men voor iedere ontwikkeling en openbaring van de goddelijke bedoelingen een belangrijke reden ontdekken.

³⁵⁴ Het onderzoek tot nu toe hierin gedaan heeft onomstootelijk vastgelegd, dat Jezus Christus stierf, opgewekt werd, de verlosser der menschen werd, ten hemel opvoer, om de waarde van zijn offer als mensch ten gunste der menschheid aan te bieden, en dat te eeniger tijd alle menschen een gelegenheid aangeboden zal worden, om te genieten van de voordeelen van dit offer. (1 Timotheüs 2 : 5, 6) Zoo de menschheid slechts door bekendmaking met het offer des Heeren gebaat zal worden, dan moet de Heere Jezus met de menschen in het een of ander verbond treden, opdat zij tot een kennis van Gods voornemen kunnen komen en in harmonie met Jehova teruggebracht worden. Indien zooals de Schrift meldt, God de aarde geformeerd heeft tot woonplaats der menschen en niet dat zij ledig zijn zoude, en zij eeuwig bestaan zal, en indien, volgens de belofte aan Abraham gedaan, door het zaad, den Christus, alle menschen gezegend zullen worden, dan moet de Heer een regeling op aarde treffen, waardoor de mensch alles dat God voornemens is hem te schenken, kan verkrijgen. De Heer moet dus tegenwoordig zijn om zulk een rechtvaardige regeling op aarde in te stellen.

³⁵⁵ Men is bij dit onderzoek niet afhankelijk van theorieën en stellingen. Er zijn genoeg Schriftuurlijke bewijzen om aan allen twijfel een einde te maken. Lang

geleden voorspelde Gods profeet de komst van een Machtige, die in gerechtigheid heerschen zou en dat „men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn.“ (Jesaja 9 : 5, 6) Een „Vader der eeuwigheid“ doet denken aan een nageslacht met eeuwig leven. Deze belofte houdt dus in, dat een rijk zal worden ingesteld, waarin den menschen eeuwig leven zal gegeven worden.

³⁵⁶ Zooals reeds tevoren is aangetoond, had Jehova met uitsluiting van alle andere volkeren, een verbond met Israël gesloten. Hij gaf hen een wet ter bescherming tegen de list en lagen van den tegenstander en ter leiding tot Christus, hun grooten Messias. Daar de Joden onvolmaakt waren konden zij als volk de wet niet houden. Enkelen van hun heerschers waren zeer boos. Tot den laatsten koning van Israël, Zedekia, zeide God op het eind: „En gij, o onheilig, goddeloos Vorst! wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere Heere: Doe dien hoed weg en hef dien kroon af: deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhoogen dien die nederig is en vernederen dien die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja zij zal niet zijn tot hij kome die daartoe recht heeft en wien Ik dat geven zal.“ — Ezechiël 21 : 25-27.

³⁵⁷ Hieruit volgt dat er eens iemand komen zal, die de macht en het recht zal hebben een rechtvaardig koninkrijk op te richten.

³⁵⁸ Nadat Zedekia van den troon verstooten was, stond God de heidenen toe een wereldrijk op aarde te vestigen. Door den Profeet Daniël gaf God een beschrijving van de ontwikkeling der vier wereldrijken of koninkrijken, die gedurende een bepaalden tijd zouden heerschen, welke eindigen zouden bij de komst van

hem, wiens recht het is, die — de rechtvaardige — dan de macht en heerschappij der aarde zal aanvaarden. Deze ongerechte rijken zullen natuurlijk pogen zoolang mogelijk te heerschen, dus ook bij de komst van den grooten Koning. Om een rechtvaardige heerschappij te vestigen zal Hij de ongerechte, aardsche rijken moeten te niet doen. Vandaar dat de Heer door den Profeet Daniël zegt: „In de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen volk overgelaten worden; het zal alle die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.” (Daniël 2:44) Dus zal deze rechtvaardige Koning aanwezig moeten zijn voor hij de andere koninkrijken kan vermalen en te niet doen. De Schrift noemt het gerechte koninkrijk het koninkrijk der hemelen, daar het in overeenstemming is met den wil des hemelschen Vaders en bestuurd zal worden door de onzichtbare kracht van den grooten Messias.

³⁵⁹ Het woord koninkrijk wordt in tweeërlei beteekenis gebruikt. (1) Voor den Koning of heerscher, de besturende of heerschende macht. (2) Voor het gebied en de onderdanen. Bijna alle gelijkenissen van Jezus waren over het koninkrijk Gods of het koninkrijk der hemelen. Dit koninkrijk neemt zoo'n belangrijke plaats in het voornemen van God in, dat Jezus zijn discipelen leerde bidden: „Uw koninkrijk kome, uw wil geschiede gelijk in den hemel alzo ook op de aarde”. (Mattheüs 6:10) Sindsdien hebben Christenen dit gebed gebeden en op zijn vervulling gehoopt. De boven aangehaalde teksten leggen met groote stelligheid vast, dat dit koninkrijk vol gerechtigheid opgericht zal worden. Wie zal de koning van dat groote en heerlijke koninkrijk zijn? Volgens de Schrift, Jezus Christus, de Zoon van God. —

Lucas 22:30; Coloss. 1:13; 2 Petrus 1:11; Matth. 28:18.

³⁶⁰ Toen Jezus van landverraad beschuldigd voor Pilatus stond, daar hij gepredikt had van zijn toekomstig koninkrijk, vroeg hem Pilatus: „Zijt gij de Koning der Joden?“ En Jezus gaf ten antwoord: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.“ (Johannes 18 : 33, 36) Wereld heeft hier de beteekenis van sociale en politieke organisatie. De Heilige Schrift toont aan, dat van af Zedekia's ontrooning tot de oprichting van het koninkrijk door hem, wiens recht het is, de heidenen de macht in handen hebben en dat zij liggen in den booze, Satan, den god of onzichtbaren heerscher dezer wereld. (2 Corinthiërs 4 : 3, 4) Jezus noemde hem den vorst dezer wereld. (Johannes 12 : 31) Satan's heerschappij is ongerecht, boos en duivelsch en wanneer hij komt, wiens recht het is, dan zal hij in de plaats van Satan's ongerechte organisatie een gerecht koninkrijk instellen. Door de woorden tot Pilatus gesproken komt des Meesters bedoeling, dat zijn koninkrijk toekomstig is en dat hij dus in komende tijden een koninkrijk zou hebben, duidelijk naar voren.

³⁶¹ In de gelijkenis, bekend als de gelijkenis der ponden, verhaalde Jezus zijn discipelen hoe hij als edelman naar een verre plaats ging om een koninkrijk te aanvaarden en daarna terug te keeren. „Hij zeide dan: Een zeker welgeboren man reisde in een vergelegen land, om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen en dan weder te keeren. En geroepen hebbende zijne tien dienstknechten gaf hij hen tien ponden en zeide tot hen: Doet handeling totdat ik kom... En het geschiedde toen hij wederkwam, als hij het koninkrijk ontvangen had, dat hij zeide dat die dienstknechten tot hem zouden geroepen worden, wien hij geld gegeven had.“ (Lucas 19 : 12-15) Hetzelfde leert de gelijkenis der talenten. (Mattheüs 24 : 14) Als meerder bewijs van

zijn wederkomst zeide Jezus: „Wanneer de Zoon des menschen komen zal in zijne heerlijkheid en alle de heilige engelen met hem; dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid en voor hem zullen alle de volkeren vergaderd worden.” — Mattheüs 25 : 31, 32.

³⁶² Kort voor zijn kruisiging onderwees Jezus zijn discipelen. Ofschoon zij hem maar ten deele begrepen, drong tot hen door, dat hij hen ontnomen zou worden. Dit verontrustte hen zeer. Hen toen duidelijker toesprekende, zeide Jezus: „Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen, anderszins zoo zoude ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar ik ben.” (Johannes 14 : 1-3) Dit is een onloochenbaar bewijs van zijn wederkomst.

³⁶³ Hij verklaarde na zijn opstanding dat hij moest opstijgen tot God, den Vader, in den hemel. (Johannes 20 : 17) Veertig dagen na zijn opstanding stond hij met zijn discipelen op den Olijfberg en gebod hen naar Jerusalem te gaan en daar te wachten tot zij de kracht des heiligen geestes zouden ontvangen, opdat zij daarna van hem konden getuigen. „En als hij dit gezegd had, werd hij opgenomen daar zij het zagen, en eene wolk nam hem weg van hunne oogen. En als zij hunne oogen naar den hemel hielden terwijl hij henenvoer, zie, twee mannen stonden bij hen in witte kleeding, welke ook zeiden: „Gij Galileesche mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen gelijkerwijs gij hem naar den hemel hebt zien henenvaren.” (Handelingen 1 : 9-11) Ongetwijfeld waren de mannen, die in witte kleeding bij de discipelen stonden, engelen

of boodschappers, door den Heer gezonden om tot hen te getuigen. Zekerlijk hadden deze engelen menschelijke gedaanten tot dit doel aangenomen om naderhand te dematerialiseeren en te verdwijnen. Deze bijkomstige getuigenis werd gewis gegeven om het geloof in de wederkomst des Heeren te versterken.

³⁶⁴ Dit feit was zoo vastgeworteld in de apostelen, dat zij dikwijls over de wederkomst des Heeren spraken en schreven. Dit is het groote gebeuren, waarnaar zij en alle ware volgelingen des Meesters uitgezien hebben. (1 Corinthiërs 1 : 7; 15 : 23; 1 Thessalonicenzen 2 : 19; 2 Thessalonicenzen 2 : 8; Jacobus 5 : 7, 8; 2 Petrus 1 : 16; Handelingen 3 : 19-21; Filippenzen 3 : 20) Paulus getuigt in zijn brief aan Timotheüs weer eens van Zijn wederkomst en de zegeningen die Zijn tegenwoordigheid allen, die hem liefhebben, zal schenken. „Ik word nu geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden, voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heer, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen, die zijne verschijning liefgehad hebben.“ — 2 Timotheüs 4 : 6-8.

³⁶⁵ Het boek der Openbaring in onzen Bijbel is de openbaring van Jezus Christus, die hij na zijn verheerlijking gaf. Hij besluit deze openbaring door Johannes te zeggen: „Die deze dingen getuigt, zegt: Ja ik kom haastelijk“, waarop Johannes antwoordde: „Ja kom, Heere Jezus.“ — Openbaring 22 : 20.

³⁶⁶ De Schrift bewijst dus overvloedig, zoodat allen twijfel weerlegd is, dat de Heer een rechtvaardig koninkrijk bezitten zal; dat Jezus Christus de groote koning van dat koninkrijk zijn zal en dat hij wederkeeren zal om te heerschen. Nu blijft ter beantwoording over de gewichtige vraag:

Hoe komt hij?

³⁰⁷ Eerst dient vastgelegd dat de getuigenis des Bijbels over de komst des Heeren beslissend is. Een zorgvuldig onderzoek doet zien, dat de Bijbel op besliste en redelijke wijze van Zijn verschijning getuigt. Velen hebben verondersteld en nemen tot nu toe nog aan, dat de Heer weerkomen zal in Zijn lichaam van vernedering, hetzelfde lichaam, waarin hij gekruisigd werd en waarin de litteekens zijn, voor allen zichtbaar. Jezus' woorden spreken deze opvatting tegen. Zijn discipelen kort voor zijn kruisiging onderrichtende zeide Jezus: „Nog een kleine tijd en de wereld zal mij niet meer zien; maar gij zult mij zien, want ik leef en gij zult leven.” (Johannes 14 : 19) Daarmede gaf hij te kennen dat zijn trouwe discipelen hem eenmaal zullen zien zooals hij is, maar de wereld zal hem evenwel niet zien. Waarom toch? Wijl Jezus uit de dooden opgewekt werd niet als vleeschelijk, maar als geestelijk wezen met goddelijke natuur en organisme. Hij bezit nu een heerlijk lichaam, hetwelk niemand gezien heeft noch zien kan en leven. (1 Timotheüs 6 : 15, 16) Van te voren zijn de Schriftuurlijke bewijzen nagegaan, die aantonen, dat geen der verschillende organismen of lichamen, waarin Jezus zijn discipelen na zijn opstanding verscheen, zijn heerlijk lichaam was, maar dat die lichamen door hem toen tot dat kennelijk doel waren geschapen.

³⁰⁸ Hij was ter dood gebracht als mensch. Hij stond uit den dood op als een geest. (1 Petrus 3 : 18; 1 Corinthiërs 15 : 45) Johannes deelt met nadruk mede, dat het lichaam, waarin Jezus verschijnen zal, geen vleeschelijk lichaam is. Hij zegt: „Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat wij hem zullen gelijk wezen.” (1 Johannes 3 : 2) Jezus is niet langer een menschelijk, maar een goddelijk wezen, daarom kan men niet verwachten hem met vleeschelijke

oogen te aanschouwen. Hij is het uitgedrukte beeld van Jehova. (Hebreërs 1 : 3) Daar hij niet langer mensch is en geen vleeschelijk lichaam heeft, schreef de Apostel Paulus onder inspiratie: „Indien wij ook Christus naar het vleesch gekend hebben, nochtans kennen wij hem niet meer naar het vleesch.” — 2 Corinthiërs 5 : 16.

³⁶⁹ Na zijn opstanding werd Jezus verheerlijkt en een naam boven alle namen gegeven (Filippenzen 2 : 9) en is gezeten aan de rechterhand des Vaders in heerlijkheid en kracht. (Openbaring 3 : 12) De Apostel Paulus schrijft van hem: „De Heere is nu de geest.” (2 Corinthiërs 3 : 17) Toen Jezus Nicodemus de verklaring van een geest gaf, zeide hij: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan. Hetgeen uit het vleesch geboren is, dat is vleesch, en hetgeen uit den geest geboren is, dat is geest... De wind blaast waarhenen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet van waar hij komt en waar hij henegaat: Alzoo is een iegelijk, die uit den geest geboren is.” — Johannes 3 : 4-8.

³⁷⁰ Wetende dat Jezus Christus een heerlijk geestwezen met een goddelijk organisme is, en dat hij evenals de wind niet gezien wordt, doch komt en gaat, en een geest ook komt en gaat zonder door een menschelijk oog te worden gadeslagen, kan men aannemen, dat onze Heer tegenwoordig is zonder door een stoffelijk een. Satan, die een geestwezen is, heeft eeuwenlang als de god of onzichtbare vorst van deze tegenwoordige, booze wereld geregeerd, (2 Corinthiërs 4 : 3, 4), desniet-tegenstaande heeft geen menschelijk oog hem gezien, ofschoon men zijn macht voelde en nog steeds voelt. Satan is niet alleen de god dezer wereld, maar ook het hoofd van zijn boozen, onzichtbaren hemel, dat wil zeggen, de onzichtbare heerschende macht, gevormd door

Satan en de andere gevallen engelen, die over de menschen heerschen. Petrus zegt: „Wij verwachten naar zijne beloften nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.“ (1 Petrus 3 : 13; Openbaring 21 : 1-5) Het komende koninkrijk des Heeren, de nieuwe, hemelsche macht, de Messias, is onzichtbaar en zal onzichtbaar blijven voor de menschen, doch zal op aarde zichtbare gevolmachtigden en vertegenwoordigers aanstellen, dus een nieuwe sociale en politieke wereldorde. Onze Heer moet niet verwacht worden in een voor de menschen zichtbaar lichaam, maar men dient aan te nemen, dat hij tegenwoordig zal zijn om op de hem eigen, soevereine manier zijn heerschappij uit te oefenen.

³⁷¹ Op vele plaatsen in den Bijbel, waar er over de wederkomst onzes Heeren gesproken wordt, moest het woord hetwelk in het Nederlandsch door „toekomst“ vertaald is *tegenwoordigheid* zijn. De juiste beteekenis wordt aangegeven door het Grieksche woord, waarvan het Nederlandsch een vertaling is. Het Grieksche woord *Parousia* (spreek uit pa-roo-see-a) beteekent tegenwoordigheid en slaat op de onzichtbare tegenwoordigheid des Heeren, zooals aangegeven wordt in de hieronder volgende aanhalingen uit de Schrift. De teksten zijn aanhalingen uit den Satan Bijbel met tusschen haakjes het juiste woord geplaatst, onmiddellijk na het woord „toekomst“.

³⁷² „En welk zal het teeken zijn van uwe toekomst [tegenwoordigheid].“ — Mattheüs 24 : 3.

³⁷³ „En gelijk de dagen van Noach waren, alzoo zal ook zijn de toekomst [tegenwoordigheid] van den Zoon des Menschen.“ — Mattheüs 24 : 37, 39.

³⁷⁴ „Daarna die van Christus zijn in zijne toekomst [tegenwoordigheid].“ — 1 Corinthiërs 15 : 23.

³⁷⁵ „Zijt gij die ook niet, voor onze Heere Jezus Christus in zijne toekomst [tegenwoordigheid]?” — 1 Thessalonicenzen 2 : 19.

³⁷⁶ „Opdat hij uwe harten versterke, om onberispelijk te zijn in heiligmaking voor onzen God en Vader, in de toekomst [tegenwoordigheid] onzes Heeren Jezus Christus.” — 1 Thessalonicenzen 3 : 13.

³⁷⁷ „Wij die levend overblijven zullen tot de toekomst [tegenwoordigheid] des Heeren niet vóórkomen degenen die ontslapen zijn.” — 1 Thessalonicenzen 4 : 15.

³⁷⁸ „En de God des vredes zelf heilige u geheel en al en uw geheel oprechte geest, ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst [tegenwoordigheid] onzes Heeren Jezus Christus.” — 1 Thessalonicenzen 5 : 23.

³⁷⁹ „Wij bidden, u broeders door de toekomst [tegenwoordigheid] des Heeren.” — 2 Thessalonicenzen 2 : 1.

³⁸⁰ „Zij dan lankmoedig, broeders, tot de toekomst [tegenwoordigheid] des Heeren.” — Jacobus 5 : 7.

³⁸¹ „Want de toekomst [tegenwoordigheid] des Heeren genaakt.” — Jacobus 5 : 8.

³⁸² „Waar is de belofte zijner toekomst [tegenwoordigheid]?” — 2 Petrus 3 : 4.

³⁸³ Toen Jezus opvoer ten hemel, zeiden de engelen, die bij de discipelen stonden, tot hen: „Hij zal alzoo komen gelijkerwijs hij henengevaren is.” Hij ging heen of voer ten hemel in alle stilte, onopgemerkt, slechts door weinigen aanschouwd. Op dezelfde manier moet men uitzien naar zijn wederkomst. Degenen, die aldus op hem wachten zullen de eersten zijn, die zijn komst en tegenwoordigheid waarnemen. Dit is volkomen in overeenstemming met de gedachte van den Apostel Paulus, die schreef: „want gij weet zelve zeer wel dat de dag des Heeren alzoo zal komen gelijk een dief in den nacht.” (1 Thessalonicenzen 5 : 2) Petrus deelt de-

zelfde meening, zeggende: „De dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht.” (2 Petrus 3 : 10) Van zijn komst sprekende, zeide Jezus: „Zie, ik kom als een dief.” „Indien gij dan niet waakt, zoo zal ik over u komen als een dief en gij zult niet weten op wat ure ik over u komen zal.” (Openbaring 16 : 15; 3 : 3; Mattheüs 24 : 44) Een dief komt gewoonlijk als allen slapen en slechts zij, die op wacht zijn zien hem, alsook zij, die wakker worden door zijn tegenwoordigheid. De Heer komt ook 's nachts, op het eind der evangelische eeuw, juist voor het aanbreken van den nieuwen dag en niemand dan zij, die waken en het oog des geloofs bezitten, zullen met zijn tegenwoordigheid bekend zijn.

³⁸⁴ Over de wijze van zijn verschijning in figuurlijke taal sprekend, zeide de Heer: „Zie, ik heb het u voorged. Zoo zij dan tot u zullen zeggen: Zie hij is in de woestijn, gaat niet uit; zie, hij is in de binnenkamer, gelooft het niet.” (Mattheüs 24 : 25, 26) Men wordt dus gewaarschuwd voor en beschermd tegen de dwaling, te gelooven dat hij verschijnen zal in de woestijn of binnenkamer, waar de spiritisten beweren hem aan te treffen. Voorts zegt hij: „Want gelijk de bliksem uitgaat van het Oosten en schijnt tot het Westen; alzoo zal ook de tegenwoordigheid van den Zoon des Menschen wezen.” (Mattheüs 24 : 27) Het woord bliksem is hier de vertaling van het Grieksche woord *astrapee*, hetwelk beteekent een helder schijnsel, of iets dat helder schijnt. Ons is bekend, dat de bliksem niet uit het Oosten komt en schijnt tot het Westen, daar bliksemstralen uit alle richtingen komen en wel meer uit het Westen, dan uit het Oosten. Het heldere schijnsel of hetgeen helder schijnt is zeker de zon. De zon begint voor ze opgekomen is, haar licht van het Oosten uit te zenden en zoodra ze boven de Oosterkimme stijgt beschijnt ze alles van het Oosten tot het Westen. Evenzoo is de te-

genwoordigheid des Heeren. Hij verschijnt langzamerhand, waarna zijn tegenwoordigheid alle deelen der aarde zal beschijnen.

³⁸⁵ De profeet des Heeren gebruikt de zon ook als een beeld des Heeren Jezus, zeggende: „De Zon der gerechtigheid zal opgaan, en daar zal genezing zijn onder zijne vleugelen.“ (Maleachi 4 : 2) De Heer Jezus vergeleek zijn trouwe volgelingen bij de zon, toen hij zeide: „Dan zullen de rechtvaardigen blinken gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders.“ — Mattheüs 13 : 43.

³⁸⁶ Bij het onderzoek naar de getuigenissen van de tweede verschijning des Heeren moet men steeds onthouden, dat zijn verschijning niet zichtbaar is noch zijn zal voor 's menschen oog, maar dat zij geleidelijk gemerkt zal worden door de gebeurtenissen, die als vervulling der profetieën geschieden. Dit voor oogen houdend zal men de verschillende Schriftteksten over dit onderwerp beter begrijpen.

De tijd zijner komst

³⁸⁷ De tijd van 's Heeren wederkomst is voor allen van groot belang en Christenen hebben sinds de dagen der apostelen uitgezien naar een teeken van zijn tegenwoordigheid en de vraag gesteld: Wanneer zal de Heer verschijnen? Terwijl zij, die den Heer liefhebben, deze gewichtige vraag bespreken, zeiden sommigen: De Heer kan ieder oogenblik komen. Hij kan vanavond komen! Zij verwachtten den Heer in een vleeschelijk lichaam. Anderen, die niet naar zijn komst verlangden, daar hij in hun zelfzuchtige plannen zou ingrijpen, beweerden: „Hij zal niet in mijn dagen verschijnen; hij zal misschien over vijftig duizend jaren of zoo komen. Wij behoeven ons met zijn komst niet bezig te houden.“ Nog anderen, die voor zijn komst bevreesd zijn en hem niet wenschen te zien, zeggen: „Niemand weet iets van dien

tijd af. Waarom zullen wij onzen tijd verspillen door deze vraag te bespreken?"

³⁸⁸ De laatstgenoemde groep haalt tot staving van hun uitspraak Jezus' woorden aan: „Doch van dien dag en die ure weet niemand, ook niet de engelen der hemelen, dan mijn Vader alleen". (Mattheüs 24 : 36) Men veronderstelt dat deze uitspraak aangeeft dat niemand behalve Jehova, er ooit iets van zal te weten komen. Bedenk echter, dat Jezus deze woorden uitte toen hij als mensch nog op aarde was. Hij was toen nog niet verheerlijkt. Hij zeide ook niet, dat men nimmer van het uur en den dag van zijn komst iets weten zoude. Komt men tot het besluit dat geen mensch er ooit iets van weten zal, dan dient men ook aan te nemen dat Jezus zelf er nooit iets van zal te weten komen, want hij gaf op datzelfde tijdstip te kennen, dat zijn Vader alleen het wist. Zijn woorden omschrijvend, blijkt dat hij zeide: „Van den dag van mijn komst weet, behalve mijn Vader, geen mensch, en geen engel, trouwens ik zelf ook niet." Tergelijkertijd maakte hij melding, dat dit niet altijd zoo zal blijven, maar dat naderhand anderen het wel zouden te weten komen. Hij zeide: „Waakt dan, want gij weet niet in welke ure uwe Heere komen zal." (Mattheüs 24 : 42) Waarom waken, indien zij nooit zouden weten, wanneer hij komen zal? Na zijn opstanding verklaarde Jezus: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." (Mattheüs 28 : 18) Hij zal toen wel den tijd zijner wederkomst geweten hebben, daar hem als goddelijk wezen alle macht was gegeven om Gods voornemen uit te voeren. Wanneer hij verschijnt zullen de engelen in den Hemel er alles van weten, en eenmaal zal de dag aanbreken, waarop de wachters het ook zullen te weten komen.

³⁸⁹ Zijn laatste boodschap aan zijn discipelen juist voor zijn hemelvaart toont duidelijk aan, dat er een

tijd zal komen, waarin de wachters het zullen weten. Hij zeide tot hen: „Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in zijne eigene macht gesteld heeft, maar gij zult ontvangen de kracht des heiligen geestes die over u komen zal.“ (Handelingen 1:7,8) Degenen, die van den heiligen geest verwekt zijn, hebben de belofte, dat de Heer te zijner tijd al zijn groote waarheden aan hen zal openbaren. (1 Corinthiërs 2:9,10) Zij wandelen in het licht en voor hen schijnt het licht met toenemende helderheid tot den vollen dag toe. In overeenstemming hiermede schreef Paulus: „Maar van de tijden en de gelegenheden broeders hebt gij niet van noode dat men u schrijve. Want gij weet zelve zeer wel, dat de dag des Heeren alzoo zal komen gelijk een dief in den nacht. Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hen overkomen, gelijk de barensood eene bevruchte vrouw, en zij zullen het geenszins ontvliesen. Maar gij, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zoude bevangen.“ (1 Thessalonicenzen 5:1-4) De apostel vertelt dus duidelijk aan de volgelingen van Jezus, dat zoo zij wakende blijven, de dingen die de Heer hen beval te verwachten, de dag des Heeren, hen niet plotseling zal overvallen, maar dat zij door de vervulling der profetieën en het licht, uitgaande van die vervulling, zullen erkennen den tijd van de tegenwoordigheid des grooten Konings. Hij voegt er verder aan toe: „Gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags; wij zijn niet des nachts noch der duisternis. Zoo laat ons dan niet slapen gelijk als anderen, maar laat ons waken en nuchter zijn.“ — 1 Thessalonicenzen 5:5, 6.

³⁹⁰ Men zal merken, dat de Heer heel wat aanduidingen maakte, die de wachters in staat zou stellen de

tegenwoordigheid des Heeren te kennen. Jezus sprak in profetie. Profetie is de voorzegging van toekomstige gebeurtenissen vóór deze hebben plaatsgevonden. Wanneer zij dus plaatsvinden kunnen de wachters de vervulling der profetische woorden, die van te voren geuit zijn, vastleggen.

³⁹¹ Jezus gaf de nauwkeurigste aanwijzing van den tijd, waarin hij verwacht kan worden. In de gelijkenis van de tarwe en het onkruid zeide hij: „Het koninkrijk der hemelen is gelijk een mensch, die goed zaad zaaide in zijnen akker; en als de menschen sliepen kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe, en ging weg. Toen het nu tot kruid opgeschoten was, en vrucht voortbracht, toen openbaarde zich ook het onkruid en de dienstknechten van den Heer des huizes gingen en zeiden tot hem: Heer, hebt gij niet goed zaad in uwen akker gezaaid? Van waar heeft hij dan dit onkruid? En hij zeide tot hen: Een vijandig mensch heeft dat gedaan. En de dienstknechten zeiden tot hem: Wilt gij dan dat wij henengaan en het vergaderen? Maar hij zeide: Neen, opdat gij het onkruid vergaderende, ook mogelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt. Laat ze beide te zamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid en bindt het in busselen, om het te verbranden; maar brengt de tarwe te zamen in mijn schuur.” — Mattheüs 13: 24–30.

³⁹² De gelijkenis uitleggende, zeide Jezus dat hij de man was, die het goede zaad zaaide; dat de akker de wereld is; dat het goede zaad de kinderen des koninkrijks zijn; dat het onkruid de kinderen des boozen zijn; dat de vijand, die het onkruid zaaide, de duivel is; en dat de oogst het einde der wereld is. — Mattheüs 13: 37–39

³⁹³ Door deze verklaring des Meesters blijkt duidelijk, dat het einde dezer eeuw of wereld een oogsttijd is; dat de Heere Jezus Christus als Heer des oogstes aanwezig moet zijn; dat de oogst bestaan zal in het vergaderen der ware volgelingen van Christus tot één lichaam en het te zamen binden van de valsche of onkruidklasse ter vernietiging. Anders gezegd zal de ware wijnstokklasse, de ware Christenen, vergaderd en de wijnstok des aardrijks, de nominale Babylonische stelsels der wereld, geoogst worden. Daar de Meester te kennen gaf, dat hij in dien tijd de zijnen, de waarlijk gewijde Christenen, tot zich nemen en hen als Heer des oogstes leiden zou, moet hij voor en tijdens den oogst tegenwoordig zijn. Hieruit volgt, dat hij voor het einde der wereld of eeuw tegenwoordig zal zijn.

³⁹⁴ Jehova deed den Profeet Daniël belangrijke gebeurtenissen opschrijven, die geschieden zouden gedurende de heerschappij der wereldrijken, welke bestaan zal van af het Perzische rijk tot „den tijd van het einde.“ Hetgeen Daniël schreef was profetie; dus beschreef hij, door de goddelijke kracht geleid, lang van te voren zekere gebeurtenissen. Deze profetie kan, zooals hieruit blijkt, niet begrepen worden voor die gebeurtenissen in vervulling gaan. Daniël beschreef deze gebeurtenissen zonder ze te begrijpen. Zijn profetische uitspraken zijn opgeteekend in het boek van Daniël, hoofdstuk 7 tot en met 12. Daniel zeide zelf: „Dit hoorde ik, doch ik verstond het niet; en ik zeide: Mijn Heere, wat zal het einde zijn van deze dingen? En hij zeide: Ga henen, Daniël, want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde. Velen zullen er gereinigd en wit gemaakt en gelouterd worden; doch de goddeloozen zullen goddelooslijk handelen, en geene van de goddeloozen zullen het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan.“

(Daniël 12 : 8–10) De Heer heeft Daniël speciaal die dingen doen opschrijven, die zouden plaatsvinden bij den aanvang van den tijd van het einde. „De tijd van het einde” geeft een bepaalde periode op het einde der heidensche overheersching aan. „En op den *tijd van het einde* zal de koning van het Zuiden tegen hem met hoornen stooten; en de koning van het Noorden zal tegen hem aanstormen met wagenen en met ruiteren en met vele schepen; en hij zal in de landen komen, en hij zal ze overstroomen en doortrekken. En hij zal komen in het land des sieraads, en vele landen zullen ter neder geworpen worden.” — Daniël 11 : 40, 41.

³⁹⁵ De vervulling van deze profetie bepaalt den aanvang van den „tijd van het einde”, wat de profetie dan ook duidelijk zegt. De veldtocht van den grooten krijgsman Napoleon Bonaparte is beslist een vervulling dezer profetie, wat ook uit de historische feiten van zijn loopbaan duidelijk blijkt. Met den „koning van het Zuiden” wordt in deze profetie Egypte bedoeld en met den „koning van het Noorden” Groot-Brittannië, wat toen een intergreerend deel van het Romeinsche Rijk was. Napoleon streed in Egypte tegen de Egyptische legers onder aanvoering van Nurat Bey en versloeg ze. Zijn overwinning vervulde niet alleen de Egyptenaren met schrik, doch drong door tot in Afrika en Azië. Al de omliggende stammen onderwierpen zich aan den grooten overwinnaar. Terzelfder tijd vielen de Britten in het Noorden onder aanvoering van lord Nelson met gunstig gevolg Napoleon's strijdmacht op zee aan. Napoleon begon zijn Egyptische veldtocht in 1798, beëindigde haar en keerde op 1 October 1799 naar Frankrijk terug. Deze veldtocht is kort, doch juist beschreven in deze profetie van vers 40 tot 42. Daar zij beëindigd is in 1799, moet, volgens de eigen woorden

van den proteet, dat het begin van den „tijd van het einde“ zijn.

³⁰⁶ Van af den tijd van Zedekia's ontrooning (606 v. Chr.) en de oprichting van het heidensche wereldrijk onder Nebukadnezar zijn de organisaties der wereldmachten of regeeringen in de Schrift door Gods profeet „dieren“ genoemd. De Profeet Daniël (7:8) noemt „het vierde dier schrikkelijk en gruwelijk“. Het verschrikkelijke dier is een regeeringsvorm die bestond uit drie elementen of samengestelde deelen namelijk grootpolitiek, grootkapitaal en grootgeestelijkheid. Van het oogenblik af, waarop deze drie machten samengevoegd werden, werd deze satanische instelling gruwelijk en schrikkelijk. Van deze onheilige drieenheid zit de Paus in het zadel, alles regelend en overheerschend. De datum van zijn begin is A. D. 539, toen het Oost-Gotische rijk vernietigd werd.

³⁰⁷ De Profeet Daniël kreeg een visioen van de daaropvolgende gebeurtenissen doch begreep ze niet; hij zeide: „Ik zag en zie, daar stonden twee anderen, de één aan deze zijde van den oever der rivier en de ander aan gene zijde van den oever der rivier. En hij zeide tot den man bekleed met linnen, dat er een einde van deze wonderen zal wezen. En ik hoorde dien man, bekleed met linnen, die boven op het water van de rivier was, en hij hief zijne rechter- en zijne linkerhand op naar den hemel en zwoer bij dien die eeuwiglijk leeft, dat na eenen bestemden tijd, bestemde tijden en eene helft, alle deze dingen voleindigd zullen worden.“ (Daniël 12:5-7) In de symboliek van den Bijbel staat een tijd voor een jaar in twaalf maanden van dertig dagen, dus 360 dagen. Iederen dag wordt volgens den profeet beschouwd als een jaar, daar hij zegt: „Ik heb u gegeven elken dag voor elk jaar.“ (Ezechiël 4:6) Drie en een halve tijd, elk van 360 profetische dagen,

is dus 1260 profetische dagen of 1260 jaren. Na 1260 jaren zal volgens den profeet de tijd van het einde dezer dierlijke heerschappij aanvangen. Twaalf honderd en zestig jaren na A. D. 539 is 1799 — een bijkomstig bewijs voor den aanvang van den „tijd van het einde“ in 1799. Daarnevens wordt men ingelicht, dat Daniël's profetische dagen vanaf A. D. 539 moeten berekend worden.

³⁹⁹ Het belangrijkste feit, waarop alle profetieën wijzen en waarnaar de apostelen uitkeken, is de wederkomst des Heeren. De profeet beschrijft het als een gelukzaligen tijd. Daniël zegt: „Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot een duizend driehonderd en vijf en dertig (1335) dagen.“ (Daniël 12 : 12) Degenen, die door den Heer bevolen werden op hem te wachten, zijn ongetwijfeld de wachters. Kent men dat jaar, dan weet men ook den tijd van de wederkomst des Heeren. De regel; een jaar voor een dag, toepassend, is 1335 dagen na 539 A. D. 1874, het tijdstip, waarop volgens de Bijbelchronologie de Heer wederkeeren moet. Zoo deze berekening juist is, dan zal men van af dat oogeblik bewijzen van de tegenwoordigheid onzes Heeren moeten waarnemen.

³⁹⁹ Het is niet de bedoeling van den schrijver in dit boek een nauwkeurige verklaring der Bijbelchronologie te geven. Chronologie is eenigermate afhankelijk van een nauwkeurige berekening, zoodat de mogelijkheid van vergissingen steeds blijft bestaan. In vervulling gegane profetie is een verslag van natuurlijke feiten, die inderdaad hebben plaatsgevonden en met juistheid zijn geboekstaafd. Natuurlijke feiten widerspreken elkaar niet, doch zijn stille getuigen, welke getuigenis en onloochenbaar zijn.

⁴⁰⁰ Deze twee gegevens: Het begin van den „tijd van het einde“ en de „tegenwoordigheid des Heeren“ moeten

met elkaar niet verward, maar gescheiden gehouden worden. De „tijd van het einde” is, zooals boven aangetoond werd, een tijdvak van A. D. 1799 tot de algeheele vernietiging van Satan's rijk en de oprichting van Messias' koninkrijk. Zooals reeds is aangestipt, vangt de tweede tegenwoordigheid des Heeren in 1874 aan. Dit laatste tijdvak ligt dus in het eerste besloten en wel in het laatste deel van het tijdvak, bekend als de „tijd van het einde”.

⁴⁰¹ Daar Jehova de profetieën over den „tijd van het einde” en des Heeren tegenwoordigheid toegesloten hield tot een bestemden tijd, kon men ze niet eerder begrijpen. Daniël verlangde de uitkomst dezer dingen te weten, doch kreeg van den Heer te hooren: „En gij, Daniël, sluit deze woorden toe, en verzegel dit boek tot den tijd van het einde.” (Daniël 12 : 4) Men mag dus redelijkerwijs van Jehova een aanwijzing verwachten, welke te kennen zal geven, dat de tijd van het einde aangebroken is. Jehova beval Daniël niet uit te zien naar vurige, aan het uitspansel geschreven letteren, die hem het einde berichten zouden, maar droeg hem op te letten op de bewijzen, die verkregen zouden worden door hen, die met de profetieën bekend zijn en in het licht dezer profetieën op haar vervulling wachtten. Ook wenschte Hij niet, dat Daniël hen in zijn dagen verstaan zou, want Hij zeide: „Ga henen, Daniël; want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde.” — Daniël 12 : 9.

⁴⁰² Wat kan men verwachten, wanneer de tijd aanbreekt? Jehova antwoordt: „Velen zullen heen en weer trekken en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden.” (Daniël 12 : 4; Engelsche vertaling) Dus moet er van af of kort na 1799, het begin van den „tijd van het einde”, een toename der wetenschap, vooral in betrekking tot den Bijbel, waar te nemen zijn. Voor dien tijd onder-

wees men het volk niet in den Bijbel. Het Pausdom heeft steeds iedereen, behalve de geestelijkheid, den Bijbel verboden. Volgens de Roomsche wet was het een misdaad een copie van den Bijbel te bezitten, hetgeen zwaar gestraft werd. In 1799 werd het beestachtigrijk van Rome, hetwelk door het Paapsche stelsel werd beheerscht, een doodelijke wond toegebracht. Het volk werd geleerd te gelooven in het goddelijk recht der koningen om te regeeren en in het goddelijk recht der geestelijkheid om over het geweten van het volk te heerschen. Napoleon, die den Paus gevankelijk naar Frankrijk liet brengen, dezen niet toestond hem (Napoleon) tot keizer te kronen, maar zelf de kroon opzette, en aldus de vermeende eer van den Paus belachelijk maakte, opende de oogen van het volk der gansche wereld, waardoor het en koningen en onderdanen duidelijk werd, dat het Pausdom de goddelijke rechten, welke het beweerde te bezitten, niet had.

⁴⁰³ Kort hierna werden de eerste Bijbelgenootschappen opgericht. Het Britsche en buitenlandsche Bijbelgenootschap in 1804; het Pruisisch-Berlijnsche Bijbelgenootschap in 1805; het Amerikaansche Bijbelgenootschap in 1807. De Bijbel, in verschillende talen vertaald en uitgegeven, werd voor zulke lage prijzen verkocht, dat zelfs de armen zich hiervan konden voorzien, waardoor in korten tijd millioenen Bijbels in de handen van het volk kwamen. Het Paapsche stelsel betitelde deze Bijbelgenootschappen als „verpestende Bijbelgenootschappen“. De tijd, waarin de kennis vermeerderd zou worden, was aangebroken. De Heer zou Zijn belofte vervullen en haar in het bereik brengen van allen, die naar waarheid dorsten. Het volk kwam te weten, dat God geen onderscheid maakt en dat zoowel koningen, pausen, priesters als leeken Hem en niet den mensch verantwoording schuldig zijn.

⁴⁰¹ Sindsdien is de kennis in alle wetenschappen zeer toegenomen. De lagere school, waartegen het Pausdom steeds gekant was, maakte een algemeene opvoeding mogelijk en bevorderde de kennis van alle standen des levens. Lycea en universiteiten werden over de geheele wereld opgericht. De toename van verschillende wetenschappen bracht de talrijke uitvindingen, die men nu heeft, z. a. tijd- en arbeidsbesparende machines, enz.

⁴⁰⁵ Voor 1799 kon men door de zeer gebrekkige verkeersmiddelen slechts korte reizen doen. Men reisde of in een wagen door paarden of ossen getrokken, of te voet. Ging men over zee dan gebruikte men zeilschepen, die zeer langzaam vorderden. De eerste stoom-locomotief werd in 1831 vervaardigd. Door de groote vooruitgang hiervan kan men nu bijna overal op aarde met tamelijk groote snelheid in een stroomtrein reizen. Later kwamen elektrische motoren, elektrische trams en gasmotoren. Hierdoor ontstond een geweldig verkeer in alle deelen der aarde. Het is nu iets heel gewoons met een snelheid van 75 tot 100 K. M. per uur te reizen vooral met de vliegmachine, een uitvinding van den laatsten tijd.

⁴⁰⁶ Gods profeet noemt dezen tijd, „den dag van de toebereidselen Gods“. In Nahum 2:1-6 beschrijft de profeet een visioen van een zeer snel rijdende spoor-trein, als een bewijs van den dag der toebereidselen voor de oprichting van Christus' koninkrijk.

⁴⁰⁷ De telegraaf werd in 1844 uitgevonden en daarna de telefoon. Eerst werden de berichten electrisch langs kabels de wereld ingezonden, nu kan men met behulp van nieuwere uitvindingen de berichten zonder kabel electrisch door de lucht seinen.

⁴⁰⁸ De groote vermeerdering van kennis en het geweldige heen en weer trekken op verschillende plaatsen der aarde zijn ongetwijfeld de vervulling der profetie over den „tijd van het einde“. Deze zichtbare feiten zijn

niet te loochenen en voldoende om ieder redelijk mensch te overtuigen, dat men zich sedert 1799 in den „tijd van het einde“ bevindt.

⁴⁰⁹ Jezus noemt het laatste deel van den „tijd van het einde“ den oogsttijd, want Hij zegt: „De oogst is het einde van de wereld [eeuw].“ Hij gaf te kennen, dat hij in dien tijd tegenwoordig zou zijn. Het laatste deel van het tijdvak, genaamd „tijd van het einde“ begint in 1874. Zooals alreeds is opgemerkt is sinds 1874 de tijd der tweede tegenwoordigheid onzes Heeren ingegaan. Na verschillende gebeurtenissen, welke in Israël geschied zijn, te hebben opgesomd, zegt de Apostel Paulus: „Deze dingen zijn alle beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelken de einden der eeuwen gekomen zijn.“ (1 Corinthiërs 10:11) Dus zullen deze feiten in den „tijd van het einde“ begrepen worden.

⁴¹⁰ Het voorbeeld, door den Heer gegeven, van de zon die opkomt in het Oosten en tot het Westen doorloopt, aangevende wat gebeuren zal in den tijd zijner tegenwoordigheid, getuigt van de toename van het licht ten tijde zijner tegenwoordigheid; hetgeen juist blijkt te zijn. De arbeiders zijn steeds onderdrukt en ondergeschikt gemaakt aan de financieele, geestelijke en politieke vorsten. In het jaar 1874, het jaartal onzes Heeren tweede tegenwoordigheid, werd de eerste vakvereniging der wereld opgericht. De ontzaggelijke toename van het licht vanaf 1874 bracht een zoo talrijke hoeveelheid uitvindingen en ontdekkingen, dat allen hier niet op te noemen zijn. Slechts enkelen zullen worden aangestipt en wel die welke sinds 1874 aan het licht zijn gekomen, ten bewijze dat de Heer van af dien tijd aanwezig is. Deze zijn: rekenmachines, vliegmachines, alluminium, antiseptische heilkunde, kunstverfstoffen, automatische laschwerktuigen, automobielen, prikkel-

draad, rijwielen, carborundum, kasregisters, celluloid, correspondentie scholen, karnmachines, Donker Afrika, schijfploegen, Goddelijk Plan der Eeuwen, dynamiet, electrische treinen, electrisch pletten, brandladders, snelkokers, gasmotoren, oogstmachines, lichtgas, inductiemotoren, linotypen, lucifermachines, monotypen, films, Noordpool, Panama kanaal, Pasteurisatie, spoorwissels, Röntgenstralen, schoenmakersmachines, rookloos kruit, Zuidpool, duikbooten, radium, wolkenkrabbers, ondergrond-spoor, gramfoon, telefoon, schrijfmachine, stofzuiger, draadlooze telegrafie.

De oogst

⁴¹¹ In de Schrift staat een volkomen parallel tusschen Joodsche en Evangelische eeuw opgeteekend. Zij is een parallel van tijd en gebeurtenissen. De Joodsche eeuw eindigde met een oogst, welke bij den hemelvaart onzes Heeren in het jaar 33 A. D. begon. Het woord „oogst” duidt het vergaderen der overgeblevenen der Joden tot Christus aan. Jezus verklaarde nadrukkelijk, dat de Evangelische eeuw met een oogst zal eindigen. Hij zal in dien tijd tegenwoordig zijn om het oogstwerk te leiden. Terwijl hij op aarde was gedurende drie en een half jaar na zijn wijding en doop, bereidde Jezus de Joden voor op den oogst dier eeuw. Er moet een parallel hiervan in verband met den oogst der Evangelische eeuw bestaan, hetgeen ook het geval is. Indien men bij 1874, den tijd zijner tegenwoordigheid, drie en een half jaar optelt, krijgt men het jaar 1878. De Heer maakte gedurende zijn tegenwoordigheid van 1874 tot 1878 toebereidselen voor den oogst der Evangelische eeuw. De Joodsche oogst duurde 40 jaren en eindigde in A. D. 73. Dus zal de oogst der Evangelische eeuw eindigen in 1918.

⁴¹² De Heer gebruikte den natuurlijken oogst als een beeld voor zijn oogst van de Christenen. Bij den natuurlijken oogst der Joden las men de velden gewoonlijk na, als de oogst beëindigd was. Eerst is er van 1878—1918 een oogstperiode, daarna een nalezen, waardoor enkele Christenen verzameld zullen worden; en voorts een ander werk, hetwelk later nader omschreven zal worden. Nu kan men vragen: Heeft er na 1874 een oogst der Evangelische eeuw, in vervulling van de profetie des Heeren, plaatsgevonden?

⁴¹³ Als aanvulling van zijn woorden, opgeteekend in Mattheüs 13:24–30 en in antwoord op de vraag naar zijn tegenwoordigheid, zeide Jezus: „En Hij [de Heer] zal Zijne engelen [boodschappers] uitzenden met een bazuin van groot geluid, en zij zullen zijne Uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het eene uiterste der hemelen tot het andere uiterste derzelve.” (Mattheüs 24:31) De hieronder volgende feiten bewijzen ten volle het bestaan eener groote oogstperiode der Evangelische eeuw, welke een vervulling is dezer profetie en tevens een sterk bewijs van de tegenwoordigheid des Heeren.

⁴¹⁴ De woorden „van groot geluid“, die in dezen tekst voorkomen, staan niet in de oudste manuscripten en moeten dus weggelaten worden. Naar men merken zal, is deze tekst in symbolische taal geschreven.

⁴¹⁵ Het verbond der wet eischte van de Joden het afzonderen van het vijftigste jaar als een jubileumsjaar en de afkondiging hiervan met bazuingeschal. De bazuin stelt in den onder beschouwing zijnden tekst de boodschap voor, waarmee de tegenwoordigheid des Heeren wordt afgekondigd en ter kennis wordt gebracht, dat, daar het koninkrijk van Messias nabij is, de oogst, de tijd waarin de heiligen bijeenvergaderd worden, gekomen is.

⁴¹⁶ „Engelen“ in dezen tekst zijn boodschappers of dienaren, die de tegenwoordigheid des Heeren en den aanvang van het koninkrijk aankondigen. Deze boodschappers zijn waarachtig gewijde Christenen, die andere Christenen en allen, die hoorende ooren hebben, de boodschap brengen. Men kan redelijkerwijs verwachten dat de Heer een boodschapper heeft, die zich van andere of algemeene boodschappers onderscheidt in het verkondigen van des Heeren tegenwoordigheid en van den tijd des oogstes. Er is ook zulk een boodschapper. Er zal, naar Jezus mededeelde, voor zulk een boodschapper een zekeren dienst ingesteld worden, welken Hij hem bij zijn tweede tegenwoordigheid zal opdragen en hem verantwoordelijk maken voor uitdeeling aan de huishouding des geloofs van spijzen ter rechter tijd. De juiste verklaring der Schrift in den tijd, waarin zij begrepen kan worden, is Christelijke spijze ter rechter tijd. Als bijkomstig bewijs van de tweede tegenwoordigheid des Heeren sinds 1874, volgt hier een merkwaardige vervulling van deze verklaring des Heeren. In antwoord op de vraag naar zijn tweede tegenwoordigheid zeide hij: „Wie is dan de getrouwe en voorzichtige dienstknecht, denwelken zijn Heer over Zijne dienstboden gesteld heeft, om hunlieden voedsel te geven ter rechter tijd? Zalig is die dienstknecht, welke zijn Heer komende, zal vinden alzoo doende. Voorwaar ik zeg u, dat Hij hem zal zetten over alle zijne goederen.“ — Mattheüs 24 : 45–47.

⁴¹⁷ Omstreeks 1870 merkte Ch. T. Russell van Alleghenny Pennsylvania, toentertijd een waarlijk gewijd Christen en zorgvuldig onderzoeker van Gods Woord, in de Schriften, dat God een groot en harmonieus voornemen tot zaligmaking en zegening der menschheid heeft. Hij keek evenals alle andere ernstige wachters uit naar aanwijzingen van des Heeren weder-

komst. Omstreeks 1874, bij nauwkeurig en gebedsvol onderzoek der Schriften werd hij overtuigd van des Heeren tweede tegenwoordigheid, hetgeen hem een boekje getiteld „Doel en manier van de wederkomst onzes Heeren“, deed schrijven en uitgeven. Dit boekje werd in buitengewoon grooten getale gekocht door Christenen over de geheele wereld. In 1879 deed hij het tijdschrift „De Wachtoren en Heraut van Christus' tegenwoordigheid“ het licht zien. Dit tijdschrift verschijnt steeds maandelijks. Het is de eerste en eenige publicatie, die meer dan 40 jaren de tweede tegenwoordigheid des Heeren heeft verkondigd. Dit tijdschrift is uitsluitend gewijd aan Schriftuurlijke onderwerpen en het middel, waardoor de huishouding des geloofs voedsel ter rechter tijd ontvangt.

⁴¹⁸ Daarna begon het groote werk, de verzameling van alle ware volgelingen van Christus Jezus, ongeacht gezindheid, rang, stand, geslacht of volk. Ch. T. Russell, naderhand meer bekend als Pastor Russell, was de grootste prediker der laatste dagen. Hij werd door meer dan 1200 vergaderingen tot leider gekozen. Hij trok de geheele wereld door om de boodschap van het Goddelijke Plan der Eeuwen te verkondigen en vestigde de aandacht der Christenen vooral op de tegenwoordigheid des Heeren. Hij schreef en publiceerde gedurende de jaren 1881 tot en met 1904 de zes deelen der *Schrift-Studies*, waarin hij de verschillende onderdeelen van het goddelijke voornemen nauwkeurig en volledig verklaarde. Deze boeken, in meer dan dertig talen vertaald, bereikten een gezamenlijke oplage van meer dan 11 000 000 Copiën. In 1917 werd het zevende deel van deze serie *Schrift-Studies* uitgegeven onder den titel „Het voleindigd Geheim“, hetwelk een groote verspreiding had. Deze boeken bevatten duidelijk Gods voornemen en zijn de eerste, die ooit uitgegeven zijn

met zoo'n duidelijke verklaring van Gods voornemen. Daarenboven gaf hij nog uit de talrijk verspreide boekjes: „Wat leert de Heilige Schrift omtrent de Hel?“, „Spiritisme is Demonisme“, „De Bijbel tegen de Evolutie“, „Tabernakel Schaduwen“, voorts vele tractaten, pamfletten, enz. Hij was de ontwerper van het „Photo Drama der Schepping“ en schreef daarbij het Scenario, hetwelk bij het Drama wordt gebruikt en waarin het goddelijke voornemen van de Schepping tot de tijden der herstelling wordt geschetst. Hij organiseerde en leidde een lezingsbureau, door welks bemiddeling een groot aantal Bijbelredenaars door de wereld reisden en reizen om de boodschap van het goddelijk voornemen te verkondigen. Gedurende geruimen tijd verschenen zijn preeken wekelijks in meer dan 2 000 nieuwsbladen met een gezamenlijke oplage van meer dan 15 000 000. In het geheel kwamen zijn preeken in meer dan 4 000 verschillende periodieken voor. Om een begrip van zijn omvangrijk werk te krijgen volgde de aanhaling uit „*The Continent*“, een hem niet vriendelijk gezind blad:

⁴¹⁹ „Men beweert, dat zijn geschriften door middel der dagbladen een grootere verspreiding hebben dan van ieder ander levend wezen; ongetwijfeld grooter dan de verbreiding der gezamenlijke geschriften van alle priesters en predikers in Noord-Amerika; grooter dan het werk van Arthur Brisbane, Normand Hapgood, George Horace Lorimer, Dr. Franck Crane, Frederick Haskins, en een dozijn andere goed bekende redacteuren en syndicaatschrijvers te samen genomen.“

⁴²⁰ Ongetwijfeld heeft Pastor Russell den dienst, door den Heer aangewezen en waarover Hij gesproken had, vervuld, zodoende de trouwe dienaar geworden zijnde, die zorgde de huishouding des geloofs van voedsel ter rechter tijd te voorzien. In 1916 verliet Pastor Russell deze aarde.

⁴²¹ In 1884 vestigde hij de Watch Tower Bible and Tract Society met het doel het werk des oogstes na zijn verscheiden voort te zetten. Dit wordt dan ook nog steeds voortgezet.

⁴²² Dit groote werk, Christenen te verzamelen, kan men slechts een oogst noemen; voorts voldoet het aan hetgeen de Heer Jezus voorspelde. Dit werk met een duur van reeds vijf en veertig jaren beoogde nimmer Christenen te noodzaken zich aan het een of ander aan te sluiten. Het doel en streven is en was steeds mannen en vrouwen in te lichten over het goddelijke voornemen. Hierdoor, n.l. het verspreiden van de boodschap der Waarheid, werden Katholieken en Protestanten, Christenen uit allerlei gezindten over de gansche aarde samengebracht. Deze Christenen zijn geen volgelingen van Pastor Russell, doch volgelingen des Heeren en verheugen zich gebruik te kunnen maken van het voedsel, dat de Heer geeft door middel van Zijn wijzen en trouwen dienstknecht.

⁴²³ Voorts zeide Jezus van zijn tweede tegenwoordigheid: „Want alwaar het doode lichaam zal zijn, daar zullen de arenden vergaderd worden.” (Mattheüs 24 : 28) En dat is juist. Het doode lichaam duidt hier aan het geestelijk voedsel, dat de huishouding des geloofs verschaft. Zij, die een scherp blik en grooten eetlust hebben en verlangen des Heeren Woord te kennen, om zich met graagte daarmee te voeden, zijn de arenden. Vandaar dat men in verschillende plaatsen op aarde vele ernstige Christenen kan vinden, die zich, ongeacht hun nationaliteit, verzamelen en wier wandel in den hemel is, omdat zij zich verbonden en gewijd hebben aan den Heer en Zijn rechtvaardig koninkrijk.

⁴²⁴ Jezus geeft te kennen, dat de tarweklasse zijn volgelingen, kinderen des koninkrijks, zijn; terwijl het onkruid schijn-Christenen, slechts Christenen in naam,

zijn. Hij beval: „Laat ze beide te zamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergader eerst dat onkruid en bindt het in busselen, om het te verbranden; maar brengt de tarwe te zamen in mijne schuur.“ — Mattheüs 13 : 30.

⁴²⁵ Welbekend is de neiging der kerkgezindten sinds 1878 zich te vereenigen tot bonden en alliantie, genootschappen, Interchurch World Movement (Interkerk Wereld Bond) enz., waardoor vervuld wordt des Meesters profetische uitspraak over het te zamen binden van schijn-Christenen voor den grooten brand, den grooten tijd der benauwdheid, die nu over de aarde komt. Tot de waarlijk gewijden Gods, die nog steeds samenschuilen in deze verschillende sectarische of gezindtlijke stelsels roept de Heer in dezen tijd des oogstes: „Gaat uit van haar mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt.“ (Openbaring 18 : 4) Aangaande zijn werk met de anderen, de tarweklasse, zeide Jehova lang geleden door Zijn profeet: „Verzamelt Mij mijne gunstgenooten, die Mij een verbond maken tot offerande.“ (Psalm 50 : 5; Engelsche vertaling) Het grootsche werk des oogstes, m. a. w. het verkondigen van de tweede tegenwoordigheid des Heeren en het verzamelen dergenen, die inderdaad Zijn verschijning liefhebben, is sinds 1874 op zulk een sprekende wijze in vervulling gegaan, dat het een der treffendste en beste bewijzen van des Heeren tweede tegenwoordigheid is.

Spotters

⁴²⁶ Op redelijke gronden zou men mogen veronderstellen, dat de geestelijkheid der verschillende gezindten hunkert naar de tegenwoordigheid des Heeren en verlangt dit den volke te verkondigen, weshalve zij dankbaar zou wezen voor ieder bericht daaromtrent. Het is

juist andersom. Hetgeen wederom een der bewijzen, welke Jezus voor zijn tweede tegenwoordigheid aanvoerde, is. Hij zeide: „Gelijk de dagen van Noach waren, alzoo zal ook zijn de toekomst [tegenwoordigheid] van den Zoon des Menschen. Want gelijk zij waren in de dagen voor den zondvloed, etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, tot den dag toe, op welken Noach in de ark ging, en bekende het niet, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam, alzoo zal ook zijn de toekomst [tegenwoordigheid] van den Zoon des Menschen.” (Mattheüs 24 : 37–39) Inplaats van als groep mede te doen aan de bekendmaking: „Zie den Bruidegom! De Heer is wedergekeerd! Het koninkrijk is nabij!” lachen en spotten de geestelijken en zoo zij eens iets zeggen van des Heeren tweede tegenwoordigheid, hetgeen zij te weten kwamen door Pastor Russell's geschriften, bespotten en belasteren zij hem en stelden hetgeen hij schreef of zei, belachelijk voor. Dit was den Heer van te voren reeds bekend, zoodat hij den apostel deed schrijven: „In het laatste der dagen zullen spotters komen, die naar hunne eigen begeerlijkheden zullen wandelen, en zeggen: waar is de belofte zijner toekomst [tegenwoordigheid]? Want van dien dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen alzoo gelijk van het begin der schepping.” — 2 Petrus 3 : 3, 4.

Einde der wereld

⁴²⁷ Daar Jezus zijn discipelen over zijn tweede komst gesproken en medegedeeld had, dat in of gedurende dien tijd de wereld zou eindigen, verlangden zij te weten, hoe zij zijn tegenwoordigheid zouden bemerken en wat de teekenen of bewijzen daarvan voor hen of anderen zouden zijn. Terwijl hij op den Olijfberg zat, naderden hem de discipelen met de vraag: „Zeg ons

wanneer zullen deze dingen zijn, en *welk* zal het teeken [bewijs, of aanwijzing] zijn van uwe tegenwoordigheid en van de voleinding der wereld." (Mattheüs 24 : 3) Het hierin gebruikte woord wereld staat niet voor aarde, daar de aarde nooit eindigen of voorbijgaan zal, want „God heeft de aarde geformeerd en ze gemaakt: Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen dat zij ledig zijn zou, maar heeft ze geformeerd opdat men daarin wonen zou." (Jesaja 45 : 18) „De aarde staat in eeuwigheid." — Prediker 1 : 4.

⁴²⁸ Het woord wereld heeft betrekking op de sociale en politieke orde of regeering, die het volk beheerscht. Van Adam tot den grooten zondvloed bestond de eerste wereld of sociale wereldorde, die onder heerschappij der engelen stond (Hebreërs 2 : 5) en met een grooten vloed eindigde, waaruit slechts Noach en zijn gezin, in het geheel acht personen, gered en overgedragen werden van de oude tot de andere, nieuwere wereld. (2 Petrus 3 : 6; 1 Petrus 3 : 20) Noach en zijn gezin waren het begin van een nieuwe orde of wereld, welke in de dagen des apostels en reeds vóór dien boos was, waardoor hij haar noemde „de tegenwoordige booze wereld." (Gal. 1 : 4) Volgens den apostel moet deze wereld voorbijgaan, om plaats te maken voor het nieuwe en rechtvaardige koninkrijk, hetwelk de volken besturen, regeeren en zegenen zal.

⁴²⁹ In den aanvang van deze wereld beloofde God Abraham alle geslachten des aardrijks door zijn zaad te zegenen. Later, bij Jacob's dood, organiseerde God de Israëlieten of Joden tot een volk en sloot bij Sinaï met hen een verbond. Jehova bemoeide Zich met ter zijde stelling der andere volken, uitsluitend met Israëli gedurende ettelijke jaren. Zij hadden vele goede en slechte koningen. Hun laatste koning was Zedekia. Daar hij boos was, zeide God van hem: „Daarom zegt de Heere, Heere alzoo: omdat gijlieden uwer ongerechtig-

heid doet gedenken, doordien uwe overtredingen ontdekt worden, zoodat uwe zonden gezien worden, zult gij met de hand gegrepen worden, en gij, o onheilig, goddeloos vorst Israëls! wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere Heere: Doe dien hoed weg, en hef dien kroon af: deze zal dezelfde niet wezen. Ik zal verhoogen dien die nederig is, en vernederen dien die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja zij zal niet zijn totdat hij kome, die daartoe recht heeft en wien ik dat geven zal." — Ezechiël 21: 24–27.

⁴³⁰ In het jaar 606 v. Chr. werd Zedekia verstooten. Hij werd gevankelijk naar Babylon gevoerd. Van dien tijd af nam het eerste wereldrijk onder Nebukadnezar een aanvang en begonnen de tijden der heidenen. De duur dezer tijden der heidenen is, naar de Schrift nadrukkelijk omschrijft, een periode van zeven symbolische tijden van 360 jaren of 2520 jaren. Aangezien deze periode in 606 v. Chr. aanvangt, moet zij in 1914 A. D. eindigen. God had verklaard het recht der afstammelingen Abrahams te zullen omkeeren en dus de heidenen toestaan onafgebroken te heerschen tot de komst van hem, wiens recht het is. Deze, wiens recht het is, is de groote Messias, Jezus Christus, de Heer. Er moet dus om gegronde redenen verwacht worden dat Hij te eeniger tijd aanwezig zal zijn, voor de aanvaarding van zijn heerschermacht. Ofschoon sinds 1874 aanwezig en zijn oogstwerk van af 1878 leidend, heeft hij niet ingegrepen in de heidensche overheersching, voor deze beëindigd was. Het einde der heidensche heerschappij moet derhalve het einde van de tegenwoordige orde van zaken aanduiden en dus het einde der wereld, weshalve men 1914 dient te beschouwen als het begin van het einde der oude wereld of orde van zaken. Volgens de na-

drukkelijke verklaring van den Heer moet dit tijdens zijn tegenwoordigheid geschieden.

⁴³¹ Op het vastgestelde einde van deze heidensche overheersching, welke een booze organisatie is en staat onder den invloed van Satan, den god dezer booze wereld (1 Corinthiërs 4:3, 4) zullen de heidensche volkeren en koninkrijken, die allen in den booze liggen (1 Johannes 5:19) zooals men zich kan indenken, alles in het werk stellen om hun overmacht te behouden. De Heer echter, wiens recht het is, zal, zooals begrijpelijk is, het bewind overnemen. Daarom zeide hij: „Wij danken u, Heere God Almachtig die is, en die was en die komen zal, dat Gij uwe groote kracht hebt aangenomen en als koning hebt geheerscht. En de volkeren waren toornig geworden, en uw toorn is gekomen, en de tijd der dooden om geoordeeld te worden en om het loon te geven uwen dienstknechten, den Profeten en den heiligen en dengenen die uwen naam vreezen, den kleinen en den grooten, en om te verderven degenen die de aarde verderven.“ — Openbaring 11:17, 18.

⁴³² Let wel, dat de Heer al zijn werk niet in een vier-en-twintig-uur-dag volvoert, maar, geleidelijk zijn koninklijken wil zal uitwerken. De vraag over het einde der wereld beantwoordende, zeide Jezus: „Het eene volk zal tegen het andere volk opstaan, het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en daar zullen zijn hongersnooden en pestilentiën, en aardbevingen [letterlijk en figuurlijk — revoluties] in verschillende plaatsen. Doch al deze dingen zijn maar een begin der smarten.“ (Mattheüs 24:7, 8) Precies op tijd, op het einde der heidensche overheersching, bij het begin van het einde der wereld, stond het eene volk tegen het andere op, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk in den meest rampzaligen oorlog, dien de wereld ooit heeft

aanschouwd. Hij werd op den voet gevolgd door een geweldige pestilentie, de Spaansche Griep, welke zich over de gansche aarde uitbreidde; onder vele volken en geslachten der aarde heerschte hongersnood; in verschillende plaatsen op aarde waren er revoluties en aardbevingen. Deze dingen, zeide de Meester, zouden teekenen zijn van het begin van het einde der wereld en van hetgeen gedurende zijn tegenwoordigheid zou geschieden. Hierdoor wordt op afdoende wijze zijn tegenwoordigheid en het einde der wereld verkondigd.

⁴³³ Deze feiten zijn in overeenstemming met en een duidelijke vervulling van hetgeen Jehova's profeet eeuwen geleden heeft voorgezegd. „In de dagen van die koningen zal de God des Hemels een koninkrijk verwekken, dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden: het zal alle die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.” (Daniël 2 : 44) De koninkrijken der aarde worden inderdaad vermalen. Ieder die een kaart van Europa raadpleegt, zal merken hoe nauwkeurig deze profetie in vervulling gaat. Bijna alle koningen zijn onttroond, tevens zijn hun koninkrijken vernietigd en vermalen. Dit vindt plaats, daar de Heere tegenwoordig is, de oude wereld geëindigd en Hij opruiming houdt onder de ongerechte dingen, opdat er plaats kome voor zijn nieuw en rechtvaardig koninkrijk.

⁴³⁴ Voorts zeide onze Heer van het einde der wereld gedurende zijn tweede tegenwoordigheid: „Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking en zullen u dooden, en gij zult gehaat worden van alle volkeren om mijns naams wil.” (Mattheüs 24 : 9) „Maar ziet gij voor u-zelve toe, want zij zullen u overleveren in de raadsvergaderingen [gerechtshoven] en in de synagogen; gij zult geslagen worden, en voor stadhouders en koningen

zult gij gesteld worden om mijnentwil hun tot een getuigenis." (Marcus 13 : 9) „Maar voor dit alles zullen zij hunne handen aan ulieden slaan, en u vervolgen, u overleverende in de synagogen en gevangenissen; en gij zult getrokken worden voor koningen en voor stadhouders om mijns naams wil; en dit zal u overkomen tot een getuigenis." (Lucas 21 : 12, 13) Deze Schriftteksten zijn letterlijk vervuld in de jaren 1917, 1918 en 1919. Men gebruikte den Wereldoorlog als een verontschuldiging voor de wereldwijde vervolging van nederige, eerlijke en getrouwe Christenen.

⁴³⁵ De Christen, die den Heer waarachtig gewijd is, volgt des Meesters leering: „Gij zult niet doodslaan" (Mattheüs 5 : 12) op en houdt die vast. Voorts geeft hij gehoor aan de vermaning: „Want wandelende in het vleesch, voeren wij den krijg niet naar het vleesch; want de wapenen onzes krijs zijn niet vleeschelijk." (2 Corinthiërs 10 : 3, 4) Gedurende den Wereldoorlog is door verschillende natiën voorziening getroffen voor principieele dienstweigeraars, menschen, die weigerden anderen van het leven te berooven. De dienaren der wet, die in deze tegenwoordige booze wereldorde de plicht en opdracht hebben de wet uit te leggen en toe te passen, hebben deze verordeningen ter zijde gelegd. Zij hebben op aandringen van een afvallige en oneerlijke clerus, waarlijk gewijde Christenen, meer bekend als Bijbelonderzoekers, in vervulling van Jezus' uitspraak gehaat, geslagen, vervolgd, voor het gerecht gesleept, gevangen gezet en sommigen gedood. De bescherming des Heeren was met hen in dit alles.

⁴³⁶ In Duitschland werden zij zeer vervolgd en enkelen in de eerste linie van het aanvallende leger geplaatst. Een Christen b. v. die uit hoofde van zijn geloof in den Heer weigerde zijn naaste het leven te berooven, werd in de eerste gelederen van een aanvalscolonnie

gesteld met aan weerszijden twee soldaten, voorzien van geweer en bajonet, die de opdracht ontvangen hadden, hem te dooden indien hij poogde te ontvluchten. Hij maakte den geheelen strijd mee. Het grootste deel van zijn regiment was gevallen, eveneens de twee wachters, die naast hem marcheeren, doch deze Christen broeder had gedurende den ganschen strijd geen letsel bekomen. Weer in dezelfde positie gesteld doorleefde hij den strijd zonder eenige verwonding. Daarna werd hij krankzinnig verklaard, daar hij niet wou strijden en in een gesticht opgesloten. Hij bleef daar geruimen tijd, werd ontslagen en ving toen aan de boodschap van des Heeren tegenwoordigheid en van Zijn toekomstig heerlijk rijk te verkondigen.

⁴³⁷ In Groot Brittannië, Canada en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika — een land, hetwelk lang prat ging de woonplaats der vrijen en het huis der edelmoedigen te zijn — werd dezelfde groep van Christenen zoo vreeselijk vervolgd, dat men het niet beschrijven kan. In het tijdschrift „*The Golden Age*“, N° 27, van 29 September 1920 staat een uitvoerige verhandeling over enkele dezer wreede vervolgingen, die een duidelijke vervulling zijn van de profetische uitspraak des Heeren. Allen, die deze vervolgingen hebben doorstaan en zich mochten verheugen in de veelvuldige zegeningen hen door den Heer gegeven, zijn verheugd, daar zij waardig gekeurd waren te lijden als onze Heer en zij herinnerden zich daarbij de woorden: „Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen.“ — Johannes 15 : 20.

⁴³⁸ Wederom zeide Jezus: „Dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.“ (Mattheüs 24 : 14) In het jaar 1919 kwamen Bijbel-

onderzoekers in verschillende deelen der aarde uit legerkampen en gevangenissen bij elkaar, verheugd over de voorrechten die zij hadden, vereenigden zich om eensgezind de boodschap van de tegenwoordigheid des Heeren en meer in het bijzonder: De Wereld gaat ten Einde — Millioenen nu levende Menschen zullen nimmer sterven, te verkondigen. Dit alles in vervulling van de in den bovenaangehaalden tekst vervatte woorden des Meesters. In heel het Christendom werd een groot aantal lezingen over dit onderwerp gehouden, zoodat honderd duizenden verblijd en tal van treurende getroost werden. In 1920 verscheen deze boodschap in boekvorm en werd onder den titel „Millioenen nu levende menschen zullen nimmer sterven“ uitgegeven. In die landen, waarin de vervolgingen tegen God's volk het heftigst waren, was de getuigenis het grootst. Binnen acht maanden werden 2 500 000 boeken verkocht en nog steeds wordt de boodschap verspreid, zoodat de getuigenis meerder wordt naar mate de „tijd van het einde“, het einde der oude orde nadert en het koninkrijk van den Messias opgericht wordt.

Het wedervergaderen van Israël

⁴³⁹ Voorts noemde Jezus het wedervergaderen van Israël in Palestina (Lucas 21: 24) als een der stelligste bewijzen zijner tegenwoordigheid en van het einde der wereld. Een volledige bespreking van dit punt en nog vele andere bewijzen van het einde der wereld staan opgeteekend in bovengenoemd boekje: „Millioenen nu levende, enz.“ Daarin is aangetoond, dat de profetieën precies op tijd in vervulling zijn gegaan; dat Israël wedervergaderd wordt in Palestina, hetwelk weder wordt bebouwd volgens de voorspelling des Heeren. Jezus zeide: „Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zoo ziet omhoog en heft uwe hoofden op-

waarts, omdat uwe verlossing nabij is." — Lucas 21:28.

⁴¹⁰ Sprekende door zijn uitverkoren vat, zeide Jezus van den oogst der onkruidklasse: „De oogst der aarde is rijp geworden. En die op de wolk zat, zond zijne sikkkel op de aarde, en de aarde werd gemaaid." (Openbaring 14:15, 16) Het verzamelen van de elementen van het Christendom, de wijngaard der aarde, en het oogsten derzelve tot vernietiging is nu aan den gang. Weer een bewijs, dat de Heer tegenwoordig is.

⁴¹¹ Door gebrek aan plaatsruimte kunnen nog vele andere bijkomstige bewijzen onzes Heeren tegenwoordigheid niet nader besproken worden.

⁴¹² Waarom zou men op aansporing van iemand, die zich verbeeldt geleerd te zijn, die beweert, dat men nimmer weten kan wanneer de Heer komen zal, het onderzoek van dit onderwerp staken? Jezus vermaande zijn getrouwe volgelingen: „Waakt dan, want gij weet niet in welke ure de Heere komen zal." (Mattheüs 24:42) „En hetgeen ik u zeg dat zeg ik allen: Waakt." (Marcus 13:37) Er wordt dus met klem op gewezen, dat te bestemder tijd de wakers de teekenen zijner tegenwoordigheid zullen erkennen en zich verheugen.

⁴¹³ Veronderstel nu eens dat geen mensch van den dag of het uur van de verschijning des Heeren iets afweet. Wat hindert dat? Het uur en de dag is reeds gekomen, en wel nu. Dat alle waarlijk gewijde Christenen zich verheugen: „Maar van de tijden en gelegenheden, broeders, hebt gij niet van noode dat men u schrijve", zegt Paulus. (1 Thessalonicenzen 5:1) De tijden en gelegenheden zijn door het bewijs van de huidige tegenwoordigheid des Heeren voldoende aangeduid, daarom „zijt gij, broeders, niet in duisternis, maar kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij zijn niet des nachts noch der duisternis." Waarom te rede-

twisten over dagen, uren en data? Er zijn voldoende gegevens; vervulde en in vervulling gaande profetie, om zonder eenigen twijfel overtuigd te zijn van de tegenwoordigheid des Heeren, het einde der wereld en het nabijzijn van het koninkrijk des Heeren. Verheugd roepen de getrouwe wachters uit: „Zie den Bruidegom!“ Als getrouwe leden zijns lichaams, de voeten van hem, die staat op de bergen n. l. boven de koninkrijken der aarde, juichen zij het volk in Sion toe: „Uw God is Koning; het koninkrijk der hemelen is nabij!“ Hiervan geeft de profeet des Heeren de volgende beschrijving: „Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschapt, die den vrede doet hooren, desgenen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning! Daar is eene stem uwer wachters, zij verheffen de stem, zij juichen te zamen; want zij zullen oog aan oog zien als de Heere Sion wederbrengen zal.“ — Jesaja 52 : 7, 8.

⁴⁴⁴ Dezen bezitten de Harpen Gods en zingen het lied van Mozes, den dienaar Gods, en het lied des Lams, en wijl zij tevens de groote waarheden van het Oude en het Nieuwe Testament, de Mozaïsche wet en het Evangelie van Christus Jezus, vergelijken, juichen zij: „Groot en wonderlijk zijn uwe werken, Heere, Gij Almachtige God rechtvaardig en waarachtig zijn Uwe wegen, Gij Koning der heiligen. Wie zou u niet vreezen, Heere, en Uwen naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig; want alle volkeren zullen komen en voor U aanbidden, want Uwe oordeelen zijn openbaar geworden.“ — Openbaring 15 : 2-4.

Waarom de Heer komt

⁴⁴⁵ Er bestaan drie voor de hand liggende redenen of bedoelingen voor de tweede komst des Heeren. Deze zijn: (1) Om Satan te binden en zijn koninkrijk mitsgaders alle valsche stelsels, door zijn vertegenwoordigers

opgericht, te vernietigen; (2) om Zijn bruid, de gemeente tot zich te nemen, met inbegrip van het oogstwerk, hen in te zamelen en (3) om Zijn koninkrijk, om hetwelk Hij zijn volgelingen leerde bidden, op te richten.

⁴⁴⁶ Het doel van de wederkomst onzes Heeren is niet alleen verkeerd begrepen, maar ook verkeerd voorgesteld. Hij komt, beweren sommigen, om de aarde te verbranden. Op deze aantijging zegt de Schrift: „De hemel is des Heeren; maar de aarde heeft Hij der menschen kinderen gegeven!” (Psalm 115: 16). Hoe kunnen wij deze uitspraak in overeenstemming brengen met de woorden van Petrus: „Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruisch zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden... de hemelen door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen versmelten”. — 2 Petrus 3: 10, 12.

⁴⁴⁷ De apostel gebruikte hier, naar men merken kan, symbolische taal. Hij zegt dat de Heer komt als een dief, en geeft dus te kennen, zooals reeds vermeld is dat zijn tweede komst of verschijning stil en onopgemerkt zal zijn. Eveneens zullen de andere, hiergenoemde hoofdfeiten figuurlijk moeten zijn. De hemelen zijn een symbool van de onzichtbare regeering, gevormd door Satan en zijn onzichtbare vertegenwoordigers, en van zijn zichtbare vertegenwoordigers op aarde. De aarde is een symbool van de georganiseerde maatschappij onder Satan's bewind. De hier genoemde elementen zijn de zelfzuchtige factoren op aarde, gevormd door de geestelijkheid, politieke partijen, geheime genootschappen, enz., die die verschillende elementen der aardsche samenleving construeeren. Men merkt wel hoe zij on-

derling oneinig en met elkaar in strijd zijn. Zij zullen vergaan en versmelten door het vuur n.l., tijdens de vurige tijden der benauwdheid.

⁴⁴⁸ „Maar“, zegt de apostel in het dertiende vers van dit hoofdstuk, „wij verwachten naar zijne belofte nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont“, daarmede aangevende, dat wij uitzien naar een nieuwe onzichtbare regeeringsmacht, Messias' koninkrijk, en een nieuwe aarde, een maatschappij georganiseerd overeenkomstig de nieuwe inzichten en om de plaats der oude in te nemen. De hier gebruikte woorden doelen niet op de aardsche sfeer of globe, waarop het menschengeslacht woont.

⁴⁴⁹ Het symbolische vuur woedt nu in deze moeilijke tijden, die alle volkeren en natiën der aarde doormaken, en het zal voortwoeden tot al de valsche stelsels van Satan's rijk totaal zijn vernietigd. Dit is weer een bewijs van de huidige tegenwoordigheid des Heeren en eveneens een der redenen zijner wederkomst.

⁴⁵⁰ Sprekende over de teekenen zijner tegenwoordigheid, zeide Jezus dat er zullen zijn: „op de aarde benauwdheid der volkeren, met twijfelmoedigheid, als de zee [rustelooze menschheid] en watergolven [verschillende organisaties derzelve] groot geluid zullen geven, en den menschen het hart zal bezwijken van vreeze en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden. En alsdan zullen zij den Zoon des menschen zien [bemerken] komen in eene wolk met groote kracht en heerlijkheid“, m. a. w. zij zullen des Heeren tegenwoordigheid bemerken door de wolken, symbool van groote benauwdheid, en heerlijkheid, de openbaring van zijn gerechtigheid en macht. (Lucas 21: 25-27) Niemand zal pogen het feit te weerspreken, dat nu alle volkeren in benauwdheid zijn en het volk

in alle takken van bestaan — sociaal, politiek, enz. — twijfelmoedig is en niet weet wat te doen.

⁴⁵¹ Men merkt hoe de werkgevers, die fabrieken en ateliers bezitten, en tal van werknemers in dienst hebben, trachten hun uitgaven te verminderen door loonsverlagingen, dienstopzegging met als gevolg millioenen werkeloozen, die niet bij machte zijn zichzelf en hun gezin te onderhouden. Tevens ziet men de werknemers, die bij kapitaalkrachtigen in dienst zijn, in verslagenheid verzonken. Vanwege de ongerechtigheden hen aangedaan, worden zij met den dag rusteloozer en dreigen met het volledig in bezitnemen en besturen der fabrieken, ateliers, mijnen, om die ten eigen bate te exploiteeren. De politici, altijd er op uit den wil der kapitalisten te doen, zijn twijfelmoedig en onthutst, niet wetende wat te beginnen, desondanks pogende, ofschoon tevergeefs, hun bondgenooten in de groote, dierlijke organisatie ter wille te zijn, daarbij doet de afvallige geestelijkheid, de derde factor van deze dierlijke organisatie, al het mogelijke de ordelievende menschen te bewegen zich aan te sluiten aan de kerksystemen en aldus de groep der werkgevers te steunen.

⁴⁵² Deze elementen, zelfzuchtig van de macht, die zij bezitten, gebruikmakend, gaan van kwaad tot erger en bewerken de grootste ramp, welke de goddelooze stelsels der aarde ooit getroffen heeft. Jezus noemt dit het finale en beslissende bewijs zijner tegenwoordigheid en van het einde der wereld, door te zeggen: „Alsdan zal er groote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zoo die dagen niet verkort werden, geen vleesch zoude behouden worden, maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.“ (Mattheüs 24 : 21, 22) De Profeet Daniël staft de woorden des Meesters, door te beweren, dat in dien tijd der verdrukking de groote

Messias zich zal openbaren en zijn koninkrijk oprichten. Hij zegt: „En te dien tijde zal Michaël [Gods vertegenwoordiger, de Messias] opstaan, die groote Vorst die voor de kinderen uws volks staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is sinds dat er een volk geweest is, tot op dien tijd toe; en te dien tijde zal uw volk verlost worden, al die bevonden wordt geschreven te zijn in het boek.” — Daniël 12 : 1.

⁴⁵³ De wereld spoedt nu als een dwaas naar dien tijd der benauwdheid. Die tijd wordt besproken door den Profeet Haggaï, die zegt: „Ik zal alle de heidenen doen beven, en zij zullen komen tot den wensch aller heidenen, en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Heere der heirscharen.” (Haggaï 2 : 8) Wanneer dit verschrikkelijk beven over is zal de wensch aller volken en natiën komen, n.l. een eerlijke, rechtvaardige regering voor de menschheid onder toezicht van den grooten Messias. Paulus spreekt van dezen tijd als een tijd van vreeselijk beven, welke de volledige instelling van het Messiaansche koninkrijk onmiddellijk voorafgaat. (Hebreërs 12 : 18–28) De Heer maakt door zijn tegenwoordigheid alles openbaar. De apostel voorspelde dit, zeggende: „Zoo dan oordeelt niets voor den tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn, welke ook in 't licht zal brengen hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslagen des harten.” — 1 Cor. 4 : 5.

⁴⁵⁴ Zoo laat de Heer het licht der waarheid schijnen en bindt door de waarheid Satan, den grooten tegenstander, den duivel, met al zijn helpers en invloed op aarde. Ook dit is een bewijs van des Heeren tegenwoordigheid. Waarlijk, Satan's huis is tegen zichzelf en kan niet bestaan. Het moet in puin vallen. Jezus deed in zijn openbaring aan Johannes deze woorden neerschrijven: „En ik zag eenen engel afkomen uit den

hemel, hebbende den sleutel des afgronds en eene groote keten in zijne hand; en hij greep den draak, de oude slang, welke is de duivel en Satan, en bond hem duizend jaren. En wierp hem in den afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde dien boven hem, opdat hij de volkeren niet meer verleiden zoude, totdat de duizend jaren zouden geëindigd zijn. En daarna moet hij een kleine tijd ontbonden worden." (Openbaring 20 : 1-3) In dien tijd zullen, zooals Jezus voorspeld heeft, de volkeren „als pottenbakkersvaten vermorzeld worden." (Openbaring 2 : 27) Spoedig zal Satan gebreideld en zijn rijk volledig en voor eeuwig vernietigd worden. (Jesaja 34 : 1-4; 51 : 6) Aldus zal de Heer de wereld geopenbaard worden en zij zullen zijn tegenwoordigheid bemerken door den vurigen tijd der benauwdheid, waarin hij wraak zal nemen over de goddelooze stelsels en zaken der aarde. (2 Thessalonicenzen 1 : 7, 8) Deze is de dag van Gods wrake en zijn vuur zal voortwoeden, tot alle deelen van de satanische orde van zaken vernietigd zal zijn. Van het eerste werk van den Messias schreef de profeet: „Gij zult ze verpletteren met eenen ijzeren schepter, gij zult ze in stukken slaan als een pottenbakkersvat." — Psalm 2 : 9.

Om Zijn bruid tot zich te nemen

⁴⁵⁵ Jezus wordt voorgesteld als een bruidegom en de gemeente als een bruid. (Johannes 3 : 29; Openbaring 21 : 9; 2 Corinthiërs 11 : 2) In het Oude Testament staan vele schoone beelden of typen, die God deed samenstellen met het doel hen, die naar waarheid zoeken, Zijn grootsch voornemen te onderwijzen. Een dezer beelden is dat van Izaäk en Rebekka. Abraham, Izaäk's vader, stuurde zijn dienstknecht Eliezer naar een ver verwijderd land om een bruid voor zijn zoon Izaäk uit te zoeken. De dienstknecht nam tien kameelen en toog

uit naar Mesopotanië tot de stad Nahors. Daar ontmoette hij Rebekka, de dochter van Bethuel, een zeer schoone maagd. Eliezer „nam een gouden voorhoofdsiersel, welks gewicht was een halve sikkkel, en twee armringen aan hare handen, welker gewicht was tien sikkelen gouds.“ Rebekka stemde er in toe met Eliezer op te trekken en Izaäk's vrouw te worden. „En Rebekka maakte zich op met hare jonge dochteren, en zij reden op kameelen, en volgden den man [Eliezer]“, die haar geleidde tot Izaäk. „En Izaäk bracht haar in de tent zijner moeder Sara; en hij nam Rebekka en zij werd hem ter vrouw“ na zijner moeder Sara's dood. — Zie Genesis 24.

⁴¹⁸ In dit beeld is Abraham een type van Jehova; zijn vrouw Sara een voorstelling van het Abrahamietische verbond, uit hetwelk de Messias afstamt; Izaäk, de zoon, een type van Jezus, en Rebekka een type van de gemeente, de bruid van Christus. Eliezer, Abraham's dienstknecht, een type van den heiligen geest, wien opgedragen is de gemeente uit te noodigen en bij te staan en haar ten laatste met haar metgezellen te geleiden tot den tegenbeeldigen Izaäk, den Heere Jezus, den Bruidegom. Voor Jezus van de aarde afreisde, zeide hij tot zijn discipelen: „Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen Trooster geven... namelijk den geest der waarheid... Ik zal u geen weezen laten, ik kom weder tot u. Nog een kleinen tijd en de wereld zal mij niet meer zien; maar gij zult mij zien, want ik leef en gij zult leven.“ (Johannes 14 : 15-19) Eliezer is een beeld van den trooster, den heiligen geest, die uitgestort werd op Pinksteren, toen de weg geopend werd voor en de uitnoodiging gericht werd tot allen, die den Heer liefhebben, om volgelingen des Heeren Jezus te worden en tot de bruidsklasse te behooren. De tien kameelen, die Eliezer met zich meenam, stellen het Woord Gods,

de tien snaren van de harp, voor. Het gouden voorhoofdsiersel, Rebekka aangeboden, stelt het gezegende en aangename gevolg voor van het hooren van den roep: de bruid van Christus te zijn, en de twee armringen zijn een voorstelling van het blijvend gevolg van het gehoorgeven aan den goddelijken roep en het verrichten met alle macht wat onze handen te doen vinden.

⁴⁵⁷ De Psalmist beschrijft den roep: leden te worden van deze heerlijke bruid, zeer schoon: „Hoor, o dochter! en zie, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis, zoo zal de Koning lust hebben aan uwe schoonheid: derwijl hij uw Heer is, zoo buig u voor hem neder.” (Psalm 45 : 11, 12) Dezen roep beantwoordende, wijdt men den Heer zijn alles, wordt men verwekt door den heiligen geest en geleid door des Heeren geest in zijn Woord, neemt men toe in de gelijkenis des Meesters en gereedgemaakt voor de komst van den dierbaren Bruidegom. De dood van Sara, Abraham's huisvrouw, is een beeld van het einde van het Abrahamietisch verbond, waaronder de bruid van Christus ontwikkeld wordt. De aanneming van Rebekka door Izaäk en zijn huwelijk met haar na zijns moeders dood voorschaduwde de volkomen vereeniging tusschen Christus Jezus, den Bruidegom, en de gemeente, Zijn Bruid, aan het einde der wereld.

⁴⁵⁸ De Heer bereidde zijn bruid, de gemeente, toe gedurende de geheele Evangelische eeuw, van Pinksteren af tot nu aan toe. Velen zijn geroepen, weinigen uitverkoren, maar nog minder zullen getrouw zijn en slechts de getrouwen zal hij tot zich nemen. Kort voor zijn vertrek bij zijn eerste Advent zeide hij: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zoo zoude ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal

u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar ik ben." — Johannes 14:2, 3.

⁴⁵⁹ Hier staat dus een positieve verklaring van een der voornaamste redenen van de wederkomst des Heeren, het tot zich nemen van zijn bruid. Sinds zijn aanwezigheid houdt hij zich bezig met het oogstwerk, het bijeenvergaderen om zich heen van allen, die de bruidsklasse zullen vormen.

⁴⁶⁰ In het vijfentwintigste hoofdstuk van Mattheüs beschrijft de Heer deze koninkrijksklasse. (Matth. 25:1-13) Hij spreekt daar van tien maagden die hun lampen namen en den bruidegom tegemoet gingen. Een maagd is iemand, die rein is. Zij, die van den Heere Jezus, den Bruidegom, houden, verlangen naar zijn komst. Zij namen hun lampen. Lamp staat voor het Woord Gods, daar de Psalmist zegt: „Uw woord is eene lamp voor mijnen voet.” (Psalm 119:105) Enkelen dezer maagden waren dwaas en namen daardoor geen olie in hun vaten. De wijze maagden stellen de bruidsklasse, de getrouwen voor en de dwazen een door een groot aantal samengestelde klasse, niet behoorend tot de bruidsklasse, maar die toch zullen leven in de geestelijke sfeer. Ofschoon ze gewacht hebben op des Heeren wederkomst, zijn de dwazen onverschillig geweest. Zij hadden geen olie, de geest der waarheid, de liefdevolle ijver voor den Heer en zijn zaak, dus zijn zij nalatig geweest. De wijze maagden daarentegen hebben gewacht en hunne lampen schoon en brandend gehouden, dus Gods Woord onderzocht en acht gegeven op de vervulling der profetieën, zich beijverd de vruchten en de genade des geestes te ontwikkelen en gereed te zijn voor de komst van den Bruidegom. Wanneer zij, de bruidsklasse, bekend worden met het feit, dat de bruidegom tegenwoordig is, juichen ze mee: „Zie, de Bruidegom!” en haasten zich hem tegemoet te gaan. Gedurende

den oogsttijd der Evangelische eeuw, gedurende de tweede tegenwoordigheid des Heeren, hebben de leden der bruidsklasse, zoodra zij bekend werden met de waarheid van zijn tegenwoordigheid, zich zeer verheugd, daar de Heer weergekeerd is. Naarmate de getuigenissen van de tegenwoordigheid des Heeren en de oprichting zijns koninkrijks toenamen, werd de vreugde der bruidsklasse grooter. Terwijl zij uitroepen: „Zie, de Bruidegom“, beijveren zij zich anderen de boodschap der waarheid te brengen, opdat hun harten zich verheugen; zooals de apostel duidelijk beweert, 2 Timotheüs 4 : 8, heeft de Heer een bijzondere belooning voor hen, die zijn tweede tegenwoordigheid liefhebben. Deze bruidsklasse is niet groot van getal. Zij bestaat uit een klein aantal. Jezus noemde haar „een klein kuddeke.“ (Lucas 12 : 32) Bij monde van den Openbaarder geeft hij 144 000 op als het aantal. — Openbaring 14 : 1.

⁴⁶¹ Een aantal dezer heiligen zijn echter, te beginnen met de apostelen op Pinksteren, gedurende de geheele Evangelische eeuw, op verschillende tijden tot ontwikkeling gebracht. Zij stierven en wachtten op de wederkomst des Heeren. Sedert de Schrift aangeeft, dat de dooden vóór de opstanding niets weten, is het redelijk te verwachten, dat de Heer iets zal doen voor dezen, die gestorven zijn, getrouw aan hun verbond, en ook dat hij iets voor hen zal doen in den beginne van den tijd zijner tegenwoordigheid. Paulus zegt: „Want dat zeggen wij u door het woord des Heeren, dat wij niet zullen voorkomen degenen die ontslapen zijn. Want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem der archangels en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel, en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzoo zullen wij

altijd met den Heere wezen." — 1 Thessalonicenzen 4 : 15-17.

⁴⁶² Enkelen hebben dezen tekst verkeerd begrepen en meenden dat de Heer bij zijn wederkomst een groot geroep zou laten hooren en de dooden zou opwekken. Het woord, hier vertaald door geroep, beteekent boodschap ter aanmoediging. Het geeft een openbare boodschap aan, niet voor weinigen, maar voor een groot aantal. Het „geroep“, de „stem des archangels“ en de „bazuin Gods“ zijn symbolen. Letterlijk geeft het te kennen, dat onze Heer zal verschijnen ten tijde van of gedurende het aanmoedigingsgeroep, wat ten volle overeenstemt met de bewijzen die tot nu toe onderzocht zijn en die aangeven, dat de Heer tegenwoordig was in den tijd toen het volk aangemoedigd werd ten aanzien hunner rechten. Christenen moedigden elkaar aan door te vertellen van de tegenwoordigheid des Heeren. De volkeren hebben elkaar aangemoedigd voor hun vrijheid, rechten en voorrechten. De „stem des archangels“ beteekent, zooals hier gebruikt, een met volmacht, de hoofdboodschapper, Christus Jezus zelf. Hij komt met licht en waarheid, verlicht het verstand der menschen, leidt hen tot meerder licht, hetwelk gekomen is op het einde der eeuw, toen het aanmoedigingsgeroep, om rechten en vrijheid der volkeren en bevrijding der Christenen tot het koninkrijk des Heeren weerklonk op aarde.

⁴⁶³ In dezen tijd dient men de opstanding der heiligen, die stierven voor de wederkomst des Heeren, te verwachten; eveneens hun ontwaking uit de dooden en vergadering bij den Heer om voor eeuwig met hem te zijn. De geloovigen, die leven bij zijn komst, moeten daarom verwachten bij hun dood oogenblikkelijk te zullen veranderen van vleeschelijke tot geestelijke wezens. En eindelijk zullen, wanneer alle leden der bruids-

klasse hun loop beëindigd zullen hebben en van den vleeschelijken tot den geestelijken staat zijn overgegaan met heerlijke lichamen, zij zich voor eeuwig vermeien in vreugde en geluk. De Heer neemt nu zijn bruidsklasse tot zich, daar hun is toegezegd, erfgenamen Gods en medeërfgenenamen met Christus Jezus te zijn in zijn koninkrijk en met hem te heerschen. — Romeinen 8 : 16, 17; Openbaring 20 : 6.

Zijn Koninkrijk opgericht

⁴⁰⁴ Voor de grondlegging der wereld had God voorbeschikt een koninkrijk te stichten en een koninklijk geslacht, hetwelk het koninkrijk zou besturen, tot ontwikkeling te brengen. Het koninkrijk omvat zoowel het koninklijk huis of geslacht als het domein. Van tevoren het einde aller dingen wetend, beschikte God, niet alleen tot verlossing aller menschen, maar ook tot de uitverkiezing uit de menschen van een zeker aantal, hetwelk Hij gelijkvormig maakt aan het beeld en de gelijkenis Zijns geliefden Zoons, over te gaan. God bepaalde, dat zij het koninklijk, hemelsch geslacht zouden vormen. De Apostel Petrus zegt van deze klasse: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een volk voor een doel, opdat gij zoudt verkondigen de volkomenheden desgenen die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt.“ — 1 Petrus 2 : 9, 10; Diaglott.

⁴⁰⁵ Tot zijn discipelen, die later tot dezen zouden behooren, zeide Jezus: „Ik verordineer u het koninkrijk, gelijkewijs mijn Vader mij verordineerd heeft.“ (Lucas 22 : 29) Voorts: „Die overwint, ik zal hem geven met mij te zitten in mijnen troon.“ (Openbaring 3 : 21) De gemeente zal, samen met Jezus, volgens deze teksten het koninklijk geslacht, de koninkrijksklasse, ook wel

het zaad van Abraham genoemd, samenstellen, waardoor alle geslachten des aardrijks zullen gezegend worden. Om dit koninkrijk leerde hij zijn discipelen bidden. Dit is het koninkrijk, hetwelk, zooals Daniël verklaart, niet zal voorbijgaan en in de laatste dagen der koninkrijken dezer goddelooze wereldorde, opgericht zal worden. — Daniël 2 : 44; 7 : 14, 27.

⁴⁶⁶ De waarlijk gewijde navolgingen van Jezus hebben, gehoorzaam aan zijn vermaning, gewaakt en gewacht. Zij, die het voorrecht hadden te leven in den tijd zijner tweede tegenwoordigheid, hebben de gelukzaligheid van het einde der 1335 symbolische dagen of jaren, waarvan Daniël gesproken heeft, gesmaakt. Toen het grootsche, goddelijke voornemen aan dezen geopenbaard werd, leerden zij begrijpen, dat de Heer wedergekeerd en aanwezig is, en ofschoon onzichtbaar voor het menschenoog toch zijn macht gebruikt, om Satan te binden en de tegenwoordige goddelooze orde te vernietigen, zijn heiligen tot zich te nemen en alles te regelen voor zijn koninkrijk; dat hij zijn macht om te heerschen heeft aanvaard; en dat spoedig al de heiligen met den Heer zullen deelen in de eer, Gods voornemen verder uit te voeren. Zoodra deze snaar op de harp Gods aan hen geopenbaard is, juichen zij met uitbundige vreugde.

⁴⁶⁷ Terwijl deze heiligen nog op aarde zijn, met het oog des geloofs de wonderbaarlijke vervulling der profetieën aanschouwend, wachten zij geduldig op den tijd hunner verheerlijking, wanneer zij allen bekleed zullen worden met een nieuw en schoon lichaam als van Jezus, den geliefden Bruidegom, en hem zullen zien gelijk hij is.

- § 347. Welke gevoelens verwekt de wederkomst van een lieven vriend, die lang afwezig was?
- § 348. Omschrijf de uitdrukking „vriend“.
- § 348. Wie is 's menschen beste vriend? Waarom?
- § 349. Hoe lang is het reeds geleden, dat Jezus naar een ver land reisde? Wat zei hij van zijn wederkomst?
- § 349. Welke uitwerking zal de wederkomst van dezen besten vriend ter zegening der menschheid hebben op hen, die op zijn wederkomst wachten?
- § 349. Is zijn wederkomst een der snaren op Gods harp?
- § 350. Waarop hoopten de Joden en om wat smeekten zij?
- § 350. Waarop wachten en waarnaar verlangen de Christenen reeds negentien eeuwen?
- § 350. Waarop wacht en waarnaar hunkert de wereld?
- § 350. Hoe zal het de menschen gaan, wanneer zij vernemen, dat hun weldoener aanwezig is, om hen te zegenen?
- § 351. Is de wederkomst des Heeren voor Christenen een heerlijk accoord op Gods harp? Zoo ja, waarom?
- § 352. Welke op aarde heerschende toestanden zullen de menschen brengen tot een kennis van de wederkomst onzes Heeren?
- § 353. Bestaan er veel of weinig redenen voor de wederkomst des Heeren en dient men ze te onthouden?
- § 353. Mag men redeneeren over de Schrift? Zoo ja, waarom?
- § 353. Is er eenige logica in de ontwikkeling van Gods voornemen en bestaat er eenige samenhang in de Schriften?
- § 354. Welke stellingen, tot dus ver onderzocht, zijn door de Schrift onomstootelijk bewezen?
- § 354. Waarom moet de wereld in gemeenschap worden gebracht met den Heere Jezus?
- § 354. Welke redenen heeft de Heer om een rechtvaardige heerschappij op aarde in te stellen?
- § 354. Moet hij, ter instelling van die heerschappij, tegenwoordig zijn?
- § 355. Staaft de Bijbel deze redelijke gevolgtrekkingen?
- § 355. Wat zeide de Profeet Jesaja van de komst van dezen machtige?
- § 355. Tot welke veronderstelling geeft de uitdrukking „vader der eeuwigheid“ aanleiding?
- § 355. Welke zegeningen mag de mensch verwachten van die gezegende heerschappij?

- § 356. Tot welke veronderstelling omtrent de komst des Heeren kan men geraken door de woorden van Jehova, gesproken door den Profeet Ezechiël en gericht tegen den koning Zedekia, toen God Israëls heerschappij vernietigde?
- § 357. Wat verwacht men van de komst van dezen machtige?
- § 358. Wat deden de heidenen onder toelating van God, nadat Zedekia onttroond was?
- § 358. Welke wereldrijken deed Jehova Danëi voorspellen? Hoe lang zouden zij heerschen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 358. Mag men aannemen, dat de rechtmatige Koning tegenwoordig zal zijn, als de oude rijken uiteenvallen?
- § 358. Waarom noemt de Schrift dit rechtvaardige koninkrijk het koninkrijk der hemelen?
- § 359. In welke tweevoudige beteekenis wordt „koninkrijk” gebruikt?
- § 359. Waarover handelden de meeste gelijkenissen van Jezus?
- § 359. Wat leerde Jezus zijn discipelen, waardoor de belangrijkheid van het toekomstig koninkrijk des Heeren werd aangetoond?
- § 359. Mogen Christenen verhooring van hun gebeden verwachten?
- § 359. Geeft de Schrift, aangezien deze nieuwe koning een koninkrijk moet hebben, te kennen wie die koning zijn zal? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 360. Van welke misdaad werd Jezus beschuldigd, toen hij voor Pilatus stond?
- § 360. Wat vroeg Pilatus hem? Welk antwoord gaf de Heer?
- § 360. Welke beteekenis heeft het woord „wereld” hier en in andere Schriftteksten?
- § 360. Welke volkeren zouden op aarde heerschen van af Zedekia's ontrooning tot de wederkomst des Heeren?
- § 360. Wie is de onzichtbare heerscher dezer sociale orde van zaken?
- § 360. Welke namen heeft Satan?
- § 360. Hoedanig was Satan's heerschappij door zijn aard-sche vertegenwoordigers?
- § 360. Welke beteekenis dient men dan te hechten aan het antwoord des Meesters aan Pilatus?
- § 361. Wijst de gelijkenis der Ponden, waarover onze Heer de discipelen sprak, op zijn wederkomst?

- § 361. Geeft de gelijkenis der Talenten dat ook te kennen?
- § 362. Wat zeide Jezus kort voor zijn kruisiging zijn discipelen van zijn wederkomst? Haal zijn woorden aan.
- § 363. Waar bevonden zich Jezus en zijn discipelen, toen hij ten hemel voer?
- § 363. Haal het Schriftuurlijk verslag van zijn hemelvaart aan.
- § 363. Wie waren de mannen, die toen bij de discipelen stonden en tot hen spraken?
- § 363. Waarom hadden deze engelen menschelijke gedaanten aangenomen en tot de discipelen gesproken?
- § 363. Waren de discipelen geheel overtuigd van de wederkomst des Heeren? Zoo ja, welken invloed had het op hun leeringen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 364. Wat zeide Paulus aan Timotheüs op het eind zijner aardsche loopbaan over de wederkomst des Heeren?
- § 364. Welke bijzondere belofte is gedaan aan degenen, die zijn verschijning liefhebben?
- § 365. Van welken aard is het boek der Openbaring?
- § 365. Wat staat in het laatste deel van dat boek over de wederkomst onzes Heeren opgeteekend?
- § 366. Kan er eenigen twijfel omtrent de wederkomst des Heeren bestaan? Zoo niet, waarom niet?
- § 367. Welke is een der belangrijkste vragen over zijn wederkomst, die het eerst behandeld dient te worden?
- § 367. Waaruit zullen wij de bewijzen van de wijze der wederkomst des Heeren kunnen putten?
- § 367. Is het redelijk te verwachten dat hij in hetzelfde lichaam, waarmede hij werd gekruisigd, wederkeeren zal? Zoo niet, waarom niet? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 367. Hoe zullen Jezus' trouwe volgelingen hem zien?
- § 367. Heeft een menschelijk wezen het heerlijk lichaam van den Heere Jezus aanschouwd? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 368. Waarom zullen de discipelen hem zien, zooals hij is?
- § 368. Waarom kunnen vleeschelijke oogen hem niet aanschouwen?
- § 368. Hoe zullen, volgens Paulus, Christenen van nu aan Jezus Christus kennen?
- § 369. Welke plaats nam Jezus ten opzichte van den Vader na de hemelvaart in?
- § 369. Bewijs uit de Schrift, dat hij een geestwezen is.

- § 369. Wat zeide Jezus tot Nicodemus van een geestwezen, en hoe verklaart dit gezegde het feit, dat vleeschelijke oogen den verheerlijkten Heer niet kunnen aanschouwen?
- § 370. Mag men dan verwachten dat onze Heere tegenwoordig kan zijn zonder door de menschen gezien te worden, maar wel erkend door zijn ware volgelingen?
- § 370. Hebben, ofschoon Satan de god dezer tegenwoordige booze wereld is, vleeschelijke oogen hem gezien?
- § 370. Waaruit zullen de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde bestaan?
- § 370. Zal de heerscher dezer nieuwe hemelen, de Messias, zichtbaar zijn?
- § 370. Bestaat er eenigen grond om aan te nemen, dat de menschen den Heer zullen aanschouwen?
- § 371. Mag men steeds het woord „toekomst” gebruiken voor de tweede verschijning des Heeren? Zoo niet, welk ander woord dient men te gebruiken?
- § 372—382. Noem een aantal teksten op, waarin het woord „toekomst” beter vertaald is door „tegenwoordigheid”.
- § 383. Wat gaven de engelen, die bij de hemelvaart onzes Heeren aanwezig waren, de discipelen te kennen over de manier zijner wederkomst? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 383. Welk licht werpt dit op de wijze zijner wederkomst?
- § 383. Wat geeft het komen als een dief in den nacht te kennen, en hoe verklaart het de wederkomst onzes Heeren? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 383. Wat stelt de nacht voor?
- § 384. Wat zeide de Heer van degenen die aankondigen zullen, dat hij zich in de woestijn of binnenkameren bevindt?
- § 384. Wat bedoelde de Heer, toen hij, sprekende van zijn wederkomst, zeide: „gelijk de bliksem uitgaat van het Oosten en schijnt tot het Westen, alzoo zal ook de tegenwoordigheid van den Zoon des Menschen wezen”?
- § 385. Welke planeet of hemellichaam wordt gebruikt om de tweede verschijning des Heeren te illustreeren?
- § 386. Waarom dient men steeds te bedenken, dat de Heer bij zijn tweede verschijning voor de menschen niet zichtbaar zal zijn?
- § 387. Is de tijd zijner wederkomst voor Christenen van belang?

- § 387. Som de verschillende opvattingen op, die men koestert omtrent des Heeren wederkomst.
- § 387. Waarom wenschen enkelen van hen, dat hij niet wederkomen zal?
- § 388. Is men gerechtigd aan te nemen, dat men den tijd zijner wederkomst nimmer zal weten? Zoo niet, waarom niet?
- § 388. Is het redelijk te veronderstellen dat Jezus het vóór dien weten zal?
- § 388. Zou hij zijn discipelen bevolen hebben te waken, indien zij van zijn wederkomst niet zouden weten?
- § 388. Wat zeide Jezus, na zijn opstanding uit den dood, van de macht, hem gegeven?
- § 388. Mag men daaruit besluiten dat hij toen alles van zijn wederkomst wist en eveneens van den tijd hiervan?
- § 388. Kan men aannemen, dat de engelen in den hemel te weten zullen komen, wanneer dit groot gebeuren plaatsvindt?
- § 389. Beloofde de Heer zijn discipelen, dat zij weten zouden van zijn wederkomst, na de uitstorting des heiligen geestes?
- § 389. Welke Schriftuurlijke belofte hebben de Christenen dat deze dingen hen te bestemder tijd geopenbaard zullen worden?
- § 389. Wat zeide Paulus, nadat hij den heiligen geest ontvangen had en onder inspiratie aan de Thessalonicenzen schreef, van de tijden en gelegenheden en wederkomst onzes Heeren?
- § 389. Kan men aannemen, dat de wakende Christenen onwetend zijn van de wederkomst onzes Heeren?
- § 390. Op welke wijze sprak Jezus van zijn wederkomst?
- § 390. Welke beteekenis heeft de profetie voor de tegenwoordigheid des Heeren?
- § 390. Geeft de vervulling der profetieën den wachter het recht gevolgtrekkingen te maken over de wederkomst des Heeren?
- § 391. Hoe gebruikte Jezus den natuurlijken oogst ter verklaring zijner wederkomst?
- § 391—392. Herhaal de gelijkenis van de tarwe en het onkruid en eveneens de Schriftuurlijke uitlegging hiervan.
- § 393. Tot welk beslist besluit leidt deze verklaring des Heeren van zijn wederkomst?

- § 393. Moet hij tegenwoordig zijn eenigen tijd voor het einde der eeuw of wereld?
- § 393. Moet de Heer tegenwoordig zijn voor den oogst?
- § 394. Welke groote geschiedkundige feiten heeft Daniël profetisch opgeteekend?
- § 394. Kon de Profet Daniël deze gegevens, die leiden tot „den tijd van het einde“ begrijpen?
- § 394. Wat zeide Daniël zelf over het begrijpen zijner profetie?
- § 394. Wie, zeide hij, zouden het te rechter tijd begrijpen?
- § 394. Wat beteekent „tijd van het einde“?
- § 394. Wat zou volgens Daniël beslist plaatsvinden in den „tijd van het einde“? Haal den Schrifttekst aan.
- § 395. Geef de vervulling van de profetie van Daniël (11 : 40, 41) aan.
- § 395. Wie werd in verband met Napoleon's veldtocht in deze profetie bedoeld met „koning van het Zuiden“ en wie met „koning van het Noorden“?
- § 395. Wanneer eindigde Napoleon's veldtocht als bedoeld in deze profetie?
- § 395. Op welke wijze is de „tijd van het einde“ beslist vastgelegd en omschreven?
- § 396. Sedert welk tijdstip in de wereldgeschiedenis werden de regeeringen voorgesteld door dieren?
- § 396. Wat zeide de Profet Daniël van het vierde dier?
- § 396. Wat zijn de drie samengestelde deelen van het „dier“?
- § 397. Haal de woorden van Daniël in Daniël 12 : 5—7, aan.
- § 397. Wat beteekent in Bijbelsymboliek „tijd“?
- § 397. Hoeveel tijd zou in deze profetie volgens Daniël verstrijken van het begin van deze dierlijke orde af tot den „tijd van het einde“?
- § 397. Op welke wijze is het begin van den „tijd van het einde“ positief vastgelegd als 1799 A. D.?
- § 398. Welke andere tijdperken noemde de Profet Daniël in het twaalfde hoofdstuk?
- § 398. Vanaf welken datum moet men deze profetische dagen berekenen, aan de hand van bovengenoemde feiten?
- § 398. Als men den regel: een jaar voor een dag toepast, wanneer zullen de 1335 dagen van Daniël's profetie eindigen?
- § 399. Waarom is vervulde profetie een voldoende bewijs voor het onder bespreking zijnde onderwerp?

- § 399. Welke waarde hebben natuurlijke feiten voor het onderzoek van het een of ander onderwerp?
- § 400. Bestaat er verschil tusschen het begin van den „tijd van het einde“ en de tegenwoordigheid des Heeren?
- § 400. Welke tijdruimte wordt bedoeld met „tijd van het einde“?
- § 400. Van wanneer dagteekent des Heeren wederkomst, en gedurende welk deel van „den tijd van het einde“ verscheen hij?
- § 401. Bestond er eenige reden deze belangrijke datums gedurende een geheelen tijd verborgen te houden? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 401. Mag men aannemen, dat Jehova eenige aanwijzing zou geven, waardoor men deze gebeurtenis zou kunnen herkennen?
- § 402. Wat beval Hij Daniël te verwachten als teken van den „tijd van het einde“?
- § 402. Indien 1799 het begin van den „tijd van het einde“ aangeeft, mag men dan een specifieke vervulling van deze profetie van Daniël kort daarop verwachten?
- § 402. Wie mochten den Bijbel vóór 1799 gebruiken?
- § 402. Aan welke straffen was het gewone volk onderworpen wegens het bezit van een Bijbel?
- § 402. Welke gebeurtenis in 1799 bracht een verandering in deze toestanden?
- § 402. Wie had de leer van het goddelijk recht der koningen en goddelijke volmacht der geestelijkheid geleeraard?
- § 402. Welk geschiedkundig gebeuren deed een licht over deze leer voor het volk opgaan?
- § 402. Op welke wijze gaf dit den aanvang van de vervulling van Daniël's profetie aan?
- § 403. Wanneer en hoe spoedig na 1799, het begin van den „tijd van het einde“, werden de groote Bijbelgenootschappen opgericht?
- § 403. Noem ongeveer hoeveel Bijbels onder het volk daarna verspreid werden.
- § 403. Heeft het Paapsche stelsel verheugd deelgenomen in de verspreiding der Bijbels onder het volk?
- § 403. Wanneer begon het volk te begrijpen, dat God geen onderscheid kent van personen, of het priesters of leeken zijn?
- § 404. Vertel iets van de toename van de algemeene kennis sinds 1800.

- § 405. Welke vervoermiddelen gebruikte men vóór 1799 voor landreizen?
- § 405. Is er eenige toename in het reizen kort na 1799 geweest?
- § 405. Wanneer werd de eerste stoomlocomotief in gebruik genomen, en hoedanig is het snelverkeer sindsdien toegenomen?
- § 406. Wat beteekent „dag der toebereidselen Gods“?
- § 406. Welke profeet beschreef een spoortrein? Haal de profetie aan.
- § 407. Wanneer is de telegraaf uitgevonden? Welke communicatiemiddelen zijn daarna gevolgd?
- § 408. Kan er eenigen twijfel bestaan omtrent deze natuurlijke feiten die een vervulling van Daniël's profetie over den „tijd van het einde“ aangeven?
- § 409. Wat zeide Jezus van het laatste deel van den „tijd van het einde“ en hoe zal het worden aangegeven?
- § 409. Gaf de Apostel Paulus te kennen, dat het volk meerder licht zou zien in den „tijd van het einde“?
- § 410. Welke andere bewijzen zijn er van het in dien tijd toenemende licht?
- § 410. Welke groep van menschen zijn eeuwenlang verdrukt, en wanneer begonnen zij hun rechten te erkennen?
- § 410. Wanneer werd de eerste arbeidersbond opgericht?
- § 410. Noem enkele der groote ontdekkingen en uitvindingen sinds 1874, die de vervulling van Daniël's profetie, de tegenwoordigheid des Heeren en den „tijd van het einde“, aangeven.
- § 411. Wat ontdekt de Schrift over de parallel der Evangelische en Joodsche eeuw?
- § 411. Wanneer begon de Joodsche oogst?
- § 411. Wat beteekent „oogst“?
- § 411. Zeide Jezus dat er een oogst zou zijn op het einde der wereld bij zijn tweede tegenwoordigheid?
- § 411. Beschrijf de parallel des Joodschen en Evangelischen oogstes.
- § 412. Waarvan werd de natuurlijke Joodsche oogst gebruikt als illustratie?
- § 412. Welk gebruik heerschte onder de Joden na het oogsten van het graan?
- § 412. Wat wordt hierdoor aangeduid dat men mag verwachten van 1878 tot 1918 en na deze periode?

- § 413. Wat zeide Jezus, als antwoord op de vraag der discipelen: wanneer hij tegenwoordig zou zijn, over den oogst en het uitzenden van boodschappers? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 415. Wat beteekent in Jezus' verklaring, voorkomende in Mattheüs 24:31, het woord „bazuin“?
- § 416. Geef een uitlegging van het woord „engelen“, in dezen tekst gebruikt.
- § 416. Mag men aannemen, dat de Heer een bijzonderen boodschapper zal gebruiken gedurende den oogsttijd?
- § 416. Wat belofde Jezus in betrekking tot de aanstelling van een zoodanigen boodschapper? Haal Mattheüs 24:45—47 aan.
- § 417. Welke aanwijzing van de vervulling dezer profetische verklaring onzes Heeren heeft men van af 1870?
- § 417. Welk tijdschrift heeft gedurende een veertigtal jaren voortdurend onzes Heeren wederkomst verkondigd?
- § 418. Welke aanwijzingen omtrent het verzamelen van Christenen, ongeacht de gezindte, heeft men sinds 1878?
- § 418. Beschrijf het werk, dat verricht is door den bijzonderen boodschapper des Heeren.
- § 419. Citeer de opmerkingen, voorkomend in „The Continent“ over Pastor Russell.
- § 421. Welk genootschap werd in 1884 opgericht, en in welk verband staat zijn werk tot den oogst dezer eeuw?
- § 421. Wat was en is het doel van dit genootschap?
- § 422. Zijn de dus vergaderde Christenen volgelingen van een mensch?
- § 423. Haal Mattheüs 24:28 aan, en verklaar dezen tekst.
- § 424. Jezus stelt de ware kinderen Gods voor als tarwe. Wat gebruikte hij als voorstelling van schijn-Christenen? Haal Mattheüs 13:30 aan.
- § 425. Wat is de neiging van de zoogenaamde Christelijke gezindten sedert 1878?
- § 425. Hoe is sindsdien de boodschap des Heeren, voorkomend in Openbaring 18:4, op Christenen toepasselijk?
- § 425. Wat zeide de Heer door den profeet over het verzamelen van zijn volk in dien tijd? Haal Psalm 50:5, aan.

- § 423. Wat bewijst dit in verband met onzes Heeren tweede tegenwoordigheid?
- § 426. Wenscht de geestelijkheid der verschillende gezindten te spreken over onzes Heeren tweede tegenwoordigheid? Zoo niet, waarom niet?
- § 426. Waarom bespotten en schimpen deze heeren hen, die verkondigen, dat de Heer nu tegenwoordig is?
- § 426. Heeft de Heer dit voorspeld? Wat zeide de apostel hiervan?
- § 427. Waarom wenschten de discipelen de teekenen van des Heeren tegenwoordigheid en het einde der wereld te weten?
- § 427. Herhaal de vraag die zij Jezus op den Olijfberg stelden.
- § 427. Zal de letterlijke aarde ooit vernietigd worden? Staaf het antwoord met Schriftuurlijke bewijzen.
- § 428. Wat beteekent dan einde der wereld?
- § 428. Wat geschiedde met de eerste wereld?
- § 428. Hoeveel menschen werden van de eerste wereld naar die, welke de tegenwoordige, booze wereld genoemd wordt, overgedragen?
- § 428. Welk tijdperk wordt in de Schrift de tegenwoordige, booze wereld genoemd?
- § 428. Welke Schriftuurlijke bewijzen toonen aan hoe de tegenwoordige, booze wereld eindigen zal?
- § 429. In welke wereld en in welk deel derzelve beloofde God Abraham, dat door zijn zaad alle geslachten des aardrijks gezegend zouden worden?
- § 429. Welke uitspraak deed Jehova over Zedekia, den koning van Israël, uitspreken? Herhaal haar.
- § 430. Wanneer werd Zedekia onttroond?
- § 430. Wie richtte het heidensche wereldrijk toen op?
- § 430. Wanneer begonnen „de tijden der heidenen“? Hoe lang zullen zij duren?
- § 430. Wien noemde de profeet als „hij, wiens recht het is“?
- § 430. Mag men daaruit afleiden, dat deze Machtige tegenwoordig zal zijn vóór de ineenstorting der oude orde of tegenwoordige, booze wereld?
- § 430. Was het jaar 1914 een belangrijk jaar?
- § 431. Wat mag men redelijkerwijs van de heidensche naties na 1914 verwachten in verband met de voortzetting hunner heerschappij?
- § 431. Wat zal volgens de Openbaring de toestand dezer volken te dien tijde zijn? Haa! den tekst aan.

- § 432. Wat, zeide Jezus, zou het einde der wereld aangeven? Citeer zijn antwoord op de vraag.
- § 432. In hoeverre begon de vervulling dezer profetie in 1914?
- § 433. Op welke wijze is de vervulling dezer profetie ook de vervulling van de profetie van Daniël 2:44?
- § 433. Waarom worden deze koninkrijken der aarde vermalen?
- § 434. Haal de woorden van Jezus over de vervolging van zijn navolgers aan het einde der wereld aan, zooals ze in de evangeliën voorkomen.
- § 434. In hoeverre werden deze profetische uitspraken des Meesters in 1917, 1918 en 1919 vervuld?
- § 435—437. Geef eenige voorbeelden van des Heeren beschermende zorg over zijn volgelingen in dien beproevingstijd.
- § 437. Waarom mogen Christenen niet morren, maar zich verheugen over deze vurige beproevingen?
- § 438. Haal des Meesters woorden in Mattheüs 24:14, als antwoord op de hem gestelde vraag, aan.
- § 438. Wat zijn de aanwijzingen van een vervulling dezer profetische woorden?
- § 439. Wat zeide Jezus van het weervergaderen van Israël in Palestina als teeken zijner tweede tegenwoordigheid?
- § 439. Wat zeide Jezus, zijn volgelingen te doen wanneer zij deze dingen zien gebeuren, en waarom?
- § 440. Hoe is het oogsten van den „wijnstok der aarde” een teeken van onzes Heeren tegenwoordigheid en van het einde der wereld?
- § 442. Waarom vermaande Jezus zijn volgelingen te wachten op zijn wederkomst?
- § 443. Wat zou het er nu aan toe doen, indien niemand den dag of het uur zijner verschijning kent?
- § 443. Waarom zou een Christen in het duister moeten zijn omtrent de tijden en gelegenheden van onzes Heeren tegenwoordigheid?
- § 443. Mag men zijn tijd verspillen door te redetwisten over datums, dagen of uren?
- § 443. Wat bevestigen vervulde profetie en de natuurlijke feiten ten opzichte van deze vraag?
- § 443. Welke woorden liggen op de lippen der ware wachtlers bij het aanschouwen der overweldigende teekenen?

- § 443. Hoe beschrijft de Profeet Jesaja deze groep van getrouwe wachters? Citeer zijn woorden.
- § 444. Beschrijf degenen, die de harp nu bezitten. Welk lied zingen zij?
- § 445. Noem de drie hoofdredenen van de tegenwoordigheid onzes Heeren.
- § 545. Citeer de profetieën van Jesaja 34:1—4 en 51:6 en leg ze uit.
- § 446. Sommigen denken, dat de Heer ten tweede male tegenwoordig is, om de aarde te vernietigen. Welk bewijs toont aan, dat dit verkeerd is?
- § 447. Wat is de juiste uitlegging van Petrus' woorden in 2 Petrus 3:10—12?
- § 448. Wat bedoelde de apostel met zijn gezegde: „wij verwachten nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waarin gerechtigheid woont“?
- § 449. Welke bewijzen heeft men dat het vuur nu woedt?
- § 449. Hoe lang zal het blijven voortbranden?
- § 449. In welk verband staat dit tot des Heeren tegenwoordigheid?
- § 450. Wat is de Bijbelsche uitlegging van de benauwdheid der natiën en de verslagenheid te dien tijde?
- § 451. Beschrijf de daden der werkgevers en werknemers.
- § 451. In hoeverre zijn zij verontrust?
- § 452. Waartoe leidt deze verontrusting?
- § 453. Dreigen er grooter moeilijkheden? Zoo ja, wat zijn de bewijzen daarvan? Haal de teksten aan.
- § 453. Wat zal volgen op dit algeheele schudden der aarde?
- § 453. Op welke wijze brengt des Heeren tegenwoordigheid de verborgen dingen aan het licht? Staaf uw antwoord met Schriftteksten.
- § 454. Welke werking heeft dit licht op Satan en zijn koninkrijk?
- § 454. Welken invloed heeft des Heeren tegenwoordigheid op de volkeren der aarde?
- § 454. Op welke wijze zullen door de benauwdheid de menschen de tweede tegenwoordigheid des Heeren gewaar worden?
- § 454. Wat beteekent „de dag der wrake Gods“, en wat zeide de Heer, dat hij te dien tijde met de volkeren doen zal?

- § 455. Wat beteekent bruidegom en wat bruid? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 455. Beschrijf het beeld van Abraham, Izaak en Rebekka; vertel wat ieder hunner voorstelt en wat het geheel aantoont.
- § 456. Wat stelde Eliezer in dit beeld voor?
- § 456. Haal datgene aan wat de Meester zeide over het zenden van den trooster tot zijn volgelingen.
- § 456. Wat stelden de tien kameelen, die Eliezer met zich meenam, voor?
- § 456. Wat stelden de gouden sieraden, die Rebekka werden aangeboden, voor?
- § 457. Citeer de woorden, waarmee de Psalmist de gemeente uitnodigt Christus' bruid te worden.
- § 457. Wat doen zij, die geroepen zijn, in antwoord op dien roep?
- § 457. Wat stelde Sara in betrekking tot de verbonden voor, en wat werd door haar dood afgebeeld?
- § 457. Wat stelde het aannemen van Rebekka als vrouw door Izaak, na zijn moeder Sara's dood, voor?
- § 458. Gedurende welk tijdperk heeft de Heer de bruid van Christus toebereid?
- § 458. Wat zeide Jezus over het bereiden van een bijzondere plaats voor de zijnen en over zijn terugkeer om zijn bruid tot zich te nemen? Citeer zijn woorden.
- § 459. Wat geven zijn woorden met het oog op een der hoofdredenen van zijn wederkomst te kennen?
- § 460. Geef een uitlegging van de gelijkenis der maagden.
- § 460. Verklaar de beteekenis van de lampen en van de olie in de lampen.
- § 460. Omschrijf maagd; en wat stelt een maagd in deze gelijkenis voor?
- § 460. Wat beteekent het schoon- en brandend houden der lampen?
- § 460. Welken invloed heeft de kennis van de tegenwoordigheid des Heeren op de maagden?
- § 460. Waarom is dit een bewijs, dat zijn tegenwoordigheid een der snaren op Gods harp is?
- § 460. Geeft de Schrift te kennen hoeverlen tot de bruidsklasse zullen behooren? Zoo ja, geef het bewijs.

- § 461. Wat zegt de Schrift, dat de Heer doen zal voor de getrouwe heiligen die lang geleden gestorven zijn, zoodra hij wederkomt? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 462. Wat beteekent een groot geroep in de Schrift?
- § 462. Beschrijf de vervulling hiervan.
- § 462. Wat wordt bedoeld met de stem des archangels?
- § 463. Mag men de opstanding der heiligen te dien tijde verwachten?
- § 463. Hoe vergadert hij de heiligen, die nog op aarde zijn, gedurende zijn tegenwoordigheid, tot zich?
- § 443. Noem eenige Bijbelsche beloften op, die aangeven, dat de gemeente voor eeuwig bij den Heere zal zijn.
- § 464. Wat wordt bedoeld met het koninkrijk Gods?
- § 464. Wie vormen het koninklijk, hemelsch geslacht? Haal de woorden van den Apostel Petrus hierover aan.
- § 465. Wat belofde Jezus deze klasse aangaande een koninkrijk?
- § 465. Waar zullen zij met den Heere Jezus samenzitten in zijn koninkrijk?
- § 465. Om welk koninkrijk leerde de Heer zijn discipelen bidden? Hebben de profeten der oudheid van hetzelfde gesproken?
- § 466. Wie hebben gesmaakt en smaken nog de gelukzaligheid, waarvan de Profeet Daniël spreekt in Daniël 12:12?
- § 466. Daar dezulken deze snaar der harp waardeeren, welk lied is dan voor hen geschikt?
- § 467. Waarop wachten de heiligen met geduld terwijl zij zich dus verheugen, en waarnaar zien zij uit?

HOOFDSTUK X

Snaar 9: *De Verheerlijking der Gemeente*

MET GEMEENTE wordt bedoeld een uitverkoren klasse, die onderscheiden en afgezonderd is van alle anderen. De gemeente van Christus bestaat uit Jezus Christus als hoofd en de 144 000 leden als het lichaam. (Colossenzen 1 : 18; Openbaring 7 : 4) Men noemt de leden van deze bijzondere klasse ook wel heiligen. Een heilige is iemand, die rein, heilig en onbezoedeld is. De volgelingen van Jezus Christus zijn van zichzelf niet heilig en onbezoedeld, maar verkrijgen deze heiligheid krachtens Zijn verdienste. Deze klasse van Christenen heet in den Bijbel ook wel „een koninklijk Priesterdom, een uitverkoren geslacht, een heilig volk, een verkregen volk.“ (1 Petrus 2 : 9) Zij worden ook „nieuwe schepselen“ (2 Corinthiërs 5 : 17) genoemd en vormen daarom een nieuwe schepping. Deze nieuwe schepping zal, eenmaal voltooid, de goddelijke natuur bezitten. (2 Petrus 1 : 4) De natuur wordt bepaald door het organisme. De natuur der gemeente zal gelijk zijn aan die van Jehova God. Het behaagde God, Jezus Christus, Zijn geliefden Zoon, de voorkeur te geven in Zijn voornemen; daarom maakte Hij hem tot hoofd der nieuwe schepping. — Colossenzen 1 : 18.

⁴⁶⁹ Deze nieuwe schepping begon toen Jezus Christus werd gedoopt in den Jordaan, verwekt tot de goddelijke natuur en gezalfd met den heiligen geest zonder mate. Als mensch was hij heilig, onbezoedeld en rein. Op dertigjarigen leeftijd kon hij volgens de wet priester worden, daarom wijdde hij zich toen, liet zich doopen

en werd verwekt tot de goddelijke natuur. Hierdoor werd hij door God geacht een nieuw schepsel te zijn. Hij werd als nieuw schepsel volmaakt gemaakt door hetgeen hij leed. — Hebreërs 5 : 8.

⁴⁷⁰ Vanaf zijn doop werd hij door Satan, den duivel, vervolgd, die hem trachtte te vernietigen. Deze vervolging was het gevolg van de woorden, die God gesproken had tot Satan, toen Adam ter dood veroordeeld werd: „Ik zal vijandschap zetten tusschen u en deze vrouw en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.” (Genesis 3 : 15) De vrouw wordt hier gebruikt als beeld of symbool van het Abrahamietische — Sara — verbond, waaruit het zaad der belofte geboren zou worden. Daar Izaäk de zoon der belofte was, is hij een beeld der gemeente. (Galaten 4 : 25–29) Het zaad der belofte is derhalve de nieuwe schepping. Het zaad der slang bestaat uit zichtbare en onzichtbare vertegenwoordigers, die haar nakomelingen zijn en die gebruikt worden ter volvoering van haar boosaardig werk. De Schriftgeleerden, Farizeërs en Doctors der wet werden in Jezus' dagen geacht te behooren tot Satan's nakomelingschap, zijn zaad. (Johannes 8 : 44) Door alle eeuwen heen hebben velen, die zeggen Christenen te zijn, behoord tot Satan's zaad en hebben al degenen vervolgd, die den Heere liefhebben.

⁴⁷¹ Onmiddellijk na den doop ging Jezus op een berg in de woestijn om Gods voornemen te bestudeeren en te overdenken, opdat hij onderricht mocht worden in de wegen, die God hem zou laten bewandelen. Op het einde van dit tijdperk van 40 dagen daalde hij af en werd door Satan aan een zware beproeving onderworpen. Jezus weerstond al deze verleidingen van den duivel. (Lucas 4 : 1–3) Jezus als het hoofd van het zaad der belofte werd het mikpunt van Satan's hand-

langers. Drie en een half jaar lang werd hij dagelijks gekweld door Satan en diens vertegenwoordigers, n. l. die menschelijke wezens, die den geest van den duivel bezitten. Gedurende drie en een half jaar was hij inderdaad een man van smarten, met lijden bekend. Dit lijden was noodig, opdat hij als nieuw schepsel volmaakt zou zijn. (Hebreërs 5 : 8, 9) Door zijn trouw, zijn oprechtheid en aanhankelijkheid aan God tot in den dood behaalde hij de overwinning, werd hij overwinnaar. Om deze redenen staat geschreven: „Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd en heeft hem eenen naam gegeven welke boven allen naam is; opdat in den naam van Jezus zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid Gods des vaders.“ (Filippenzen 2 : 9–11) De leden van het lichaam van Christus, de leden der gemeente, moeten in zijn voetstappen volgen. — 1 Petrus 2 : 21.

Voorbeschikt

⁴⁷² Ofschoon de uitverkiezing van de nieuwe schepping met Jezus' doop begon, had God lang van tevoren verordineerd, dat er een gemeente gevormd zou worden met Jezus als hoofd. Paulus schreef: „Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in hem voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen door Jezus Christus in Zichzelven naar het welbehagen van Zijnen wil, tot prijs der heerlijkheid Zijner genade door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde, in welchen wij hebben de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden naar den rijkdom Zijner genade, met welke Hij

overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid, ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijnen wil naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelven." — Efezeërs 1 : 4-9.

⁴⁷³ De wereld, waarvan hier gesproken wordt, is de sociale en politieke organisatie, die sedert den zondvloed tot de komst van het koninkrijk des Heeren bestaat en in de Schrift de tegenwoordige booze wereld genoemd wordt. Paulus zegt daarom, dat voor de grondlegging van deze wereld God verordineerd had, de leden der gemeente te verkiezen. Hij koos geen personen, doch verordineerde of beschikte, dat er een gemeente of nieuwe schepping zou worden gevormd en dat de leden daarvan door Zijn geliefden Zoon Jezus Christus als Zijn kinderen aangenomen en leden van Zijn huishouding zouden worden, tevens dat zij veranderd zouden worden tot het beeld en de gelijkenis van Jezus Christus, het hoofd. (Romeinen 8 : 29) Beschouwt men de ervaringen van Jezus, dan komt men tot de gevolgtrekking, dat de leden van het lichaam soortgelijke ervaringen moeten opdoen; dit is ook het geval.

⁴⁷⁴ Vijftig dagen na Jezus' opstanding was het Pinksteren. Toen ging de roep uit tot het overblijfsel der Joden om tot den Heer te komen; Jezus te aanvaarden als hun hoofd; om van Mozes overgedragen te worden tot Christus; deelgenooten te worden met de 144 000, die de gemeente vormen. Een roep beteekent een aankondiging, een uitnoodiging. De hier bedoelde roep is een aankondiging van Gods voornemen om leden van de gemeente uit te kiezen, een uitnoodiging voor degenen, die in de juiste gemoedsstemming zijn die uitnoodiging te aanvaarden. Velen zijn geroepen, maar weinigen hebben daarop geantwoord en zijn uitverkoren. (Mattheüs 22 : 14) Gedurende drie en een half jaar

bleef de roep tot de Joden beperkt, doch op het einde dezer periode werd Cornelius, den eersten heiden, het Evangelie gebracht. Hij hoorde, nam den Heer aan, wijdde zich ten volle om Gods wil de doen en werd aangenomen. (Handelingen 10) Van toen af ging de roep tot ieder, die de voorwaarden wenschte te aannemen en in des Meesters voetstappen wilde volgen.

⁴⁷⁵ Het Evangelie is gepredikt met de bedoeling den menschen Gods voornemen te doen begrijpen en hen in te lichten dat God de gemeente uitzoekt. Mannen, vol van wereldsche wijsheid, letten niet op het Evangelie. Dit is hun dwaasheid geweest. Daarom schreef Paulus: „Want nademaal in de wijsheid Gods de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zoo heeft het Gode behaagd door de dwaasheid der prediking zalig te maken die gelooven: overmits de Joden een teeken begeeren, en de Grieken wijsheid zoeken; doch wij prediken Christus, den gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken eene dwaasheid, maar hun die geroepen zijn, beiden, Joden en Grieken, prediken wij Christus de kracht Gods en de wijsheid Gods. Want het dwaze Gods is wijzer dan de menschen, en het zwakke Gods is sterker dan de menschen.” — 1 Corinthiërs 1 : 12–25.

⁴⁷⁶ Deze boodschap van Christus Jezus, den gekruisigde: het uitverkiezen der gemeente en de oprichting van zijn koninkrijk, was den Joden een steen des aanstoots; zij konden het niet begrijpen; zij konden het niet gelooven. Het meerendeel der heidenen leek het dwaasheid. In werkelijkheid was het geen dwaasheid. Het was de grootste wijsheid. Slechts weinigen hebben aan deze goddelijke wijsheid gehoor gegeven. Hij, die dacht wijs te zijn, kon geen volgeling van Jezus worden. Het was niet populair. Daarom zijn allen, die gedurende de Evangelische eeuw tot den Heer gekomen zijn en zich

gewijd hebben en in Zijn voetstappen volgen, nederig en ootmoedig van harte, verlangend den Heer en Zijn grootsch voornemen te kennen. Redenen waarom Paulus schreef: „Want gij ziet uwe roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat hetgeen iets is Hij teniet zou maken; opdat geen vleesch zou roemen voor Hem.” — 1 Cor. 1:20-27.

⁴⁷⁷ De hierin opgesloten gedachte is, dat op het eind geen enkel schepsel voor God zal roemen over hetgeen hij gedaan heeft. Allen, die de gemeente vormen, zullen erkennen, dat alles wat zij bezitten, hun als een genade-gift van Jehova ten deel geworden is. Voor hen, die werkelijk verlangen den Heer te kennen en te dienen, is de roep ten allen tijde buitengewoon grootsch. Zij worden ontroerd door de lieflijke woorden, die Jehova door Zijn Profeet tot hen richt om hen uit te noodigen leden van het koninklijke, hemelsche gezin te worden. De Psalmist schreef: „Hoor, o dochter! en zie, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis; zoo zal de koning lust hebben aan uwe schoonheid; dewijl Hij uw Heer is, zoo buig u voor Hem neder.” — Psalm 45: 11-12.

⁴⁷⁸ Daar Jezus Gods zoon is, is de gemeente, de bruid van Christus, de dochter Gods. Vandaar dat de Psalmist hier allen, die dochters moeten worden, uitnoodigt hun volk en het huis van hun aardschen vader te vergeten; en ernstig en gewillig des Meesters voetstappen te volgen. Zij worden uitgenoodigd voor den Heer neder te buigen, op te groeien in zijn gelijkenis en zoodoende heerlijk te worden.

De Ontwikkeling

⁴⁷⁰ De ontwikkeling der gemeente geschiedt niet oogenblikkelijk. Zij voltrekt zich geleidelijk. Men heeft ten onrechte gemeente en geleerd dat iemand, hoe boos hij ook gedurende geheel zijn leven was, indien hij op zijn stervenssponde zijn zonden belijdt en Christus aanneemt, een Christen wordt en na zijn dood oogenblikkelijk den hemel ingaat. Er bestaat geen enkele Schriftplaats, die deze leer steunt. Voor de ontwikkeling van een Christen is tijd noodig. Hij moet eerst berouw toonen, d. w. z. de verkeerde handelingen der wereld moeten hem mishagen, hij moet van levensrichting veranderen en den Heer zoeken. Hij moet zich bekeeren, zich afwenden van een verkeerde levensrichting en zich richten naar den Heer. Hij moet tot den Heere Jezus getrokken worden, een volle wijding maken, aangenomen worden door den Heer, voorgedragen aan den Vader, rechtvaardig gemaakt, van den heiligen geest verwekt worden, alvorens hij een nieuw schepsel kan zijn; van dien tijd af begint hij zich te ontwikkelen. Hij moet in de gelegenheid worden gesteld verschillende ervaringen op te doen, opdat hij door deze ondervindingen leeren kan hetgeen God verlangt, dat alle leden van de nieuwe schepping zullen weten.

⁴⁸⁰ Een jongen of meisje, die (dat) naar school gaat, om voor een bepaalde werkring te worden opgeleid, moet zich geestelijk zeer inspannen om zijn of haar geheugen te ontwikkelen. Daarom moet de leerling vele wiskundige opgaven oplossen en andere lessen volgen, opdat zijn geestvermogens ontwikkeld worden. Iemand, die getraind wordt voor een wedloop of eenig ander lichamelijken strijd, moet zich inspannen. Deze beginselen zijn voor de leden der nieuwe schepping van nog grooter gewicht. Zij worden opgeleid voor de hooge en zeer verheven plaats als lid van het koninklijke,

hemelsche gezin. Het moet ons dus niet verwonderen, dat hun opleiding soms zeer streng is. Een begrip van deze beginselen verklaart het niet populair zijn van Christenen en waarom zij zooveel geleden hebben in de achter ons liggende negentien eeuwen.

⁴⁹¹ De Psalmist schreef van de nieuwe schepping: „Ik ben mijnen broederen vreemd geworden, en onbekend mijner moeder kinderen. Want de ijver van uw huis heeft mij verteerd en de smaadheden dergenen die U smaden, zijn op mij gevallen.“ (Psalm 69 : 9, 10) Daarom werd Jezus den Joden vreemd, zoodat zij hem verachtten en verstieten. Door zijn ijver voor het groote voornemen van den hemelschen Vader werd zijn aardsch leven verteerd. Sinds Eden had Satan Jehova gesmaad en nu vielen deze smaadheden op Jezus. Men mag verwachten, dat de lichaamsleden dezelfde ondervindingen zullen opdoen. De apostel haalt dezen tekst aan en past hem toe op de volgelingen van Jezus, door te zeggen: „Want ook Christus heeft zichzelf niet behaagd, maar gelijk geschreven is: De smadingen dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen.“ — Romeinen 15 : 3.

⁴⁹² God is een groote econoom. Hij doet den toorn der menschen en andere schepselen Hem prijzen. Satan en zijn zaad hebben steeds de Christenen vervolgd en gesmaad. Jehova gebruikte deze vervolgingen tot ontwikkeling der leden van het lichaam van Christus. Zoo het Hem behaagde, Hij hadde den mensch beschermd voor de vervolgingen van Satan; door het toelaten van het gesar door zware beproevingen toonde Satan zijn eigen ontaard karakter en de weerstand, dien de gemeente bood, was een bewijs hunner liefde en wijding aan den Heer; voorts brachten zij de karaktereigenschappen, die Hem behagen tot ontwikkeling.

⁴⁶³ Iemand, die pas Christen wordt, lijdt niet zooveel als later, wanneer hij meer ontwikkeld is. De Schrift zegt dat hij in den beginne een nieuw geboren kind (zuigeling) is. Onze hemelsche Vader gaat met Zijn zuigeling precies zoo om, als wij met onze zuigelingen. Men voedt zuigelingen met melk en licht verteerbare spijsen, zoo ook hem, die pas Christen geworden is, zijn ondervindingen komen volgens den Apostel Petrus daarmee overeen: „Als nieuwgeboren kinderkens zijt gij zeer begeerig naar de redelijke onvervalschte melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen.” — 1 Petrus 2:2.

⁴⁶⁴ De apostel beschrijft daarna de groei van een Christen, door de gansche nieuwe schepping te vergelijken bij een gebouw, waarvan Jezus de uiterste hoeksteen is en aan welken de andere leden van het lichaam zijn samengevoegd. Hij zegt: „Indien gij anders gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is [zij, die verwekt zijn door den heiligen geest, hebben gesmaakt dat de Heere goedertieren is] Tot welken komende als tot eenen levenden steen, van de menschen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar, zoo wordt gij ook zelve als levende steenen gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus. Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie Ik leg in Sion eenen uitersten hoeksteen, die uitverkoren en dierbaar is; en: Die Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. U dan die gelooft, is hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: de steen, die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; dengenen namelijk, die zich aan het woord stooten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn.” — 1 Petrus 2:3-8.

⁴⁸⁵ Deze woorden omschrijvend, verklaart de apostel, dat Jezus de uiterste hoeksteen is. Hij is het hoofd der uitverkorenen. Hij is de Dierbare. Zij, die in hem gelooven, beschouwen hem ook als dierbaar; zij, die vasthouden aan dat geloof, zullen niet bedrogen worden. Gelooven beteekent handelen, door zich ten volle aan den wil des Heeren te wijden. Deze machtige is en was steeds een steen des aanstoots, een struikelblok voor hen, die niet geloofd hebben. Zij, die geen acht geslagen hebben op het feit dat hij Koning der Koningen en Heer der Heeren is, en dat het een voorrecht is, met hem te lijden, hebben zich aan hem gestooten en zijn van hem afgeweken. Het is een groot voorrecht met Christus te lijden. „Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook voor Hem te lijden.“ — Filippenzen 1 : 29.

⁴⁸⁶ De levensrichting der wereld staat juist tegenover die van een Christen; vandaar dat een Christen zich steeds moet inspannen om te kunnen groeien. Daarom schreef de Apostel Petrus: „Alle naarstigheid toebrengeende, voegt bij uw geloof deugd [dat is: kracht, standvastigheid, een vastberadenheid; stand te houden voor de waarheid en gerechtigheid] en bij de deugd kennis [om dit te kunnen doen moet men het Woord Gods onderzoeken, niet zoo nu en dan, maar regelmatig en systematisch], en bij de kennis matigheid [hetgeen beteekent zelfbeheersching; zich beheerschen bij uitdaging; kalm zijn, vriendelijk, berustend, vertrouwend op den Heer] en bij de matigheid lijdzaamheid [hetgeen beteekent blijmoedig volharden, hoe zwaar de beproevingen ook zijn; blijmoedig volharden, opdat het den Heer welgevallig zij en men een krachtig karakter vorme], en bij de lijdzaamheid godzaligheid [groeien in de gelijkenis des Heeren met godvrucht en reinheid], en bij de godzaligheid broederlijke liefde.“

[die vriendelijke en lieflijke neiging, die steeds bestaan moet en ook bestaat tusschen hen, die waarachtig broeders zijn], en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen [of dat onzelfzuchtige verlangen goed te doen; zelfs goed te doen aan anderen ten koste van ons zelven] — 2 Petrus 1:5-7.

⁴⁸⁷ Wanneer men erkent, dat de levensrichting der wereld precies tegengesteld is aan de bovengenoemde, dan wordt het duidelijk, dat men een voortdurenden strijd moet voeren en een blijvende wacht moet houden, zich steeds aan vervolgingen moet onderwerpen, welke teweeggebracht worden door misverstand. Door dit alles na te komen maakt men zijn roeping en verkiezing zeker. Dus schrijft de apostel: „Daarom, broeders, benaarstigt u te meer om uwe roeping en verkiezing vast te maken, want dat doende, zult gij nimmermeer struikelen. Want alzoo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig koninkrijk onzes Heeren en Zaligmakers Jezus Christus.” — 1 Petrus 10:11.

⁴⁸⁸ Zich aldus ontwikkelende, bindt het nieuwe schepsel den strijd aan tegen de verlagende neigingen zijns vleesches, tegen den geest der wereld en tegen Satan's beproevingen door verschillende handlangers. Deze strijd maakt hem sterker. Hij wordt niet bestreden met vleeschelijke wapens. Gods kracht werkt in hem bij dezen strijd tegen den vijand en is machtig genoeg om de bolwerken des boozen omver te halen. (2 Corinthiërs 10:4) De hoop: het koninkrijk in te gaan, stelt hem in staat door des Heeren genade stand te houden in den strijd om het goede. Johannes verklaart: „Een iegelijk, die deze hoop in hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij is.” (1 Johannes 3:3) Deze vurige beproevingen, door welke de Christen gaan moet, doen voor hem hetzelfde als het vuur voor het metaal. Het onreine wordt verbrand en het goud gelouterd. De Heere laat ze toe, daar ze rein maken.

⁴⁸⁹ God heeft voorbeschikt, dat alle leden der nieuwe schepping Zijn geliefden Zoon gelijkvormig zouden wor-

den. (Romeinen 8 : 29) Dit gebeurt niet door te peinzen over verkeerde dingen, doch door de hemelsche zaken te verstaan en ze steeds voor oogen te houden. Nu zijn de oogen van den Christen geopend, d. w. z. door zijn geestelijke oogen is hij in staat Gods Woord te begrijpen, zoodat wanneer hij den Bijbel inkijkt, hij de karaktergelijkenis in dat Woord afgebeeld ziet; en daar hij den geest des Heeren in zich heeft, gaat hij van den eenen graad van heerlijkheid over in den anderen. De Apostel Paulus vermeldt dat met de woorden: „Wij allen met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in eenen spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren geest.“ (2 Corinthiërs 3 : 18) De weg van een Christen gaat niet over rozen, gemak en aangenaamheden, maar is, zooals Jezus zeide, een smalle weg, die slechts door weinigen bewandeld wordt. — Mattheüs 7 : 14.

⁴⁹⁰ Jacobus schrijft: „Mijne broeders neemt tot een voorbeeld des lijdens en der lankmoedigheid de Profeten, die in den naam des Heeren gesproken hebben.“ (Jacobus 5 : 10) De oude profeten hebben veel geleden en toch hebben zij geen deel in deze koninkrijksklasse; hun lijdens had een tweevoudig doel (1) tot hun ontwikkeling, hetgeen hun tot nut zal zijn bij hun opstanding als volmaakte menschen; (2) om voorbeelden te zijn van de Gemeente, de volgelingen van Jezus.

⁴⁹¹ Jezus zeide: „En van de dagen van Johannes den Dooper tot nu toe wordt het koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, en de geweldigers nemen het met geweld.“ (Mattheüs 11 : 12) Daarmee toont hij aan dat de koninkrijk-der-hemelen-klasse, het koninklijk geslacht, geweld wordt aangedaan door Satan's handlangers en dat de geweldigers hen met geweld nemen. Wat hem geschiedde, gebeurt ook zijn volgelingen, zooals Paulus mededeelt: „Onze hoop van u is vast, als die weten dat gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijdens, gij

ook alzoo gemeenschap hebt aan de vertroosting." — 2 Corinthiërs 1 : 7.

⁴⁹² Waaron moet een Christen lijden?, zou men kunnen vragen. De apostel antwoordt hierop: „Geliefden, houdt u niet vreemd over de hitte onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame; maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzoo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig, want de geest der heerlijkheid en de geest Gods rust op u. Wat hen aangaat, hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat hij wordt verheerlijkt... Maar indien iemand lijdt als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen deele." (1 Petrus 4 : 12-14, 16) „Want het betaamde hem, om welken alle dingen zijn en door welken alle dingen zijn, dat hij vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, den oversten leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen. Want en hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit een; om welke oorzaak hij zich niet schaamt hen broeders te noemen." — Hebreërs 2 : 10-11.

⁴⁹³ Nogmaals wijst de Apostel Paulus er op, dat de Christen niet klaagt over de vervolgingen en het lijden en niet jegens God murmureert. De ware gevoelens zijns harten worden blootgelegd door des apostels woorden: „Wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den heiligen geest, die ons is gegeven." (Romeinen 5 : 3-5) Weer eens zegt de apostel: „Ik houd het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is

te waardeeren tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden." — Romeinen 8 : 18.

⁴⁹⁴ Geen waar Christen zal verwachten zonder lijden of kastijdingen des Heeren te blijven, daar deze getuigen, dat hij een volgeling van Jezus en een zoon Gods is. Het is ook een der manieren, waarop de geest des Heeren ons betuigt, dat wij de Zijnen zijn. (Hebr. 12 : 2, 11; Romeinen 8 : 16, 17) De Christen lijdt om verschillende redenen. Hij lijdt, omdat men hem niet begrijpt. Men vat zijn beweegreden verkeerd op. Hij wordt soms van landverraad beschuldigd, daar hij weigert met de wereldlingen ten strijde te trekken en menschenlevens te vernietigen. Soms wordt hij door valsche broeders vervolgd en ook wel door onwetenden. Hij aanvaardt deze beproevingen blijmoedig en geduldig.

⁴⁹⁵ Paulus heeft minstens evenveel of misschien nog meer geleden dan ieder ander volgeling van Christus. Hij leed schipbreuk, werd in de gevangenis geworpen, op zijn minst driemaal gegeeseld, gesteenigd en voor dood weggedragen. Niettegenstaande dit alles schreef hij: „Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gansch zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid: Dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet." (2 Cor. 4 : 17-18) Hij zag uit naar de heerlijkheid, die volgen zal; zooals het den Christen betaamt — niet naar *eenige* heerlijkheid, doch naar een zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid. De Christen heeft een welbehagen te denken aan de beloften over deze heerlijkheid, in Gods Woord vervat.

Beloften

⁴⁹⁶ De grootste belofte die aan de Gemeente gegeven is, is de toezegging van het eeuwige leven — voor eeuwig bij den Heer te zijn. Haar toesprekende, zegt Paulus:

„God zal een iegelijk vergelden naar zijne werken : degenen wel, die met volharding in goed doen heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwig leven.“ (Romeinen 2 : 6, 7) Let wel! Zij, die uitzien naar de groote belooning, volharden in goed doen, d. w. z. die blijmoedig verdragen alles, wat hen overkomt, wijl zij wandelen in des Meesters voetsporen. Laat ons enkele teksten onderzoeken, die spreken van Gods dierbare beloften over de heerlijkheid en eer, die volgens Zijn grootsch voornemen de Gemeente ten deel zal vallen.

⁴⁹⁷ *Heerlijkheid* is de uitdrukking, waarmede Jehova's tegenwoordigheid wordt beschreven. Het doet denken aan de heerlijkheid van Gods persoon en karakter. Heerlijkheid is verbonden aan Gods heiligheid. (Jesaja 6 : 1-4) Onze Heere Jezus wordt gezegd te zijn „het afschijnsel van Gods heerlijkheid“. Er wordt beweerd, dat hij is „het uitgedrukte beeld des Vaders“ en dat hij aan des Vaders rechterhand gezeten is. (Hebr. 1:3) De 144.000 leden van zijn lichaam zullen met hem zitten op zijn troon en in des Vaders tegenwoordigheid; dus in heerlijkheid. (Openbaring 3 : 21) Deze heerlijkheid, waarin zij zich zullen verheugen, zal zooveel verrukkelijker en schooner dan alle aardsche dingen ooit kunnen zijn, wezen, dat Paulus haar beschrijft als „een gansch zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid“. Onderwijl de leden der Gemeente tot ontwikkeling komen, dragen zij het beeld van den aardschen. Zij zijn onvolmaakte, menschelijke wezens, met onvolmaakte lichamen en zinnen. De belofte, hen evenwel gedaan, luidt: „Gelijkerwijs wij het beeld des aardschen gedragen hebben, alzoo zullen wij ook het beeld des hemelschen dragen.“ — 1 Corinthiërs 15 : 49.

⁴⁹⁸ Vanaf Pinksteren tot de wederkomst des Heeren hebben die dierbare en getrouwe heiligen, die in Christus gestorven zijn, geslapen en op zijn komst gewacht. Zij

zullen volgens den apostel het eerst begunstigd worden met een ontwaking uit de dooden. Hieruit volgt dat kort na het wederverschijnen des Heeren Jezus, toen de aanmoedigingskreet tot alle volkeren der aarde ging, de doode heiligen in Christus opstonden, tot den Heere Jezus in de lucht vergaderd werden, om, naar des apostels verklaring, eeuwig bij Hem te zijn. — 1 Thesalonicensen 4 : 16-17.

⁴⁹⁹ Degenen die overblijven; die bij des Heeren verschijning niet gestorven waren, maar sindsdien als andere menschen ontslapen zijn, zullen oogenblikkelijk veranderd worden. Hun opstanding is oogenblikkelijk zooals Paulus duidelijk zegt: „Zie, ik zeg u eene verborgenheid, wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden in een punt des tijds, in een oogenblik met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de dooden zullen onverderfelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.” (1 Corinth. 15 : 51, 52) Dezen zijn de gezegenden des Heeren, want zij zullen deel hebben in de eerste of voornaamste opstanding, om daarna met Christus te heerschen. (Openbaring 20 : 6) Deze beloften beteekenen, dat zij eeuwig bij den Heere Jezus in Jehova's tegenwoordigheid zullen zijn; dus in heerlijkheid. Eeuwenlang maakt Jehova deze klasse, die nieuwe schepping, klaar, „opdat Hij zoude bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, welke Hij ook geroepen heeft, namelijk ons.” — Romeinen 9 : 23, 24.

⁵⁰⁰ Gewoonlijk bezit het koninklijk huis van een volk de kostbaarste juweelen van dat volk. Deze juweelen worden in des konings tegenwoordigheid bewaard, zoodat hij ze, wanneer het hem behaagt, kan bewonderen. Van degenen, die de nieuwe schepping, de gemeente, zullen vormen, schreef de Profeet Gods: „En zij zullen, zegt de Heere der heirscharen, te dien dage, waarop

Ik mijne juweelen zal natellen, mij een eigendom zijn, en Ik zal ze verschoonen gelijk als een man zijnen zoon verschoont, die hem dient." (Maleachi 3:17; Engelsche vertaling) De profeet verhaalt dat de Heere Jehova hen bewonderen zal als het allerbeste Zijner heerlijke schepping, of zooals hij het uitdrukt: „Gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des Heeren, en een koninklijke hoed in de hand uws Gods.“ — Jesaja 62:3.

⁵⁰¹ Dengenen, die volharden in goed doen en trouw strijden tot het einde, is beloofd, dat zij deel zullen uitmaken van den tempel Gods en dus in Zijn tegenwoordigheid zullen zijn. „Die overwint, ik zal hem maken tot eenen pilaar in den tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en ik zal op hem schrijven den naam mijns Gods, en den naam der stad mijns Gods, namelijk van het nieuwe Jeruzalem, dat uit den hemel van mijnen God afdaalt, en ook mijnen nieuwen naam.“ — Openbaring 3:12.

⁵⁰² De zon, die de aarde verlicht, en alles op aarde leven geeft, is haar glans en heerlijkheid. De wetenschap verklaart, dat dit licht veroorzaakt wordt door ontplofbare gassen, die tot een afstand van 5.000 tot 300.000 mijlen boven de zon stijgen. Zij is de glans van het uitspansel en volgens den profeet is haar glans een beeld van de heerlijkheid der tegenwoordigheid Jehova's. „De leeraars zullen blinken als de glans des uitspansels.“ (Daniël 12:3) De leeraars zijn degenen, die zich toelleggen Jehova's wil te begrijpen en ten uitvoer te brengen. Zij zijn de rechtvaardigen, die dit geworden zijn door de verdienste van Jezus Christus, en die hij gedurende zijn tegenwoordigheid vergadert. Eenmaal in Jehova's heerlijke tegenwoordigheid gebracht, „zullen de rechtvaardigen blinken gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders.“ — Mattheüs 13:43.

De Harp Gods

⁵⁰³ Jezus deelde zijn discipelen mede: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zoo zou ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden... opdat gij ook zijn moogt waar ik ben.” (Johannes 14 : 2, 3) Er wordt dus beloofd de Gemeente een bijzondere woonplaats te bereiden; deze woonplaats zal de heerlijke tegenwoordigheid van den Heere Jehova zijn. Deze heilige of hemelsche koninkrijksklasse, het koninklijk geslacht wordt wel eens Sion genoemd. Van deze schreef de profeet des Heeren. „De Heere heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats.” (Psalm 132 : 13) De Psalmist schreef van haar heerlijkheid en schoonheid: „Uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende.” (Psalm 50:2) Jehova zal blinkende verschijnen, om door de nieuwe schepping alle geslachten des aardrijks te zegenen. De heerlijkheid, die de gemeente in de tegenwoordigheid van Jehova zal smaken, geeft buitengewoon groote vreugde, want „bij uw aangezicht is verzadiging der vreugde, lieflijkheden zijn aan uwe rechterhand eeuwiglijk.” — Psalm 16 : 11.

⁵⁰⁴ Wij kunnen er zeker van zijn, dat allen die zich in de heerlijke tegenwoordigheid van Jehova zullen bevinden, Zijn vrienden zullen zijn. Als een prikkel om te pogen die plaats te bereiken, schreef de profeet: „Die liefheeft met een rein hart en genade heeft op zijne lippen, zal de koning tot vriend hebben” (Spreuken 22 : 11; Leeser) en zal zekerlijk tot in der eeuwigheid bemind worden. — Spreuken 17 : 17.

⁵⁰⁵ *Eer* staat meer in betrekking tot een vastgestelde positie in Gods voornemen. God wordt steeds hoog in de harten Zijner schepselen, die Hem aanbidden, vereerd. De positie van de verheerlijkte gemeente zal zijn als de bruid van Christus, en altijd bij hem zijnde, zullen zij, daar hij nu aan de rechterhand des Vaders

zit, groote eer genieten. Die bijzondere eer geniet de gemeente als verheerlijkte bruid of gunstgenoot des Heeren Jezus, de Koning der heerlijkheid. Haar erkenning van de plaats, die zij als Zijn vrouw inneemt, geeft de overtreffende trap van haar heerlijkheid en eer aan. Jezus zeide: „Vader, ik wil . . . dat zij bij mij zijn, waar ik ben.“ — Johannes 17 : 24.

⁵⁰⁶ Van Jezus staat geschreven, dat hij „het uitgedrukte beeld des Vaders“ (Hebreërs 1 : 3), en dat hij de geliefde bruidegom en vriend van de leden der gemeente is. (Hoogelied 5 : 16) Nog weet men niet hoe de gemeente zal zijn, maar Johannes zegt: „Wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn, wij hem zullen gelijk wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is.“ (1 Joh. 3 : 21) God „heeft [hem] gesteld tot een erfgenaam van alles.“ (Hebreërs 1 : 2) Deze kinderen Gods, leden van het lichaam van Christus, zijn „erfgenamen Gods en medeërfgnamen met Christus“, in al de eer en heerlijkheid zijner positie. — Romeinen 8 : 17.

⁵⁰⁷ Toen Jehova Israëel het recht ontnam te heerschen, beloofde Hij dit te geven aan hem, wiens recht het is; den grooten Messias, zoodra hij komen zou. (Ezechiël 21 : 27) De profeet Gods schreef van hem: „Hem werd gegeven heerschappij en eer en het koninkrijk, dat hem alle volkeren, natiën, en tongen eeren zouden; Zijne heerschappij is eene eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn koninkrijk zal niet verdorven worden... Maar het rijk en de heerschappij en de grootheid der koninkrijken onder den ganschen hemel zal gegeven worden aan het volk der heiligen des Allerhoogsten, welks rijk een eeuwig rijk zijn zal, en alle heerschappijen zullen hem eeren en gehoorzamen.“ (Daniël 7 : 14, 27; Engelsche vertaling) Jezus beloofde zijn discipelen een deel in zijn koninkrijk, door te zeggen: „Ik verordineer u het koninkrijk gelijkerwijs mijn Vader mij dat ver-

ordineerd heeft; opdat gij eet en drinkt aan mijne tafel in mijn koninkrijk, en zit op tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls." — Lucas 22 : 29, 30.

⁵⁰⁸ Daar Jezus, de bruidegom, de groote Koning der heerlijkheid zijn zal, om te heerschen over alle volkeren, is den leden van het lichaam, de bruid, de overwinnaars, „macht over de heidenen" beloofd. — Openbaring 2 : 26.

⁵⁰⁹ De positie van de bruid zal gedurende het duizendjarige rijk niet alleen die van deelgenoot van Jezus Christus in het koninkrijk zijn, maar een van eer, die door alle eeuwen heen zal blijven bestaan. Paulus schrijft, dat God „ons mede heeft opgewekt en ons mede heeft gezet in hemelsche plaatsen in Christus Jezus; opdat Hij zoude betoonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom Zijner genade door de goeder-tierenheid over ons in Christus Jezus." — Efeziërs 2 : 6, 7.

⁵¹⁰ Op aarde zijnde, werd Jezus door de menschen veracht en verstooten. Hij werd bespot door de menschen en wordt nog steeds door allen bespot, behalve door degenen, die tot een kennis der waarheid gekomen zijn. De apostel verklaart echter, dat er een tijd zal aanbreken, waarin „alle knie zich zullen buigen en alle tong zal belijden, dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid Gods des Vaders." (Filippenzen 2 : 7-11) De leden van zijn lichaam, de waarlijk gewijde kinderen Gods, die volgen in de voetstappen huns Meesters, worden ook van de menschen veracht, tot het afval der aarde gerekend, vervolgd, gevangen genomen en velen hunner gedood; de wereld kent hen net zoo min als zij hem kende. Te bestemder tijd zullen allen, die geboren worden in het heerlijke koninkrijk onzes Heeren, door de menschen vereerd worden, aangezien, zooals geschreven staat, de menschheid hun positie kennen zal: „Van Sion zal gezegd worden: Die en die is daarin

geboren, en de Allerhoogste zelf zal ze rekenen in het opschrijven der volkeren, zeggende: Deze is daar geboren." (Psalm 87 : 5, 6) Daar zal het volk zich verheugen, dat het den hemelschen Vader behaagd heeft uit de arme, onvolmaakte menschheid 144 000 menschen te kiezen en hen door Jezus Christus volmaakt te maken. Naar Zijn belofte zal Hij de volkeren der aarde hen doen eeren. „Ik zal uwen naam doen gedenken van elk geslacht tot geslacht; daarom zullen de volkeren u loven eeuwiglijk en altoos." — Psalm 45 : 18.

⁵¹¹ De apostel beweert, dat dezen naar *onsterfelijkheid* streven. Dit woord beteekent hier onverderfelijkheid; een toestand die niet onderhevig is aan den dood. De Messiaansche klasse, hoofd en lichaam, zal niet onderhevig zijn aan verderf, ziekte of dood. Zelfs een volmaakt menschelijk wezen heeft voedsel noodig, om zijn organisme in stand te houden, doch de verheerlijkte gemeente, de Messias, de Christus, zal geen soort van voedsel behoeven om nieuwe kracht op te doen, daar haar krachten onuitputtelijk zullen zijn. Zij zullen leven in zichzelf hebben en in zulke overvloedige mate, dat zij er van kunnen weggeven en zullen weggeven zonder het te moeten aanvullen. Jezus verklaarde van zichzelf: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in zichzelf." — Johannes 5:26; 4:14.

⁵¹² Diezelfde belofte is gedaan aan allen, die deelen in zijn offeranderlijk sterven. (Johannes 6 : 53, 54) Zij zullen de goddelijke natuur deelachtig worden (2 Petrus 1:4) en aldus de macht krijgen anderen het leven te geven. De groote belooning, die hier wordt gegeven, is het eeuwige leven; onsterfelijkheid is die graad van eeuwig leven, die onverwoestbaar is. Hun, die een verbond gemaakt hebben met den Heer door Christus, wordt toegeroepen: „Weest getrouw tot den dood, en

ik zal u geven den kroon des levens." (Openbaring 2:10) Jacobus herhaalt: „Zalig is de man die verzoeking [beproeving] verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zoo zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen die Hem liefhebben." — Jacobus 1 : 12.

⁵¹³ Wanneer iemand verwekt is tot lid van het lichaam van Christus, krijgt hij nieuwe verlangens, nieuwe hoop, nieuwe neigingen. Hij begeert de heerlijkheden der aarde niet, maar de eer en heerlijkheid van het samenzijn met den Heer; hij verlangt den Heer te dienen met alle macht, zooals hem vergund is. Hij denkt dan aan de woorden van Paulus: „Uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met hem geopenbaard worden in heerlijkheid." — Colossenzen 3 : 3, 4.

⁵¹⁴ David, een type der gemeente, schreef profetisch over haar. Zijn woorden zijn in ruime mate toepasselijk op de gemeente. Hij gaf uitdrukking aan het verlangen des harten van de leden van het lichaam van Christus in de volgende bewoording: „Een ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik alle de dagen mijns levens mocht wonen in het Huis des Heeren, om de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijnen Tempel." (Psalm 27 : 4) Hij hoopt dus de heerlijkheid van het wonen in het Huis des Heeren in Zijn tegenwoordigheid, deelachtig te worden, Zijn liefelijkheid te aanschouwen en bekend te raken met Zijn grootsch voornemen.

⁵¹⁵ Weer geeft David een voorstelling van de gemeente, die zich in de tegenwoordigheid van Jehova verheugt in de heerlijkheid en eer, welke allen gegeven zal worden, die deel hebben in de eerste opstanding. Hij schrijft in dichterlijke taal: „De koning is verblijd over uwe sterkte, en hoe zeer is hij verheugd over uw heil! Gij hebt hem

zijns harten wensch gegeven, en de uitspraak zijner lippen hebt Gij niet geweerd. (Sela.) Want Gij komt hem voor met zegeningen van het goede, op zijn hoofd zet Gij eene kroon van fijn goud. Het leven heeft hij van U begeerd, Gij hebt het hem gegeven; lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos. Groot is zijne eer door uw heil; majesteit en heerlijkheid hebt Gij hem toegevoegd. Want Gij zet hem tot zegeningen in eeuwigheid, Gij vervroolijkt hem door vreugde met uw aangezicht." — Psalm 21 : 2-7.

⁵¹⁶ Hoe groot is het verschil bij de menschen tusschen den mensch Christus Jezus, die veracht werd door de Joden en den verheerlijkten Christus Jezus, wiens eer schijnt boven de glans des middags! De eer en waardigheid van de positie van Jezus Christus zullen grooten indruk op de menschen maken, wanneer zij allen den Heer zullen kennen. Welk een verschil tusschen het lichaam des lijdens en het lichaam der heerlijkheid! De leden des lichaams werden, zooals de profeet het schoon verhaalt, „gehouden uit den rotssteen gegraven uit de holligheid des bornputs." (Jesaja 51 : 1) Zij hebben moeizaam over het smalle pad geloopt, lijdend onder Satan en zijn zaad. Doch gedurende dezen tocht hadden zij dierbare beloften van hetgeen komen zou, en waarvan een luidt: „Zie, mijn knecht, dien ik ondersteun, mijn uitverkorene in dewelke mijne ziel een welbehagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal het recht der heidenen voortbrengen." — Jesaja 42 : 1.

⁵¹⁷ In het oog der wereld sterven dezen als gewone menschen, nochtans vallen zij als Vorst Jezus. (Psalm 82 : 7) Paulus, het lijdens der gemeente aan deze zijde van het voorhang besprekend, en het tegelijkertijd vergelijkend bij de heerlijkheid aan gene zijde, zeide: „Eene andere is de heerlijkheid der zon, en eene andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de

heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn. Het wordt gezaaid in verderfelijkheden, het wordt opgewekt in onverderfelijkheden. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid, het wordt gezaaid in *zwakheid*, het wordt opgewekt in kracht. Het wordt gezaaid als een natuurlijk lichaam, het wordt opgewekt als een geestelijk lichaam." — 1 Corinthiërs 15 : 41; Engelsche vertaling.

⁵¹⁸ Nu is de tijd aangebroken, waarin de leden van het lichaam oogenblikkelijk veranderen zullen. Het eene oogenblik worden zij gezaaid in verderfelijkheden, het volgend worden zij opgewekt in onverderfelijkheden. Het eene oogenblik gezaaid in oneer, het volgend opgewekt in heerlijkheid; het eene oogenblik gezaaid in *zwakheid*, het volgend opgewekt in kracht. Wanneer de gemeente voltallig is en al de 144.000 leden bij den Heer zijn, „dan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?“ (1 Corinthiërs 15 : 54, 55) Dan zullen allen, die deze klasse vormen, zich verheugen in heerlijkheid, eer en onsterfelijkheden, ja, zich vermeien in het eeuwige leven.

Het Koninkrijk naderende

⁵¹⁹ Het oogenblik moet eens aanbreken, waarop allen, die het lichaam van Christus vormen, hun loop aan deze zijde van het voorhang zullen beëindigd hebben en de hemelsche heerlijkheid zijn ingegaan. Sinds de Heer beloofd heeft, dat zijn tweede tegenwoordigheid zal dienen om allen die zijn lichaam vormen tot zich te vergaderen, moet men aannemen dat de verheerlijking der gemeente redelijkerwijs binnen korten tijd bij de tweede tegenwoordigheid des Heeren zal plaatsvinden. Het verstand van den Apostel Paulus was verlicht door de

kracht Gods, den heiligen geest, zoodat hij bij het schrijven over het koninkrijk van den Messias, de toestanden, die aan de oprichting daarvan onmiddellijk zouden voorafgaan, beschreef.

⁵²⁰ Jehova maakte bij den berg Sinaï een verbond met het volk Israëls. Toen dit verbond gemaakt werd, beval God Mozes den volke bekend te maken, dat zij zich zouden gereedmaken voor hetgeen plaats zou vinden. Mozes daalde, om Israël Gods bevel over te brengen, onder vreeselijke natuurverschijnselen van den berg af. Donderslagen en bliksemschichten en een dikke rookwolk omhulde den berg, en een stem, weerklinkend als een bazuingeschal, deed het volk in de legerplaats beven van schrik en de gansche aarde zeer trillen. Dit beeld voorschaduwde den tijd der benauwdheid op aarde; het hevige schudden van alle volkeren vlak voor de oprichting van Messias' koninkrijk en de oproeping van zijn bruid tot grondvesting van zijn koninkrijk. Paulus over dezen tijd sprekende, zegt vergelijkenderwijs: „Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg, die brandde met vuur, noch tot donkerheid en duisternis, en storm, en tot het geklank der bazuin en de stem der woorden, welke die ze hoorden, baden dat het woord tot hen niet meer zoude gedaan worden [want zij konden het niet dragen hetgeen er geboden werd: indien ook een ge-dierte den berg aanraakt, het zal gesteenigd of met een pijl doorschoten worden; en Mozes, zoo vreeselijk was het gezicht, zeide: ik ben gansch bevreesd en bevende].“ — Hebreërs 12 : 18-21; Engelsche vertaling.

⁵²¹ Men moet een tegenbeeldige vervulling van deze toestanden verwachten. Deze is er ook. De bergen [symbool van koninkrijken der wereld] staan in brand, en er is een groote storm en onrust en beroering der aarde; zoo verschrikkelijk zijn de tijden, dat de harten der menschen bezwijken van vreeze vanwege de dingen, die

zij zien aankomen op aarde. Over dien tijd sprekende, en tevens zijn woorden richtend tot de gemeente, zegt Paulus: „Gij zijt gekomen tot den berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelsche Jeruzalem en de vele duizenden der Engelen, tot de algemeene vergadering en de gemeente der Eerstgeborenen, die in de Hemelen opgeschreven zijn, en tot God den Rechter, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen, en tot den middelaar des Nieuwen Testaments Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.” — Hebreërs 12 : 22-24.

⁵²² Aldus beschrijft Paulus het vergaderen dergenen, die de geestelijke phase van Messias' koninkrijk vormen, de gemeente, hoofd en lichaam. Hij noemt haar het hemelsche Jeruzalem.

⁵²³ Opdat de volkeren der aarde en de schepselen des hemels eeuwig mogen denken aan de belangrijkheid van dezen grooten dag, waarin wij nu leven, openbaart God Zijn macht en gerechtigheid in Zijn handelingen met de volkeren. Ook zal het volk te bestemder tijd Gods liefde leeren waardeeren.

⁵²⁴ Hoe kostelijk nu op aarde te zijn! Voor vier duizend jaren hebben heilige mannen uitgezien naar den tijd, waarin Gods koninkrijk komen zou, maar begrepen het niet. Ook den engelen was het niet gegeven, het te begrijpen. Velen dezer menschen werden om gerechtigheidswille martelaren. Door Jehova's geest gedreven, schreven zij over het koninkrijk. De Psalmist dichtte liederen over en zong van den gezegenden dag. Negeentien honderd jaren lang hebben Christenen zich voortgesleept over het smalle pad, en nu kan men waarachtig zeggen: De Heere is tegenwoordig; de Heere heerscht! Het koninkrijk der hemelen is nabij!

⁵²⁵ Natuurlijk hebben de leden van het lichaam aan deze zijde van het voorhang het verlangen veranderd te

worden, daar zij dit sterfelijke zullen afleggen en het onverderfelijke aandoen en opgenomen zullen worden om eeuwiglijk bij den Heer te zijn en door Hem aan den grooten Jehova te worden voorgesteld. Daar wij den tijd zeer dicht genaderd zijn, zullen wij een oogenblik aannemen, dat wij juist aan gene zijde van het voorhang staan en de eerste blikken slaan op de heerlijkheden van het koninkrijk.

⁵²⁶ Wien zal de ware Christen verwachten het eerst te ontmoeten in het koninkrijk? Zekerlijk zal hij verlangen hem te zien, die een bijzondere vriend voor hem was gedurende zijn lijden. Als men aan een aardschen koning voorgesteld zal worden en men heeft een kennis of vriend aan het hof, wenscht men in de eerste plaats dien vriend te raadplegen, om van hem enkele wenken en aanwijzingen te krijgen alvorens men in de tegenwoordigheid van den koning verschijnt. De Christen verwacht bij zijn aankomst in den hemel den Heere Jezus en daarna volgens de belofte den hemelschen Vader te zien. De dierbare beloften, de gemeente gegeven, nasporende, komt de Christen tot de ontdekking, dat hij een onzichtbaren vriend heeft gehad op zijn aardsche pelgrimsreis, n. l. zijn beschermengel. De Psalmist zegt: „De engel des Heeren legert zich rondom degenen, die Hem vreezen en rukt ze uit.” (Psalm 34 : 7; Hebreërs 1 : 14) Deze engelen zijn ongetwijfeld boodschappers van Jehova, daar Jezus van hen zeide: „In den hemel zien zij altijd het aangezicht mijns vaders.” — Mattheüs 18 : 10.

⁵²⁷ De toestanden en gebeurtenissen in verband met de algemeene vergadering van de gemeente der Eerstgeborenen besprekend, schrijft Paulus: „Gij zijt gekomen . . . tot de vele duizenden der engelen.” Deze moeten rein, liefelijk en schoon van vorm en karakter

zijn. Zij hebben verslag gedaan van ieder lid van het lichaam van Christus. (Maleachi 3 : 16) Het zal een ware vreugde zijn kennis te maken met deze dierbare en schoone wezens, die de Christenen op hun weg tot hulp geweest zijn. Gewis zullen zij hulp verleen en aan hem, die dan in des Heeren Jezus' tegenwoordigheid verschijnt. Het is daarom niet onredelijk om aan te nemen, dat het eerste wezen, dat men aan gene zijde van het voorhang zal aantreffen, zijn beschermengel zal zijn.

⁵²⁸ Daarna volgt, zooals de apostel vermeldt, de „gemeente der Eerstgeborenen“. Jezus Christus is het hoofd van deze gemeente, de groote koning der heerlijkheid. Ongetwijfeld zullen alle leden van het lichaam verlangend zijn onzen bewonderenswaardigen Heer, die ons tot God verlost heeft door zijn dierbaar bloed, te zien. Hij is niet alleen onze Verlosser, Pleiter, en Heiland, maar ook onze Vriend. Het oogenblik van de verbintenis van bruid en bruidegom is zeer nabij gekomen. Welk een plechtig oogenblik zal dat zijn! Door lange en geduldige volharding in goed doen zijn alle deelen van het lichaam door de opgedane ervaringen, hen verschaft door des Heeren genade en dienst, gereed gemaakt voor dezen gelukkigen tijd en schoon geworden. „Zoo zal de koning lust hebben aan uwe schoonheid: dewijl Hij uw heer is, zoo buig u voor Hem neder.“ Ieder lid van de bruid zal in de gelegenheid zijn Jezus te zien, zooals hij is en gelijk Hem te zijn. Die tijd zal heerlijk zijn! (Johannes 3 : 2) Ieder Christen had hier op aarde eenige lieve Christenvrienden, waarnaar hij zeker zal uitzien, wanneer hij in den hemel komt. Natuurlijk zal iedereen verlangen den getrouwen apostel te zien, die door den Heer gebruikt is, om de huishouding des geloofs van voedsel te voorzien. Dan zullen zij uitzien naar degenen, die de Heer speciaal gebruikte als leeraren, onderwijzers en dienaren der gemeente, die vriendelijk en vol liefde

waren en blijmoedig voorzien hebben in de nooden der verschillende leden.

⁵²⁹ Men kan verzekerd zijn, dat de daar aanwezigen volmaakt in de liefde zullen zijn, daar de apostel dit met klem verklaart. (Efeziërs 4 : 16; Colossenzen 3 : 14) Ook kan men zich indenken, dat men teleurgesteld zal worden daar men enkelen, die men heeft liefgehad, daar niet zal aantreffen. Geen enkel Christen zal in den hemel zijn mede-Christenen zien, zoo dezen niet met een rein hart hun broeder hebben liefgehad, door vurige beproevingen zijn gegaan en zich verheugd hebben in de ervaringen, die de Heer hen liet meemaken. Elk lid van het goddelijke gezin zal schoon zijn, aangezien zij allen op den Heer zullen gelijken. Zooals de eene ster van de andere in heerlijkheid verschilt, zoo zullen de verschillende leden in die heerlijke omgeving verschillen. Wat een schoone vergadering zal dat zijn: 144 000 heerlijke wezens vergaderd om hun heerlijk hoofd Jezus Christus!

⁵³⁰ Wanneer allen vereenigd zijn met den Heere Jezus zullen zij, volgens Paulus, opdat de gemeente de beloofde heerlijkheid moge bekomen, voor den grooten, goddelijken troon van Jehova geleid worden. Judas vermeldt, dat onze Heer de leden van het lichaam niet alleen voor struikelen zal bewaren, maar ook onstraffelijk voor de tegenwoordigheid van Jehova's heerlijkheid met uitbundige vreugde zal stellen. — Judas 24.

⁵³¹ De dag, waarop de bruid voorgesteld zal worden, nadert. Voor het geestesoog rijst een onnoemlijk aantal engelen, die voor Gods troon vergaderd, een eerewacht vormen. De herauten des hemels verschijnen met gouden bazuinen ter aankondiging van de komst van bruid en bruidegom. Onbeschrijfelijk schoone muziek weerklinkt in de hemelen. Aller oogen zijn gericht op den triomfantelijken Held, den Koning aller koningen en Heer

aller heeren, den grooten Bruidegom, die daar nadert met zijn 144 000-ledige bruid. De heirscharen der hemelen heffen aan: „Halleluja! Want de Heere, de Almachtige God, heerscht. Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en zijne vrouw heeft zichzelf bereid.“ — Openbaring 19 : 6, 7.

⁵³² Onderwerpen wij nu het gewaad der bruid van Christus, die de heerlijkheid ingaat, aan een onderzoek. „En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad.“ (Openbaring 19 : 8). „Louter heerlijkheid is de koningsdochter daarbinnen, goudbrocaat is haar kleedij; in geborduurde kleederen wordt zij tot den koning geleid.“ (Psalm 45 : 14, 15; Leidsche vertaling) Symbolisch beschrijft de profeet haar inhaerente schoonheid, wanneer zij zonder gebreken voor de heerlijke tegenwoordigheid van Jehova wordt geleid. De tong der menschen kan de heerlijkheid en majesteit van dat schouwspel niet beschrijven. Voor den grooten witten troon des hemelschen Vaders zullen bruid en bruidegom één worden en zal de heerlijkheid der gemeente volkomen zijn. Daar, in de tegenwoordigheid van Jehova zal zij overvloed van vreugde en eeuwige blijdschap hebben.

De Bruid nu met haar Brui'gom één!
 Hoe heerlijk en hoe schoon!
 Zoo lieflijk was op aarde geen,
 Als die daar voor den troon.

⁵³³ De leden van het lichaam van Christus in heerlijkheid zullen een gedenkteeken zijn van Gods genade. Zij zullen de macht en de liefde van Jehova openbaren, die hen, onbeduidende schepselen onder de menschen, op Jezus na verhoogd heeft tot de hoogste plaats in het universum. Dan zullen zij in de macht van Jehova zijn

als een kroon der heerlijkheid in Zijn hand, om door Hem gebruikt te worden ter volvoering van datgene, dat Hij van voor de grondlegging der wereld had voorgenomen. Zoodra de verheerlijkte bruid van onzen hemelschen Bruidegom met eer en onsterfelijkheid bekleed zal zijn, zal zij eeuwig inhaerent (leven in zichzelf) leven bezitten. Samen met haar bruidegom zal zij anderen leven en zegen brengen.

⁵³⁴ Johannes kreeg een visioen van dit heerlijke, koninklijke, hemelsche gezin en beschreef het symbolisch als „de heilige stad, het nieuwe Jerusalem, nederdalende van God uit den hemel“. (Openbaring 21 : 1-5) Aldus beschrijft hij het komende koninkrijk van den Messias. Hij zag in dat visioen hoe de trouwe volgelingen van Jezus aan deze zijde van het voorhang de nadering van dien gelukzaligen tijd gadeslaan. Hij noemt hen: „degenen, die de overwinning hadden van het beest [die aardsche organisaties des duivels] en van zijn beeld, en van zijn merkteeken, en van het getal zijns naams [hun trouw is den Heer gansch gewijd] en zij stonden aan de glazen zee, hebbende de citers [harpen] Gods en zij zongen het gezang van Mozes den dienstknecht Gods [het gezang geleerd door de wet, welke een schaduw van betere, toekomstige dingen is] en het gezang des Lams [het gezang van de duidelijke vervulling der profetie en van de openbaring van Gods voornemen, zooals het is neergelegd in het Nieuwe Testament; zij spelen op hun harpen en loven Jehova], zeggende: Groot en wonderlijk zijn uwe werken, Heere, Gij Almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn uwe wegen, Gij, Koning der Heiligen.“ — Openbaring 15 : 2, 3.

- § 468. Omschrijf het woord „gemeente“?
- § 468. Waaruit bestaat de gemeente van Christus?
- § 468. Hoe worden degenen, die de gemeente vormen, ook wel genoemd?
- § 468. Wat is een heilige?
- § 468. Hoe worden zij, die het lichaam van Christus vormen, gereinigd?
- § 468. Wat wordt bedoeld met „nieuw schepsel“ en „nieuwe schepping“?
- § 468. Hoe wordt de natuur bepaald?
- § 468. Wie heeft de voorkeur op de hemelsche trap? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 469. Wanneer begon de nieuwe schepping?
- § 470. Waarom dezen tegenstand?
- § 470. Wat stelde de vrouw voor in het vonnis, uitgesproken door Jehova en opgeteekend in Genesis 3:15?
- § 470. Wien stelde Izaäk voor?
- § 470. Waaruit bestaat het zaad der slang? Geef enkele Schriftuurlijke bewijzen.
- § 470. Welk karakter heeft het zaad der slang?
- § 471. Waarheen ging Jezus onmiddellijk na zijn doop, en waarom?
- § 471. Aan welke beproeving werd hij kort daarna onderworpen? Geef het Schriftuurlijk verslag.
- § 471. Hoe lang leed hij door Satan en diens vertegenwoordigers?
- § 471. Op welke wijze behaalde hij de overwinning?
- § 471. Hoe beloonde Jehova Jezus wegens zijn trouwe toewijding aan het goddelijk voornemen zelfs tot den dood?
- § 471. Welke Schriftplaatsen toonen aan, dat de leden zijns lichaams in zijn voetsporen moeten volgen?
- § 472. Heeft God een nieuwe schepping voorbeschikt of verordineerd? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 473. Welke beteekenis heeft het woord „wereld“, zooals het gebruikt is in Efeziërs 1:4-9?
- § 443. Heeft God de personen, die de gemeente zullen samenstellen, verordineerd of voorbeschikt? Wat wordt er dan bedoeld met het te voren kennen?
- § 473. Kan men veronderstellen, dat de leden des lichaams dezelfde ondervindingen als Jezus zullen meemaken?
- § 474. Wanneer was het Pinksteren?
- § 474. Welke roep ging toen uit tot de Joden?
- § 474. Wat wordt bedoeld met roep?

- § 474. Wat zeide Jezus van het aantal, dat geroepen en uitverkoren is? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 474. Hoe lang bleef de roep tot de Joden beperkt?
- § 474. Wie was de eerste heiden, die dit evangelie ontving? Geef het Schriftuurlijk verslag.
- § 474. Tot wien ging daarna de roep?
- § 475. Waarom is het Evangelie gepredikt?
- § 475. Hoe is het evangelie den wereldwijzen voorgekomen?
- § 475. Wat zeide Paulus van de wijsheid dezer wereld en van de wijsheid Gods?
- § 476. Hoe ontvingen de Joden als volk de boodschap van den gekruisigden Christus?
- § 476. Hoe ontving het meerendeel der heidenen het evangelie?
- § 476. Welk deel der wijzen, machtigen en edelen zijn geroepen en hebben aan den roep des evangelies gehoor gegeven?
- § 476. Waarom hebben niet vele wijzen en edelen de waarheid aangenomen?
- § 476. Hoe heeft de roep ingewerkt op de nederigen van harte?
- § 477. Geef het Schriftuurlijk bewijs van de uitnodiging van Jehova, om leden te worden van de bruidsklasse.
- § 478. Waarom kan de gemeente Gods dochter genoemd worden?
- § 478. Welke schoonheid verwacht de Heer van de leden des lichaams?
- § 479. Eischt de ontwikkeling der gemeente tijd?
- § 479. Wat kan men zeggen van bekeeringen op het sterfbed?
- § 479. Wat moet men het allereerst doen, om een Christen te kunnen worden?
- § 479. Wat beteekent verbetering?
- § 479. Wat wordt bedoeld met bekeering?
- § 479. Wat geschiedt er na de bekeering vóór men een nieuw schepsel wordt?
- § 479. Waarom moet de Christen daarna vele beproevingen ondergaan?
- § 480. Waarom krijgen schoolkinderen zulk moeilijk geheugenwerk?
- § 480. Dient men zich te oefenen voor een lichamelijken strijd?
- § 480. Waarom moet een nieuw schepsel geoefend worden en beproevingen ondergaan?

- § 481. Wat zegt de Psalmist over de verhouding tusschen het nieuwe schepsel, zijn broeders en andere menschen?
- § 481. Voor wien werd Jezus een vreemde? Welke smaadheden droeg hij?
- § 481. Bewijs uit de Schrift, dat de leden des lichaams gelijksoortige smaadheden moeten dragen.
- § 482. Hoe heeft God Satan's vervolgingen ten goede voor de gemeente geleid?
- § 483. Wanneer is het lijden van een Christen erger, toen hij den Heer pas leerde kennen of later?
- § 483. Hoe wordt een Christen, die pas verwekt is, in de Schrift genoemd?
- § 483. Welk soort van geestelijk voedsel heeft hij noodig?
- § 484. Beschrijf in beeldspraak de ontwikkeling der gemeente en staaf dit met de Schrift.
- § 485. Omschrijf de woorden des apostels in 1 Petrus 2:3-8.
- § 485. Bewijs uit de Schrift, dat het een voorrecht is, met Christus te lijden.
- § 486. Verklaar de ontwikkeling van een Christen aan de hand van 2 Petrus 1:5-7.
- § 487. Wat moet een Christen doen om zijn roeping en verkiezing vast te maken? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 488. Tegen welke vijanden strijdt het nieuwe schepsel?
- § 488. Met welke wapenen strijdt hij? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 488. Door welken hoop wordt hij aangemoedigd in den strijd?
- § 488. Welken invloed heeft deze hoop op zijn reiniging?
- § 489. Tot welke gelijkenis zijn de leden der gemeente verordineerd?
- § 489. Waarom kunnen Christenen de dingen begrijpen, die de wereld niet verstaat? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 489. Hoe wordt de weg der Christenen genoemd? Is hij gemakkelijk?
- § 490. Wat zegt Jacobus den Christenen van het lijden der profeten?
- § 490. Waarom leden de profeten?
- § 491. Wat zeide Jezus van het nemen des Koninkrijks met geweld? Geef een uitlegging.
- § 492. Waarom moeten Christenen lijden? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 492. Waarom schaamt Jezus zich niet de leden der gemeente broeders te noemen?

- § 493. Mort of klaagt een ware heilige Gods over de vervolgingen? Geef bewijzen aan de hand van de Schrift.
- § 494. Verwacht de Christen niet te lijden?
- § 494. Wat betuigt hem het lijden?
- § 494. Waaruit ontstaat het lijden?
- § 495. Wie was een der volgelingen van Christus, die het meest geleden heeft?
- § 495. Noem zijn ervaringen op.
- § 495. Wat zeide hij van deze beproevingen?
- § 495. Wat was Paulus' grootste verwachting?
- § 495. Waaraan denkt de Christen met vreugde?
- § 496. Welke groote belofte is de gemeente gedaan? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 497. Wat beteekent het woord „heerlijkheid“ als gebruikt in de Schrift? Geef Schriftuurlijke bewijzen.
- § 497. Hoe wordt van Jezus gesproken ten opzichte van Gods heerlijkheid?
- § 497. Hoe zullen de leden van het lichaam met hem in heerlijkheid zijn?
- § 497. Hoe zal deze heerlijkheid zijn, vergeleken bij aard-sche dingen?
- § 497. Wat zeide Paulus van deze heerlijkheid?
- § 497. Naar wiens beeld zal de gemeente in heerlijkheid zijn?
- § 498. In welken staat bevonden zich de trouwe heiligen, die stierven tusschen Pinksteren en Christus' wederkomst?
- § 498. Wat zegt de Schrift van hun ontwaken bij Christus' wederkomst?
- § 499. Wat zegt de Schrift van de verandering bij de opstanding dier heiligen, die nog leven op aarde na Christus' wederkomst?
- § 499. Waarom worden zij genoemd: de gezegenden des Heeren?
- § 499. Waarom maakt Jehova eeuwenlang de nieuwe schepping gereed?
- § 500. Welk gebruik bestaat er bij het koningschap ten opzichte der edelsteen?
- § 500. Hoe vergelijkt de Schrift de heiligen met edelsteen?
- § 500. Hoe beschouwt Jehova hen, en op welke wijze voorgesteld door edelsteen? Geef Schriftuurlijk bewijs.

- § 501. Noem een Schriftuurlijke belofte der heerlijkheid den overwinnaar gedaan.
- § 502. Hoe is de zon gebruikt, om deze heerlijkheid voor te stellen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 502. Welke Schriftuurlijke belofte deed de Heer de gemeente in betrekking tot een hemelsche woonplaats?
- § 503. Wat zeide de Psalmist van de woonplaats des Heeren?
- § 503. Wat schreef de Profeet over de schoonheid van Sion?
- § 503. Waarom zal Jehova schijnen in de nieuwe Scheping?
- § 503. Hoe groot zal de vreugde der nieuwe schepping hierdoor zijn? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 504. Welke belofte staat in de Schrift over de vriendschap van den grooten Koning?
- § 504. Hoe zal deze groote vriend de leden der gemeente liefhebben?
- § 505. Wat beteekent de Schriftuurlijke uitdrukking: „eer“?
- § 505. Hoe wordt God door Zijn schepselen vereerd?
- § 505. Op welke wijze zal de gemeente een eereplaats bekleeden?
- § 505. Welke bijzondere verwantschap met Jezus teekent de groote eer, die den leden des lichaams zal ten deel vallen?
- § 506. Wat zegt de Schrift over de gelijkenis van Jezus en zijn verwantschap met de leden van het lichaam?
- § 506. Wat zegt de apostel van het verschijnen en de gelijkenis der gemeente?
- § 506. Wie is aangesteld als erfgenaam over alle dingen?
- § 506. Wie deelt met hem deze eer? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 507. Wien beloofde Jehova de heerschappij en de regeering over de aarde bij Zedekia's ontrooning?
- § 507. Wat zegt de Profeet Daniël over het geven van deze heerschappij aan Jezus?
- § 507. Wat is de uitgebreidheid van zijn heerschappij en koninkrijk?
- § 507. Hoe zullen de volkeren het beschouwen?
- § 507. Welke belofte over eer is de gemeente in verband hiermee gedaan? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 508. Wie zal de groote Koning der heerlijkheid zijn, die de volkeren regeeren zal?

- § 509. Is eenige eervolle belofte aan de gemeente in verband hiermee gedaan?
- § 509. Welke Schriftuurlijke belofte is de gemeente gedaan, dat zij in de toekomstige eeuwen een eereplaats zal bekleeden?
- § 510. In welke mate is Jezus door de wereld vereerd?
- § 510. Welk Schriftbewijs toont aan, dat de wereld hem nog zal eeren?
- § 510. Hoe heeft de wereld de leden der gemeente beschouwd?
- § 510. Zullen zij in de toekomst vereerd worden?
- § 510. Zal de wereld te weten komen wie geboren is als lid der verheerlijkte gemeente? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 510. Welke werking zal die kennis op de wereld hebben?
- § 510. Hoe zal de wereld de gemeente in de komende eeuwen beschouwen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 511. Waarnaar jaagt de gemeente, behalve naar eer en heerlijkheid?
- § 511. Omschrijf onsterfelijkheid.
- § 511. Welk verschil zal, met het oog op voedsel tot levensonderhoud, bestaan tusschen een volmaakt mensch en een lid van de nieuwe schepping?
- § 511. Wat is het Schriftbewijs, dat Jezus leven in zichzelf had?
- § 512. Welke Schriftuurlijke belofte geeft te kennen, dat de leden van het licham leven in zichzelf zullen hebben?
- § 512. Aangezien zij anderen het leven zullen geven, met welke kracht zullen zij dan bekleed worden?
- § 512. Geef enkele Schriftbewijzen van de mate van leven die de gemeente zal bezitten.
- § 512. Wat wordt bedoeld met „kroon des levens“?
- § 513. Hoe worden de hoop, de verwachtingen en verlangens beïnvloed als men een nieuw schepsel in Christus wordt?
- § 513. Wat zegt Paulus van het leven derzulken?
- § 514. Wien stelde David voor, en hoe zijn zijns woorden toepasselijk op de gemeente?
- § 514. Hoe drukt de Psalmist het verlangen der gemeente uit? Haal den tekst aan.
- § 515. Wat zeide de psalmist David van den Koning en de nieuwe schepping in Jehova's tegenwoordigheid? Haal de psalm aan.

- § 516. Geef het verschil van de gevoelens der menschen tijdens Christus' vernedering en tijdens zijn heerlijkheid weer. Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 517. Hoe sterven de leden der gemeente, van het menschelijk standpunt beschouwd?
- § 517. Hoe sterven zij, gezien van Jehova's standpunt? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 517. Hoe vergelijkt Paulus de vernedering met de verheerlijking der gemeente? Citeer den tekst.
- § 518. Wanneer zullen alle leden der gemeente zich verheugen in heerlijkheid, eer, onsterfelijkheid en eeuwig leven?
- § 519. Wanneer zal, op redelijke gronden aangenomen, de gemeente verheerlijkt zijn?
- § 519. Onder welken invloed schreef Paulus over het naderend koninkrijk?
- § 520. Geef een beschrijving van hetgeen plaatsvond toen Jehova het verbond der wet maakte met Israël bij den berg Sinai.
- § 520. Herhaal de verklaring van Paulus over dien tijd, opgeteekend in de Schrift.
- § 520. Wat stelden die natuurverschijnselen voor in verband met dezen tijd?
- § 521. Waarvan is een berg een symbool? In welken zin kunnen wij zeggen, dat de huidige toestanden voorschaduwde werden door het onweer bij den berg Sinai?
- § 521. Dit gebruikende als een illustratie van het naderend koninkrijk, citeer de woorden van den Apostel Paulus in Hebreërs 12 : 22-24.
- § 522. Wat geven deze woorden van Paulus in betrekking tot het koninkrijk weer?
- § 523. Waarom openbaart God nu Zijn macht en gerechtigheid bij Zijn bemoeiingen met de volkeren der aarde?
- § 524. Hoe staan de voorrechten dergenen, die nu op aarde wonen, tot die dergenen, die eeuwen geleden leefden?
- § 524. Begrepen de profeten hetgeen nu geschieden zal?
- § 524. Begrepen de engelen het?
- § 524. Hebben ze gepoogd het te begrijpen?
- § 525. Hoe staan de voorrechten der huidige Christenen tot die der Christenen die leefden in den aanvang der evangelische eeuw?

- § 525. Waarnaar zien de heiligen aan deze zijde van het voorhang uit?
- § 526. Wien zal de Christen verwachten het eerst in het hemelsche koninkrijk te ontmoeten?
- § 526. Haal enkele teksten aan in verband met den beschermengel van den Christen.
- § 527. Welk boek hebben deze engelen gehouden? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 528. Wien denkt de Christen daarna in heerlijkheid te ontmoeten?
- § 528. Waarom zal de Koning der heerlijkheid verlangen de leden van het lichaam in het koninkrijk te begroeten?
- § 528. Beschrijf andere leden der gemeente, naar wie de Christen in het koninkrijk zal uitzien.
- § 529. Welke schoonheid des geestes zal ieder in het koninkrijk bezitten?
- § 529. Wat zal het voorkomen van elk lid van het lichaam van Christus zijn?
- § 530. Wat zal volgen nadat de gansche bruidsklasse vereenigd zal zijn met den Bruidegom?
- § 530. Aan wien is de eer gegeven de bruid aan Jehova voor te stellen?
- § 531. Ontwerp een beeld, dat steunt op de Schrift, van het verschijnen van de bruid en den bruidegom voor Jehova's troon.
- § 532. Beschrijf het voorkomen der bruidsklasse.
- § 532. Hoe is dat huwelijk vergeleken bij aardsche huwelijken en verbintenissen?
- § 533. Waarom zullen de leden van het lichaam van Christus een gedenkteeken zijn van de genade Gods?
- § 534. Hoe beschreef Johannes, in den geest zijnde, de gemeente aan deze zijde des voorhangs de harp Gods bespelend?

HOOFDSTUK XI

Snaar 10: *De Herstelling*

DE HERSTELLINGSNAAR op Gods harp zal de aarde met vreugdegezag vervullen. Ofschoon alle profeten van af Samuel tot Johannes den Dooper spraken van de komende herstellingsdagen, toch was deze prachtige leerstelling, die door de tiende snaar van de harp wordt voorgesteld, een langen tijd verloren gegaan voor de velen, die zich Christenen noemden, evenzoo ging het de leerstelling der Abrahamietische belofte. Hieruit volgt, dat de achtsnarige harp, die soms door de Joden werd gebruikt, de harp Gods met uitzondering van de snaren, die de Abrahamietische belofte en de herstelling weergeven, voorstelde. Deze snaren of leerstellingen zijn nu ontdekt en worden door God's volk gewaardeerd. Nu de harp weer van alle snaren is voorzien, geeft zij een onuitsprekelijk schoone muziek.

⁵³⁰ Herstelling wijst op het herstel van alles, dat verloren was. De eerste mensch, Adam, was volmaakt geschapen, naar het beeld en in de gelijkenis Gods, met het vermogen en de opdracht de aarde te vervullen met een menschenras en de aarde als zijn bezit te beheerschen. Door zijn zonde werd hij de oorzaak, dat de goddelijke gerechtigheid zich jegens hem openbaarde, en daar hij ter dood veroordeeld werd, verloor hij het recht op leven en deed alzoo dit recht voor zijn nakomelingschap te loor gaan. De eerste mensch, Adam, werd geschapen als een natuurlijk wezen, geen geestwezen. „De eerste mensch is uit de aarde, aardsch.“ (1 Corintheërs 15 : 47) God schiep de aarde voor den mensch. „God, ... die de aarde geformeerd en die ze

gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen, dat zij ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zoude." (Jesaja 45 : 12, 18) De Schrift bewijst ten stelligste, dat het God's oorspronkelijk doel was, den mensch op aarde, zoolang hij de goddelijke wet gehoorzaamde, een eeuwige woonplaats te geven. Door ongehoorzaamheid verloor de mensch zijn recht om op aarde te leven, doch daar Jezus, de volmaakte mensch, door zijn groot offer den mensch dit recht terugkocht, moet er een tijd aanbreken, waarin de mensch hersteld zal worden in datgene, dat verloren was

⁵³⁷ Enkele bekende Bijbelleeraren loochenen de leerstelling der herstelling. Men onderzoekte dan wat tenietgaat, wanneer deze leerstelling faalt. Wanneer de mensch niet hersteld wordt in zijn oorspronkelijken staat, dan moet men erkennen, dat de schepping des menschen een mislukking was en is. Niet alleen de schepping des menschen is dan een mislukking, maar ook God's doel de aarde te scheppen, moet een mislukking zijn. Wat dus zeggen wil, dat God's woord nooit volbracht heeft noch vervullen zal, wat Hij zeide. Daar God echter alwijs is en onbegrensde macht bezit, kunnen Zijn voornemens niet mislukken. Zoo men gelooft in den Bijbel, moet men gelooven aan de leer der herstelling. Jehova heeft gezegd: „Mijn woord, dat uit mijnen mond uitgaat... zal niet ledig tot Mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen, dat Mij behaagt en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zende." — Jesaja 55 : 11.

⁵³⁸ Wanneer de mensch niet hersteld wordt in zijn oorspronkelijken staat en hem geen gelegenheid geboden wordt zich te herstellen, dan is de openbaring van de goddelijke gerechtigheid jegens Adam niets anders dan de vernietiging door God van Zijn eigen werk en Zijn

verklaring, dat Hij niet in staat is en was de aarde met een volmaakt stam te bevolken. Indien men gelooft aan Zijn almacht, zoo moet men gelooven, dat Hij bij machte is Zijn voornemen uit te voeren. Men kan de belofte die gedaan werd ten tijde der veroordeeling van den mensch, dat de groote vijand uiteindelijk vernietigd zal worden, beschouwen als een waarheid, die als basis kan dienen voor een hoop op iets beters in de toekomst.

⁵³⁹ Indien de menschheid niet hersteld wordt in de oorspronkelijke volmaaktheid, dan is God's belofte, aan Abraham gedaan, waardeloos en moet mislukken, daar het hoofddoel van die belofte het zegenen van alle geslachten behelst; en die zegen is leven. (Genesis 12 : 3; 22 : 18; 28 : 14; Romeinen 6 : 23) Jehova beloofde Abraham dit niet zoo maar, doch bevestigde het met een eed en door deze twee, (Zijn woord en Zijn eed, beiden niet aan verandering onderhevig) is het onmogelijk, dat de belofte mislukt en moet diensvolgens te zijner tijd worden vervuld. — Hebreërs 6 : 17, 18.

⁵⁴⁰ De Schrift bewijst onomstootelijk, dat Jezus, die in zijn voormenschelijk bestaan de Logos was, de hemelsche sferen verliet; zijn leven werd overgedragen van geestelijke tot menselijke sfeer; de natuur en vorm van een mensch aannam en Jezus werd, om de menschen van hun zonden te bevrijden. (Mattheüs 1 : 21) Hij kwam, opdat de mensch het leven mocht verkrijgen. (Johannes 10 : 10) Hij kwam en stelde zijn leven als een rantsoen, om anderen het leven te geven. (Mattheüs 10 : 28) Hij was rijk, doch werd om onzentwille arm, opdat wij door zijn armoede rijk mogen worden. (2 Corinthiërs 8 : 9) Toen hij als mensch geboren was, maakten de engelen deze blijde boodschap van groote vreugde, welke alle menschen wezen zal, bekend, daar hij geboren was, om de menschheid te verlossen en hun te herstellen, alles, wat verloren was. (Lucas 2 : 9-11)

Wanneer de mensch dus niet hersteld wordt in zijn oorspronkelijken staat, dan mislukken al deze voornemens Gods, waartoe Hij Zijn geliefden Zoon op aarde zond. Wij weten echter, dat God's Woord niet falen kan.

⁵⁴¹ De volmaakte mensch, Adam, zondigde en verloor door zijn zonde het recht op leven en op de zegeningen, die bij een volmaakt menschenleven behooren. Het eenige dat verschaft kan worden, om aan dat vonnis te voldoen en de menschheid te bevrijden, is het in de plaats stellen van een ander volmaakt menschenleven. Het vervangen van het eene volmaakte menschenleven door het andere noemt de Schrift het rantsoenoffer. God beloofde zeer nadrukkelijk, dat Hij den mensch zou bevrijden van het geweld des grafs en verlossen van den dood. (Hosea 13 : 14) In verband met deze belofte verklaart Zijn Woord, dat „Jezus door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude“. (Hebreërs 2 : 9) „Daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis ter zijner tijd.“ — 1 Timotheüs 2 : 5, 6.

⁵⁴² Indien de menschheid geen volle en goede gelegenheid krijgt hersteld te worden in den volmaakten toestand, waarin vader Adam zich bevond, toen hij in Eden was, dan zijn al deze beloften Gods waardeloos en een mislukking. En mislukken ze, dan is bewezen, dat God niet almachtig is. Eveneens zal dan aangegeven zijn, dat Zijn beloften niet gewis zijn, ofschoon de Schrift verklaart: „Alle beloften Gods, hoe groot ook van getale, worden in Hem bevestigd en daarom erkennen wij door onze ‚Amen‘ door Hem hunne waarachtigheid en bevorderen door ons geloof de heerlijkheid Gods. Hij evenwel, die ons zoowel u bevestigt in de gemeenschap met den gezalfde, en gezalfd heeft, is God, en Hij heeft

ons ook verzegeld en in onze harten Zijn geest gesteld als een onderpand en voorsmaak der toekomstige zegeningen." — 2 Corinthiërs 1 : 20-22; Weymouth.

⁵⁴³ Jezus ontwaakte uit de dooden en voer ten hemel. Zijn opstanding is een waarborg, dat alle menschen een kans ten leven zullen krijgen. Zoo er geen herstelling is der menschheid, dan is de opstanding van Jezus en de opwekking van anderen zonder beteekenis en doelloos. Indien men de Schrift gelooft, moet men gelooven aan een herstelling, daar God „eenen dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem *rechtvaardiglijk* zal oordeelen, door eenen man dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende *aan allen*, dewijl Hij hem uit de dooden opgewekt heeft". (Handelingen 17 : 31) Indien men de leerstelling der herstelling van het menschengeslacht niet aanneemt, moet men de besliste verklaring van den apostel loochenen, die schreef: „Nu Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is de opstanding der dooden door een mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar een iegelijk in zijne orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in Zijne toekomst. Daarna zal het einde zijn, wanneer hij het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgegeven hebben, wanneer hij zal teniet gedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht. Want Hij moet als Koning heerschen, totdat Hij alle de vijanden onder zijne voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand, die teniet gedaan wordt, is de dood." — 1 Corinthiërs 15 : 20-22.

⁵⁴⁴ „De verborgenheid" is de Christus, de gezalfde klasse — Jezus het hoofd en Zijn lichaamsleden en wordt door de Schrift het zaad van Abraham, volgens

de belofte, genoemd. (Colossenzen 1 : 26, 27) Herhaaldelijk wordt verklaard, dat Jehova door dit zaad alle geslachten der aarde zegenen zal. (Galaten 3 : 8, 16, 27, 29) Jehova heeft veel zorg en tijd besteed aan de ontwikkeling van het zaad der belofte. Indien er geen gelegenheid zal zijn voor het volle herstel der menscheid, dan is al de tijd en de zorg, besteed tot het ontwikkelen van Abraham's zaad verspild en de belofte te zegenen door het zaad, waardeloos en zonder beteekenis. Indien men in den bovenaangehaalden tekst, dat God's woord nooit ledig tot Hem zal wederkeeren, gelooft, dan staat vast, dat Zijn voornemens niet kunnen mislukken.

⁵⁴⁵ De Heere Jezus ging weg om zijn bruid, de gemeente, het zaad van Abraham, door hetwelk de belofde zegen tot de menschen komen zal, een plaats te bereiden. Hij beloofde weder te keeren en zijn bruid tot zich te nemen. Hij is wedergekeerd, zooals de hierin aangehaalde Schriftteksten duidelijk en onomstootelijk bewijzen. Zoo er geen herstelling der menschen is tot den toestand, waarin Adam zich bevond vóór hij zondigde, moet de wederkomst des Heeren betreffende een der oorspronkelijke voornemens mislukken. Dat een der oorspronkelijke voornemens van de wederkomst des Heeren de herstelling van het menschengeslacht is, wordt met groote beslistheid verklaard door den geïnspireerden getuige: „God . . . zal Jezus Christus zenden, die u te voren gepredikt is, welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting [herstelling] aller dingen, die God gesproken heeft door de mond van alle Zijne heilige profeten van alle eeuw. Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: De Heere uw God zal u eenen Profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij: dien zult gij hooren in alles, wat Hij tot u spreken zal, en het zal geschieden, dat alle ziel, die dezen Profeet niet zal ge-

hoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke." — Handelingen 3 : 20-24.

⁵⁴⁶ Bij deze besliste verklaring van den geïnspireerden apostel komt nog de getuigenis van alle profeten, die profeteerden van den tijd der herstelling aller dingen, die verloren waren door Adam's ongehoorzaamheid.

⁵⁴⁷ Enoch was de eerste der heilige profeten. (Judas 14, 15) Daarop volgt Jacob (Genesis 49 : 10), Mozes (Genesis 3 : 15; 12 : 3; 13 : 15; 18 : 18; 22 : 18; Deuteronomium 18 : 15, 19; 30 : 15), Samuel (1 Samuel 2 : 6), Job (14 : 13-15; 33 : 19-30), David (Psalm 22 : 27; 30 : 5; 37 : 11; 46 : 10; 67 : 1-7; 72 : 3, 4, 6, 10; 86 : 9; 93 : 2; 96 : 11-13; 98 : 4-9; 104 : 5), Salomo (Spreuken 2 : 21; 11 : 31; Prediker 1 : 4); Jesaja (2 : 2-4; 9 : 7; 11 : 4-9; 14 : 7; 19 : 22; 25 : 6-12; 28 : 17, 18; 29 : 17, 18; 33 : 24), Jeremia (3 : 17; 24 : 7; 31 : 16, 29, 34; 32 : 39, 40; 33 : 8, 9; 46 : 27; 50 : 4, 5), Ezechiël (11 : 19; 16 : 55, 61-63; 18 : 2, 31, 32; 28 : 26; 34 : 25-28; 36 : 26, 27, 29, 30, 35; 37 : 24; 39 : 29), Daniël (2 : 44; 7 : 27), Hosea 2 : 18, 21; 3 : 5; 13 : 14), Joël (2 : 22, 32), Amos (9 : 11, 12); Handelingen 15 : 14-18), Obadja (vers 21), Jona (Hoofdstuk 4), Micha (4 : 1-5, 8), Nahum (1 : 15; 2 : 3-6), Habakuk (2 : 14), Zephanja (2 : 11; 3 : 10; 8 : 3, 8, 12, 15, 21, 22; 9 : 10, 17; 14 : 9, 11, 20), Maleachi (1 : 11; 3 : 11; 4 : 2), en Johannes de Dooper. (Johannes 1 : 29; Mattheüs 11 : 9, 11) Al deze heilige getuigen, zonder een enkele uitzondering, verklaren eenparig, dat er herstelling voor de menschen zal komen.

⁵⁴⁸ Een redelijk mensch begrijpt niet, dat Jehova een nieuwe schepping tot ontwikkeling kan brengen, haar kan verheerlijken door aan haar hoofd alle macht in hemel en op aarde te geven, zonder de nieuwe schepping eenig werk voor de menschheid op te dragen. De verheerlijking van de nieuwe schepping, de gemeente, geschiedt juist daarom, dat de leden van deze schep-

ping, geleid door het hoofd, den Heere Jezus, de geslachten der aarde mogen zegenen en herstellen. Zonder onderzoek kan geen oordeel plaatsvinden; een onderzoek wijst op een gelegenheid. Jezus zeide openlijk: „In de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon zijner heerlijkheid, zult gij ook zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls." (Mattheüs 19 : 28) Hier vindt men een besliste verklaring van de wedergeboorte. Wedergeboorte beteekent de handeling van hergeven van leven aan een schepsel.

⁵⁴⁹ Over hen, die deelhebben in de eerste opstanding en daardoor leden van het koninklijk, hemelsch gezin worden, staat geschreven: „Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heerschen duizend jaren." Deze duizendjarige regeering dient tot herstel der menschheid. — Openbaring 20 : 6; Handelingen 17 : 31.

⁵⁵⁰ Weer eens zegt de apostel: „Weet gij niet, dat de heiligen de wereld oordeelen zullen?" (1 Corinthiërs 6 : 2) Jezus betuigde openlijk, dat hij bij zijn tweede komst, zittende op den troon zijner heerlijkheid, alle natiën voor hem zal vergaderen, hen zal scheiden en beloonen naar hun gehoorzaamheid aan zijn wetten. (Mattheüs 25 : 31-46) Indien de gemeente, Jezus het hoofd en Zijn verheerlijkte ledematen, die begiftigd zal zijn met kracht en volmacht, niet zal mogen optreden als de groote verlosser en oprichter der mensch, dan mag men vragen: waarom is hen deze kracht en volmacht gegeven? Indien er geen gelegenheid tot herstel der menschheid zal bestaan, dan is Gods voornemen in betrekking tot de nieuwe schepping en haar werk mislukt. God verklaarde met stelligheid, dat een Zijner

voornemens bij het roepen en ontwikkelen der nieuwe schepping de zegening der menschheid is. — Genesis 12 : 3; Galaten 3 : 16, 27, 29.

⁵⁵¹ „Ik de Heere heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen, om te openen de blinde oogen, om den gebundene uit te voeren uit de gevangenis [het graf, den doodstaat], en uit het gevangenhuis degenen, die in duisternis zitten.“ (Jesaja 42 : 6, 7) „Alzoo zegt de Heere: In den tijd des welbehagens heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen; en Ik zal u bewaren, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beërven.“ — Jesaja 49 : 8.

⁵⁵² Zoo ziet men dat elk deel van het goddelijke voornemen de herstelling der menschheid aangeeft. Iedere belangrijke leerstelling spreekt van dien komenden tijd van de zegening des menschen. Elke andere snaar op de harp Gods vloeit harmonisch over in de muziek van de tiende snaar, de herstelling der menschen. Iedere eerlijke onderzoeker van den Bijbel moet toegeven, dat alle fundamenteele leerstellingen wijzen op Gods voornemen: het menschdom herstellingszegeningen aan te bieden en de gehoorzamen op het aardrijk te doen verheugen in deze zegeningen. Wij zullen nu enkele meer specifieke teksten ter nadere bevestiging van het reeds zoo sterke bewijs, dat de herstelling het grootsche doel van het goddelijke voornemen met de menschen is, aan een onderzoek onderwerpen.

⁵⁵³ God sloot een verbond met het volk Israëel, waar bij Hij beloofde aan allen, die dit verbond zouden houden, het leven te geven. (Leviticus 18 : 5) Daar de Israëlieten evenals alle andere nakomelingen van Adam als zondaren in onvolmaaktheid geboren waren, konden

zij dit verbond niet houden en kregen het leven dus niet door het verbond. De redenen hiervoor zijn: (1) Het rantsoenoffer was nog niet gebracht; (2) De onvolmaakt-heden van het menschdom en de onvolmaaktheden van Mozes, den middelaar van het verbond, maakten, dat niet een uit het volk Israël het leven kreeg. (Romeinen 8 : 3) Om tweecërlei reden werd dit wetsverbond gemaakt. Het diende ten eerste als een tuchtmeester, om Israël tot Christus te brengen (Galaten 3 : 29) en ten tweede was het een schaduw van een beter of nieuw wetsverbond, dat God door Zijn geliefden Zoon Christus Jezus maken zal. (Hebreërs 10 : 1; 8 : 5) Christus is de groote Hoogepriester. Daar hij Gods wil volbracht heeft, is hij nu aangesteld als de middelaar van een beter verbond, het nieuwe verbond, dat God van plan is tot 's menschen bestwil te maken. (Hebreërs 8 : 6; 9 : 15) Wanneer de gemeente verheerlijkt en het koninkrijk opgericht zal zijn, dan zal het bloed [de verdienste] van Christus gebruikt worden, om het nieuwe verbond te bezegelen. Door dit verbond zullen het menschdom de beloofde zegeningen gegeven worden.

⁵⁵⁴ Na deze dagen — na het uitzoeken der Christus-klasse of nieuwe schepping — zal, zooals Paulus zegt, dit verbond van kracht worden: „Zie, de dagen komen, spreekt de Heere en Ik zal over het huis Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten, niet naar het verbond, dat Ik met hunne vaders gemaakt heb ten dage als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egyptenland te leiden; want zij zijn in dit mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal *na die dagen*, zegt de Heere: Ik zal Mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal Ik die inschrijven; en zullen niet leeren een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder, zeggende:

Ken den Heere; want zij zullen Mij allen kennen, van den kleine onder hen tot den groote onder hen; want Ik zal hunne ongerechtigheden genadig zijn, en hunne zonden en hunne overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken." — Hebreërs 8 : 8-12.

⁵⁵⁵ Onder dit verbond zal de geheele menschheid een gelegenheid hebben door den middelaar, Christus, tot God weder te keeren. Let wel, dat er onomwonden verklaard is, dat gedurende de tijden der herstelling God Zijn wetten in hun verstand zal geven, en die opschrijven in hunne harten en hun tot een God zijn zal en zij zullen Hem tot een volk zijn; want Hij zal hunne ongerechtigheden genadig zijn, en hunne zonden en hunne overtredingen zal Hij geenszins meer gedenken. Dit beteekent, dat den gehoorzamen de onvolmaaktheden verwijderd zal worden en zij tot een rechtvaardigen toestand hersteld zullen worden.

⁵⁵⁶ Na de verheerlijking der gemeente en de instelling van het nieuwe verbond, zullen volgens de belofte des Heeren Abraham, Isaäk, Jacob, David, Barak, Jeftha en de profeten [die allen door ons getrouwe waardigen genoemd worden] uit het graf verlost en een betere opstanding gegeven worden. (Hebreërs 11) Deze zullen vorsten, heerschers of wettelijke vertegenwoordigers van den Christus op aarde zijn; door hen zal de Heer een rechtvaardige heerschappij op aarde instellen. (Psalm 45 : 17; Jesaja 32 : 1) Dan zal „uit Sion [den Christus, onzichtbaar voor de menschen] de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jerusalem" — residentie van de zichtbare vertegenwoordigers van Christus.

⁵⁵⁷ „En het zal geschieden in de laatste der dagen, dat de berg van het Huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen [koninkrijken], en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelfen zullen alle heidenen toevloeien. En vele volken zullen

henengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het Huis van den God Jacobs, opdat Hij ons leere van Zijne wegen en dat wij wandelen in zijne paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jerusalem. En Hij zal richten onder de heidenen, en bestraffen vele volkeren, en zij zullen hunne zwaarden slaan tot spaden, en hunne spiezen tot sikkelen: het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leeren." — Jesaja 2 : 2-4; Micha 4 : 1-4.

Eerst de levenden

⁵⁵⁸ Paulus betoogt met klem, dat de Heere Jezus de levenden en dooden oordeelen zal in zijn verschijning en zijn koninkrijk. (2 Timotheüs 4 : 1) Petrus is het hierin met hem eens. (1 Petrus 4 : 5) Als het nieuwe verbond in kracht getreden zal zijn en de Heer met het volk zal beginnen te handelen, zal bij de levenden begonnen worden. Het zou onredelijk zijn, dat hij eerst de dooden zal opwekken, zijn aandacht tot hun zal bepalen en eerst daarna met de levenden. Over den tijd der benauwdheid, waarin de tegenwoordige wereld haar ondergang zal vinden, sprekende, maakte Jezus kenbaar, dat vele menschen deze benauwdheid zullen overleven. (Mattheüs 24 : 21, 22) De Profeet Zacharia meldt, dat een deel van het volk door vurige beproeving zullen gaan, gelouterd worden en den naam des Heeren aanroepen, en dat Hij hen zal verhooren. (Zacharia 13 : 8, 9) Zij, die hooren van des Heeren koninkrijk, zich gewillig onder zijn leiding stellen en gehoorzaam worden aan de wetten en verordeningen van zijn nieuw koninkrijk, zullen gezegend, en door den Heer erkend en hersteld worden.

⁵⁵⁹ De Profeet Jesaja verschaft verder bevestigend bewijs, dat de herstelling zal beginnen met hen, die bij den

aanvang van Messias' heerschappij leven. Er zijn miljoenen nu levende menschen, die een ernstig en eerlijk verlangen naar gerechtigheid hebben. Velen van hen hebben den Heer volgens hun kennis die zij van Hem hebben lief, maar hun kennis is zeer beperkt, daar zij zooveel onwaarheid over zijn karakter hebben geleerd, dat zij bevangen zijn door vrees en schrik. Zij kennen hem niet voldoende, om het ware geloof te hebben. Zij zijn niet gekomen tot wijding. Zij hebben de wederkomst des Heeren vernomen en hopen op iets beters. Zij erkennen, dat er groote nood is in de wereld en vinden daarvoor geen menschelijk geneesmiddel. Zij verlangen naar een volkomen en goede bevrijding.

⁵⁶⁰ Tot hen zegt Jehova door Zijn profeet: „Weest sterk, vreest niet; zie, ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods, Hij zal komen en ulieden verlossen. Alsdan zullen der blinden oogen opengedaan worden, en der dooven ooren zullen geopend worden; alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen.“ (Jesaja 35 : 4-6) Deze woorden kunnen niet gericht zijn tot personen, die in de graven liggen en moeten dus uitsluitend van toepassing zijn op degenen, die leven bij den aanvang van Messias' regeering. Bovendien zullen de dooden, wanneer zij opgewekt worden, niet uit de graven komen zonder armen, beenen of andere ledematen, want God zal ieder een lichaam geven gelijk Hij wil (1 Corinthiërs 15 : 38) — een welgeschapen, passend lichaam. Het lichaam zal toenemen in volmaaktheid, naarmate men gehoorzaam is aan gerechtigheid. Op aarde leven nu miljoenen, die blind, doof, lam, stom of kreupel zijn op de een of andere wijze en van deze spreekt de profeet. Daar het koninkrijk opgericht zal zijn, zullen zij, naar mate zij met Gods groote wetten bekend raken en gehoorzamen aan de rechtvaardige wetten des nieuwen verbonds,

nieuwe armen, beenen, oogen en de spraak terug krijgen en een welgeschapen lichaam.

⁵⁶¹ Wanneer deze groote wonderen op aarde beginnen plaats te vinden, zullen de meest ongeloofigen, naar wij hopen, gelooven, dat de Heere Jezus heerscht. De wonderen, die hij verrichtte, toen hij op aarde was, zooals het openen van blinde oogen en het genezen van zieken, waren slechts voorbeelden van hetgeen hij doen zal in zijn heerlijken staat. Daar het onredelijk en onschriftuurlijk is te verwachten, dat de dooden uit de graven zullen komen, verminkt, doof of stom, maar dat zij zullen opgewekt worden met welgeschapen, passende lichamen, bewijzen de woorden van den profeet ten stelligste, dat de herstelling zal beginnen met degenen, die op aarde leven bij den aanvang der Messiaansche regeering.

⁵⁶² Over het werk van den Christus tot herstel van de volkeren der aarde schrijft Paulus, terwijl hij uitziet naar dien tijd: „De gansche schepping zucht en is te zamen als in barensood tot nu toe, verwachtend de openbaring der kinderen Gods“ — de koninkrijksklasse. (Romeinen 8 : 19, 22; Engelsche vertaling) Zij, die aldus in barensood zijn, zuchten, wachten en op iets beters hopen, kunnen niet de dooden zijn, maar zij, die leven bij de instelling van de nieuwe orde. Nu zijn er millioenen op aarde, die verwachten en hopen op een beteren tijd, en zuchten om bevrijding. Zij begrijpen het geheim van God niet. Zij begrijpen niet hoe Zijn zonen Abraham's zaad vormen, maar zij hopen op iets.

⁵⁶³ Tijdens den Wereldoorlog zijn er velen op verschillende wijze verminkt en misvormd; en velen armen en beenen ontruikt. Daar de Heer nnu tegenwoordig is en zijn koninkrijk opricht, mag men verwachten, dat velen dezer kreupelen en verminkten onder de eersten zullen zijn, om de herstellingszegeningen te ontvangen.

Wanneer zij te weten komen, dat de Heer deze zegeningen geeft en zij zich onderwerpen aan zijn rechtvaardige heerschappij, zullen zij gezegend worden. Hun lot zal gezegend zijn, zoodra zij beginnen te herstellen. Hun vrienden en dierbaren zullen verheugd zijn, dat zij deze herstellingszegeningen deelachtig worden.

⁵⁶⁴ Onderwijl de benauwdheid op aarde toeneemt en het lijden der armen zwaarder wordt, toonen enkelen meerdere mate van medegevoel en hartelijkheid, terwijl anderen meedoogenloozer en barscher voor de armen worden. De Heer geeft te kennen welke klasse hij begunstigen zal in dezen tijd van benauwdheid door zijn uiting: „Welgelukzalig is hij, die zich verstandiglijk gedraagt jegens een ellendige [arme]: de Heere zal hem bevrijden ten dage des kwaads. De Heere zal hem bewaren en zal hem bij het leven behouden, hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden.” (Psalm 41 : 2, 3) Dit kan gewis slechts op de millioenen, die nu in dezen tijd van benauwdheid leven, van toepassing zijn, daar de herstellingszegeningen na den tijd der benauwdheid zullen komen.

⁵⁶⁵ Nu zijn er op aarde, volgens de beste statistieken, bijna 1 700 000 000 menschen, die een zekere mate van leven hebben. Het hierin gegeven bewijs toont aan, dat de oude wereld [sociale en politieke orde] geëindigd is en in 1914 begon uit elkaar te vallen, en dat dit in een paar jaar geschied zal zijn, waarna rechtvaardigheid ten volle zal worden gegrondvest. De Schrift getuigt tevens, dat velen dezen tijd van benauwdheid zullen doormaken en dat dezen tot diegenen zullen behooren, waarmee de Heer het herstellingswerk zal aanvangen.

⁵⁶⁶ De eerste wereld eindigde met een grooten vloed, van welken slechts enkele personen, namelijk acht, gered werden, doordat zij in een ark van de oude tot de nieuwe orde van zaken, die God onmiddellijk na den

vloed onder Noach had ingesteld, overgedragen werden. Dit was een voor- of zinnebeeld van het einde van de tegenwoordige booze wereld en toont aan hoeveel van de oude naar de nieuwe orde zullen overgebracht worden. Nadat God Noach en zijn geslacht verlost had van de verschrikkingen van den vloed en Noach een altaar voor den Heer opgericht en een offer gebracht had, maakte de Heer met Noach een verbond, zeggende: „Ik zal voortaan den aardbodem niet meer vervloeken, om des menschen wil... en Ik zal voortaan niet meer al het levende slaan gelijk als Ik gedaan heb. Voortaan alle de dagen der aarde zullen zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, en dag en nacht niet ophouden.“ (Genesis 8 : 21, 22) De Schrift meldt: „de aarde staat in eeuwigheid.“ (Prediker 1 : 4) Daarom is deze verklaring aan Noach een vaststaande belofte, dat er op aarde nimmermeer een vernietiging van al het levende zal voorkomen. In aanmerking nemende, dat wij op het einde van de oude orde en in den aanvang van de nieuwe leven en dat volgens de Schrift velen in de nieuwe orde zullen overgaan, kan men met zekerheid verkondigen, dat *Millioenen nu levende menschen nimmer zullen sterven*; daar hen de herstellingszegeningen zullen gegeven worden, kan de redelijke gevolgtrekking gemaakt worden, dat velen hunner ze aanvaardden en zich onderwerpen zullen aan de nieuwe orde van zaken.

⁵⁰⁷ Jezus zeide: „Een iegelijk, die leeft, en mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.“ (Johannes 11 : 26) De menschen in deze wereld leven nog niet en hebben ook geen gelegenheid tot leven gehad. Deze gelegenheid zullen de menschen in het algemeen niet verkrijgen voor de tijden der herstelling aanvangen. Dan zullen degenen, die in den Heer gelooven, nooit sterven. Steeds zij men echter indachtig, dat gelooven beteekent handelen naar dat geloof en overeenkomstig het geloof gehoorzaam zijn

aan de nieuwe orde, die de Heer op aarde zal vestigen. Andermaal zeide Jezus: „Zoo iemand mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid.“ (Johannes 8 : 51) Men kan Jezus' woorden niet bewaren, mits men ze hoort. De wereld zal niet hooren voor den bestemden tijd des Heeren. (1 Timotheüs 2 : 5, 6) Men gaat nu den bestemden tijd tegemoet en verkondigt de boodschap van het koninkrijk, opdat door de genade des Heeren men moge hooren en profiteeren en leven.

⁵⁶⁸ Het meerendeel der menschen doet ongerechtigheid. Meestal is dit een gevolg van hun onvolmaaktheid. Zoals de profeet het zegt is iedereen geboren en gevormd in ongerechtigheid en in zonde ontvangen. (Psalm 51 : 7) Zij bevinden zich in toestanden en omgevingen, die leiden tot boosheid. Een menigte van hen kan geen weerstand bieden aan het kwade, maar gedurende de regeering van den Messias zal het kwade bestraft en rechtvaardigheid beloond en booze invloeden gebreideld worden. Dan zullen degenen, die boos zijn en zich van ongerechtigheid tot gerechtigheid bekeeren, leven en niet sterven. Hiervan geeft God ons door Zijn profeet de beliste verzekering. — Ezechiël 18 : 27, 28.

⁵⁶⁹ Ter verdere staving, dat de herstelzegeningen den levenden op aarde bij den aanvang der Messiaansche regeering het eerst zullen ten deel vallen, dienen de woorden van den Profeet Job. In poëtische bewoordingen schildert hij de menschheid in een toestand van lijden en smart, bijna aan den rand van het graf. Dit beeld geeft een duidelijke voorstelling der toestanden, zooals deze nu op aarde zijn. Het geeft hen weer, die een zekere mate van leven bezitten en die tot een kennis der waarheid gebracht moeten worden. Christus is de boodschapper van het nieuwe verbond, door hetwelk de zegen den mensch zal geworden. Job schildert het verschijnen van

dezen boodschapper en hoe de gedane boodschap velen tot rechtvaardigheid bekeert. Zij, die de boodschap hooren, waardeeren en gehoorzamen, worden voorgesteld als te zeggen: „Ik heb een verlosser gevonden“, daarna komen de herstellingszegeningen en worden de ouden van dagen wedergesteld in den toestand eens jongelings. De mensch is nu zeer trotsch en jaagt zijn eigen zelf-zuchtige voornemens na. De tijd van groote benauwdheid zal dezen trots breken en de hoogmoedigen verneren. Let op Job's beschrijving:

⁵⁷⁰ „Dan openbaart Hij het voor het oor der lieden, en Hij verzegelt hunne kastijding; opdat Hij den mensch afwende van zijn werk, en van den man de hoogvaardij verberge: dat hij [de Heer] zijne ziel van het verderf afhoude; en zijn [s menschen] leven, dat het door het zwaard niet doorga. Ook wordt hij gestraft met smart op zijn leger, en de sterke menigte zijner beenderen; zoodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijne ziel de begeerlijke spijs, dat zijn vleesch verdwijnt uit het gezicht, en zijne beenderen, die niet gezien werden, uitsteken, en zijne ziel nadert ten verderve, en zijn leven tot de dingen die dooden. [De ellendige toestand der menschheid dus beschrijvend]. Is er dan bij hem een gezant, [de Christus, de Boodschapper van het nieuwe verbond] een uitlegger, één uit duizend, om den mensch zijnen rechten plicht te verkondigen, zoo zal Hij [de Heer] hem [den mensch] genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale [dus wordt aangetoond, dat niet allen sterven zullen. Daarna wordt den mensch afgeschilderd alsof hij zegt]: Ik heb verzoening gevonden. [Het gevolg hiervan wordt in den volgende zin beschreven, waar de profeet van den mensch zegt:] Zijn vleesch zal frisscher worden dan het was in de jeugd, hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeeren.“ — Job 33 : 16-25.

Straf der goddeloozen

⁵⁷¹ In de Schrift staat duidelijk, dat enkelen koppig, trotsch en ongehoorzaam zijnde, zullen weigeren naar des Heeren woord te luisteren en zijn rechtvaardige wetten te gehoorzamen. De goedertierenheid des Heeren komt naar voren in de lankmoedigheid, die Hij hen be- toont, door hen niet onmiddellijk te verderven, maar hen een volle, eerlijke kans te geven, volgens den pro- feet minstens een honderdjarigen proeftijd, op welks eind Hij degenen, die halsstarrig weigeren den Heer te ge- hoorzamen, zal rekenen tot de vervloekten en met eeu- wig verderf zal vernietigen. (Jesaja 65:20) Petrus ondersteunt dit door zijn verklaring in zake de tijden der herstelling door te zeggen: „Het zal geschieden, dat alle ziel, die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke.“ — Handelingen 3:23.

⁵⁷² Voorts verklaarde Jezus, dat bij den aanvang zijner regeering alle natiën en volkeren voor hem zullen ver- gaderd worden, opdat zij ingelicht worden over zijn heerschappij. In figuurlijke taal beeldt hij hen geschei- den uit, als bokken van schapen. Een bok is een onge- zeglijk, ongehoorzaam dier. Hij wil niet blijven in de wei, waarin hij gebracht is, doch poogt te ontsnappen en dingen die daarmee niets te maken hebben, te vernie- tigen. Daarom is de bok een voorstelling van een groep onzeglijke, ongehoorzame menschen. Schapen zijn mak, volgzaam en worden in Oostersche landen door herders geleid. Zij kennen zijn stem en volgen hem. De Heer gebruikt ze als een voorbeeld van degenen, die hem gehoorzaam zijn. De bokken stellen dus die goddelooze klasse voor, waarvan de Heer zeide: „Dezen zullen gaan in de eeuwige straf.“ De schapen stellen de ongehoorzame *klasse* voor, die naar hij zeide het eeuwige leven zullen beërven. — Mattheüs 25:41-46.

⁵⁷³ Straf is geen pijniging. De landswetten bepalen de straf van het misdrijf, welks duur afhankelijk is van den ernst der misdaad. Indien iemand een kip steelt, krijgt hij waarschijnlijk eenige dagen gevangenisstraf. Zoo hij brand sticht, zal zijn straf eenige jaren gevangenisstraf zijn. Berooft hij echter iemand van het leven, zoo is zijn straf de dood. Die straf heeft geen beperking. Zij is een voortdurende — een eindelooze straf. Zij, die dus uitgeroeid worden, ondergaan een straf, die eeuwig duurt, dus een eeuwigdurende straf.

⁵⁷⁴ De apostel omschrijft deze straf als verderf (2 Thessalonicenzen 1 : 9) Het staat vast, dat zij geen leven zullen krijgen, daar de Heer duidelijk te kennen geeft, dat de rechtvaardigen, de gehoorzamen, het eeuwige leven zullen beërven. Het uiteindelijke lot der goddeloozen is dus een eeuwigdurend verderf; terwijl het uiteindelijke lot der gehoorzamen en rechtvaardigen het eeuwige leven in vrede en gelukzaligheid zal zijn.

Allen moeten een „kans“ krijgen

⁵⁷⁵ Het groote rantsoenoffer, overgedragen door den Heere Jezus in den hemel, is een verzekering, dat ieder mensch een volle, eerlijke kans ten leven zal krijgen. Het leven wordt beschouwd als een gift. Opdat men kan spreken van een gift, dient er een gever of schenker en een ontvanger of begiftigde te zijn. De schenker moet ook van plan zijn te geven en de ontvanger moet bekend zijn met en bereid zijn de gift te aanvaarden. Er moeten dus twee partijen zijn, de schenker en begiftigde, en beiden moeten daarmee bekend zijn. Daarom staat er geschreven: „Want dat is goed en aangenaam voor God, onzen Zaligmaker, welke wil, dat alle menschen zalig worden en tot een nauwkeurige kennis der waarheid komen.“ (1 Timotheüs 2 : 3, 4; Diaglott) De hier bedoelde zaligmaking wordt ver-

oorzaakt door den grooten rantsoenprijs, welke dient als losprijs. Dan zullen allen tot een kennis hiervan komen en hem aannemen of verwerpen, op dezelfde wijze als men een aangeboden gift kan aannemen of verwerpen. Om deze reden schrijft de apostel: „Zoo dan gelijk door eene misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot veroordeeling, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de vrije gift over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens. (Romeinen 5 : 8; Engelsche vertaling) „Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus, onzen Heere.“ — Romeinen 6 : 23.

⁵⁷⁶ Tot een nader bewijs, dat allen een gelegenheid moeten krijgen, schreef Johannes: „En Hij is de verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der geheele wereld.“ (1 Johannes 2 : 2) Het woord „onze“ in dezen tekst gebruikt, spreekt van de klasse waartoe Johannes behoorde, dus de gemeente, de Christus; terwijl de wereld *alle* menschen omvat. De beteekenis van dezen tekst is dus, dat het rantsoen voor allen verschaft werd. Bij Jezus' geboorte kondigde de engel aan: „Zie, ik verkondig u groote blijdschap, die *al* den volke wezen zal.“ (Lucas 2 : 10) Ten overvloed beloofde God aan Abraham, door hem en zijn zaad *alle* geslachten des aardrijks te zullen zegenen. (Genesis 12 : 3; Galaten 3 : 8) Vandaar dat allen een gelegenheid tot dezen zegen moeten krijgen.

⁵⁷⁷ Niet alleen zij, die naar den hemel gaan, maar ook anderen moeten gered worden, zooals blijkt uit Jezus' woorden: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem hooren.“ (Johannes 10 : 16) „Deze stal“ is de gemeente. Na de uitverkiezing dezer klasse,

zal aan allen een gelegenheid verschaft worden, in den stal van Christus te komen. Daar hij allen met zijn dierbaar bloed kocht, moet zulks geschieden.

⁵⁷⁸ God deed den Profeet David schrijven: „Alle de heidenen, Heere, die Gij gemaakt hebt, zullen komen en zullen zich voor uw aanschijn nederbuigen, en uw naam eeren.“ (Psalm 86 : 9) Een verder bewijs, dat iedereen een gelegenheid moet krijgen.

⁵⁷⁹ Een baan dient voor het verkeer. Dwars door Amerika loopt de Lincoln baan (weg). Een baan wordt gebruikt als beeld voor den weg, waarop de Heer het volk volgens de voorwaarden van het nieuwe verbond tot hem zal doen wederkeeren. Daarom schreef de Profeet Jesaja: „Aldaar zal eene verhevene baan en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden: de onreine zal daar niet doorgaan, maar hij zal voor dezen zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen.“ (Jesaja 35 : 8) Men zal merken, dat er een weg liep over deze baan, welke „de heilige weg“ genaamd wordt. Anders gezegd, allen, die over dezen weg gaan, zullen heilig gemaakt worden. De baan is een beeld van het geheele verloop, van het begin tot het eind van de Duizendjarige regeering van Christus. De onreinen zullen daar niet doorgaan, daar men zich reinigen moet om voortgang te kunnen maken, anderszins wordt men niet toegestaan verder te gaan. Tracht men echter zich te reinigen en den Heer gehoorzaam te zijn, dan krijgt men hulp. Niets zal hen daartoe in den weg staan, daar Satan's invloed weggenomen zal zijn. (Openbaring 20 : 1-4) De weg zal zoo gemakkelijk en zoo duidelijk zijn, dat iedereen hem kan bewandelen. Alzoo heeft de Heer genadiglijk den verdrukten en zondezieken een weg bereid, om hen over den weg der heiligheid terug te voeren tot volmaaktheid en geluk.

⁵⁸⁰ Daar Abraham, Izaäk, Jacob en de getrouwe

profeten, door den Apostel Paulus in Hebreërs 11 aangehaald, een betere opstanding is toegezegd en daar de profeet meldt, dat zij vorsten of heerschers over de gansche aarde zullen zijn (Psalm 45:17), mag men aannemen, dat zij het eerst zullen opstaan, overeenkomstig de voorwaarden van het nieuwe verbond. Men mag hen dus redelijkerwijs bij den aanvang der herstellingszegeningen op aarde verwachten. Derhalve mag men deze mannen binnen enkele jaren op aarde verwachten. Zij zullen de wettige vertegenwoordigers van den Christus op aarde zijn. Zij zullen de zichtbare vertegenwoordigers van het koninkrijk der hemelen zijn. Zij zullen de zaken op aarde beheeren volgens de aanwijzingen des Heeren.

⁵⁸¹ Uit het bovenstaande blijkt, dat er twee fasen van Gods koninkrijk zijn: de hemelsche, welke onzichtbaar is, en de aardsche, welke zichtbaar is en gevormd wordt door de oude, getrouwe profeten, genaamd de oude waardigen en die de vertegenwoordigers des Heeren zijn.

⁵⁸² Door Zijn Profeet Zacharia geeft de Heer een prachtig beeld van de oprichting van dit koninkrijk en de zegeningen, die daaruit zullen vloeien. Deze profetie is in diep symbolische taal geschreven. Zij luidt: „Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het Oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het Oosten en naar het Westen, zoodat er eene zeer groote vallei zal zijn; en de eene helft des bergs zal wijken naar het Noorden, en de andere helft naar het Zuiden. Dan zult gijlieden vlieden door de vallei mijner bergen [want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal] en gij zult vlieden, gelijk als gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, den koning van Juda; dan zal de Heere, mijn God, komen, en alle de heiligen

met U." (Zacharia 14:4, 5) „Zijne voeten" stelt in deze profetie Jehova's voeten voor; terwijl berg, koninkrijk beteekent. De olijf is een symbool van licht, vrede en goddelijke zegeningen. Hiermee wordt dus te kennen gegeven, dat Jehova's macht, voorgesteld door Zijn voeten, door een koninkrijk van licht, vrede en zegeningen op aarde zal gevestigd worden. Het splijten van den berg middendoor, zoodat een deel ten Noorden en het andere deel ten Zuiden ligt, stelt voor de twee fasen, de hemelsche en aardsche, van het Messiaansche koninkrijk. De vallei is een voorstelling van de vallei der zegeningen. In deze vallei zullen de zonde-zieken, geslagenen, zwakken, verdrukten, ja allen vlieden, Gods zegeningen ontvangen en rijk worden aan gezondheid, vrede en geluk tot in eeuwigheid.

⁵⁸³ Ieder, die in Gods Woord gelooft, en die vol vertrouwen het koninkrijk verwacht, hetwelk den menschen zegeningen zal doen geworden, en die het nu ziet oprichten, dient uit te zien naar de wederkomst van Abraham en de andere getrouwe profeten en zich zoo spoedig mogelijk na hun wederkomst met hen in verbinding te stellen. Handelende naar hun raadgeving, zullen allen ongetwijfeld spoedig menige diensten kunnen verrichten, waardoor hen zegeningen en geluk zullen geworden.

⁵⁸⁴ De Psalmist verschaft ons een ander beeld van dit koninkrijk vol zegeningen. Hij zegt: „De God der goden, de Heere, spreekt, en roept de aarde van den opgang der zon tot aan haren ondergang." (Psalm 50:1) De hier bedoelde aarde is de nieuw ingestelde heerschappij. De opgang der zon slaat op het begin der Messiaansche regeering, wijl haar ondergang de beëindiging dezer regeering afbeeldt. Derhalve roept de Heer gedurende de gansche Duizendjarige heerschappij de volken der aarde tot deze vallei des zegens, om leven, vrede en

geluk in ontvangst te nemen. „Hij zal roepen tot den hemel [de geestelijke, onzichtbare phase des koninkrijks] van boven, en tot de aarde [de nieuw ingestelde heerschappij], om zijn volk te richten.“ (Psalm 50 : 4) Richten betcekent zegeningen verschaffen door beproeving, hetgeen in overeenstemming is met andere Schriftverklaringen, dat iedereen een rechte beproeving ten leven moet krijgen.

De dooden moeten opstaan

⁵⁸⁵ In de eerste jaren der herstelling zullen een menigte menschen ijverig trachten hersteld te worden in gezondheid en kracht, en naarmate zij in kracht toenemen en zich en hun verwanten huizen hebben ingericht, zullen zij denken aan hun geliefde dooden. Natuurlijk zullen zij wenschen hen weer te zien en zij zullen den Heer smeeken hen weder te brengen. De Heer zal hun gebeden verhooren en hun beantwoorden. „En het zal geschieden eer zij roepen, zoo zal Ik antwoorden, terwijl zij nog spreken, zoo zal Ik hooren.“ (Jesaja 65 : 24) Jezus zeide: „Allen, die in de graven zijn, zullen zijne stem hooren, en zullen uitgaan; die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding des oordeels.“ (Johannes 5 : 28, 29) „Die het kwade gedaan hebben“ slaat op het gansche menschengeslacht, de gemeente uitgezonderd. Zij zijn allen in het kwade geboren, geboren als zondaren. (Rom. 5:12) Zij gaan uit tot het oordeel, tot een beproeving. Dit noemt de apostel den grooten proeftijd, waarin allen een gelegenheid zal verschaft worden. (Handelingen 17 : 31) „Er zal eene opstanding der dooden wezen, beide, der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen.“ — Handelingen 24 : 15.

⁵⁸⁶ Hierbij komt nog Paulus' machtig en heerlijk argument over de opstanding, hetwelk luidt: „Want indien

de dooden niet opgewekt worden, zoo is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zoo is uw geloof tevergeefs, zoo zijt gij nog in zonden. Zoo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn. Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopen, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden." (1 Corinthiërs 15 : 16-22) Hierna zegt de apostel, dat na de opstanding der gemeente bij den aanvang van het koninkrijk iedereen in zijn orde zal uitgaan. Jezus zeide: „Vele eersten zullen de laatsten zijn, en vele laatsten de eersten." (Mattheüs 19:30) Deze regel zal toegepast worden bij de opstanding der dooden. Zij, die het laatst stierven, zullen het eerst ontwaken; en zij, die eeuwen her stierven, zullen zich bevinden onder de laatsten, die zullen ontwaken.

⁵⁸⁷ In den Wereldoorlog stierven millioenen op het slagveld. Dat geschiedde inderdaad in het land des vijands, het land des doods. De Heer verschaft ons door den profeet een beeld van de komende dagen vol zegeningen, door tot de vrouw, die om haar kinderen weent, als voorbeeld van allen, die om hun dooden weenen, te zeggen: „Bedwing uwe stem van geweent en uwe oogden van tranen; want daar is loon uwer arbeid, spreekt de Heere, want zij zullen uit des vijands land wederkomen; en daar is verwachting voor uwe nakomelingen, spreekt de Heere, want uwe kinderen zullen wederkomen tot hunne landpale." — Jeremia 31 : 16, 17.

⁵⁸⁸ Wanneer de dooden wederkeeren uit de graven, zullen hun vrienden, die op aarde wonen, voor hen zorgen. Gezinnen, die langgeleden uiteengerukt werden,

zullen weer hereenigd worden; verdriet zal plaatsmaken voor vreugde. Het gansche menschengeslacht, verlost door den Heer, zal deze gelegenheid krijgen. Daarom schrijft de profeet: „De vrijgekochten des Heeren zullen wederkeeren en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden.” (Jesaja 35 : 10) Geleidelijk, gedurende de duizend jaren van Messias' heerschappij, zal de menschheid trekken over den weg der heiligheid, tot zij allen een volledige en eerlijke kans gekregen hebben; de moedwillig boozen zullen vernietigd en de gehoorzamen hersteld worden tot volmaaktheid van lichaam, wil en hart.

⁵⁸⁹ Het volk van Sodom en Gomorrha werd door vuur vernietigd. Dit beteekent echter niet, dat zij nederdaalden in een eindelooze pijniging, zooals wij vroeger geleerd hebben te gelooven. Integendeel, de Heer geeft duidelijk te kennen, dat zij tot hun vorigen staat zullen gebracht worden, dus als menschen op aarde, opdat zij ook een proef mogen doormaken. „Als uwe zusters, Sodom en hare dochteren, zullen wederkeeren tot haren vorigen staat, mitsgaders Samaria en hare dochteren zullen wederkeeren tot haren vorigen staat, zult gij ook en uwe dochteren wederkeeren tot uwen vorigen staat.” (Ezechiël 16 : 55) Ofschoon de Heer met ijzeren hand zal heerschen, tot gehoorzaamheid dwingend, zal zijn regeering een rechtvaardige zijn en zal hij in gerechtigheid berispen. De profeet beschrijft hem als heerschende in waarheid en gerechtigheid aldus: „Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch hij zal de aarde slaan met de roede zijns monds, en met den adem zijner lippen zal hij den goddelooze dooden; want gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn, ook zal de

waarheid de gordel zijner lendenen zijn." — Jesaja 11 : 4, 5.

⁵⁹⁰ De gezegende uitkomst zijner rechtvaardige heerschappij bespreekt de profeet in dat deel, waarin hij aantoonst hoe de wilde beesten der aarde zich den mensch zullen onderwerpen en door een klein kind geleid worden. „En de wolf zal met het lam verkeereren, en de luipaard bij den geitenbok nederliggen, en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee te zamen, en een klein jongskken zal ze drijven; de koe en de beerin zullen te zamen weiden, hare jongen zullen te zamen nederliggen, en de leeuw zal stroo eten gelijk de os; en een zoogkind zal zich vermaken over het hol van eene adder, en een gespeend kind zal zijne hand uitsteken in den kuil van den basilisk." — Jesaja 11 : 6-8.

⁵⁹¹ Allen moeten komen tot een kennis der waarheid, en de zonden en ongerechtigheden dergenen, die gehoorzaam zijn, zullen voor eeuwig worden uitgewischt. Daarom zegt de profeet: „Zij zullen niet meer een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder leeren, zeggende: Kent den Heere, want zij zullen Mij allen kennen, van hunnen kleinste af tot hunnen grootste toe, spreekt de Heere, want Ik zal hunne ongerechtigheid vergeven en hunne zonde niet meer gedenken." (Jeremia 31 : 34) Indien de Heere hun ongerechtigheden en hun zonde niet meer gedenkt, dan moeten zij hersteld zijn. Toen Johannes de Dooper Jezus' nadering bekendmaakte, riep hij uit: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt." Wanneer de zonde der wereld is weggenomen, wanneer er een wereld zonder zonde is, dan moet zij een wereld met volmaakte menschen zijn.

⁵⁹² Door zijn profeet verzekert de Heer ons, dat de menschen tot een gezonden staat zullen gebracht en van hun ziekten geheeld zullen worden. „Zie, Ik zal haar de gezondheid en de genezing doen rijzen, en zal

hen genczen, en zal hun openbaren overvloed van vrede en waarheid." (Jeremia 33:6) „En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben." — Jes. 33:24.

Paradijs hersteld

⁵⁹³ De herstelling beteekent het wederbrengen der aarde, ten bate des menschen, in den staat van Eden. Men moge geneigd zijn te denken, dat de aarde den herstelden niet voldoende plaats zal bieden. Volgens de beste autoriteiten, leefden en stierven ongeveer 20.000.000.000 menschen. Nu zijn er ongeveer 1.700.000.000. menschen op aarde. Samen dus 21.700.000.000. Veronderstel nu, om ietwat ruimer van opvatting te wezen, dat er 50.000.000.000 menschen in het geheel zijn. Veronderstel nu, dat er nauwelijks plaats voor hen allen op aarde is en met dit voor oogen, neme men een potlood ter hand en deele de oppervlakte van den staat Texas door 50.000.000.000, dan blijkt de staat Texas alleen groot genoeg te zijn al deze menschen te bevatten, ieder ongeveer zeven vierkante voeten grond om te wonen verschaffende. Natuurlijk moet men niet verwachten, dat de aarde zoo overbevolkt zal zijn, maar wanneer men bedenkt, dat slechts een klein deel der aardoppervlakte nu bewoond wordt en dat een groot deel woestijn is, dan kan men begrijpen, dat wanneer deze woestijnen vruchtbaar en alle deelen der aarde bewoond worden, die 50.000.000.000 menschen gemakkelijk op aarde kunnen wonen en nog heel wat ruimte overblijven zal.

⁵⁹⁴ Zal de aarde genoeg voortbrengen, om deze menigte van voedsel te voorzien? De Schriften geven hierop antwoord: „De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vroolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen en zal bloeien als eene roos, zij zal lustig

bloeien en zich verheugen, ja met verheuging, en juichen: de heerlijkheid van Libanon is haar gegeven, het sieraad van Karmel en Saron, zij zullen zien de heerlijkheid des Heeren, het sieraad onzes Gods... En het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren." (Jesaja 35 : 1, 2, 7) „Het verwoeste land zal bebouwd worden in plaats dat het eene verwoesting was voor de oogen van ieder, die er doorging, en zij zullen zeggen: Dit land, dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden, en de eenzame en de verwoeste en verstoorde steden zijn vast en bewoond." (Ezechiël 36 : 34, 35) Wanneer de gansche aardkorst goed bebouwd zal zijn als den hof van Eden, dan zal zij een geschikte woonplaats voor den mensch zijn. Het winnen van woestijnen zooals de Imperial Vallei van California is nu aangevangen. Enkele jaren geleden was deze vallei een verdorde woestenijs, waarin dier noch mensch kon leven, en nu geeft zij overvloedige oogsten, daar zij geïrrigeerd is. Wanneer de groote woestijn Sahara, en de woestijnen van Arabië, America goed geïrrigeerd worden, zullen zij bloeien als een roos en een voldoende hoeveelheid voortbrengen, om in de behoeften der menschen te voorzien.

⁵⁹⁵ Door Christus' heerschappij zullen de vijanden van alle menschen vernietigd worden. Het onkruid, de distelen, doornen en plantenziekten, waardoor de oogst vernietigd wordt, zullen worden uitgeroeid. Alles, dat ziekte veroorzaakt, zal verdelgd worden. Duidelijk zegt de apostel: „Hij [Christus] moet heerschen, totdat hij alle de vijanden onder zijne voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood." — 1 Corinthiërs 15 : 25, 26.

⁵⁹⁶ Heel goed kan men zich indenken hoe groote menigten in verschillende plaatsen op aarde samenkomen, om hun verlossing van Satan en zijn booze stelsels te vieren. Wanneer het volk merkt, dat het bevrijd is van onwetendheid, misdaad en bijgeloof en ze vervangen zijn door kennis, liefde en goedertierenheid, zal er op aarde een loflied weergalmen. De profeet beschrijft enkele der gevolgen van deze herstellingszegeningen als volgt: „De Heere der heirscharen zal op dezen berg [koninkrijk] allen volken eenen vetten maaltijd maken, eenen maaltijd van reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn, en Hij zal op dezen berg verslinden het omwindsel des aangezichts, waarmede alle volken omwonden zijn, en het bedeksel, waarmede alle natiën bedekt zijn [verwijderen onwetendheid, enz.]; Hij zal den dood verslinden tot overwinning, en de Heere Heere zal de tranen van alle aangezichten afwisschen, en Hij zal de smaadheid zijns volks van de gansche aarde wegnemen; want de Heer heeft het gesproken.” — Jesaja 25 : 6–8.

⁵⁹⁷ Johannes kreeg op het eiland Patmos een visioen van het groote Messiaansche koninkrijk, hetwelk hij in symbolische taal beschreef. Het woord „hemel” staat symbolisch voor de onzichtbare, heerschende kracht, en „aarde” voor de georganiseerde maatschappij. De oude hemel is boos geweest, daar Satan, de booze, heerschte. De oude aarde is boos geweest, omdat de instellingen der menschen onder de heerschappij van Satan stonden. Johannes schreef bij het aanschouwen van het Messiaansche koninkrijk en de komende zegeningen: „Ik zag eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer.” Zoo vraagt hij de aandacht voor den nieuwen hemel (het Messiaansche koninkrijk) en de nieuwe aarde (een maatschappij georganiseerd

op een rechtvaardige basis). Zee is het symbool voor de rusteloze menschheid, dus aanduidende, dat er geen stakingen, uitsluitingen, revoluties, of anarchie meer zullen zijn. Voortgaande, beschrijft hij het koninkrijk als een heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, in de volgende schoone bewoording: „En ik Johannes zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als eene bruid, die voor haren man versierd is. En ik hoorde eene groote stem uit den hemel zeggende: Zie, de Tabernakel Gods is bij de menschen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn” — de woonplaats des Heeren uitbeeldende. De plaats der samenkomst van Jehova en de menschen door den Christus. Het gevolg is de vernietiging van den vijand: De dood, en het volledige herstel der gehoorzamen. Dit beschrijft hij aldus: „En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. En die op den troon zat, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf; want deze woorden zijn waarachtig en getrouw.” — Openbaring 21 : 1-5.

⁵⁹⁸ Dat een redelijk mensch zich deze vragen stelle:

⁵⁹⁹ Waarom heeft God zoo'n wonderlijk voornemen beraamd?

⁶⁰⁰ Waarom zal Hij een nieuwen hemel en een nieuwe aarde oprichten?

⁶⁰¹ Waarom zou Hij de dooden opwekken, indien Hij niet van plan is hen in de gelegenheid te stellen, tot de volmaaktheid, die Adam had voor hij zondigde, hersteld te worden?

⁶⁰² God heeft ons uitgenoodigd ons denkvermogen te gebruiken. (Jesaja 1 : 18) Indien men aan deze groote waarheden, vastgelegd in den Bijbel, gelooft, komt men van zelf tot de logische gevolgtrekking, dat de her-

stelling het hoofddoel van Gods voornemen met de menschen is en dat de herstellingszegeningen zeer nabij zijn, daar het koninkrijk der hemelen nabij is, zelfs zeer nabij. Zij, die terneer gedrukt zijn, mogen nu opspringen, de bedroefden blij zijn, de treurigen van harte getroost, en de gebrokenen van harte geheeld zijn. Heeft uwe hoofden op en juicht, daar de verlossings-dag der menschheid nabij is.

⁶⁰³ Denkt slechts voor een oogenblik aan het groote leed in de dicht bevolkte steden. Oude mannen en vrouwen, jonge mannen en vrouwen, kinderen, zuigelingen hokken te zamen in krotten, zonder voldoende voedsel, met vervuilde lucht en onvoldoende kleeding. Alles werkt zamen, om hun zedelijkheid te verderven. Denkt aan de door den oorlog verwoeste landstreken, de vernietigde huizen, de uit elkaar gerukte gezinnen, de kreupelen, de blinden, de dooven, stommen en krankzinnigen. Stelt u slechts een moment het intense lijden van de millioenen op aarde voor en weet dan, dat deze donkere sluier van lijden en dood spoedig verscheurd zal worden en de zonneshijn van Gods liefde over allen zal lichten. Gelijk de zon, zal het Messiaansche koninkrijk schijnen met heelende stralen en duisternis en ziekte verdrijven, de lichamen, harten en zeden reinigen en het volk zal het juiste voedsel ontdekken — wat het eten en hoe het eten zal, waarover het denken en hoe het zich gedragen moet; en bovenal zal het een volledige kennis krijgen van de goedertierenheid van onzen grooten God en van den Heere Jezus Christus, aller dierbaarsten Vriend. Weet voorts, dat deze zegeningen eeuwig geluk op aarde zullen brengen. Vrouwen en mannen zullen niet alleen gezond worden, maar komen in zoo'n staat, dat zij niet zullen vreezen voor, denken aan of droomen van ziekte.

⁶⁰⁴ Bij de oprichting der nieuwe regeering onder den Messias zal er aan oorlogen en revoluties een einde gemaakt worden, daar hij beloofde: „Zij zullen [dan] hunne zwaarden slaan tot spaden, en hunne spiesen tot sikkelen: het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leeren“, zoo zal er geen rustelooze menschenmassa, symbolisch *zee* genoemd, meer bestaan. — Jesaja 2 : 4; Micha 4 : 3; Openbaring 21 : 1.

⁶⁰⁵ Woekeraars zullen niet meer worden vergund het volk uit te buiten, daar God beloofde onder de rechtvaardige heerschappij niemand te zullen toestaan een ander schade te veroorzaken, of zijn naaste te bedriegen. — Jesaja 11 : 9; 65 : 25.

⁶⁰⁶ Dan zullen geen hongersnooden meer zijn, geen smachten naar voedsel, geen ijdele pogingen om levensonderhoud, daar de aarde haar gewas zal geven en er voldoende zal zijn voor allen'. — Psalm 67 : 7.

⁶⁰⁷ Dan zullen er geen ziekten of kwalen meer zijn, daar God beloofde door dezen nieuwen staat gezondheid en kracht te verschaffen en het volk met al de daarbij hoorende voordeelen, te zegenen. Geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek.“ — Jesaja 33 : 24; Openbaring 21 : 24.

⁶⁰⁸ Nu zijn begrafenissen aan de orde van den dag; deze lijkstaties worden gevolgd door bloedverwanten en nagelaten betrekkingen, die in smart samenkomen, om hun geliefde doode de laatste eer te bewijzen. Maar onder de nieuwe regeering zullen geen begrafenissen meer zijn, de aansprekers zullen naar een vreugdevollere dienst moeten uitzien, de lijkkoetsen zullen omgebouwd worden van rouwwagens tot galarijtuigen! „De dood zal niet meer zijn.“ — Openbaring 21 : 4.

⁶⁰⁹ Gezinnen zijn uiteengerukt en elk lid heeft zijn of haar smart tot in het graf gedragen, doch onder

de nieuwe regeeringsorde zullen zij weer hereenigd worden; kinderen den ouders en ouders den kinderen weergegeven worden, zoodat zij gelukkig samen mogen wonen. — 1 Corinthiërs 15 : 22, 23.

⁶¹⁰ De armen zullen niet meer tevergeefs op zoek gaan naar een woning, noch vlieden voor schraapzuchtige huisheeren, daar God beloofd heeft, dat ze dan „huizen zullen bouwen en bewonen; zij zullen niet bouwen, dat een ander het bewone, maar zij zullen zitten een ieder onder zijnen wijnstok en onder zijnen vijgeboom, en daar zal niemand zijn, die ze verschrikt.“ — Jesaja 65 : 21–23; Micha 4 : 4.

⁶¹¹ Te dien tijde zal men de vrijheid hebben goed te doen, daar het goede altijd zal worden aangemoedigd. Iedereen zal vrij zijn al het goede te doen, waartoe hij in staat is. Daar zullen geen rechercheurs, noch krijgswetten zijn onder Messias' regeering. Dit zal bijdragen tot de ontwikkeling en openbaring van karakter-schoonheid. Gerechtigheid zal onder het volk heerschen; zij zullen goed bekend zijn met alles, wat meewerkt tot hun voorspoed en geluk. Liefde zal de drijfveer hunner handelingen zijn en zij zullen alles aanwenden tot het goede. — Openbaring 21 : 24–27.

⁶¹² Het leven, waarnaar iedereen gedurende al de eeuwen gehunkerd heeft, zal ten volle gekend worden — leven in den volsten zin des woords, wanneer mannen en vrouwen sterk en krachtig zullen zijn, niet langer onderhevig aan pijn, lijden, smart of dood; wanneer al de gehoorzamen terug zullen keeren tot de dagen hunner jeugd en het leven als volmaakte menschenwezens zullen bezitten door eindelooze eeuwen. — Job 33 : 25; Romeinen 6 : 23; Openbaring 21 : 4.

⁶¹³ Vreugde zal smart vervangen. Het volk zal de kerkhoven niet vullen op bepaalde dagen, om hun gestorven helden te eeren, aangezien hun dooden hun weer-

gegeven zullen worden en hun grootste held, dien zij met gansch hun hart zullen eeren, de Messias zal zijn, die den volke de grootste zegeningen heeft verschaft. Dan zal het volk te zamen komen, niet meer om over de politiek te redetwisten, noch om te strijden over ambten, maar om zich op te bouwen in de studie van de wonderen en lieflijkheden der schepping Gods en lof- en vreugdliederen ter Zijner eer te zingen. — Jesaja 35 : 10; 51 : 11; Filippenzen 2 : 10, 11.

Troost voor de Christenen

⁶¹⁴ De dood is de wreedste vijand der menschen. Men voelt zijn angel reeds eeuwen. Hij ontruikt ons onze beminden en slaat een schrijnende wond in de harten der nagelatenen. Hij heeft de aarde met droefdheid vervuld en de menschen in rouw gedompeld. De zoete muziek der harp Gods heeft enkelen, die bedroefd van hart zijn en geluisterd hebben naar de goddelijke regeling, waardoor hunne dierbaren, die zij zoo liefhadden en die hen eenigen tijd ontnomen zijn, hun wedergegeven zal worden, opgevroolijkt. Door het geloof neemt de Christen waar, hoe God te Zijner tijd en naar Zijn behagen hun geliefde dooden weer zal doen opstaan en een gelegenheid geven, te komen tot eeuwigdurend leven en gelukzaligheid, zooals Hij het beloofde. De Christen weet, dat Gods beloften zeker zijn en dat Zijn kracht dit te doen, onbegrensd is. Een dusdanig geloof, gebouwd op de dierbare beloften, draagt er toe bij de smarten des doods wat te verzachten.

⁶¹⁵ Op het strand wandelt iemand, die in stille overpeinzing staart naar de schuimende golven der machtige zee. Zij denkt aan een harer dierbaren, die gedurende den Wereldoorlog dienen moest bij de marine. Hij voer een geruimen tijd op zee, keerde terug, werd ziek en stierf, en liet een bloedend hart na, dat slechts door

den tijd en den Heer geheeld kan worden. Terwijl zij voortschrijdt over het mulle zand, dar bespoeld wordt door de golven, verwijlen haar gedachten bij de heerlijke dagen, die zij met haar lieven broeder doorbracht, wiens lach nu verstomd is door den dood en die, ontslapen in Jezus, wacht op de tijden der herstelling. Die vreugdedagen van weleer zijn door des vijands booze klauwen tot droefheid verkeerd. De groote Last-Drager echter verlicht haar last en helpt haar haar smarten dragen, door de woorden eens door Zijn boodschapper gesproken: „Zijt niet bedroefd gelijk als de anderen, die geene hoop hebben. Want indien wij gelooven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzoo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met hem..... vertroost elkander met deze woorden.“ — 1 Thessalonicenzen 4 : 13, 14, 18.

⁶¹⁶ Over de zee turende, ziet zij een groot schip, dat door de golven heen en weer bewogen wordt als ware het een notedop. Wat een reuzenkracht ontwikkelen deze baren! Toch is het maar een schijn van Gods kracht. Hij, Die den machtigen oceaen schiep en hem door de maan bij het vallen van den nacht doet beschijnen; Die de sterren aan den hemel bevestigde, waardoor de moede en door de golven her en der geslingerde zeeman zijn koers kan bepalen; en Die de winden weerhoudt tot hij de verlangde haven heeft bereikt; Deze is het, Die, bekleed met alle kracht en macht in den hemel en op aarde, beloofd heeft den geliefden doode uit het graf weer te brengen. En Hij zal Zijn belofte ook gestand doen.

⁶¹⁷ Haar gedachten, die een wijl droevig waren, worden nu vreugdevol, daar er een hoop in dat zoo bedroefde hart door de dierbare beloften Gods verwekt is. Door het geloof aanschouwt zij den dag, niet verre meer, waarop de lieve broeder het leven weer gegeven zal

worden. Door het geloof bespeurt zij hoe hij zich haast over den verheven baan der heiligheid, toeneemt in kracht en gezondheid, wederkeert tot de dagen zijner jeugd, om eindelijk in vrede en gelukzaligheid eeuwiglijk te leven.

⁰¹⁸ O! welk een zoete troost brengt de muziek der herstellingsnaar van Gods harp nu in het hart van den Christen! Des te grooter zal echter de vreugde zijn, wanneer hij als lid van het verheerlijkte lichaam van Christus, het heerlijke voorrecht zal genieten, om dien geliefde uit den dood op te wekken en zijn geleidelijke herstelling tot volmaakt mensch te ondersteunen. Dan zal de zegengever en de gezegende God loven voor Zijn eindelooze liefde. Tot dien dag is hij gezegend, die staat maakt op de belofte: „Gij zult in volkomen vrede bewaren hem wiens gezindheid [overpeinzing] op u gevestigd is, wjl hij op u vertrouwt.“ — Jesaja 26:8; Engelsche vertaling.

⁰¹⁹ Eeuwenlang hebben Christenen de schoone leerstelling der herstelling, voorgesteld door de tiende snaar van Gods harp, uit het oog verloren. Dit was het gevolg van de gevangenschap der gewijden in de religieuze stelsels, door menschen opgebouwd en waarin Satan valsche leerstellingen mengde, zoodat zelfs het verstand van de trouwhartigen verblind werd. Bij de tweede tegenwoordigheid des Heeren werd zijn volk van deze Babylonische ballingschap verlost. De oogen huns verstands werden door de glans zijner tegenwoordigheid geopend en zij zijn bekend gemaakt met de herstellingsnaar der harp Gods; haar zoete melodie vroolijkte hen zoodanig op, dat zij moeten zingen. Natuurlijk was God dit van te voren bekend, zoodat Hij Zijn profeet tot meerdere aanmoediging de volgende, op de herstellingszegeningen voor alle natiën, volkeren en tongen, inderdaad zeer toepasselijke woorden deed

schrijven: „Als de Heere de gevangenen Sions weder-bracht, waren wij gelijk degenen, die droomen. Toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met gejuich; toen zeide men onder *de heidenen: De Heere heeft groote dingen aan dezen gedaan.“ — Psalm 126 : 1, 2.

⁶²⁰ Volgens de woorden van Gods Profeet: „zal ik mijn oor neigen tot eene spreuk; zal ik mijne verborgene reden openen op de harp.“ (Psalm 49 : 4) Gods geheele voornemen is omschreven in figuurlijke taal en wordt slechts begrepen door de gewijde navolgers van Jezus, doch eenmaal begrepen is het precies een harp, die de bekoorlijkste muziek, waarnaar de mensch ooit luisterde, doet hooren. Sla nu het accoord der herstelling aan en het valt dadelijk op, hoe schoon het overeenkomt en samenvloeit met de andere snaren op de goddelijke harp. Weet dan, dat zoodra het volk bekend wordt met Gods verrukkelijk voornemen, allen, die eerlijk van harte zijn, Hem zullen loven. Daarom zegt de Psalmist:

„Aanbidt den Heere in de heerlijkheid des heiligdoms,
Schrikt voor zijn aangezicht, gij gansche aarde.
Zegt onder de heidenen: De Heere regeert.
Ook zal de wereld bevestigd worden, zij zal niet
bewogen worden;
Hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid.
Dat de hemelen zich verblijden en de aarde zich
verheuge,
Dat de zee bruisse met hare volheid.
Dat het veld huppele van vreugde met al wat er in is,
Dat dan alle de boomen des wouds juichen voor het
aangezicht des Heeren,
Want Hij komt, want Hij komt om de aarde te richten:
Hij zal de wereld richten met gerechtigheid,
En de volken met zijne waarheid.“ — Psalm 96 : 9-13.

⁶²¹ Ten laatste zullen alle gehoorzame menschen op het eind der Duizendjarige regeering hersteld zijn in volmaaktheit De Harp Gods. de groote, leerstellige

waarheden, zal in de harten aller menschen verheerlijkt worden. Reeds nu hebben de zich geheel gewijde Christenen, die volgens de woordschildering boven de koninkrijken dezer wereld staan, de harp Gods, en het lied van Mozes en het Lam zingende, zeggen zij: „Groot en wonderlijk zijn uwe werken, Heere, Gij, almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn uwe wegen, Gij, Koning der heiligen. Wie zoude U niet vreezen, Heere, en uwen naam niet verheerlijken?“ En op het eind der duizend jaren „zullen alle volkeren komen en voor u aanbidden; want uwe oordeelen zijn openbaar geworden.“ (Openbaring 15 : 3, 4) Zij zien uit naar het volëindigde werk van Christus.

Hallelujah Koor

⁶²² Met het oog des geloofs blikkende door de Duizendjarige eeuw, die nu aanbreekt, zien wij op het eind daarvan een geslacht van volmaakte menschelijke wezens. Alle sporen van boosheid, zelfzucht en zonde zijn uitgewischt. Gedurende de duizendjarige regeering van Christus is de oude slang, de Duivel en Satan, gebonden geweest, opdat hij de volkeren en natiën gedurende de Messiaansche heerschappij niet zoude bedriegen. (Openbaring 20 : 1-3) Op het einde dezer periode, voor een kleine wijle losgelaten, heeft hij alles in het werk gesteld, om opnieuw te bedriegen. Doch nu is het gedaan en Satan is vernietigd, zooals God het had bevolen. (Openbaring 20 : 7-10; Hebreërs 2 : 14) Abraham, de vader der geloovigen, met zijn even geloovige metgezellen, die onder toezicht van Christus het volk door hun Duizendjarig gericht geleid hebben, hebben hun aardsche loopbaan beëindigd en zijn verhoogd tot een hogere sfeer als geestelijke wezens. Daar zij gedurende die heerschappij velen geleid hebben tot rechtvaardigheid, schitteren zij van eeuwigheid tot eeuwigheid als

sterren. (Daniël 12 : 3) De aarde is geworden als het Paradijs in Eden. Er groeit geen onkruid, geen doornen en distelen meer. Zij is nu een goede woonplaats voor de menschen, het oog streelend. Alle mannen en vrouwen zijn volmaakt van lichaam, zin en karakter; hun gesprekken zijn liefelijk. Ieder bezit een volmaakte stem en kan volmaakt zingen. Een vreugdelied zweeft op aller lippen. De gansche schepping op aarde is den mensch nu onderworpen. Het grootste genoegen der menschen is en zal zijn mede te werken tot het geluk zijns naasten en God en Christus te verheerlijken.

⁶²³ Aanschouw in het geloof dit beeld een poosje en richt dan uwe oogen naar den hemel. Daar staan de engelen, die eeuwenlang getrouw dienst hebben gedaan als boodschappers van den Heer, in dichte drommen. Deze heerlijke wezens staan in talrijke gelederen opgesteld en volgens hun respectievelijke waardigheid zijn de cherubijnen en seraphijnen gerangschikt. In hun aller midden staat de Christus. Jezus Christus, de gezegende en getrouwe, overziet als de groote overwinnaar zijn werk; over het lijden zijner ziel heen blikkend, is hij tevreden over de heerlijke gevolgen. Naast hem staat zijn schoone bruid, die gedurende duizend jaren door haar geliefd Hoofd de buitengewoon groote schatten van Gods genade in ontvangst heeft genomen en zich nu eindelooze eeuwen zal verheugen in deze gunsten. Haar bruidsmeisjes, de jonge dochteren, hare metgezellinnen, die achter haar zijn en haar dienen, zijn daar aanwezig ter verrichting hunner goddelijk aangevozen diensten. En boven dit alles troont de groote Jehova God, Wiens wijsheid dit alles ontwierp en Wiens goedertierenheid zich ontfermd heeft over de groote menigte Zijner schepselen. Hij is zeer verheugd. Zijn voornemen is, zooals Hij het voorzag, een groot succes.

⁶²⁴ Welk een verrukkelijk schouwspel: Nu is de tijd gekomen voor het Hallelujah Koor. Alles is klaar. De hoornblazers hebben met hun klaroenen hun plaatsen ingenomen. Ook worden de psalters en harpen gereedgehouden. De tamboerijnen, snaarinstrumenten, orgels, cymbalen en alle soorten muziekinstrumenten worden door de hemelsche schare ter hand genomen. Er heerscht een ademlooze stilte. Daar schallen de hoornen en lofliederen worden aangeheven door zangers en muzikanten der hemelsche scharen. Deze ontroerende muziek wordt overgenomen door de menigten op aarde en weer opgezonden tot den hemel, (de gemeenschap tusschen de volmaakte menschen en de volmaakte hemelsche wezens zal weer hersteld zijn) tot ieder schepsel in den hemel, op aarde, onder de aarde en in de zee, met alle macht God loven zal, zeggende: „Hem, die op den troon zit en het Lam, zij de dankzegging, de eer en de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid.” (Openbaring 5:13) Alle knie buigt zich en alle tongen belijden dat Jezus de Christus is tot eer van God den Vader. Alles, wat adem heeft, zingt mee in dit loflied. Het is het Hallelujah koor en zij zingen:

„Looft gij den Heer!
 Looft God in zijn heiligdom, looft Hem in het
 uitspansel zijner sterkte
 Looft Hem vanwege zijne mogendheden, looft
 Hem naar de menigvuldigheid zijner grootheid.
 Looft Hem met geklank der bazuin,
 Looft Hem met de luit en met de harp,
 Looft Hem met de trommel en fluit.
 Looft Hem met snarenspeel en orgel.
 Looft Hem met helklinkende cymbalen,
 Looft Hem met cymbalen van vreugdegeluid.
 Alles, wat adem heeft, love den Heere,
 Looft gij den Heer!” — Psalm 150.

- § 535. Welke uitwerking zal de Herstellungsnaar der harp op de wereld hebben?
- § 535. Wat stelt de tiende snaar der harp voor?
- § 535. Welke twee groote leerstellingen hebben de Christenen een langen tijd uit het oog verloren?
- § 535. Wat stelt de harp met acht snaren, soms door de Joden gebruikt, voor?
- § 536. Omschrijf herstelling.
- § 536. Wat is door Adam voor zichzelf en zijn nageslacht verloren gegaan?
- § 536. Geef het Schriftuurlijk bewijs over de natuur van den eersten mensch.
- § 536. Met welk doel schiep God de aarde en waarom stelde Hij den mensch daarop?
- § 537. Is men gerechtigd de leerstelling van de herstelling der menschen te loochenen?
- § 537. Indien er geen herstelling voor de menschen zou zijn, welke invloed zou dit dan hebben op het doel, waarom God den mensch en de aarde geschapen heeft?
- § 537. Kunnen Gods bedoelingen falen? Staaf met de Schrift het antwoord.
- § 538. Wat zou de beteekenis van de Openbaring der goddelijke gerechtigheid zijn, zoo er voor de menschen geen herstel zou zijn?
- § 539. Wat zou de bedoeling van Gods belofte aan Abraham, om alle geslachten des aardrijks te zegenen, zijn, zoo er geen herstelling komen zou?
- § 539. Op welke wijze bond God zich aan Zijn belofte? Welke verzekering geeft dit voor de vervulling?
- § 540. Waarom kwam Jezus op aarde?
- § 541—542. Zou zijn komst, dood en opstanding iets bewerkestelligd hebben, zoo er geen herstel voor het menschengeslacht bestaat?
- § 543. Waarborgt het rantsoenoffer een gelegenheid tot herstel voor allen? Staaf het antwoord met de Schrift.
- § 544. Aangezien de verborgenheid het zaad der belofte is, wat zal dan het werk dezer verborgen klasse zijn wanneer ze is verheerlijkt?
- § 544. Waarom heeft Jehova, indien er geen herstel voor het menschengeslacht zijn zal, zooveel tijd besteed aan de ontwikkeling van de verborgen-klasse?
- § 545. In welk verband staat de wederkomst van Christus tot de herstelling? Staaf met de Schrift dit punt.

- § 546. 547. Voorspelden de profeten de tijden der herstelling? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 548. Zou het redelijk zijn te veronderstellen, dat God een nieuwe schepping te voorschijn zou roepen, zonder haar een bepaald werk ten opzichte des menschen op te dragen?
- § 548. Wat zeggen de Schriften van het richten en zegenen der geslachten des aardrijks?
- § 548. Kan er een oordeel zonder onderzoek bestaan?
- § 548. Wat zeide Jezus van de wedergeboorte van het geslacht en van degenen, die deelnemen in dat werk? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 548. Omschrijf wedergeboorte.
- § 549. Wat is de gemeente in verband met de heerschappij van Christus toegezegd?
- § 549. Wat is het doel van de duizendjarige heerschappij met Christus?
- § 550. Wat zeide Paulus over het oordeelen der wereld door de heiligen?
- § 550. Wat zeide Jezus over het verzamelen der volkeren vóór hem bij zijn wederkomst?
- § 550. Zou Gods doel met de nieuwe schepping niet falen, indien er geen herstel voor de menschheid bestaat?
- § 551. Wat zeide Gods profeet van het wederbrengen der dooden uit de gevangenis des doods?
- § 551. Wat zeide de Profeet Jesaja van het bevestigen der aarde door de gemeente en het beërven derzelve door de volkeren?
- § 552. Waarheen wijst iedere belangrijke leerstelling van het goddelijk voornemen?
- § 552. Waarmee stemmen alle snaren der harp overeen?
- § 553. Waarom kregen de Joden het leven niet door het wetsverbond?
- § 553. Wat beoogde men met het wetsverbond?
- § 553. Zal ter wille van de menschheid een nieuw verbond gemaakt worden? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 554. Wanneer zal het nieuwe verbond worden bevestigd?
- § 554. Noem de voorwaarden van het nieuwe verbond, zooals Paulus ze heeft aangetoond, op.
- § 555. Welke gelegenheid zal de menschheid krachtens het nieuwe verbond gegeven worden?
- § 555. Wat zal God, volgens de Schrift, in hun binnenste stellen krachtens de bepalingen van dit verbond?

- § 556. Welke vooraanstaande wezens zullen onmiddellijk na het sluiten van het nieuwe verbond opgewekt worden?
- § 556. Welke officieele betrekkingen zullen deze vooraanstaanden in het Messiaansche koninkrijk bekleeden?
- § 557. Wat zal de Heer doen voor het volk tot hun onder-richt en opleiding, krachtens het nieuwe verbond, naar de profeten vertelden? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 558. Wat zegt de apostel van degenen, die de Heer bij zijn komst richten zal?
- § 558. Met wie zal de Heer, wanneer het nieuwe verbond is ingesteld, het eerst zijn werk aanvangen?
- § 558. Zou men kunnen aannemen, dat hij eerst de dooden zal doen ontwaken en richten en daarna aanvangen met de levenden?
- § 558. Zullen menschen behouden blijven in den grooten tijd der benauwdheid, die nu op aarde is en een kans tot herstelling krijgen? Staaf uw antwoord met de Schrift.
- § 559. Leven er nu vele menschen op aarde, die ernstig verlangen naar een rechtvaardige regeering?
- § 559. Hoe groot is hun kennis van den Heer en Zijn voornemen? Wat is het gevolg van dit gebrek aan kennis voor hun?
- § 560. Welke boodschap heeft de Heer hen gestuurd door Zijn profeet? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 560. Waarom zijn de woorden van Jesaja 35 : 4-6 van toepassing op de levenden en niet op degenen, die in de graven zijn?
- 560. Zullen de dooden zonder armen of beenen opstaan?
- § 560. Wat zegt de Schrift van de lichamen, die zij zullen hebben, wanneer zij opstaan uit den dood?
- § 560. Wat zal er vanwege de herstelzegeningen gedaan worden voor het groot aantal kreupelen, dooven, stommen en lammen, die zich nu op aarde bevinden?
- § 561. Welken indruk zal de aanvang der herstelling maken op hen, die haar gadeslaan?
- § 562. Waarop wacht de gansche schepping, terwijl ze zucht? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 562. Waarop wachten en waarnaar hunkeren zij?
- § 563. Wat zal het gevolg van de herstelzegeningen zijn voor de oorlogsverminkten?
- § 564. Gaf de Heer te kennen dat er voor deze menschen in den tijd der benauwdheid gezorgd zal worden? Geef Schriftuurlijk bewijs.

- § 565. Hoeveel menschen leven nu ongeveer op aarde?
- § 565. Hoe snel zal de tegenwoordige booze orde voorbijgaan?
- § 566. Welke catastrophie deed de eerste wereld eindigen?
- § 566. Hoeveel menschen werden gered of overgedragen van die eerste wereld naar de nieuwe?
- § 566. Wat stelden Noach en zijn gezin voor?
- § 566. Wat belofde God Noach onmiddellijk na den vloed? Citeer de belofte.
- § 566. Welke verzekering putten wij uit deze belofte met het oog op degenen, die nu op aarde leven?
- § 566. Waarom kan men nu zeggen, dat millioenen nu levende menschen nimmer zullen sterven?
- § 567. Haal Jezus' woorden in Johannes 11:26 aan.
- § 567. Wanneer zal deze kans ten leven voor de menschheid komen?
- § 567. Wat voor gevolg zal het hebben voor degenen, die dan leven en den Heer gelooven en gehoorzamen?
- § 567. Wat beteekent gelooven?
- § 567. Haal Jezus' woorden in Johannes 8:51 aan.
- § 567. Geeft de Schrift te kennen, dat alle menschen de waarheid moeten hooren en tot een kennis derzelve komen?
- § 567. Kan men de woorden van Jezus bewaren voor men ze kent?
- § 568. In welken toestand bevindt zich het meerendeel der menschheid?
- § 568. Wat belofde God ten voordeele van de tegenwoordige goddeloozen?
- § 568. Zullen de goddeloozen der aarde een kans ten leven krijgen? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 569. Welk beeld geeft Job van de herstelling in zijn profetie, hoofdstuk 33, vers 16-25?
- § 570. Citeer deze verzen en verklaar ze.
- § 571. Duidt de Schrift aan, dat enkelen zullen weigeren te gehoorzamen aan de rechtvaardige heerschappij des Heeren?
- § 571. Wat zal de straf der ongehoorzamen zijn?
- § 571. Hoe lang zal de Heer hen op de proef stellen?
- § 572. Wat bedoelde de Heer, toen Hij sprak van het scheiden der volkeren zooals een herder de bokken van de schapen scheidt?
- § 572. Welke klassen stellen de bokken voor?

- § 572. Welke klasse wordt door de schapen afgebeeld?
- § 573. Wat beteekent eeuwige straf?
- § 573. Wat wordt bedoeld met eeuwig leven?
- § 574. Omschrijft de apostel eeuwige straf? Zoo ja, hoe?
- § 575. Wie is een volledige kans ten leven verzekerd?
- § 575. Wat is de beteekenis van een gift?
- § 575. Wat is noodig, opdat een gift van kracht worde?
- § 575. Haal des apostels woorden in 1 Timotheüs 2:3, 4 aan.
- § 575. Wat wordt hier bedoeld met gered worden, en wat met tot een kennis der waarheid gebracht worden?
- § 575. Citeer twee teksten, die aantoonen, dat leven een gift is.
- § 576. Wie is de vrije gift aangeboden?
- § 576. Citeer 1 Johannes 2:2.
- § 576. Wat wordt bedoeld met het woord „ons“ en wat met „wereld“?
- § 576. Wat bewijzen de Schriften ten aanzien van het rantsoenoffer en zijn voordeelen voor de menscheid?
- § 576. Welke boodschap bracht de engel den herders bij Jezus' geboorte?
- § 576. Waarborgt dit, dat den volke iets gegeven zal worden? Zoo ja, wat?
- § 576. In hoeverre geeft de belofte, Abraham gedaan, te kennen, dat er een kans tot eeuwig leven bestaan zal, en wien zal deze kans gegeven worden?
- § 577. Wat zeide Jezus van andere schapen, waardoor hij aantoonde dat zij niet in den hemel gered zullen worden?
- § 577. Wat bedoelde hij met „dezen stal“?
- § 577. Heeft hij een anderen stal?
- § 578. Citeer Psalm 86:9, en zeg wat het ten opzichte der herstelzegeningen bewijst.
- § 579. Wat beteekent „baan“? Beschrijf een baan
- § 579. Wat stelt een baan in de Schrift voor?
- § 579. Citeer Jesaja 35:8
- § 579. Hoe wordt de weg over dien baan genoemd?
- § 579. Wat stelt de geheele baan voor?
- § 579. Zullen onreinen over die baan gaan? Zullen zij haar tot het einde toe bewandelen?
- § 579. Wat zal het gevolg zijn, indien men weigert op die baan rechtvaardig te wandelen?

- § 579. Welke gunst zal degenen bewezen worden, die op dien hoogen weg der heiligheid gehoorzaam trachten te zijn?
- § 579. Zullen booze invloeden toegelaten worden tot degenen die zich op den hoogen weg der heiligheid bevinden? Staaf met de Schrift het antwoord.
- § 579. Vergelijk dien weg met het smalle pad, dat de gemeente bewandelde.
- § 580. Waarom zal men kunnen verwachten, dat Abraham, Izaäk en Jacob onder de eersten zullen zijn, die onder het nieuwe verbond zullen opstaan?
- § 580. Om welke redenen mag men hen weer op aarde verwachten?
- § 580. Welke eereplaatsen zullen zij bekleeden en welke verantwoordelijkheid?
- § 580. Wat zullen hun administratieve plichten op aarde zijn?
- § 581. Uit hoeveel fasen bestaat het koninkrijk Gods?
- § 582. Beschrijf het beeld van het Messiaansche koninkrijk, voorkomend in Zacharia 14 : 4, 5. Haal de Schrift aan.
- § 582. Wat beteekenen in deze profetie de woorden „zijn voeten“?
- § 582. Waarvan is berg en waarvan olijf een symbool?
- § 582. Wat stelt het splijten of splitsen van den berg in tweeën voor?
- § 582. Wat wordt afgebeeld door de tusschenliggende vallei?
- § 582. Wat zal het volk in verband met deze symbolische vallei doen?
- § 583. Waarom moeten zij, die op aarde zijn, zich zoo spoedig mogelijk, na de opstanding van Abraham en de andere getrouwen, met hen in verbinding stellen?
- § 584. Haal Psalm 50 : 1 aan.
- § 584. Wat stelt in dezen tekst de aarde voor?
- § 584. Wat werd voorgesteld door de zon?
- § 584. Wat wordt bedoeld met: het opgaan der zon tot haar ondergang?
- § 584. Citeer Psalm 50 : 4.
- § 584. Wat wordt bedoeld met richten der volkeren?
- § 585. Aan wien zullen de menschen, die op aarde zijn, bij hun toenemend herstel in gezondheid en kracht denken?
- § 585. Wat zullen zij doen om hun geliefde dooden weder bij zich te hebben?

- § 585. Welke Schriftplaats bewijst, dat de Heer hun gebeden verhooren zal?
- § 585. Welke Schriften bewijzen dat de dooden uit hun graven zullen voortkomen?
- § 585. Citeer en ontleed Paulus' argument over de opstanding inn 1 Corinthiërs 15 : 16-22.
- § 586. In welke volgorde zullen de dooden opgewekt worden? Zullen bijvoorbeeld degenen, die het laatst gestorven zijn, het eerst opgewekt worden, of zij, die eeuwen her gestorven zijn?
- § 587. Citeer Jeremia 31 : 16, 17.
- § 587. Wat is de beteekenis van het „land des vijands" in dezen tekst?
- § 588. Wat zullen de levenden doen voor de dooden, die uit de graven komen?
- § 588. Welke uitwerking zal het hereenigen van gezinnen door de opstanding hebben?
- § 588. Citeer Jesaja 35 : 10.
- § 588. Wat is de beteekenis van „verlosten des Heeren" in dezen tekst?
- § 589. Hoe werden de inwoners van Sodom en Gomorrha vernietigd?
- § 589. Wat zal hun beslissend einde zijn?
- § 589. Haal een Schrifttekst aan, waarin wordt aangetoond, dat zij tot hun eersten staat als menschen op aarde zullen wederkeeren.
- § 589. Op welke wijze zal de Messias heerschen? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 590. Wat zullen de gezegende gevolgen van die rechtvaardige regeering voor zoowel dier als mensch zijn? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 591. Haal Jeremia 31 : 34 aan.
- § 591. Hoe zal de toestand der menschen zijn, wanneer God hun ongerechtigheden en zonden niet meer bedenkt?
- § 591. Haal Johannes 1 : 29 aan.
- § 591. Welke gevolgen zal het hebben voor de menschen, wanneer de zonde der wereld zal weggenomen zijn?
- § 592. Welk Schriftuurlijk bewijs geeft te kennen, dat de menschen zullen komen tot gezondheid en genezen worden van alle ziekten?
- § 592. Zullen de menschen op aarde dan pijnen hebben en klagen zooals het nu gebeurt?

- § 593. Welke gevolgen zullen de tijden der herstelling voor de aarde hebben?
- § 593. Zal er voldoende plaats zijn voor allen die hersteld zijn ten leven?
- § 593. Hoeveel menschen hebben op aarde gewoond en zijn ten grave gedaald?
- § 593. Hoeveel leven er nu?
- § 593. Maak door een illustratie duidelijk dat de aardopervlakte ruim voldoende is als woonplaats voor allen.
- § 594. Welke Schriftplaatsen toonen aan dat de aarde voldoende voedsel zal voortbrengen tot onderhoud van de herstelden?
- § 594. Welke Schriftplaats geeft aan, dat het woeste land zal worden als de hof van Eden?
- § 594. Wanneer zal de aarde geschikt zijn als woonplaats der menschen?
- § 594. Illustreert eenig ontgonnen deel van de aardkorst de herstelling der aarde? Zoo ja, geef een voorbeeld.
- § 594. Wat zal het gevolg zijn, als alle woestijnen bewoonbaar worden?
- § 595. Wat zal er in de tijden der herstelling van onkruid, distelen, doornen en parasitaire plantenziekten worden?
- § 595. Wat zal er worden van de vergiften, die ziekten verwekken?
- § 595. Welke gevolgen zal Christus' heerschappij hebben voor de vijanden des menschen?
- § 596. Hoe zullen de menschen beïnvloed worden door het verdwijnen van onwetendheid, misdaad en bijgeloof en het instellen van goedheid, goedertierenheid, enz.?
- § 596. Welke Schriftplaatsen geven te kennen, dat de menschen gelukkig zullen zijn in de tijden der herstelling?
- § 596. Hoe zal de herstelling inwerken op tranen en verdriet?
- § 597. Beschrijf het visioen van Johannes op het eiland Patmos van een nieuwen hemel en een nieuwe aarde.
- § 597. Wat stelt in dit beeld de hemel, de aarde en de zee voor?
- § 597. Welken invloed zal de herstelling hebben op stakingen, revoluties en anarchie?

- § 597. Hoe beschrijft Johannes in deze profetische schildering de plaats der samenkomst van God en de menschen?
- § 597. Wat zegt Johannes van de uitwerking der koninkrijkszegeningen op de menschheid?
- § 598. —601. Mits God van plan is de mensch te herstellen, waarom zoo'n ingewikkeld en wonderlijk voornemen genomen, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde geschapen, en de dooden uit de graven opgewekt?
- § 602. Heeft God ons uitgenoodigd ons denkvermogen te gebruiken?
- § 602. Indien men den Bijbel gelooft, tot welke onontkoombare conclusie moet men geraken ten opzichte der herstelling?
- § 602. In welken gemoedstoestand zullen zij, die den Bijbel nu gelooven, zich bevinden?
- § 603. Vergelijk de huidige toestanden vol lijden met de toestanden, die het Messiaansche koninkrijk zal scheppen.
- § 603. Zal de mensch komen tot zoo'n staat, dat hij niet meer ziek zal worden?
- § 604. Wat zullen de resultaten van Messias' regeering ten opzichte van oorlogen zijn? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 605. Hoe zal het den uitbuiters onder de Messiaansche heerschappij gaan?
- § 606. Welke zijn de resultaten van de Messiaansche regeering in betrekking tot hongersnooden?
- § 607. Welke werking zal Messias' heerschappij hebben op ziekten en kwalen?
- § 608. Zullen er na 's menschen herstel begrafenisondernemers en lijkkoetsen noodig zijn?
- § 609. Welke gevolgen zal Messias' heerschappij met het oog op het weer tezamenbrengen van gezinnen hebben? Geef Schriftuurlijk bewijs.
- § 610. Zullen onder Messias' heerschappij de menschen twisten met hun huisheeren en moeite hebben met het zoeken eener woonplaats? Zoo niet, waarom niet? Geef het Schriftuurlijk bewijs.
- § 611. Welke gevolgen zal Messias' koninkrijk voor de vrijheid hebben?
- § 611. Zullen in Messias' koninkrijk krijgswetten zijn?
- § 611. Zullen er rechercheurs zijn in Messias' koninkrijk?

- § 611. Wat zal de drijfveer van de handelingen der menschen zijn?
- § 613. Zullen de menschen gedurende Christus' Duizendjarige regeering op bepaalde dagen diensten houden ter eere hunner gestorven helden?
- § 613. Zullen zij samenkomen om over de politiek te spreken en te twisten over de te bezetten plaatsen; hoe zal het dan zijn? Geef Schriftuurlijke bewijzen.
- § 614. Wat is de grootste vijand der menschen? Hoe lang heeft men zijn angel gevoeld?
- § 614. Beschrijf de gevolgen van dezelve voor de overlevenden.
- § 614. Welke hoop heeft de Christen in betrekking tot zijn geliefde dooden?
- § 615. Vertel een voorval, waarmee wordt aangetoond, dat de Christenen niet treuren als zij, die zonder hoop zijn.
- § 616. Wat illustreert de kracht van den oceaan den Christen?
- § 616. In welke verhouding staat dit tot Hem, Die de maan, de sterren en de zon schiep?
- § 616. Hoe zal deze macht ten bate der dooden worden aangewend?
- § 617. Wat zien de Christenen in de naaste toekomst met hun dooden geschieden, en hoe werkt dat op hen in?
- § 618. Brengt de herstellingsnaar op Gods harp den Christen troost? Zoo ja, waarom?
- § 618. Waarom bewaart de Heer dezulken, niettegenstaande de onrust op aarde, in volmaakten vrede?
- § 619. Welke twee belangrijke leerstellingen van het goddelijk voornemen zijn vele jaren zoekgeraakt, en door welke snaren worden zij voorgesteld?
- § 619. Waarom waren die leerstellingen zoekgeraakt?
- § 619. Hoe komt het, dat zij in de laatste jaren weer zijn teruggevonden?
- § 619. Welke gevolgen heeft de kennis der herstelling voor Christenen?
- § 619. Welke Psalm geeft dit verblijdend gevolg weer?
- § 620. In hoedanige taal werd Gods voornemen opgetekend?
- § 620. Wie was bij machte Gods voornemen te begrijpen?
- § 620. Wat bedoelde de Psalmist toen hij zeide: „Ik zal mijn oor neigen tot een spreuk, ik zal mijne verborgene rede openen op de harp?“

- § 620. Welke melodie brengt deze harp voort, wanneer ze goed begrepen wordt?
- § 620. Op welke wijze harmonieert het accoord der herstelling met de andere snaren der harp?
- § 620. Hoe heeft de Psalmist de gevolgen van Messias' heerschappij voor het volk geschilderd? Haal de Psalm aan.
- § 621. In welken toestand zullen de gehoorzamen zich op het einde der Duizendjarige regeering bevinden?
- § 621. Hoe zal Gods harp hun dan voorkomen?
- § 621. Hoe worden de gewijde Christenen in dezen tijd afgebeeld in betrekking tot de koninkrijken en de harp Gods? Staaf het antwoord met de Schrift.
- § 621. Waarop wachten deze Christenen?
- § 621. Wat wordt bedoeld met het Halleluja-koor?
- § 622. Beschouw met het oog des geloofs het einde der Duizendjarige regeering en beschrijf de dan bestaande toestanden.
- § 622. Hoe zal het Satan in die dagen gaan?
- § 622. Hoe gaat het Abraham en de andere getrouwe profeten?
- § 622. Beschrijf de toestand der aarde in dat tijdperk.
- § 622. Wat zal dan het aantrekkelijkste zijn in man en vrouw?
- § 622. Hoe zullen hun zangerscapaciteiten zijn?
- § 622. Wat zal de grootste vreugde van elk wezen zijn in die dagen?
- § 623. Welk beeld geeft de Schrift van het hemelsche koninkrijk in dien tijd?
- § 623. Beschrijf de engelen, cherubijnen, seraphijnen en hun posities.
- § 623. Wat zal de positie van den Christus zijn?
- § 623. Wie staat boven allen?
- § 623. Wanneer zal Christus Jezus terug zien op zijn lijden en voldaan zijn, en waarom?
- § 624. Welk speciaal lied zal het meest geschikt zijn in dien bepaalden tijd?
- § 624. Noem de muziekinstrumenten, voorkomend in het profetisch beeld.
- § 624. Beschrijf het begin van het Halleluja-koor.
- § 624. Wat zullen de schepselen in den hemel zoowel als op aarde doen in betrekking tot Jezus Christus?
- § 624. Herhaal het Halleluja-koor.

Index van teksten,

die op de voorafgaande bladzijden zijn aangevoerd.
De getallen aan de linkerzijde van iedere kolom verwijzen naar de Bijbelsche hoofdstukken en verzen; de getallen aan de rechterzijde naar de nummers van de paragrafen, waarin de Schriftplaatsen voorkomen.

Genesis		49 : 10 547	Job		
1 : 1	10	49 : 28	304	14 : 13 85	
1 : 2	14	Exodus		14 : 13—15 547	
1 : 20	31, 58	3 : 2	256	14 : 21 85	
1 : 27, 28	30	6 : 3	9	17 : 13, 16 85	
2 : 7	31, 55, 162	7 : 11	151	19 : 25 247	
2 : 8, 9, 15	32	12 : 3—17	188	30 : 31 51	
2 : 16, 17	33	20 : 2—5	9	32 : 8 14	
2 : 17	59	21 : 23—25	205	33 : 16—25 570	
2 : 21—25	34	33 : 20	292	33 : 19—30 547	
3 : 15	147, 185	Leviticus		23 : 25 612	
	219, 470, 547	8 : 12	339	28 : 4—7 37	
3 : 16—19	46	16 : 1—34	194	38 : 35 18	
4 : 21	1	18 : 5	553		
7 : 21—23	93	24 : 17—21	205	Psalmen	
8 : 21, 22	566	Numeri		2 : 9 454	
12 : 1—3	94	31 : 28	31, 58	6 : 6 63	
12 : 3	539, 547,	Deuteronomium		14 : 3 75, 160	
	550, 576	18 : 15	19, 122	16 : 10 19, 88, 263	
13 : 15	547	18 : 15, 19	547	16 : 10, 11 247	
15 : 18	94	19 : 21	205	16 : 11 503	
17 : 1	9	26 : 5	304	17 : 15 248	
17 : 2, 4, 8	95	30 : 15	547	19 : 2—4 8	
18 : 1, 2	170	32 : 4	32, 38, 179	19 : 8 327	
18 : 1—14	95	34 : 6	292	21 : 2—7 515	
18 : 18	547	1 Samuel		22 : 27 547	
19 : 1	170	2 : 6	547	27 : 4 514	
21 : 1—3	96	2 Samuel		30 : 5 547	
22 : 2	96	23 : 2	13	34 : 9 159, 526	
22 : 15	256	1 Koningen		34 : 21 19	
22 : 15—18	98	2 : 10	68	37 : 9, 10, 20, 22, 28, 34, 38, 90	
22 : 18	539, 547	11 : 4, 9—13	125	37 : 11 547	
24	455	19 : 5	2, 6	40 : 8—9 229	
25 : 11	105	1 Kronicken		41 : 1, 2 564	
25 : 22, 23	107	28 : 2—7	124	41 : 14 164	
25 : 26	105	28 : 9	125	45 : 10—12 457, 477	
25 : 27—34	108	2 Kronicken		45 : 14—15 532	
26 : 3, 4	106	2 : 10	68	45 : 17 556, 580	
26 : 34	109	11 : 4	125	45 : 18 510	
27 : 1, 2	110	19 : 5	2, 6	46 : 11—12 547	
27 : 29	112	3 Kronicken		49 : 4 621	
28 : 11—15	115	28 : 2—7	124	49 : 8 206	
28 : 14	539	28 : 9	125	49 : 13 66	
31 : 11	256	4 Kronicken		50 : 1 584	
35 : 10—12	117	28 : 2—7	124	50 : 2 503	
37 : 35	86	28 : 9	125	50 : 4 584	
42 : 38	87				
49 : 9, 10	119				

10 : 29, 30	167
11 : 26	567
11 : 47—51, 53	221
12 : 27, 28	168
12 : 31	360
14 : 1—3	362
14 : 2, 3	458, 503
14 : 6	328
14 : 15—19	456
14 : 19	367
14 : 23	169
15 : 13	348
15 : 20	437
16 : 13	299
16 : 28	165
17 : 5	163, 165
17 : 17	342
17 : 20—22	167
17 : 24	505
18 : 33, 36	366
19 : 12	225
20 : 1—8	270
20 : 9	245
20 : 11—18	279
20 : 17	363
20 : 19—25	283
20 : 19—26	290
20 : 26—29	284
20 : 27—29	290
21 : 1—13	285

De Handelingen der Apostelen

1 : 7, 8	389
1 : 6—9	289, 309
1 : 9—11	363
2 : 1—4	300
2 : 27—31	247, 292
2 : 36	274, 275
3 : 19	326
3 : 19—21	364
3 : 20—24	545
3 : 22	122, 304
3 : 23	571
4 : 12	176
7 : 59	274
9 : 1—18	292
10	474
13 : 35—37	247
15 : 14—18	547
15 : 18	11
17 : 27	326
17 : 31	292, 543, 549, 585
24 : 15	585

Romeinen

2 : 6, 7	496
2 : 7	61

3 : 10	325
5 : 1	332
5 : 3—5	493
5 : 9	332
5 : 12	82, 160, 183, 325, 585
5 : 18	575
6 : 3, 4	338
6 : 23	81, 231
8 : 3	539, 575, 612
8 : 16, 17	340, 463, 494
8 : 17	506
8 : 18	493
8 : 19—22	346, 350, 562
8 : 29	341, 473, 489
8 : 33	331, 332
9 : 23, 24	499
12 : 2	337
15 : 3	481

1 Corinthiërs

1 : 7	364
1 : 21—25	475
1 : 26—29	476
2 : 9, 10	389
2 : 14	251, 320
4 : 5	453
6 : 2	550
10 : 1—13	?
10 : 11	409
10 : 20	89, 151
12 : 12, 27	314
15 : 3	235
15 : 3—8	271
15 : 6	68, 287
15 : 7	288
15 : 8	292
15 : 12—26	296
15 : 16—22	586
15 : 20—26	543
15 : 21, 47	174
15 : 22, 23	609
15 : 23	364, 374
15 : 25, 26	595
15 : 38	569
15 : 41—44	517
15 : 45	368
15 : 47	162, 536
15 : 49	497
15 : 50, 51	291
15 : 51, 52	499
15 : 53	61
15 : 54, 55	513

2 Corinthiërs

1 : 7	491
1 : 20, 22	542
3 : 17	369

3 : 18	489
4 : 3, 4, 360, 370,	431
4 : 4	60
4 : 17, 18	495
5 : 16	368
5 : 17	336, 468
5 : 21	235
8 : 9, 165, 174, 213,	540
10 : 3, 4	435
10 : 4	488
11 : 2	455

Galatiërs

1 : 4	235, 428
3 : 8	576
3 : 8, 16	104
3 : 8, 16, 27, 29,	544
3 : 16	315
3 : 16, 27, 29	550
3 : 19, 24	195
3 : 22	197
3 : 24	553
3 : 26, 27, 29	315
4 : 3, 4	211
4 : 22—28	103
4 : 25—29	470

Efeziërs

1 : 4—9	472
2 : 6, 7	529
3 : 7—11	345
4 : 8	249
4 : 12	341
4 : 16	529

Filippenzen

1 : 29	52, 435
2 : 6, 7	165
2 : 7	213
2 : 7—11	510
2 : 8	174
2 : 8—11	276
2 : 9	369
2 : 9—11	471
2 : 10, 11	613
3 : 14	333
3 : 20	364

Colossenzen

1 : 9	337
1 : 12	341
1 : 13	39
1 : 15—17	164
1 : 17—19	313
1 : 18	52, 295, 408
1 : 24—27	313
1 : 26, 27	54
3 : 3	33

3: 3, 4 513
 3: 4 344
 3: 14 529

1 Thessalonicenzen

2: 19 364, 375
 3: 13, 14 376
 3: 13, 14 68
 4: 13, 14, 18 615
 4: 15 377
 4: 15-17 461
 4: 16, 17 498
 5: 1 443
 5: 1-4 3, 9
 5: 2 333
 5: 5, 6 3, 9
 5: 23 378

2 Thessalonicenzen

1: 7, 8 454
 1: 9 82, 574
 2: 1 379
 2: 7 323
 2: 8 364

1 Timotheüs

2: 3, 4; Diaglott 229, 575
 2: 3-6 243
 2: 5, 6 174, 230,
 354, 451, 567
 2: 14 41, 45
 6: 15, 16 367
 6: 16 61

2 Timotheüs

2: 13 82
 3: 16 14
 4: 1 553
 4: 6-8 364
 4: 8 465

Hebreërs

1: 1, 2 165
 1: 2 248, 526
 1: 3 368, 497, 506
 1: 3, 4 275
 1: 14 526
 2: 5 428
 2: 9 174, 230, 541
 2: 10, 11 492
 2: 11; Weym. 342
 2: 14 43, 149,
 174, 258, 622
 2: 14, 15 213
 3: 1 333
 3: 13 332
 4: 14-16 293
 5: 8 469
 5: 8, 9 471
 6: 17, 18 539

7: 26 175, 213
 8: 5 553
 8: 6 553
 8: 8-12 554
 9: 14 175
 9: 15 553
 9: 22, 23 237
 9: 24 234, 237, 293
 10: 1 2, 195, 553
 10: 7-10 229
 11 556
 11: 1-6 326
 11: 6 6
 11: 9, 39 86
 12: 2 311
 12: 2-11 494
 12: 9, 10 76
 12: 18-21 523
 12: 18-28 453
 12: 22-24 521

Jacobus

1: 12 512
 1: 17 197
 1: 18 335
 5: 7 330
 5: 7, 8 264
 5: 8 331
 5: 10 490

1 Petrus

1: 2 316
 1: 3, 4 61
 1: 3-5 335
 1: 10, 12 21
 1: 11 308
 1: 19 175
 2: 2 483
 2: 3-8 484
 2: 5-7 317
 2: 9, 10 52, 318,
 468.; Diaglott 464
 2: 21 319, 471
 3: 18 275, 363
 3: 20 93, 428
 4: 5 558
 4: 12-14, 16 492

2 Petrus

1: 4 61, 319,
 334, 468, 512
 1: 5-7 486
 1: 10, 11 487
 1: 11 359
 1: 16 364
 1: 21 13
 3: 4 88, 332
 3: 3, 4 425
 3: 6 428

3: 10 383
 3: 10, 12 446
 3: 13 370

1 Johannes

1: 1-4 272
 1: 5 38, 78
 2: 2 576
 3: 2 291, 568
 5: 6, 523
 3: 3 342, 489
 3: 4 231
 3: 5 175
 4: 16 78
 5: 19 337, 431

Judas

9 292
 14, 14 547
 24 530

De Openbaring

1: 18 294
 2: 10, 61, 319, 335, 512
 2: 26 568
 2: 27 454
 3: 3 383
 3: 12 501
 3: 14 165
 3: 21 369, 465, 497
 5: 11, 12 258
 5: 13 624
 7: 4 313, 463
 11: 17, 18 431
 12: 9 43
 13: 8 189
 14: 1 460
 14: 2, 3 5
 14: 15, 16 440
 15: 2, 3 5, 534
 15: 3 52
 15: 3, 4 444, 621
 15: 6 454
 16: 15 383
 17: 5 123
 18: 4 425
 19: 6, 7 531
 19: 8 532
 20: 1-3 454, 622
 20: 1-4 579
 20: 6 463, 499, 549
 20: 7-10 622
 21: 1 604
 21: 1-5 370, 524, 597
 21: 4 607, 608, 612
 21: 9 455
 21: 24-27 611
 2: 16 35
 22: 20 365

Hebt U
 RECHTER RUTHERFORDS
 meestermerk BEVRIDDING
 gelezen?

Het is een prachtig
 boek dat U een leven-
 dige beschrijving geeft van
 God's plan om de menscheit te
 zegenen en eeuwig leven op aarde
 te schenken. Een troost voor het hart.

In Nederland F. 0.65
 In België Fr. 8.—

Na inzending van dit bedrag in postzegels volgt
 franco toezending.

WACHTTOREN

Postbus 51 Haarlem
 Postbus 379 Bruxelles

HEBT
GIJ
OOIT
GEDACHT
AAN

HEBT
GIJ
OOIT
GELEZEN
OVER

HEBT
GIJ
OOIT
GEKEKEN
IN

SCHEPPING

Een boek, dat gij niet ter zijde zult leggen, voordat gij het tot het laatste woord doorgelezen hebt

Hemel — Wat en waar is hij?

Engelen — Legende of niet?

Aarde — Hoe oud, hoe ontstaan?

Menschelijke wezens — Van de apen?

Noach's zondvloed — Overlevering
of werkelijkheid?

Steenkool en olie — Plantaardige oorsprong?

Een duizendtal vragen beantwoordt, redelijk wetenschappelijk, logisch, Bijbelsch
24 platen in vierkleurendruk

DENKT ER AAN :

Wij zeggen. U zult het lezen tot het laatste woord!
door J. F. Rutherford

gebonden, 384 bldz. Franco 70 c.

Prijs voor België : Fr. 8.50

Na inzending van dit bedrag in postzegels volgt franco toezending.

WACHTTOREN

Postbus 51,
Postbus 379,

Haarlem,
Bruxelles,

Holland
België

Het Hoofdbureau van het
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

is gevestigd

117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Vertakkingen in andere landen:

Athene,	Lombardou 51	Maribor,	Krekova ul. 18
Atzacapotzalco (Mexico)	Constitucion 28	Oslo,	Inkognitogaten 28 b
Bern,	Allmendstrasse 39	Parijs IX,	129, Faubourg Poissonnière
Bombay 5,	40 Colaba Rd.	Pesterzsebet,	Josika utca 24
Brünn-Julienfeld,	Hybesgasse 30	Pinerolo (Prov. Torino)	Via Silvio Pellico 11
Brussel,	Case postale 379	Reval,	Kreutzvaldi 17/15
Buenos Aires,	Calle Bompland 1653	Riga,	Sarlotes Iela 6 Dz. 9
Demerara,	Box 107, Georgetown	S. Paulo,	Rua Oriente 83
Haarlem,	Postbus 51	Seoul,	48 Sokyngktong
Helsingfors,	Tempelikatu 14	Sierra Leone, Freetown,	29 Garrison St.
Jamaica,	Kingston, Box 18	Stockholm,	Luntmakaregatan 94
Kaapstad,	6 Lelie Street	Sydney, N. S. W.	7 Beresford Rd., Strathfield
Kaunas,	Tulpių g-vė 5, b. 1	Tokio-shigai,	222 Shimo-Ogikubo, logimachi
Kopenhagen,	Ole Suhrsgade 14	Toronto,	38-40 Irwin Ave.
Lissabon,	Rua D. Carlos Mascarenhas 77	Trinidad, Port of Spain,	Box 194
Łódź,	ul. Piotrkowska 108	Weenen VII,	Halbgasse 26
Londen,	34 Craven Terrace	Wellington,	Box 252
Maagdenburg,	Wachturmstrasse		
Madrid,	Apartado de Correos 321		

Men wordt verzocht, zich te richten tot Watch Tower Bible & Tract Society aan de bovenstaande adressen, om de prijzen van onze lectuur in de betreffende landen aan te vragen. Enkele onzer geschriften zijn in zes-en-dertig talen gedrukt.

